

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

[ஸ்ரீஸ உக்திமாலாமலர் 25]

பேயாழ்வார் அருளிய

முன்ருந்திருவந்தாதி

[பெரியவாச்சான்நினை வ்யாக்யானம்,
அப்பிள்ளையுரை விவரணத்துடன்]

பதிப்பாசிரியர் :

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்

ஆசிரியர் : ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

5, புத்தூர் அக்ஷறாரம், திருச்சி-620 017.

விலை ரூ. 60]

1995

[தயால் கூலி தனி

LIBRA OFFSET PRINTERS, THANJAVUR.

2600

ஸ்ரீஸூக்திமாலா மலர் 25

பேயாழ்வார் அருளிய

மூன்றாந்திருவந்தாதி

[பெரியவாச்சான்மீன்கை வ்யாக்யானம்,

அப்பிள்ளையுரை,

விவரணத்துடன்]

பதிப்பாசிரியர்:-

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அட்வகேட்,

3. புத்தூர் அக்ரஹாரம். திருச்சி-17.

விலை ரூ.52-00

1995

தபால் தனி

LIBRA OFFSET PRINTERS, THANJAVUR Ph. 22767

முன்னுரை

[வாக்யம்ருதவர்ஷ]

சூ. உ. வே. வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி]

விவரிப்பதான ஸர்வேஸ்வரனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற ஆழ்வார்கள் பதின்மர் என்பர் ஸம்பந்தராயம் வல்ல பெரி யார். ஆழ்வார்களுள் அவதாரத்தின் முதன்மையைப்பற்றி, பெரியவர் முதத்தார் பேயார் என்னும் இவர்கள், முதலாழ்வார்கள் என வ்யபதேயஸிக்கப்படுகிறார்கள். அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்தவர்த்து. இந்த உலகின் இருள் நீக்கியருளினார்கள் இவ்வாழ்வார்கள். புறவிருளைப் போக்கும் ஆதித்யாதி, தேஜ: பதார்த்தங்கள். அஜ்ஞாநமாகிற உள்ளிருளைப் போக்குமவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாகிய இவ்வாழ்வார்களிறே. இவர்கள் போக்குவதும் வருத்தும் புறவிருளிறே. “க திரவன்குண திசைச் சிகரம் வந்திணந்தான் கனவிருளகன்றது” என்னும்படி பூர்வாயாந்த, ஸாத்வதப் போக்கிக்கொண்டு உதிக்குமிதே ஆதித்யன், உள் விருளான அஜ்ஞாநாந்த, காரம் கழிவது—“தமோ பூர்வாயம் விநய் மேத்த பாவகாதித்ய ஸந்திதெ,ள! பூர்வாயமாப்யந்தரஞ்சைவ வ்யஞ்ஞபத்தார்க்க ஸந்திதெ,ள!” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவாவதார விஸேஷத்தாலேயிறே. இருள் வருத்தத்தைப் பண்ணக் கடவதாகும். பூர்வாய விஷய பாவண்யத்துக்குடலான அஜ்ஞானம் புறவிருள். இதுவும் கழியும் ஆழ்வார்கள் அவதாரத்தாலே என்றபடி.

அஜ்ஞாநமாவது ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், பரஸ்வரூபத்தையும் அறிவமை. இது ஜ்ஞாநாநுத்யம். விபரீதஜ்ஞாநம் என இரு வகைப்படும். இவ்விருளைப் போக்கவே முதலாழ்வார்கள் திரு வவதாரம் என்றபடி. தங்கள் செந்தமிழ்ப் பாக்களாலும் இன் கவிகளாலுமிதே இவர்கள் இருளைப்போக்குவது. “இன்கவி பாடும் பரமகவிகள்” என்று இன்பமாரியும். “செந்தமிழ் பாடு வார்” என்று அருள் மாரியும் கொண்டாடினார்களிறே முதலாழ்வார்களை.

“பரமாத்ம ஸ்வரூபம் அஸேஷவிஸேஷ ப்ரத்யநீக-சிந்மாத்ரம். விபூ, திரஹிதம், குணரஹிதம், ஸ்ரீரஹிதம், ‘ஸு’த்யதம்” என்பர் சிலர் மருளுற்றவர். இது “ஜகதி விததம் மோஹந மித்யம் தம:” என்கிறபடியே இவ்வுலகை இன்றளவும் பற்றிக் கிடக்கும் பேரிருளாகும். இவ்விருளைப் போக்கித்தெருளை உண்டாக்கினார்கள் தெருளுற்ற ஆழ்வார்களான முத

முன்னுரை

[வாக்யம்ருதவர்ஷ]

சூ. உ. வே. வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி]

விபத்தியான ஸர்வேஸ்வரனால் மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற ஆழ்வார்கள் பதின்மர் என்பர் ஸம்பந்தராயம் வல்ல பெரி யார். ஆழ்வார்களுள் அவதாரத்தின் முதன்மையைப்பற்றி, பெரியவர் முதத்தார் பேயார் என்னும் இவர்கள், முதலாழ்வார்கள் என வ்யபதேயரிக்கப்படுகிறார்கள். அந்தமிழால் நற்கலை ன் ஆய்ந்தவர்த்து. இந்த உலகின் இருள் நீக்கியருளினார்கள் இவ்வாழ்வார்கள். புறவிருளைப் போக்கும் ஆதித்யாதித்ய தேஜ: பதார்த்தங்கள். அஜ்ஞாநமாகிற உள்ளிருளைப் போக்குமவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாகிய இவ்வாழ்வார்களிறே. இவர்கள் போக்கு வதும் வருத்தும் புறவிருளிறே. “க திரவன்குண திசைச் சிகரம் வந்திணந்தான் கனவிருளகன்றது” என்னும்படி பூர்வாயாந்த, னாததைப் போக்கிக்கொண்டு உதிக்குமிதே ஆதித்யன், - உள் ளிருளான அஜ்ஞாநாந்த,காரம் கழிவது—” தமோ பூர்வாயம் விரம் பித்த பாவகாதித்ய ஸந்திதெ,ள! பூர்வாயமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணுபத்தார்க்க ஸந்திதெ,ள!” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவாவ தார விசேஷத்தாலேயிறே. இருள் வருத்தத்தைப் பண்ணக் கடவதாகும். பூர்வாய விஷய பாவண்யத்துக்குடலான அஜ்ஞானம் புறவிருள். இதுவும் கழியும் ஆழ்வார்கள் அவதாரத்தாலே என்றபடி.

அஜ்ஞாநமாவது ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், பரஸ்வரூபத்தையும் அறிபாமை. இது ஜ்ஞாநாநுத்யம். விபரீதஜ்ஞாநம் என இரு வகைப்படும். இவ்விருளைப் போக்கவே முதலாழ்வார்கள் திரு வவதாரம் என்றபடி. தங்கள் செந்தமிழ்ப் பாக்களாலும் இன் கவிகளாலுமிதே இவர்கள் இருளைப்போக்குவது. “இன்கவி பாடும் பரமகவிகள்” என்று இன்பமாரியும். “செந்தமிழ் பாடு வார்” என்று அருள்மாரியும் கொண்டாடினார்களிறே முதலாழ்வார்களை.

“பரமாத்ம ஸ்வரூபம் அஸேஷவிஸேஷ ப்ரத்யநீக-சிந்மாத்ரம். விபூ,திரஹிதம், குணரஹிதம், ஸ்ரீரஹிதம், ‘ஸு’த்யதம்” என்பர் சிலர் மருளுற்றவர். இது “ஜகதி விததம் மோஹந மித்யம் தம:” என்கிறபடியே இவ்வுலகை இன்றளவும் பற்றிக் கிடக்கும் பேரிருளாகும். இவ்விருளைப் போக்கித்தெருளை உண்டாக்கினார்கள் தெருளுற்ற ஆழ்வார்களான முத

ஸ்ரீ :

பாகுரங்களின் ஸூசிகை

பாகுரம்	பக்கம்		
1 திருக்கண்டேன்	14	29 பேய்ச்சிபால்	104
2 இன்றேற கழல்	20	30 சேர்ந்த திருமால்	107
3 மனத்துள்ளான்	22	31 இவையவன்	110
4 மருந்தும் பொருளும்	27	32 பாற்கடலும்	114
5 அடிவண்ணம்	31	33 பாலகனாய்	116
6 அழகன்றே	34	34 அன்றிவ்வுலகம்	118
7 கழல் தொழுதும்	36	35 காண்காணென	121
8 நாமம் பல சொல்லி	38	36 கையகனலாழி	124
9 கண்ணுங் கமலம்	42	37 அவற்கடிமை	128
10 தேசந் திறலுந்	45	38 தானே தனக்கு	129
11 நன்கோதும்	48	39 இறையாய்	133
12 அறிவென்றும்	52	40 உளன்கண்டாய்	135
13 படிவட்டத்	56	41 மன்னு மணிமுடி	140
14 மாற்பால்	58	42 கோவலனாய்	143
15 பணிந்துயர்ந்த	62	43 சினமாமதகளிற்றின்	147
16 வந்துடைத்த	65	44 உலகுமுழியும்	150
17 சென்றநான்	69	45 புரிந்து மதவேழம்	152
18 வாய்மொழிந்து	71	46 மலைமுகடு	156
19 அருளாகொழியுமே	74	47 நின்றபெருமானே	159
20 முன்னுலக	78	48 நீயன்றே	161
21 பேசுவார்	80	49 செற்றதுவும்	163
22 வடிவார்	84	50 குழந்த துழாய்	165
23 விரும்பினிண்	88	51 அவனே வருவரை	168
24 வருங்காலிருநில	90	52 எய்தான் மராமர	171
25 கொழுதால்	92	53 முயன்று கொழு	173
26 சிறந்தவென்	95	54 தாளால் சகட	175
27 ஆரேதுயருழந்தார்	99	55 பெரிய வரைமார்லிவ்	179
28 அடைந்ததரவணை	102	56 நிறம் வெளிது	181
		57 பொலிந்திருண்ட	184
		58 தெளிந்த	188

59 வாழும் வகை	190	80 நின்றெறதிராய	255
60 பெற்றம் பிணை	193	81 நெஞ்சால் நினைப்	258
61 பண்டெல்லாம்	195	82 உணரி லுணர்	262
62 விண்ணகரம்	197	83 இனியவன்	265
63 தாழ்சடையும்	200	84 உளனாய	268
64 இசைந்தவரவமும்	204	85 கவியினர்	271
65 அங்கற்கிடரின்றி	207	86 எழில்கொண்ட	275
66 காய்ந்திருளை	210	87 கலந்து மணி	278
67 ஆங்குமலரும்	213	88 அது நன்றிது	280
68 பார்த்த கடுவன்	215	89 முடிந்தபொழுதில்	284
69 வெற்பென்று	217	90 சிலம்பும் செறி	288
70 புகுமதத்தால்	222	91 மண்ணுண்டு	291
71 களிற்றுமுகில்	224	92 மகன் ஒருவர்க்கு	294
72 குன்றொன்றினாய்	227	93 நினைத்துலகில்	297
73 இடம் வலமேழ்	231	94 உய்த்துணர்வு	300
74 நலமே வலிதுகொல்	233	95 புகுந்திலங்கு	303
75 சார்ந்தகடு	236	96 வாழ்த்தியவாயராய்	308
76 பொருப்பிகடையே	239	97 அவரெடுத்த	308
77 ஆய்ந்தவருமறை	243	98 இமஞ்குழ் மலையும்	310
78 அரணும் நமக்கு	249	99 தொட்ட படை	313
79 ஓர்த்தமனத்தராய்	251	100 சார்வு நமக்கென்	316

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த

மூன்றும் திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யானம்

குருகைகாவலப்பனருளிச்செய்த தனியன்
சீராரும் மாடத் திருக்கோவ லூரதனுள்
காரார் கருமுகிலைக் காணப்புக்கு—ஓராத்
திருக்கண்டே னென்றுரைத்த சீரான் கழலே
உரைக்கண்டாய் நெஞ்சே யுகந்து.

நெஞ்சே—எனது நெஞ்சமே! சீர் ஆரும் மாடம்—அழகு
பொருந்திய மாடங்கனையுடைய. திருக்கோவலூர் அதனுள்—
திருக்கோவலூரில் ஓர் இடைகழியில். கார் ஆர் கரு முகிலை—
கார்வலத்துக் கரிய மேகம் போன்ற எம்பெருமானை. காண
புக்கு—விளக்கப் புகுந்து. ஓரா-நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணாலே
அநுஸந்தித்து. திருக்கண்டேன் என்று உரைத்த—திருக்
கண்டேன் என்று தொடங்கி நூறுபாசரம் அருளிச்செய்த.
சீரான்—சீர்மை பொருந்திய பேயாழ்வாருடைய. கழலே—
திருவடிகளையே. உகந்து உரை—மகிழ்ந்து பேசு;

அவதாரிகை:— பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரமபுக்திகளை
யுடையராய். அத்தாலே புகுவத்ஸாஷா த்காரத்தையுடைய

மூன்றும் திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யான விவரணம்

அவதாரிகை:— இத்தனியனை அருளிச்செய்தவர் நாதமுனி
வரிகள் சிஷ்யர்களில் ஒருவராய். நாதமுனிகளிடமிருந்து பக்தி
மோகத்தை உபதேசம் பெற்றவரான குருகைகாவலப்பன் என்னும்

ராய், ததேதுகாநுபுவபரராய். “ஜானதஸ்ய யோகிந:” (ஜ்ஞாநத்ருப்தஸ்ய யோகிந:) என்னும்படி ததேதுகசுடாரகராய், லோகயாத்ரையில் கண்வையாதே அவெளகிகராய் வர்த்திக் கிற முதலாழ்வார்களில் * மாடமாமயிலையிலே அவதரித்து “மஹதூஹவயர்” என்னும்படி - நிரதிராயப்ரேமத்தை யுடையராய். அத்தாலே ‘திருக்கண்டேன்’ என்றுரைத்த பேயாழ்வார் திருவடிகளில் நிரந்தராநுஸந்தூநத்தை விதிக்கிறது இதில்.

வ்யா:— (சீராரும் மாடத்திருக்கோவலூரதனுள்) *சீரேறுமறையாளர் நிறைந்த செல்வத் திருக்கோவலூராகையாலே ஸ்ரீமத்தாய் அவர்களுக்குப்பாங்காக வஸிக்கும்படி

ஆசார்யராவர். இத்தனியனில் அவர் கருதுவதாவது, - முதலாழ்வார்கள் மூவரும் முறையே பரபுக்தி. பரஜ்ஞானம், பரமபுக்தி அகியவற்றை விசேஷமாக உடையவர்கள்; அதனால் பரமபுருஷனைத் தம் நெஞ்சிலே ஸாக்ஷாத்கரித்திருப்பவர்கள்; அவனை அனுபவிப்பதிலேயே ஈடுபட்டிருப்பவர்கள்; “பரமபுருஷ ஜ்ஞானத்தாலே திருப்திபெற்றிருக்கும் யோகியினுடைய” என்கிறபடியே அவனை அனுபவிப்பதிலேயே தரித்துநிற்பவர்கள்; உண்டியே உடையே உகந்தோடும் உலகயாத்திரையில் பற்றற்று பகவத் விஷயத்திலேயே மண்டியிருப்பவர்கள்; திருக்கோவலூரில் ஒன்று சேர்ந்த இம்மூவருக்குள். “மாடமாமயிலே” [பெரியதிரு 2-5-2] எனப்படும் மயிலையிலே அவதரித்து, “மஹதூஹவயர்” [பேய் (பெரியவர்) என்னும் பெயருடையவர்] என்கிறபடி பரமபுக்தி நிலையையடைந்த ஒப்புயர்வற்ற காதலை உடையவராய், அந்தப் பரமபக்தியாலே ‘திருக்கண்டேன்’ என்று தொடங்கி இம்மூன்றும் திருவந்தாதியாலே பகவத் விஷயத்தைத் தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியைப் பேசிய பேயாழ்வார் திருவடிகளை எப்போதும் அனுஸந்தித் வேண்டும் என்று நெஞ்சை நோக்கி விதிக்கையேயாகும்.

வ்யா:— (சீராரும் மாடத் திருக்கோவலூர்) “சீரேறும் மறையாளர் நிறைந்த செல்வத் திருக்கோவலூர்” [பெரியதிரு 2-10-6] ஆகையாலே, வைதிகச் செல்வம் நிறையப்பெற்றதாய், அந்த சீரேறும் மறையாளர் வாழ்வதற்குத் தகுத்பெற்ற மாடமானினை

மான மாடங்கனையுமுடைத்தாய் அத்தாலே ததேதுக
நிருபணீயமுமாயிருக்கிறதிருக்கோவலூரென்றபடி. கோவலன்
வர்த்திக்கையாலே -அதுவே நிருபகமான தேசம். (ஊர்)
"தானுகந்த ஊர். பின்புள்ளார்க்கும் ஆய்ரயணீயனாகக்
காக க்ருஷ்ண குணசேஷடிதங்களெல்லாம் தோற்ற
நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்" இதயாதிப்படியே
வர்த்திக்கிற தேசம்.

(அதனுள்) இப்படி விலக்ஷணமான தேசத்துக்குள்ளே,
விலக்ஷணராலே * அன்றெறித்த * ஞானச்சுடர் விளக்கு

கனையுடையதாய். அதலுலே, அவ்வைதிகச் செல்வத்தையும், அம்
மாடங்கனையுமிட்டே நிருபிக்கவேண்டியிருக்கிற (லக்ஷணமுரைக்க
வேண்டியிருக்கிற) திருக்கோவலூர் என்றபடி. (திருக்கோவலூர்)
திருக்கோவலூர் ஆயனாராகிய கோவலன் வாழும் இடமாக
மாலை, திருக்கோவலூர் என்றே வழங்கப்பட்டுவரும் ஊர் என்கை.
உ.க. விசேஷணவிசேஷயங்களிரண்டாலும் முறையே பாக்யவத
பாக்யவத ஸம்பந்தங்கள் உள்ள ஊர் என்றதாயிற்று. (ஊர்)
"தானுகந்த ஊர்" [திருநெடு 6] என்கிறபடியே பரமபுருஷன்
தானுகந்த தீவ்யதேசம். முதலாழ்வார்களோடு நெருக்குண்பதை
புனைப்பாடு. "நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்" [முதல்திருவ 86]
என்ற பாக்யவதத்திற்படியே இடைகழியிலே ஆனிர்ப்பவித்ததோடன்றி
இடை பின்புள்ளாரும் இழக்கவேண்டாதபடி, க்ருஷ்ண குண
சேஷடிதங்களெல்லாம் தோற்றத் திருக்கோவலங்கள்கொண்டு
அச்சாபுரணியைத் திகழும் தேசம் என்றபடி.

(அதனுள்) அத்திருக்கோவலூரிலே ஓரிடைகழியிலே. உள்ளே
மாடமுதலந்தரப்பகுன நிகழியும், வெளியே ப்ரயோஜநாந்தரபரரான
நம்மாழ்வாருந்நிருக்கையாலே, அநந்யஸாதனராய், அநந்யப்ர
புரணரான இவர்களோடு நெருங்கியாவது வாழவேண்டும்
[இது வந்ததானன்றோ. (அதனுள் காணப்புக்கு) இப்படி விலக்ஷண
நீய் தேசத்தகஷ்ணரானே விலக்ஷணமானதொரு விஷயத்தைக்
புனைப்பாடுதல். காண்பதாகில், இருளின்றியிருக்கவேணுமே;
இப்படி இவ்வாறேயிருந்ததோ? எனில், "வெய்யகதிரோன்
இவ்வாறு" [முதல்திருவ 1] "நன்புருகி ஞானச்சுடர்விளக்கு
திறினை" [முதல்திருவ-1] "வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற எம்

களாலே * புறவிருளும் * இதயத்திருளும் போனவாடு
(காரார் கருமுகிலைக் காணப்புக்கு) * மழை முகிலேபே
வானான அவனைப் * பொலிந்திருண்ட கார்வானிற்படி
கண்டு அநுப,விக்கப்புக்கு; புறமழைக்கு ஒதுங்கினவர்க்
உள்ளும் * மழை முகிலாயிருக்கிறபடி. (காணப்புக்கு
* அன்பு கூரும்படியான தாம் அநுப,விக்கப்புக்கு. (அகநா
காரார் கருமுகில்) * குறுங்குடியுள் முகில்போலே கருபாவர்க்

பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்
தன்னையும் கூட்டி. ஒன்றத் திரிதது அன்றெறித்த திருவிளக்கை
[இராமாநுசு-8] "இறைவனைக் காணும் இதயத்திருள்கெட, ஞான
மென்னும் நிறைவிளக்கேற்றிய பூதத் திருவடி" [இராமாநுசு-9]
என்கிறபடியே லோகவிலக்ஷணரான முதலிரண்டு ஆழ்வார்களு
லோகவிலக்ஷணமான வெய்யகதிரோனுகிற விளக்கையும், ஞான
கூடர் விளக்கையும் ஏற்றுகையாலே, புறவிருளும், இதயத்திருளும்
நீங்குகையாலே இருள் கெட்டிருந்தது என்கை. காணப்புக்குத்
விலக்ஷண விஷயந்தான் எது? எனில்: (காரார் கருமுகிலைக் காண
ப்புக்கு) "மழைமுகிலே போல்வான்றன்னைச் சீரணங்கு மறையான்
நிறைந்த செல்வத் திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன்" [பெரிய
திருமொழி 2-10-10] என்று கன்யன் அருளியபடியே மழைபொழி
யும் மேகம் போன்றவனான அவனைக் காணப்புகுந்து, வெளியிடு
லெளகிகமான மழைக்கு அஞ்சிப் புகுந்தவிடத்திலே, அலெளகி
கமான கருணைமருதவர்ஷியான காளமேகத்தைக் காணப்புகு
கின்றபடி. அப்படித் கருமுகிலாகத் தான் கண்டபடியை இவ்
பாகரமிட்டதுண்டோ? எனில்:- "பொலிந்திருண்ட கார்வானி
மின்னேபோல் தோன்றி மலிந்து திருவிருந்தமார்பன்" [முன்-திரு
57] என்ற பாகரத்தாலே திருவிருந்த மார்பனை மின்னலோ
கூடிய கார்மேகமாகப் பேசினாரென்கே. (காணப்புக்கு) "ஆவ
அரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்து அன்புகூரும் அடியவர்கட்கு ஆரமு
மான தன்னைத் திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே
[பெரியதிருமொழி 2-10-4] என்கிறபடியே அன்புகூரும்டியவர
தாம் அனுபவிக்கப்புகுந்து, (திருக்கோவலூரதனுள் காரார் க
முகில்) "குறுங்குடியுள் முகில்" [திருநெடு 17] என்ற திருக்குறு
குடிக் காளமேகம் போலே, இதுவும் ஒரு கருணைஜலத்தை
பொழியும் மேகமென்கே. (காரார் கருமுகிலே) மழை பொழிய

மரண நிலையிலே. (காரார் கருமுகிலை) வர்ஷுகவலாஹகம்
 நிலையிலே (மேக, காந்தியாயிருக்கை. காளமேக, மன்றிக்கே
 வர்ஷுகவலாஹக தர்ஷனத்தாலே ஒரு நிலேவஸந்திலே
 ஐதுங்கியபுகுழுவரையொழிய மற்றுரென்று ஆராயுமிடத்து
 என் றுமாம். ஏவம் விதஞ்ஞனவவணை * நெஞ்சென்னும்
 கருணைமறிலே காணப்புக்கு. (ஓரா) திருவுள்ளத்திலே
 கவலாஹக விரத, மாம்படி ஓர்ந்து-அநுஸந்தித்து;
 மனனம் பண்ணி.

(திருக்கண்டேனென்றுரைத்த) அவ்வதுபவஜநிதப்ரீதி
 மரண தாம் ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியை “திருக்கண்டேன்”
 என் று சொடங்கி. பின்புள்ளார்க்கும் ப்ரஸித்தமாக

மேகநிலையிலே திருமேனி நிறமிருக்கிறபடி. (காணப்புக்கு)
 தம்மாய்மையெரியதிருவந்தாதியில் (28) அருளியபடியே, *என்
 நிலையிலே உலாஹகல் காணுத்தகாததாகையாலே, * நெஞ்சென்னும்
 கருணைமறிலே காணப்புந்து எனறபடி. (ஓரா) திருவுள்ளத்திலே
 அவ்வதுபவம் தெளிவாகப் பிறக்கும்படி மனனம்பண்ணி அநு
 ஸந்தித்து. இப்படிக்கொள்ளாமல், வேறுவிதமாகவும் பொருள்
 கொள்ளலாம். அதாவது.-- (திருக்கோவலூரதனுள் காரார் கரு
 முகிலை காணப்புக்கு) திருக்கோவலூராகிற ஊரினுள்ளே மழை
 மிப்பியுமா மேகங்களைக்காண, அதற்கு அஞ்சி ஓரிடைகழியிலே
 ஐதுங்கியபுகுது; (ஓரா) ‘இப்படி மழைக்கு அஞ்சி ஐதுங்கின
 ஐதுங்கிய நாமமத்தவிர வேறு யார் புகுந்து நெருக்குகிறார்கள்’
 என் று ஆராயந்தவனவில் எனறபடி.

(திருக்கண்டேன் என்று உரைத்த) அவ்வதுபவத்தால்
 மரண நிலையிலே, தாம் அவனை நெஞ்சென்னும் உட்
 கண்டிலே காண்படியை, “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கும்
 நினைவும் திருவந்தாதியாலே பின்புள்ள நம்மைப்போல்வார்க்கும்
 உபதேசிக்கவாய்ப்படி அருளிச்செய்த. (திருக்கண்டேன்) மற்றை
 மீரண்டி. ஐதவார்களும் விளக்கேற்றினார்கள்; இவர் அதன்
 விளக்கை காரார் கருமுகிலைக் கண்டார். ஜ்ஞாநமும், பக்தியும்
 அவர்களுடைய நிலைகள்; ஸாக்ஷாத்காரம் இவருடையது.
 “மன்னியபிரிதா மண்டபின் கோவலுள் மாமலராய் தன்னொடு

அருளிச்செய்து (சீரான்கழலே) இப்படி ஸ்ரீமானை அபுவித்த ஸ்ரீயையுடையாரான ஸ்ரீமானுடைய ஸ்ரீபாதங்களை
 “ மாமலராள நன்னொடு மாயனைக்கண்டமை காட்டு
 தமிழ்த் தலைவன் பொன்னடி ” எனனைக்கடவதுதேற
 (உரைக்கண்டாய் நெஞ்சேயுகந்து) அவர் “திருக்கண்டேன்”
 என்று அநுஸந்திக்காறப்போலே நீயும் அவர் திருவடிகளை
 வாக்காலே அநுஸந்திக்கப்பார். “ यदि मनसा ध्यायति तदा
 वदति ” (யத்,தி, மநஸா த்யாயதி தத்,வாசா வத,தி) இதே

(நெஞ்சே யுகந்து) இப்படி தத்யாயஸ்யத்வத்துக்குத்
 தகுந்த நெஞ்சே! அநுஸந்திக்குமிடந்தில ஹர்ஷததுடனே

மாயனைக்கண்டமை காட்டும தமிழ்த்தலைவன்” [இராமானுச-10]
 எனாரானோ அமுதனாகும். (சீரான்கழலே) இவ்வண்ணமாக
 “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கித் திருவுடைய தேவனை
 அனுபவித்த திருவுடைய செல்வரான பெயரழ்வாருடைய
 திருப்பாதங்களையே. “தமிழ்த்தலைவன் பொன்னடி” [இராமானுச-10]
 என்று அமுதனாகும் இதைப் பொன்னடி [செல்வமாயிருக்கும் அடி]
 என்று போற்றினாரானோ. அன்றிகே, ‘சீரான’ என்று பஞ்சாங்க
 காண்கைக்குக் காரணமான ஜ்ஞானம், பக்தி முதலான குணங்களே
 உடையவர் என்று மாம. (உரைக்கண்டாய் நெஞ்சே உகந்து)
 அவர் “திருக்கண்டேன்” என்று நாம் கண்ட பகவதீஷயத்தை
 வாக்காலே சொன்னாற்போலே, நீயும் நீ கண்ட ஆழ்வார் திருவடி
 களை வாயாலே சொல்லுவாயாக. “ யத்,தி, மநஸா த்யாயதி தத்,வாசா
 வத,தி” [ ] [ஈதை மனததினால் தியானிக்கிறானே
 ஈதை வாக்கினாலும் சொல்லுகிறான்] என்கிறபடியே மனததினால்
 கண்டதையே வாக்கினால் சொல்லுவது என்னும் நியமம் உண்டானோ

(நெஞ்சே!) பகவதீஷயத்திலும் பகவதீஷயம் நன்றென
 ருக்கும எனக்கு உய்யமாந் நெஞ்சே! மந ஏவமநுஷ்யானாம் காரணம்
 பநதமோக்ஷபோ:” [ஹ்ரி 7 28] மனமேமனிதர்களின்பநதமோக்ஷம்
 கருகதுக் காரணமாகிறது. என்கிறபடியே கதினறவாநிலலா நெஞ்சை
 யிருந்து எனனை ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளாமல், பகவதீஷயத்திலும்
 பகவதீஷயம் நனனு எனனும் உறுதியில் எனனிலும் முற்பட்ட
 நெஞ்சையிருந்து எனக்கும் உய்வளிக்கிறாயன்றோ என்று நெஞ்சை

கவியால் படுத்தது. “உகந்து பணி செய்து” என் னுமாபோலே. “தனிமாத் தெய்வத்தடியவர்க்கு இனி நாமாளாகவே இசையுங்கொல்” என்றாரிதே. சீரானென்று புகுவத் தாக்காத்காரதேஹதுவான ஜ்ஞானபுக்த்த்யாதி, குணங்களை யுடையவென்னவுமாம்.

(உ)த்தால் புகுவத் ஸாக்காத்காரமுடையராய் அத்தை ஸம்ஸாரிகளும் அநுபவிக்கும்படி ஸ்வஸூக்தி முகேசுப் பாகாசிப்பிக்கும்வர்களான ஸ்ரீமான் கள் திருவடிகள் விந்யா நுஸந்தேத்யமென்றதாய்த்து.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிய

மூன்றாம் திருவந்தாதித் தனியன் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கொல்லாபாடுகிருர்: (உகந்து உரை) பகவத்நிஷயத்திலும் சிறப்புற்ற பகவத்நிஷயத்தை உரைக்கிருயாகையாலே, உரைக்கும்போது உகந்து உரைப்பாயாக. “உற்றேன் உகந்து பணிசெய்து” [திருவாய் 10-8, 10] என்றுப்போலே. “தனிமாத் தெய்வத்து அடிய வர்க்கு இனிநாம் ஆளாகவே இசையுங்கொல் ஊழிதோறுழிவாதே” [திருவாசிரியம் 3] என்று நம்மாழ்வாரும் இப்பேற்றையே ஸர்வ காலமும பெறவேணும் என்று ஆசைப்பட்டாரன்றே.

இதனவியாலுல், பரமபுருஷனைக் கண்டவர்களாய், அக்காட்சியை ஸம்ஸாரிகளும் அநுபவிக்கும்படி ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச் செய்த வர்களான செல்வமுடையவர்களின் செல்வத்திருவடிகளே அனை வர்க்கும் எப்போதும் அநுஸந்திக்கத்தக்கவை என்று சொல்லப் பட்ட தாய்ந்று.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதூர்ஸந பத்ராதிபஞ்ஜ

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதாஸன் இயற்றிய

மூன்றாம் திருவந்தாதித் தனியன் வ்யாக்யானவிவரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவர்ச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை:— உபயவிபூதி யுக்தனென்றநுஸந்தித்தார் முதலாழ்வார். அதுக்கு வாசகஸப்தம் நாராயணசப்தமென்றார் நடுவிலாழ்வார். அதுக்கு ஸ்ரீசப்தம் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டுமென்கிறார்வாழ்வார். ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லுகிறது வையந்தகளி. ஜ்ஞாநவிபாகையான பக்தியைச் சொல்லுகிறது அன்பே தகளி. பக்தியாலே ஸாக்ஷத்தகரித்தபடி சொல்லுகிறது இதில்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்ராதிபஞ்ஜன

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதாஸன் இயற்றிய

மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை

முதல் திருவந்தாதியிலே, “வையந்தகளியா...கடராழியான்” என்று தொடங்குகையாலே உபயவிபூதிகளோடு கூடியவன் ஸர்வேச்வரன் என்றார் முதலாழ்வார். இரண்டாந்திருவந்தாதியிலே, “நாரணற்கு ஞானத்தமிழ் புரிந்தநான்” என்று தொடங்குகையாலே ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லும் தனிப்பெயர் நாராயணசப்தம் என்று காட்டினார் இரண்டாமவர். இம்மூன்றாந்திருவந்தாதியிலே, “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்குகையாலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பரதத்வநிர்ணயம் செய்கிறார் மூன்றாமவர். இம்மூவரையும் அடியொற்றியே நம்மாழ்வாரும் “உயர்வற” என்னும் முதல் திருவாய் மொழியாலே உபயவிபூதியுடையவன் என்றும், இரண்டாம் திருவாய் மொழியிலே “வண் புகழ் நாரணன்” என்று நாராயணசப்தத்தைக் கொண்டும், மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் “திருவுடையடிகள்” என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தைக் காட்டியும் பரதத்வநிர்ந்தாரணம் செய்தாரன்றோ. இவற்றினிருந்து ஆழ்வார்கள் ஒருவர்க்கொருவர் நினைவறிந்து பரிமாறுமவர்கள் என்று தெளிவாகிறது.

ஐடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைப் பரிபூர்ணமாக அனுபவித்துப்பேசினார் பெய்கையார். ஐக்கத்தா எம்பெருமானருளாலே விளைந்த பரபுக்தி வையந்தகன்

அடைந்தபடி இரண்டாமவரது: அது முற்றி ஸாக்ஷாத்கார நிலை அடைந்தபடி மூன்றாமவரது. திருவருடைய நிலை மற்றவர்க்கு முற்றக்கூடுமோ? எனில்: இராமுவரும பரவஜ்ஞர்களாய், ஒருவர்க்கொருவர் கருத்தறிந்து பரிமாறுகையாலே கூடும். இதனாலே இம்மூன்று திருவந்தாதிகளையும் தரிமுதிவயாகரணம்போலே ஏராளஸ்த்ரமாகக் கூறுவர்கள் நம்முடைய பூர்வாகாரியர்கள். ஆக மூன்று திருவந்தாதிகளிலும் ஜ்ஞாத புக்தி ஸாக்ஷாத்காரங்கள் விளக்கப்பட்டன என்றபடி.

மூன்று திருவந்தாதிகளிலும் பரபுக்தி பரஜ்ஞாத பரமபுக்த நிலைகள் விளக்கப்படுவதாக நிர்வாணிப்பவமுண்டு. அதாவது உபயவிபூதிகளுக்கும் தாதனாய், அனைத்திலும் மேலாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் தளையுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், ஸ்வரூபகுணங்கள் ரூபகுணங்கள், விபூதிகள் ஆகியவற்றைத் தன் திரிஜேமதுககட்டாகத் தாலே ஆழ்வாருக்கு உண்டான பரபுக்தியென்பபொருளினின்று வந்தாலே காட்டக்கண்டு அவற்றை அனுபவித்து, அந்த அனுபவத்தாலுண்டான ஜ்ஞாதநிலைகளாகத் தாலே, தான் அனுபவித்தபடி "வையம தகளியா" என்று தொடங்கி ரூபகுண விபூதிகளோடுகூடி எம்பெருமானைப்பேசி, "வாயவனைச் சல்லது" திருமாலையல்ல ஏந்தேன" முதலான பாகரங்களிலே பரபுக்தியான ஜீவனுடைய அநந்யார்ஹ ஜேஷத்வஸ்வரூபத்தையும், "ஐந்நியாஹ பாதம மருவ தார்க்குண்டமோவான" "ஓரடியும் காடுகைத்த" முதலான பாகரங்களிலே ஸர்வஸ்வாபியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளினே பண்ணுவ நித்யகைங்கர்யமே நம் அதந்யார்ஹஜேஷத்வ ஸ்வரூபத்திற்கு தகுந்த ப்ராப்யமென்பதையும், அதை ப்ராப்யத்தை நமக்குக்கைப்படுத்தித் தரவல்லதாய், நம் அதந்நித பரதந்திர ஸ்வரூபத்திற்கு தகுந்ததான உபாயமும் அவன் திருவடிகளே என்பதையும் முடிக்கட்டினார் முதல் திருவந்தாதியிலே முதலாழ்வார்களில் முதல்வாரைப் பெய்கையாழ்வார்.

அடுத்தபடியாக பூதத்தாழ்வார், முதல்திருவந்தாதியிலே பெய்கையாழ்வார் அருளச்செய்த எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப

னென்றார் பொய்கையார்; அவனுக்கு வாசகஸப்தம் நார

பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற மூன்று நிலைகளுக்கும் மூன்று ஆழவார்களுக்கும் தனித்தனியே பரிபூர்ணமாக உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொன்று விஞ்சி. மற்றைய மீரண்டும் அதற்குள் அடங்கியிருக்கும். முதலாவாருக்கு, பரிஜ்ஞான பரமபக்திகள் அப்ரதானமாகத்தோற்றும்படி பரபக்தியே விஞ்சியிருக்கும். இரண்டாமவருக்குப் பரபக்தி முற்றிப்பழுத்ததாய் பரமபக்தியைத் தோற்றுவிப்பதான பரஜ்ஞானமே ப்ரதானமாயிருக்கும். மூன்றாமவருக்குப் பரமபக்தியே ப்ரதானமாய், பரபக்தி பரஜ்ஞானங்களிரண்டும் அதனகீழே அடங்கிக்கிடக்கும். பரபக்தி முதலானவற்றின் உத்பத்தியும், வளர்ச்சியும், இன்னுக்கு இன்ன காலத்தில் இன்னது பிரதானமாகவும், இன்னது அப்ரதானமாகவும் ஆகக்கூடவது என்னும் நியமமும் எச்வரனுடைய ஸங்கலபத்தாலே ஏற்படக் குறையில்லை.

பரபக்தி முதலானவற்றின் ஸங்கலபமென்னவென்பின்: "பகவதஸ்ய அபாதிதகோ நேரே காணவேணும் என்னும் ஆசை பரபக்தி அவற்றைக் காண்பது பரஜ்ஞானம்; கண்டபின்பு மேலமேலே அனுபவிக்க ஆசைப்படுவது பரமபக்தி" என்பது ஓர் ஸங்கலபம். "பகவானோடு கூடினால் இன்புறுவது பிரீந்தால துன்புறுவது" யிருக்கை பரபக்தி; 'அத்தமில்பேரினப்பத்து அடியரோடிருந்தமை' [திருவாய் 10-9-11] என்கிறபடியே பரமபகத்திற்போலே பரிபூர்ணமாகக் காண்கை பரஜ்ஞானம்; அவனை அனுபவிக்கப் பெருவிடிக் நிரைப்பிரிந்த மீனபோல உயிரிழக்குமபடியிருக்கை பரமபக்தி" என்பது மற்றொரு ஸங்கலபம். ஆசாயந்து பார்த்தால இரண்டு ஸங்கலபங்களும் ஒன்றாகவேயிருக்கும். ப்ரமாணங்களில் கண்ட ஸாதனங்களை அனுஷ்டித்தவர்களுக்கு இந்தப் பரபக்தி முதலான நிலைகள் முக்திநிலையிலே உண்டாகும்; மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கு இங்கு இருக்கும்போதே பகவானுடைய அருளாலே உண்டாயின. இனி, ஸர்வஜ்ஞரான ஆசாரயர்களுக்கு 'பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளையே 'இயலவாகக் கொண்டுவனாக என்கைச்செய்' [சரணுகதிகத்யம்] என்று பரமபுநஷணிப்பு பிரார்த்தித்துப் பெறுமபடியிருக்கும் இந்நிலைகள். பரபக்தி முதலான இம்மூன்றையும் சாஸ்திரங்கள் ஜ்ஞாதம், தர்ஸனம், ப்ராப்தி என்று கோஷிக்கின்றன. "ஜ்ஞாதம் த்ரஷ்டும் ச தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும் ச"

யணசப்தமென்றார் ஸ்ரீபூதத்தார். இவர் அத்தோடே ஸ்ரீமச்சூப்யத்தையுங்கூட்டிக்கொள்ள வேணுமென்கிறார்.

[கீதை 11-54] எனானன்றோ கீதாசார்யனா. "ஸம்ஜ்ஞாயதே, ஸந்த்யுருஸ்யதே வாப்யதி, க்யமயதே" [ஸிபு 6-5-57] என்று ஜ்ஞாந த்யர்ஸந ப்ராப்திகளைச் சொன்னாரன்றோ ஸ்ரீபராசரபகவானா.

முதலாழ்வார் "வையம் தகளியா" என்றும், இரண்டாமவர் "அன்பே தகளியா" என்றும், மூன்றாமவர் "திருக்கண்டேன்" என்றும் தொடங்குவதின் கருத்தென்ன? எனில்; "வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற" [இராமா-8] என்று அமுதனார் அருளியபடியே பரமபுருஷனுக்கு உரிய உலகை ஓடுவார்க்கும் உரியதல்லவெனறும், மற்ற தெய்வங்களுக்கு உரியதெனறும் மயங்குகிற வெளி விஷயங்களைப்பற்றிய அஞ்ஞானமாகிற இருள் நீங்குமபடி, பூமி முதலான பஞ்சபூதங்களையும், அவற்றாலான பொருள்களையும் அகலாகவும், நெய்யாகவும் விளக்காகவும் உருவகப்படுத்திக்கொண்டு பேசினார் பொய்கையாழ்வார். இரண்டாமவர் ஆத்மாவின்னுள்ளிருக்கும் பகவத்பக்தியின பல நிலைகளாகிற அன்பு, ஆர்வம், பரஜ்ஞானம் ஆகியவற்றை அகலாகவும், நெய்யாகவும், விளக்காகவும் உருவகப்படுத்தலாம்படி பகவத்விஷயத்திலே பொய்கையாழ்வாரைக் காட்டிலும் ஆழ்த்து அனுபவித்து. "இறைவனைக் காணும் இதயத்திருளகெட" [இராமா-9] என்று அமுதனார் அருளியபடியே ஸாஸேச்வரம், க காணும் | நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணைப்பறற்கிடக்கும் * உள்ளிருள நீங்குமபடியாக, தனக்குத்தானே பிரகாசிக்கும் ப்ரத்யக்ஷவஸ்துவான ஆத்மபரமாத்மஸ்வரூபஸ்வபூவங்களில் உண்டாகக் கூடிய || ஸம்ஸயவிபர்யயங்களை அறுத்தார்.

இவ்வண்ணமாக முதல்வர் இருவரும் இருவிதமான விளக்கேற்றியதனால் புறவிருளும், இதயத்திருளும் அழிந்தவுடன் ஏற்படும் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்தை, "திருக்கண்டேன்" என்று தொடங்கி மூன்றாம திருவந்தாதியாலே பேசுகிறார் மூன்றாமவர். இதையே, "மன்னிய பேரிருள் மாண்டபின், கோவலுள் மாமலரான் தன்னொடு மாயனைக் கண்டமை காட்டும் தயிழ்த்தலைவன்" [10]

1 பெரியதிருவ-28 * ஆசார்யஹ்ருதயம்-83. || ஸம்சயம்-ஐயம்? பழதையைகண்டு, பரமபேர, பழதையோ' என்று ஸந்தேஹிப்பது போன்ற ஐயம். விபாயயம்-திரிபு; பழதையைப் பரமபெனறே கருதுவதுபோன்ற விபரீதஜ்ஞாந

மேயாழ்வார் அருள்க்கெய்த

➤ மூன்றாம் திருவந்தாதி ➤

1. திருக்கண்ணடேன் பொன்மேனி கண்டேன் திகழு
மருக்க னண்ணிறமுங் கண்டேன் -- செருக்கிளரும்
பொன்னுழி கண்டேன் புரிகங்கங் கைக்கண்டேன்
என்னுழி வண்ணான்பா வினறு.

இன்று-- (முதலாழ்வார்கள் இவரும் காட்டிக்கண்ட) இப்போது. என் ஆழி வண்ணான்பாள்-- கடல்வண்ணாளை ஏம்பெருமா லாட்டித்திலை. திரு-- பெரிய பிராட்டியாரை. கண்டேன்--சேவலிக்கப்பெற்றேன். பொன்மேனி-- அழகிய திருமேனியையும். கண்டேன்--சேவலிக்கப்பெற்றேன்; திகழும்-- விளக்குகின்ற. அருக்கன்--உரையாள்கேபான்று. அணி-- அழகிய நிறமும்-ஒளியையும். கண்டேன்--சேவலிக்கப்பெற்றேன்; செரு-யுத்தபூமியிலே, இவரும்-சிறியெழுதி, பொன் ஆழி--அழகிய திருவாழியையும். கை--(வலது) திருக்கையிலே கண்டேன்--சேவலிக்கப்பெற்றேன்; புரிகங்கம்--(பாஞ்சகன் லியாமகித) வலம்புரிக்க கையும் (மற்றொரு திருகையிலே) கண்டேன்--சேவலிக்கப்பெற்றேன்.

[வ்யா.--(திருக்கண் டேன்) தூர்மர்தன்னைக் கண்டேன் (பொன்மேனிகண்டு) என. புலகுருக்கும் ஆஸ்தங்கண்டேன்]

[அவதாரி.--க--கவலைக்காண்கிறது காட்டுகியிலே எல்லா முண்டாய்க்கக்கேசம்ததயும் ஆதார திரபுத்தரிலே. அது என்று, அமுதநாடம் அந்நினும். ஆக இவ்முண்ட திருவந்தாதி யின் தொடக்கநாடொ இவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை என்பதைக் காட்டுகின்றன.

1. [அக--கவலைக்காண்கிறது காரணக்கொண்ட அவனைக் காண்கிறது காரணக்கொண்ட கவலைவற்றைப்பும் கண்டாராயி தந்தபோதிலும், அவனை மிது கொண்டு, அவனுடைய அநுதங்கக் கெல்வங்கக் கவலைவற்றை 'அது கவலை' என இது கண்டேன்' என்று தாம் கண்டு அனுபவிக்கப்பெற்றபடி 'கண்ணார் முதற் பாசுத்திலை.

[பெரியவா ககாண்டினை வயக்கம்களும் தயத்த பெரிய வயததுக் காரணம். அப்பினை யுரை கெல்விய பெரிய வழுத்துக்கள் ஆய, தயமுடைய கவலைவற்றை சிறிய எழுத்துக்களிலுள் தரப்படுகிறது]

கண்டேன் இதுகண்டேனென்று தாம் கண்டிருப்பரிக்கப்
பெற்றபடி கேட்கிறார்.

உரை:— எனக்கு ஸ்வம்மாய் கடல்போலே ஸ்ரமஹர்
மான் வடிவையடையவன்பக்கிலே ஆழ்வார்கள் இருவரும்
காட்டக்கண்டவின் துணைபொழிந்தாரடங்கலும்

வ்யா:—(என் ஆழ்வண்ணன் பால் கண்டேன்) பக்தபரதந்திர
னாகையாலே உடைமைபெரிபாருள்போலே எனக்கு வசப்பட்டிருக்கிற
வனும், கடல்போலே கண்டார் களைப்பையாற்றும் வடிவையும்,
அலையெழியும் நீர்மையையும் ரத்னங்களுக்கெல்லாம் (சிறந்த
பொருள்களுக்கெல்லாம்) இருப்பிடமாயிருக்கும் தன்மையையும்
பெற்றிருப்பவனிடத்திலே பல ரத்தினங்களைக் கண்டேன்
கடலிலே ரத்தினங்களைக் காணவேனுமாயில் அதுவே மூழ்கி
ரத்தினங்களை எடுத்துக்காட்டுவார் வேண்டாமோ? எனில்,
உண்டு என்கிறார்.—(இன்று) முதன்முதலில் ஆழ்வார்களும் தம் திருபத்
தால்களிலே காட்டக்கண்ட இன்று கண்டேன். (இன்று) 'நீயும்
தன்மகளும் நினைவாய்' [புதுத்தரு. 36] என்று தகடாமவர்
அருளியபடியே எங்குள்ளோடு உதவிதருவதை பெரிபி அவனதாய்க
ளிருக்கும் இடைமீதாய்த் தடிவ. உது தன் திர்தேவதகிருன்பயாலே
தானே தன்னைக்காட்டிய இன்று கண்டேன் என்றும் பெரிபாருள்
கொள்ளலாம். கண்ட ரத்தினங்களும் அங்கு உருபதான் என
யென்பதைப் பாகர உதவி மத. உதவி அனைத்தாலும் காட்ட
(திருக்கண்டேன்) முதன்முதலில் பெரியபிராட்டியாரைக்காட்ட
கட்டத்துக்கு கட்டவம் (ருடமாயிருக்கும் தன்மை) போலே, ஸ்ரம
புருஷனுக்கு ஸ்வரூப தீருபகதர்மமாய்ருப்பவளாய், உலகத்திற்
செல்வங்களுக்கெல்லாம் அதிதேவதையாய், சித்சித்திஸ்வர்களா
கிற தத்வதரயங்களும் தன்னைப்பற்றி நின்று ஸத்தியும் பெருமை
யும் பெறவேண்டுமபடியிருப்பவளாய், அவனுடைய செல்வங்களில்
தலையான செல்வமாயிருப்பவளாய், இப்படிப் பலவிதங்களில்
தலைமை பெற்றிருக்கும் ஸ்திரீதன்மான் பெரியபிராட்டியாரை
முதலில் கண்டேன்.

"குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மனமக்கும் திருவும் கீழற்போல்
வனா கண்டு நிற்குங்கொல்" [2480] "திருமால் கைகுத்தல்" [3740]
"மாதவன் கைகுந்தன்" [428] "வடிவுடை மாதவன் கைகுத்தல்"
[3762] "வானுடை மாதவா" [384] என்று பராவஸ்தையிலும்,

* இங்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தீவ்யப்ரபந்த பாகம் எண்
கள் மயிலே மாதவதாஸன் பதிப்பு. - என். ரவ.

தன்னைப்பற்றி லப்துத்வஸுபராக வேண்டும்படி
ப்ரதூனையான பெரியபிராட்டியாரைக் கண்டேன்:

“திருமால் திருப்பாற்கடலே” [3740] “அரவத்தமளியினோடும் அழகிய
பாற்கடலோடும் அரவந்தப் பவையும் தானும்” [452] என்று வ்யூதா
வஸ்தையிலும்.

“மைதிலிதன் மணவாளா” [322] “திருமலிந்து திகழுமார்பு” [135]
“ஆயர்குலமுதலே மாதவா மராமரங்கனெழுமெய்தாய்” [2724]
“அடலாமையான திருமால்” [1083] “வாமனன் மாதவன்” [1684]
என்று ஆமையாகவும், ப்ரஹ்மசாரியாகவும், ராமகிருஷ்ணாதிகளாக
வும் அவதரித்த ஸர்வ விபவங்களிலும்,

“அரவந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படி வந்து புகுந்து” [452] “மாவ
மென்பதோர் கோயிலமைதது மாதவன் என்னும் தெய்வதைநாட்டி”
[323] “திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர்” [1159] “திரு
மாவை, பிரியாது வந்தெனது மனத்திருந்த வடமலையை” [1404] “பாவை
பூமகள் தன்னொடும் உடனே வந்தாய் என் மனத்தே மன்னினின்றாய்”
[1609] “திருமாமகளைப் பெற்றும் என் நெஞ்சகம் கோயில்கொண்ட
பேருளாளான்” [1797] “திருமால் வந்தென் நெஞ்சுநிறையப்புகுந்
தான்” [3744] என்று அந்தர்யாமி நிலையிலும்.

“திருவுடையாள்மணவாளா திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்” [183] “திரு
வாளன் திருப்பதி” [411] “திருவரங்கமென்பதுவே என் திருமால் சேக்
விடம்” [406] “திருவாளன் இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற
திருவரங்கம்” [421] “வேங்கடத்தென திருமால்” [577] “வேங்கடத்துத்
தன்னாகத் திருமங்கை தங்கியசாமார்வற்கு” [580] “அகிலகில்வேன்
இறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பா-திருவேங்கடத்தானே”
[3335] “திருவ்னையாடு திண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி” [589]
“திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன்” [326] “திருமால் திருமங்கையோ
டாடு தில்லைத் திருச்சித்ரகூடம்” [1161] “திருமால்தன் கோயில்
அரிமேய விண்ணகரம்” [1247] “மலர்மகள் காதல்செய் கணபுரமடி
கள்தமிடம்” [1711] “திருத்தண்காவில் வெஃகாவல் திருமால்” [2065]
“ஒருவல்லித்தாமரையாள ஒன்றிய சீர்மாவன் திருவல்லிக்கேணி
யான்” [2297] என்று எல்லா அர்ச்சாவதாரஸ்தலங்களிலும், ஆக இப்
படி எல்லா நிலைகளிலும் எம்பெருமானோடு கூடியிருக்கும் புருஷகார
பூதையாக எல்லா ஆழ்வார்களாலும் அருளிச்செய்யப்பட்ட இவளை
முன்னிட்டுக்கொண்டு அவளைப்பேசுகிறார். ஸர்வமங்களஸ்வரூபினி
யான இவளையே தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் அனுஸந்திப்ப
தென்னும் பெருமை இப்பிரபந்தம் ஒன்றுக்கேயுள்ள தனிச்சிறப்பு.

‘திகழுமருக்கனணி நிறமுங்கண்டேன்) இருவரும் சேர்ந்த சோத்தியாலே இளவெய்யில் கலந்தாற்போலே இருக்கிறபடி. (செருக்கினரும் பொன்னாழி கண்டேன்) அஸ்தாநே ப்யசங்கை

அவளும் தண்ணீர் தண்ணீரென்று மேல் விழும்படியிருப்ப தாய். பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற திரு மேனியைக் கண்டேன். மரகதகிரியிலே உதித்து ஒளி விட்டுக்கொருகிற பூலார்க்கணைப்போலே இருவருடைய ஈனியும் தன்னிலே கலசி விளங்காநின்றள்ள அழகிய நிறத்தையும் கண்டேன். இச்சேர்த்திக்கு என் வருகிறதோ

தேவதேவதிவ்யமஹிஷியைக் கண்டேன் என்றவுடன், அவளி றுக்கும் ஸிம்ஹாஸனமாய், பொன்னின் ஒளிபோன்ற அவளிருக்கும் ஸ்ப்ருபபிடமான பொன்மேனியைக் கண்டேன் என்கிறார் அடுத்த படியாக, — (பொன்மேனி கண்டேன்) தாகமெடுத்தவன் ‘தண்ணீர் தண்ணீர்’ என்று துடிப்பதுபோலே, என்றும் பிரியாத நித்யநாமானியான அவளும் “இதையும் அகலகில்லேன்” என்று அபூஸந்தித்து மேல்நிழும்படி பொன்போலே ஆசைப்பட்டத்தக்கதா ளிருக்கும் திருமேனியைக் கண்டேன். ‘ஆழி வண்ணன்’ என்று உலகச் சொல்லப்போகிறாராகையாலே, உலகங்களும், மாமணியும், மலாமேல் மங்கையும், சங்கமும் தங்குகின்ற அலைகடல்போன்ற பொன்மேனியைக் காட்டுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். இனி, இவளுடைய சேர்த்தியாலும், மேலே சொல்லப்போகும் பொன்னாழி ஸ்ரீரங்கம் முதலானவற்றின் ஒளியாலும் ஸூர்யனைப்போன்ற பரிபுற ஒளிகள் அலையெறிகிறபடியாலும் அலைகடல் போன்றவன் என்கிறார், — (திகழும் அருக்கன் அணிநிறமும், கண்டேன்) பொருளானும் பிரபுமாயான சேர்த்தியாவிருக்கையாலே பச்சைமா படியிலே உதித்து ஒளியிட்டு எழுகிற இளஞ்சூரியனைப்போலே இருவருடைய ஒளியும் ஒன்றுக்கொன்று பரபூரகமாகக் (வர்ணச் சோத்தியழகையளிப்பதாகக்) கலந்து திகழும் அழகிய நிறத்தையும் கண்டேன். சேர்த்தியாலே வந்த ஸமுத்யாயஸோபாயைச் சொல்லுகிறது. இனி, இச்சேர்த்திக்கு ரக்ஷகராயிருப்பாரும் அபயஹண்டு என்கிறார், — (செருக்கினரும் பொன் ஆழி கண்டேன்) இச்சேர்த்திக்கு என் வருகிறதோ! என்று அஸ்தாநே (தகாத எலகதில) ப்யசங்கைபண்ணி (தீங்கு நேரிடுமோ என்று

பண்ணி “வடிவாய்நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கை பல்லாண்டு, வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் லாண்டு” என்கிறபடியே திருவாழியைக் கண்டேன். (சங்கம் கைக்கண்டேன்) “माञ्जलिं मङ्गमासीन्” (ப்ராஞ்ஜ ப்ரஹ்வமாஸீநம்) என்கிறபடியே. (என்னுழிவண்ணன்பாலின் கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவை எனக்குக்காட்டினக பக்கலிலே. (திருக்கண்டேன் — பொன்மேனிகண்டேன் ப்ரபைக்குஆஸ்ரயங்கண்டேன். (திகழுமருக்கனணிநிற)

என்று அஸ்தோநே ப்யஸாங்கைபண்ணி யுத்தேதோந்முக்ஷமா கண்டார் மேலே சீறிவிழா நிற்பதாய். ஸ்யாமளமா அவன் வடிவுக்குப் பகைத்தொடையாம்படி பொன்போல நிறத்தையுடைத்தான திருவாழியைக் கண்டேன். தீ வரூழியைப்போலே சீறிவிடுகையன்றிக்கே, எங்கேயெங் யென்று சுற்றும் முற்றும் சீறிப்பார்க்கிற ஸ்ரீபாஞ்ச

ஐயமுற்று) எப்போதும் போருக்குக் கிளர்ந்து நிற்பவன அநுகூலப்ரதிகூல விபாக்யமறக் கண்டார்மேலே சீறிவிழுகிறவன ஆழிவண்ணான அவன் நிறத்தையும் அருக்கன் அணி, மாக்கும்படி பரபாக்யமாக (பகைத்தொடையாக) இருக்கும் பெ போன்ற திருநிறத்தையுடையவனான ஸுத்யஸாநாழ்வானைக் கண்டே அவன் மார்பிலே திருவிருப்பதைக் கண்டவுடன், ‘செருக்கின் பொன்னுழி கண்டேன்’ என்கையாலே, இச்சேர்த்திக்கு வருகிறதோ!’ என்று வலியுறுத்தித்து.

“வடிவாய்நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண் வடிவார்சோதி வலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு [திருப்ப]

என்ற பெரியாழ்வாரைப்போலே திருவுக்கும், பொன்மேனிக் பொன் ஆழிக்கும் பல்லாண்டு பாடுகிறார் என். கொள்ளலாம். இனி.

‘படைபோர் புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண் என்ற அவரைப்போலே, சங்கத்துக்கும் பல்லாண்டு பாடு மேலே,— (புரிசங்கு கண்டேன்) திருவாழியைப்போலே அரு

கண்டேன்) இருவரும் கலந்தகலவியாலே பிறந்த ஸமுதாய சோபை. (என்னுழிவண்ணன்பால்) கடலிலேயிறே பிராட்டியும் மற்றுமுள்ள ரத்னங்களுமெல்லாம் பிறப்பது. (இன்று) அவன் காட்டக்கண்டவின்று. இவர்கள் புருஷகாரமாகக் கண்டவின் மென்னவுமாம். 1.

யந்தை வெறும்புறத்திலே ஆவத்தி வழிக்கவேண்டும்படி. அழகிதான திருக்கையிலே கண்டேன். இன்று-நீர்ஹதுக மாந என்னவுமாம். புரிசங்கு — “கூனற்சங்கம்” என்னுமா நீயாடிலே ஸேஷத்வத்தாலே எப்போதும் ப்ரஹ்மீடாவத்தை மட்டத்தாயிருக்குமென்னவுமாம். 1.

வந்தால் சீறிவிடுவது மாத்திரமன்றிக்கே. பெருமுழக்கால் எங்கும் பரல். “எங்கே எங்கே” என்று எதிரிகளைச் சுற்றும் முற்றும் தேடிப்பார்த்து “அவர்கள் நெஞ்சிலே நெருப்பைக் கொட்டிப் பிளக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் கண்டேன். புரிசங்கு—நாற் புறம் புரிநது பார்க்கும் (சுற்றித் தேடிப்பார்க்கும்) சங்கம். அங்கே, ‘புரி’ என்று “கூனற்சங்கம்” [பெருமாள்திரு 1-8] “கூனேறுசங்கம்” [பெருமாள் திரு 4-1] என்றாற்போலே வளைந் திமயமாவதற் சொல்லுவதாய், ஸேஷத்வத்தாலும், புகுவதுபுவ ப்புரமாகாதும் “ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்மமாஸீநம்” [ரா-அ 4-42] [கை கபாபயாவாய், வளைந்து நிற்கும் தம்பியை] எனறிருக்கும் தாய்மையப்போலே புவ்யனாயிருப்பவன் என்பதாகவும்கொள்ளலாம். (புகுந் தாம கைக் கண்டேன்) இச்சங்கத்தோடு சேர்த்தில்லாமல் தயிமாயிருந்தாலும், ‘த்யுஷ்டிதோஷம் பட்டுவிடுமோ’ என்று அழகியெழுத்துக்கத்தக்க அழகையுடைய திருக்கையிலே இச்சங்கத்தை மீளா கண்டேன். (ஆழிவண்ணன் பால் சங்கம் கைக்கண்டேன்) கடலில் கடையிலே (அடையிலே)யன்றோ சங்கம் இருப்பது என்று கருதுது. (என்னுழிவண்ணன் பால்) கடல்போலே கண்டார் களபையாய் மற்றும் வடிவைத் தானே எனக்குக் காட்டியவனிடத்திலே. ஆக, பிராட்டிக்கும், மற்றுமுள்ள எல்லா ரத்னங்களுக்கும் இருப்பிடமான கடலைப்போலே இருப்பவனிடத்திலே அவை மெல்லவறையும கண்டேன் என்று தம பரமபுத்தியாலே மதரக்கத்திலேயே பரமபுருஷனை அனுபவித்தாராயிற்று. 1.

2. இன்றே கழல்கண்டேன் ஏழ்பிறப்பும் யானறுத்தேன்
பொன்தோய் வரைமார்பில் பூந்துழாய்—அன்று
திருக்கண்டு கொண்ட திருமாலே உன்னை
மருக்கண்டு கொண்டென் மனம்.

பொன் தோய்—பொன்மயமான ஆபரணங்கள் சேரப்
பெற்றதும். வரை—மலைபோன்றதுமான. மார்பில்—திருமார்
பிலே. பூந்துழாய்—திருத்துழாயை உடையவனாய். அன்று—
கடல்கடைந்த அக்காலத்தில். திரு—பெரியபிராட்டியார்.
கண்டுகொண்ட—அநுபவிக்கும்படியாகப் பெற்ற. திருமாலே—
லக்ஷ்மீவல்லபனே. என் மனம்—அடியேனுடைய மனமானது
உன்னை—உன்னிடத்தே. மருக் கண்டு கொண்டு—பொருந்த்
(உன்னைப்) பெற்றது; (அதனால்) யான்—அடியேன். இன்றே—
இன்று. கழல்—உனது திருவடிகளையே. கண்டேன்—கண்டு
அநுபவிக்கப்பெற்றேன்; ஏழ்பிறப்பும்—எல்லாப்பிறப்புகளையும்
அறுத்தேன்—(இனிமேல் தொடராதபடி) ஒழித்துக்
கொண்டேன்.

வ்யா:—(இன்றே யித்யாதி) கைங்கர்யமே யாத்ரையாய்
படியாயிற்று. (ஏழ்பிறப்பும் யானறுத்தேன்) ப்ரதிபுந்த, க?

அவ:—அவனைக்கண்டபோதே விரோதி, உர்க்க, மடையப்
போயிற்றென்கிறார்.

உரை:—பொன் தோய்ந்த மலை போலே ஒளிபெற்று
சிக்கென்று பரந்து ஸ்ரலாக்யமான திருமார்பிற்சாத்தினை

2. அவ:—இந்த அநுபவத்திற்குத் தடைகள் பல இருக்குமே!
என்னும் ஐயமெழ, அவனைக் கண்டகணத்திலேயே புகுவது, நுபுவத
தற்குத் தடையாழிருக்கும் அனைத்தும் சூரியனைக்கண்ட பன
போலும், நெருப்புப் பொறிபட்ட பஞ்சக்குனியல்போலும் அழி
தொழிந்தன என்கிறார்.

வ்யா:—(பொன் தோய் வரை மார்பில் பூந்துழாய்த் திருமாலே
பொன்தோய்ந்த மலைபோலே, திருவாபரணங்களோடு சேர்ந்து
ஒளிபெற்று விளங்கும் சிக்கென்று (உறுதிபெற்றுப்)—பரந்து சிறந்து

மேயிற்றென்று தோற்றும்படியாயிற்று. (பொன்தோயித்யாதி)
 “**ययतां सर्वदेवानां ययौ वक्षःस्थलं हरेः**” (பய்யதாம்
 ஸர்வதேவாநாம் யயௌவக்ஷஸ்தலம்ஹரே:) என்று பிராட்டி
 தானே ஆசைப்பட்டு வந்து ஏறும்படியான மார்பு படைத்த

அழகிய திருத்துழாயையுடையனாய், அம்ருதமதுநம்பண்ணின
 அக்காலத்திலே துரிதரன் நிதியைக் கண்டாற்போலே
 பெரியபிராட்டியால் “**ययौ वक्षःस्थलं हरेः**” (யயௌவக்ஷ
 ஸ்தலம் ஹரே:) என்னும்படி கண்டுகொள்ளப்பட்டவனாய்,
 உள்ளனவிலவனுக்குள்ள அபிநிவேஸம் குளப்படியென்
 னும்படி பிராட்டி பக்கவிலே கடல்போலே பெருகிவருகிற
 அபிநிவேஸத்தைதயுடையவனே! என்னுடைய மனஸ்ஸானது
 ஸியப்பதித்வத்தால் வந்த பெருமையை நினைத்துப் பிற்காலி

திருமார்பில் சார்த்தின அழகிய திருத்துழாயை உடைய லக்ஷ்மீ
 வல்லபனே! இந்தத் திருமார்பிலே ஆசைப்பட்டு அதை வாஸஸ்தான
 மாகக் கொண்டவனைச் சொல்லுகிறார் அடுத்தபடியாக, - (அன்று திருக்
 கண்டுக்கொண்ட திருமாலே) ஆயிரம் தோளால் அலைகடல் கடைந்த
 அக்காலத்திலே.

தி,வ்யமால்யாயம்புரத,ரா ஸ்நாதா பூ,ஷணபூ,ஷிதா ।

பய்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌவக்ஷஸ்தலம் ஹரே: ||”
 [வி. பு. 1-9-105]

[ஸநானம் செய்தவளாய், அப்ராக்ருதமான மாலைகளையும் வஸ்திரத்
 தையும் தரித்தவளாய், ஆபரணங்களையணிந்தவளான பிராட்டி,
 உலகர தேவர்களும் கண்டுகொண்டிருக்கும்போதே ஹரியின் திரு
 மார்பைத் தை அடைந்தாள்], என்று பராஸரமஹர்ஷியுரைத்தபடியே
 உலகச் செல்வங்களுக்கும் அதிதேவதையான பெரியபிராட்டி
 மாராலே, பரமதுரிதரன பெருநிதியைக்கண்டாற்போலே கண்டு
 கொள்ளப்பட்ட லக்ஷ்மீவல்லபனே! (திருமாலே) திருவிடம் மயக்க
 முள்ள யவனே! ஆசையை வெளிக்காட்டும் இயல்வில்லாத
 பெண்ணாமையையுடையவள்தானே எல்லாரும் பார்க்கத் திருமார்பில்
 ஏறும்படியான பேரரசையைக் காட்டிய பிராட்டியுடைய ஆசையும்
 கருவியை எதிரிலே ஒரு குளம்படி என்னும்படி பிராட்டியிடம் கடல்
 போலே பொங்கிவருகிற மிக்கபேரரசையை உடையவனே! (உன்னை)

பெரிய:பதியை. (உன்னையித்யாதி) ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கொண்டு போகையன்றிக்கே உன்பக்கலிலே மருவிற்று என் மனஸ்ஸு. 2.

3. மனத்துள்ளான் மாகடல் நீருள்ளான் மலரான் தனத்துள்ளான் தண்டுழாய் மார்பன்—சினத்துச் செருநருகச் செற்றுகந்த தேங்கோதவண்ணன் வருநரகம் தீர்க்கும் மருந்து.

மா கடல நீர் உள்ளான்—பெரிய திருப்பாற்கடல் நீரிலே திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவனும், மலரான் தனத்து உள்ளான்—மலர்மகளின் திருமுலைத்தடத்திலே அடங்கிக் கிடப்பவனும், தன் துழாய் மார்பன்—குளிர்ந்த திருத்துழாயைத் திருமார்பி லணைந்தவனும், செருநர்—எதிரிகளானவர்கள். உக—அழியும் படி, சினத்து—சீற்றத்தினாலே, செற்று—அழித்து, உகந்த—

யாதே. அவளோட்டை உறவை நினைத்துக் கூசாதே பொருந்திக் கண்டு கொண்டது. ஆகையாலே அந்த:புர பரிகரமான நான் இன்று உன் திருவடிகளைக் கண்ட நுப விக்கப் பெற்றேன். அநுபுவ விரோதியான ஜந்ம பரம்பரையையும் ஸவாஸநமாகப் போக்கினேன். மருக் கண்டுகொண்டு-மருவிக் கண்டு கொண்டது என்றபடி. 2.

இப்படித் திருவுக்கும் திருவாகிநித்தும் நமைய உடைய உன்னை. (எனமனம் மருக்கண்டு கொண்டு) என உபாமானது இப்பெருமையை நினைத்துப்பிளவாங்காமல் புருஷகாரபூதையாய், தாயான அவளோடு சேர்ந்திருப்பதைக்கண்டு உலகோடு பொருந்திக் கண்டுகொண்டது. (இன்றே கழல் கண்டேன்) இப்படி என மனம் கண்டுகொள்கையாலே பிராட்டியின் பரிஜனமான நான் இன்று திருவடிகளைக் கண்டு அனுபவிப்பதே போது போக்காகப் பெற்றேன். ஏகாரம் இதுவே போதுபோக்கு என்று காட்டுகிறது. (ஏழ் பிறப்பும் யான அறுத் தேன்) இப்படி புகழ்வதற்குப் போதுபோக்காகப் பெறுகையாலே, இனி வரவிருக்கும் பிறப்புக்கள் அனைத்தையும் அடியோடு அறுத்துக் கொண்டேன் எனபது உறுதி. மருக்கண்டு கொண்டு—மருவிக்கண்டு கொண்டது என்றபடி. 2.

‘தீழ்ந்தவனும். தேங்கு ஓதம் வண்ணன்—நிறைந்த கடல்
போன்ற வடிவையுடையவனும் வரு நரகம் தீர்க்கும் மருந்து-
தவிர்க்கமுடியாமல் வரக்கூடிய ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தைப்
போக்கவல்ல மருந்து போன்றவனுமான் ஸர்வேஸ்வரன்.
மனத்து உள்ளான் — என் நெஞ்சில் வந்து (போர்க்க
முடியாதபடி) வாழ்கிறான்.

அவ:— (மனத்துள்ளான்) கீழ் இவருடைய மனஸ்ஸு
அங்கே மருவினபடி சொல்லிற்று. அவன் இவருடைய
மனஸ்ஸை யல்லதறியாதபடி சொல்லுகிறது இதில்.

வ்யா:— (மனத்துள்ளானித்யாதி) ஆஸ்ரித
ரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கிடந்து. அவ்வோபாதி
பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்தையும் ஒருஸ்த, நமகக்

அவ:— இப்படி தன்னுடைய மனஸ்ஸு அவன் பக்க
லிலே மருவிக் கண்டவார்தே அவனும் தம்முடைய மனஸ்ஸிலே
அபி, நிவிஷ்டனாய்க் கலந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:— பிராட்டி மேல்விழுந்து அநுப, விக்கும்படி ஸ்ரம
ஹரமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமார்வை
யுடையனாய். தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக உடையளான
பெரிய பிராட்டியாருடைய அவயவாந்தரங்களிலழகு குமரி
ருக்கும்படி திருமுலைத்தடத்திலே அத்யபி, நிவிஷ்டனாய்க்

3. அவ:—முன பாகரத்தில் தம்முடைய மனம் அவனிடம்
பொருத்தினபடியைப் பேசினார்; இத்தையே கொண்டு அவன் தம்
முடைய மனத்தைத்தவிர மற்றது அனைத்தையும் அறியாதவனான
என்கிறார் இப்பாகரத்தில்.

வ்யா:— இவர் மனத்தில் வாழுகக்காக இவன் செய்த
செயல்களைப் பாகரத்தின் எஞ்சிய பகுதிகள் பேசுகின்றனவாகை
யாலே, ‘மனத்துள்ளான்’ என்பதைக் கடைசியில் கூட்டிப்
பொருள் கொள்ளவேணும். (மாகடல் நீருள்ளான்) என் மனம்
தான் வாழ்வதற்குப் பாங்காக ஆகினறவரையில், அதற்கான
முயற்சிகளை மேற்கொள்கின்றவனாய், என் மனத்தில் வாழ்வதற்கு
ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு. பரந்த இடமுடையதான
தருப்பாற்கடல் நீரிலே கண்வளர்ந்தருள்கின்றவனான. (மலரரள்

உடையனாய். தண்டுழாய்மார்பனாய். சினத்திலேசெருநகரான
வர்கள் மங்கும்படிசெற்று ஆஸ்ரிதவிரோதிகள் போகப்பெற்றே
மென்றுகந்து அத்தாலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய்

கொண்டு அடங்கி வர்த்திகுமவனாய். என் மனஸ்ஸ-
பாங்காமளவும் அவளரட்ரதிகுனய்க்கொண்டு. இடமுடைத்
தான திருப்பாற்கடலில் நீரிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
சத்ருவர்க்கம் உருத்திறிபிராதபடியழிக்கத்தக்கதாகச் சீர்
யழித்துப் போகட்டு ஆஸ்ரிதவிரோதி, போகப்பெற்றே
மென்று உகந்தவனாய். அத்தால் தேங்கின கடல்
போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய்

தனத்துள்ளான்) அழகாலே தன் ஸ்வாதந்திரியத்தையும், உட-
தேசத்தாலே என்னையும் திருத்தவல்ல புருஷகாரபூதையாய்
தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக உடையவளான பெரியபிராட்டியா-
ருடைய மற்ற அவயவங்களில் அழகுகள் காட்டில் எரித்த நில-
வாம்படி, அவளுடைய பேரன்பே வடிவெடுத்ததான திருமுலை
தடங்களிலே திருப்பாற் கடலிற்போலே மிக்க ஈடுபாடுபொண்டு
'அவளுடைய ஸ்தனங்களாகிய தாமரைபோல் சுற்றித்திரியு-
வண்டோ இவன்' என்று ரஸிகர்கள் ஈடுபடுமபடி அவளுடைய
ஸ்தனங்களினுள்ளே அடங்கிக்கிடப்பவன். புருஷோத்தமனுக்கு
நாரீனும் உத்தமையிடமுள்ள அப்ராக்குதமான பெருங்காதலே
காட்டும் இச்செயல் பராகருதச்சாயையிலே இருந்தாலும், ப்ராக்கு-
மாக நினைக்கவும் தக்கதன்று. ஆக, என்னைச் சேரவிடுகின்-
தாயிடமும மிக்க ஈடுபாடு கொண்டு குயிருந்தான என்னை;
திருத்துவதற்காக என்று கருத்து (அதுழாய் மார்பன்) அ-
பிராட்டி தானும், தன் பெண்ணையும் கணரிசியாமல மே-
லிழுந்து அநுபவிக்குமபடி, களைப்பைப்பாற்றும் குளிர்ச்சினை-
யுடைய திருத்துழாய் மாலையை உடையவன். என்னை வெல்-
தற்குத் தனிமாலையிட்டிருப்பவன் என்றுமாம். (சினத்துச் செருந-
ககச் செற்று உகந்த தேங்கோதவண்ணன்) தன்னிடத்தி-
சினத்தினாலே தன்னோடு எதிரிடுமவர்கள் உருத்தெரியாமல் அழியும்படி
போரிட்டு, 'அடியார்க்கு விரோதிகள் நீங்கப்பெற்றோம்' என்ற
மகிழ்ந்தவனாய், அதனாலே கருணைநீர் நிறைந்து தேங்கி-
கடல போலே களைப்பையாற்றும் வடிவை உடையவன்
செருநகர் உக சினத்துச் செற்று' என்று கூட்டிப் பதவு-
கில் போலும் பொருள் கொள்ளலாம். என் மனத்தைத் தான
அடையத்தடையாதிருந்தவன்களையும் அழித்தவன் என்றபடி

அநுபவித்தல்லது விடாத நரகத்தைக் கடக்கைக்கு பேஷஜ
நவவன். (மனத்துள்ளான்) என்னுடைய மனஸ்ஸிலுள்ளான். 3.

அந்த மாகடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு என் மனக்
கடலிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணி வாழுவனானவன்
தப்பாமல் வாக்கடவதான ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தை
வாஸநமாகப் போக்கும் ஓளஷதம். 3.

(செருநரகம் தீர்க்கும் மரு. 2) வருநரகம்-தவிர்க்கமுடியாமல் நேரும்
நரகம். "அவர்யமறுபே, ரக்தவ்யம் கருதம கர்ம ஸம்பு, ஸம்பு, நாபு, க்
தம கீபதே கர்ம கல்பகோடிஸதைரபி" [செய்த புண்யபாபகர்மங்கள்
அவச்யம் அநுபவித்தே தீரவேண்டியவைவாகும். நூற்றுக்கணக்
கான கற்பகோடிகாலங்களானாலும் கருமம் அநுபவிக்காமல் தீராது.]
என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படும் கர்மங்களின் பூலமாகத்
தனாகமுடியாமல் வரும் நரகம்போன்ற ஸம்ஸாரமாகிற வியாதியை
வாக்கையோடு போகும் மருந்தாயிருந்தான. "நிர்வாணம்
பெறவும் பிஷக்" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திலும் இவன்
கருத்துவனாகவும் மருந்தாகவுமிருப்பவன் என்று கோஷிக்கப்பட்ட
தமரு. மருத்துவனாயிருக்கையாவது பூலப்ரதனாயிருக்கை; மருந்தா
கிருக்கையாவது பூலகரணமாய், உபாயமாகவேயிருக்கை. மாகடல்
தீர்ந்தும், மலரான தனத்திலும் இருந்ததும், தண்டுறாய்த்தனிமலை
வண்தத்தும், செருநருகச் செற்றதும் என்னுடைய வருநரகத்தைத்
தீர்ப்பதற்காக என்று கருத்து. மருமையில உமக்கு வரும் பலனிருக்
கட்டும்; இமமையில் அவனாக ஏதாவது பலனுண்டோ? எனில்:
(கனகதுவளான) என மனத்திலிருப்பதற்காகவே அவன் இப்பாடு
கன பட்டான என்கிறார். (மனத்துள்ளான்) மாகடல் தீர் முதலான
கதகதவும் மறந்து என் மனத்திலேயே அமுந்திக்கிடக்கிறான
அதப்பெற்றபின்பு என்று கருத்து.

நீ நுதலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என் தலையே
நீ நுதல வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமே எனதுடலே
கருதாமாவதது எனதுயிரே மனமே வரக்கே கருமமே
கடாநொடியும் பிரியான் என் ஊழிமுதல்வன் ஒருவனே"

[திருவாய் 10-7-8]

“கல்லும் கணைகடலும் வைகுந்த வாணும்
புல்லென்றெழுந்தனகொல் ஏபாவம்—வெல்ல
நெடியான் நிறங்கரியான் உட்புகுந்து நீங்கான்
அடியேன துள்ளத் தகம்” [பெரியதிருவந்தாதி 68]

“நாகத்தனைக் குடந்தை வெஃகா திருவெவ்வுள்
நாகத்தனை அரங்கம் பேரன்பில்—நாகத்
தனைப்பாற்கடல்கிடக்கும் ஆதி நெடுமால்
அனைப்பார் கருத்தனாவான்” [நான்திருவ 36]

“வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றிவ்விரண்டும்
நிற்பென்று நீமதிக்கும் நீர்மைபோல்—நிற்பென்(று)
உளங்கோயில் உள்ளம் வைத்துள்ளினேன் வெள்ளத்(து)
இளங்கோயில் கைவிடேல் என்று” [இர-திருவ 54]

“தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள் ஆலின்
இலைமேல் துயின்றான் இமையோர் வணங்க
மலைமேல் தான் நின்(று)என் மனத்துள் இருந்தானே
நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேனே” [திருவாய் 10-4-4]

“பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென்
மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமனான நம்பி
தனிக்கடலை தனிச்சுடரே தனியுலகே என்றென்று
உனக்கிடமாயிருக்க என்னை உனக்குரித் தாக்கியே”
[பெரியாழ்திரு 5-4-9]

என்று மற்றையாழ்வார்களும் தம் மனம் முதலான அவயவங்களி
லிருப்பை விரும்பியே எம்பெருமான் பரம் விபூஷம் முதலானவிடங்
களிலிருந்துகொண்டு அரும்பாடுபடுகிறான் என்றும், மனத்தைப்
பெற்றபின் மற்றவற்றை உபேகிக்கிறான் என்றும் அருளிச்செய்தன
ரன்றோ, அப்பிள்ளையாராயில், “மனத்துள்ளான்” என்றதற்குப்
பிறகு “வருநரகம் தீர்க்கும் மருந்து” என்ற தொடரைக்கூட்டிப்
பொருள் கொண்டார். “மாகடல் நீர்” முதலானவற்றிலிருப்பு தன்
மனத்திலிருப்பதற்காகவென்றும், தன் மனத்திலிருந்தது தன்
வருநரகத்தைத்தீர்க்கக்காகவென்றும் கருத்து. 6.

4. மருந்தும் பொருளும் அமுதமும் தானே
திருந்திய செங்கண்மா லாங்கே—பொருந்திய
நின்றுலக முண்டுமிழ்ந்து நீரேற்று மூவடியால்
அன்றுலகம் தாயோ னடி.

திருந்திய — (இவனே பரமபுருஷனென்று தெளிவாகக்
கண்ட) கொள்ளத்தக்க) திருத்தமுடைய. செம் கண்—
புறநாடுபாரை போன்ற திருக்கண்களையுடைய. மால்—
கவியுடையது. ஆடி — உலகத்தைக் காத்தருள்வதாகிய
உலகவாய்மொன்றிலேயே. நின்று பொருந்திய—நிலைநின்று
புறநாடுபாரைவனாயும். உலகம்—உலகங்களை. உண்டு—(பிரளயங்
கொள்ளாதபடி) விழுங்கியவனாயும். உமிழ்ந்து—பிறகு
கவியிப்படுத்தினவனாயும். அன்று—முன்பொரு காலத்தில்.
நீரேற்று—(வாலியிடத்தில்) தானநீர் ஏற்று. மூ அடியால்
உலகம் தாயார்ன்—மூவடியாலே உலகங்களையெல்லாம் தாவி
கவியுடையதுமுள்ள எம்பெருமானுடைய. அடி தானே—
மருந்தாகவே. மருந்தும்—மருந்துபோலே ஸம்ஸார
பாரணமாய்த் தொலைப்பனவாயும். பொருளும்—பணம்
போலே வேண்டியவற்றைப் பெறுவிப்பனவாயும். அமுத
மும் அபிருதம்போலே இனியனவாயுமிருக்கின்றன.

■ வ்யா:— (மருந்துமித்யாதி) மருந்தென்று விரோதி,
பிரமபுருஷரத்தைக்கொண்டு. பொருளென்று உபாயமாக்கி

அவ:— ஸர்வரக்ஷகனுனவன் திருவடிகளே. ப்ராப்ய
புறநாடுபாரை.

உலக:— ஸர்வேஸ்வரனிலென்னுமிடத்தை ஸ்பஷ்ட
புறநாடு தெரிவிப்பிக்கவல்ல திருத்தத்தையுடைத்தாய், ஸம்

அவ:— ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய திருவடிகளே உபாய
புறநாடு, உபேயமாகவுமிருக்கின்றன என்கின்றார்.

வ்யா:—பின்னடிகளில் கூறப்படும் திருவடிப்ராப்யப்ராபகமென்று
எடுத்துவிறதாகையால், முதலடி கடைசியில் கூட்டிப் பொருள் கொள்
ளத்தக்கது. திருவடிக்குள்ள ப்ராப்யத்வத்தையும், ப்ராபகத்வத்தை

அமுதமென்று உபேயமென்கிறது. மருந்தென்று உபாயமாகப் பொருளும் அமுதமுந்தானையென்று உபேயத்தில் இரண் டுவஸ்தைதயைச் சொல்லுகிறது என்றுமாம். (திருந்தி செங்கண்மால்) இவன் ஸர்வரென்றறியலாம்படி திருந்தி சிவந்த கண்ணையுடையன ஸர்வேஸ்வரன். (திருந்திய இவ்வாத்மாக்கள் திருந்தாவிட்டால் இவற்றைத் திருத்த பாராதே இவற்றுக் கீடாகத் தன்னைத் திருத்திக்கொண்

வாய்த்தாலே குதறிச்சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய் வ்யாமுக்குத்தனுவன் ஐகத்தரக்ஷணமாகிற அந்தச் செயலிலே ப்ரதிஷ்டிதமான திருவுள்ளத்தையுடையனாய்க்கொண்டு லோகத்தை வயிற்றிலே வைத்துக்காத்து வெளிநாடுகாண்

யும் பின்னடிகளாலே திருபிக்கிறார்.—(திருந்திய செங்கண் மால் “தஸ்ய வதுரகப்பாஸம் புண்ட்ரீகமேவஷிணி” [சுந் 1-7] [அப்பர புருஷனுக்கு ஸூர்யனும் மலர்ந்த தாமரைபோன்ற இரு கண்க ளை.] என்று உபனிஷத்தில் உத்கோஷிக்கப்படும் ஸர்வேஸ்வரன் இவனே என்பதைத் தெளிவாகத் தெரியச் செய்கிறவையாய், உகரி வாகிப் புடைபரந்து, மிளிர்த்து செவ்வரியோடி நீண்டிருக்கு திருத்தத்தை உடையவையாய், உபயவிபூதிகளையும் செல்வமா உடையவனாயிருக்கையால் குதறிச் சிவந்திருப்பனவான திருக்கண் களை உடையவனாய் ஆஸாலேஸமுடையாரிடத்திலே மயங்கிக்கிடப் வன். இத்தால் இவனுடைய ப்ராப்யத்வம் சொல்லப்பட்டது. இ பொருளில் ‘திருந்திய’ என்பது கண்ணுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அப்படியல்லாமல் மாலுத்து விசேஷணமாகக் தீவர்களிடத்திலே ஒன்றை வைக்காமல், ப்ராப்யப்ராபகங்க இரண்டும் தானையாம்படி திருந்தியிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரன் என்று இவ்வாத்மாக்கள் திருந்தாவிட்டால், இவர்களைத்திருத்துவதி நேரத்தை வினாக்காமல், இவர்கள் திருந்தாக்குறைதீர இவர்களு குத் தக்கபடி இவர்களுக்குமாகத் தானே தன்னைத் திருத்திக்கொண் டுக்கும் ஸர்வேஸ்வரன் என்றும் இருவிதமாகப் பொருள் கொள் ளாம். (ஆங்கே நின்று பொருந்திய) உலகை ரக்ஷிப்பதாகி அச்செயலிலேயே நிலைநின்று பொருந்திய திருவுள்ளத்தை உடைய வனாய், இப்படி நிலைநின்று இவன் செய்த ரக்ஷணச் செயல்க ளிலவற்றைப் பேசுகிறார் மேலே — (உலகம் உண்டு) பிரளயத்தி

நூக்கும் ஸர்வேஸ்வரனென்னவுமாம். (ஆங்கேபொருந்திய) பாரிய:பதிவந்து நீரேற்கிருனென்று கூசவேண்டாதபடி இரப்

புறப்படவிட்டுத் தன்னதல்லாததைப் பெறுவாரைப் போலே அந்யாபிமானம்தீர நீரேற்று வாங்கி. உத்கஜலம் வாகுயிலே விழுந்தவப்போது மூன்றடியாலே லோகத்தை அளந்தவனுடைய திருவடிகள் தானே அநிஷ்டமான ஸம்ஸார வ்யாதி,யைப் போக்கும் பேஷஜமும். இஷ்டமான மோக்ஷஸுகத்தைத்தரும் பொருளும். ஸ்வத:இஷ்டமான நுகரிற பேராக்யமான அம்ருதமும். திருந்தியவென்கிறது. ஸர்வேஸ்வரனுக்கு விசேஷணமானபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் தானையாம்படி திருந்தியிருக்குமவ

வலகம் அழியாதபடி அதை உண்டு திருவயிற்றிலே வைத்து உழிதலு. (உமிழ்ந்து) ப்ரளயநிலையிலே சேதனர் அசேதனத்தோடு மிக் கூகிடப்பதைப்பார்த்து வருந்தி இவை உஜ்ஜீவிப்பதற்காக மறுபடியும் இவர்களுக்கு சரீரேத்திரியங்களையளித்து வெளிவிட்டு. (நீரேற்று) ஸர்வேஸ்வரனுடையதான உலகை மாவனி தன்னுடைய தாக் அபிமானித்தபோது, தன்னுடையதல்லாததைப் பெறுவாரைப் போலே, அவனுடைய அவ்வபிமானம் தீர தானதீர் ஏற்றுப்பெற்று. (அன்று அந்யடியால் தாயோன்) “கரே நிபதிதே தோயே வாமநோபூத: வாமந:” [கையில் தீர் விழுந்தவுடன் வாமனன் (குட்டையன்) நீண்ட வாலாளுன்] என்கிறபடியே தானதீர் கையில் விழுந்த அக் கையால் உலகத்தைத் தாவிவளந்தவன். ‘ஆங்கே அன்று நின்று பெயர்ந்ததாய் தாயோன்’ என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். உத்கஜலம் திருவாகிய ஸர்வேஸ்வரன் வந்து ஒருவனிடம் கைநீட்டி மாரபிப்பதினாலு கூசவேண்டியவனோ இருக்கும். அப்படியல்லாமல் கூசாமல் மாரபிப்பதினாலே பொருந்தி நினைமையைக் காட்டுகிறது. நினைமையுடையபடியும், ப்ராபகமும் இவனே என்று காட்டப் பெயர்ந்தவன். (தாயோன் அடி தானே) இப்படியெல்லாம் செய்தவ ஸ்வயம் மருதகன தாமே. (மருந்தும் பொருளும் அமுதமும்) ஸ்வயத்தியைப் போக்கும் மருந்துபோலே ஸம்ஸார வியாதியைப் போக்கதலாய், இஷ்டத்தை அடைவிக்கும் பொருள்போலே, நினைவு அடிமான மோக்ஷஸுகத்தை அடைவிப்பதாய், இயல்

யிலே பொருந்திநின்று, லோகத்தை நீரேற்று, லோகத்தை வயிற்றிலே வைத்துக்காத்து, வெளிநாடு காணவுமிழ்ந்து நீரேற்ற லோகத்தை மூவடியாலே அளந்தவனுடைய திருவ மருந்தும் பொருளும் அமுதமுந்தானே.

என்றும், இவர்கள் திருந்தாக்குறைதீர்த்தானிவர்களுக், மாகத் திருந்தியிருக்குமென்றும் பொருளாகக் கடவது நமசிப்ரப்தருதிகளைப் போக்குகையாலே மருந்து, அர்த்த யாய் வருகையாலே பொருள், தன் திருவடிகளைத் தட யிலே வைக்கையாலே அமுதமானான்.

வாகவே இனியதாயிருக்கும் அமுதம்போலே, தானே இனிய தாயிருப்பதாய் உள்ளது. உபாயமாவது அநிஷ்டத்தைத் தவிர்ப் தாயும், இஷ்டத்தை அளிப்பதாயும் இரண்டு விதமாயுள்ளது அவ்விரண்டு ஆகாரங்களும் திருவடிகளுக்கு உள்ளானவெனபல 'மருந்தும் பொருளும்' எனலும் பதங்களாலும், 'அமுதமுப ளன்று உபேயமாயிருப்பதைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். அளறிக்கே, மருந்தே அநிஷ்டமான வியாதியைத் தீர்ப்பதாகவும் இஷ்டமான தேஹபுலத்தை அளிப்பதாகவுமிருப்பதுண்டா கையாலே 'மருந்து' எனலும் பதமே இரண்டு ஆகாரங்களையுமுடைய உபாயமாயிருப்பதைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாம்; அப்போ 'பொருளும் அமுதமும்' என்று இரண்டு விதமான ஆகாரமுடைய உபேயத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது பிறவற்றுக்கு ஸாத்யம் யிருந்து கொண்டு உபேயமாகும் பணம் போலவும், தாடு இனியதாகையாலே உபேயமாயிருக்கும் அமுதம் போலவும் இ விதமாகவும் உபேயமாயிருப்பது எம்பெருமான திருவடியே எல் படி. திருவுலகளந்த விருத்தாந்தத்திலேயே இவன் மருந்த பொருளும் அமுதமும் ஆனமை விளங்கிநிற்கிறது என்று காய் கிருர் அப்பிள்ளை. எப்படியெனினி,

“என்னிதுமாயம் என்னப்பன் அறிந்திலன்
முன்னைய வண்ணமே கொண்டனவாய் என்ற
மன்னு நமசியை வானிற் சுழற்றிய
மின்னு முடியனே”

[பெரியாழ்த்திரு1-8]

5. அடிவண்ணம் தாமரை அன்றுலகம் தாயோன்
படிவண்ணம் பார்க்கடல் நீர்வண்ணம்—முடிவண்ணம்
ஓராழி வெய்யோன் ஒளியும். தன்றே
ஆராழி கொண்டாற் கழகு.

அன்று உலகம் தாயோன்—(மாவலி நீர்வார்த்தக) அன்று.
உலகம் தாயோன்—உலகங்களைத் தாலியளந்த பெருமானுடைய,
அடிவண்ணம்—திருவடிகளின் நிறம். தாமரை—தாமரைபோலே
மலர்வது ஓராநின்றது; படிவண்ணம்—திருமேனியின் நிறம், பார்
கடல் நீர்வண்ணம்—பூமியைச் சூழ்ந்த கடல் நீரின் நிறம்போல்
கழுகுக் குளிர்திராநின்றது; முடிவண்ணம்—கிரீடத்தி
னுடைய நிறம். ஓர் ஆழி வெய்யோன்—ஒற்றைச்சக்கர
மானுடைய தேரிலேறியவனாய் கொடியகிரணங்களை யுடைய
மார்பினுடைய நிறம் போன்றது; ஒளியும்—(அப் பிரா
ணமாய்) தேஜஸ்ஸும். அஃது அன்றே—அந்த ஸூர்ய
மானாய் ஒளி போன்றதெயன்றே; ஆர் ஆழி கொண்டாற்கு
அழகு—அழகு பொருந்திய திருவாழியைக் கையில் தரித்
தவள எம்பெருமானுடைய அழகு இப்படிப்பட்டதா
யுள்ளதென்றது.

அவ (அடிவண்ணம்) திருவுலகளந்தருளினபடி ப்ரஸ்துத
மானவாரே அதுக்குத்தோற்று அவனழகை அநுபவிக்கிறார்.

அவ --- திருவுலகளந்தருளினபடி ப்ரஸ்துதமாகை
பாடி. அதுக்குத் தோற்று அவனழகை அநுபவிக்கிறார்.

தாமரை போலே நமசி முதலான விரோதிகளைப் போக்குகையாலே
கைந்தாமரை; தானே இரப்பாளனாய் வந்து மாவலியின் ஒளதூர்ய
புலனாகாத வெளிப்படுத்துகையாலே பொருளானான். தன் திருவடி
தரிசி அவன தலைமேலே வைக்கையாலே அமுதமானான். ஆக, இப்
படிவண்ணம் பராரியமாகவும், ப்ராபகமாகவுமிருப்பது அவன்
திருவடி எவ்வாறு திரித்தாராயிற்று.

அவ (அடிவண்ணம்) திருவுலகளந்தருளின விருத்தாந்தத்தைச் சென்ற
புலகத்தால் போய்ப்புகத்தவடன. அதில் ஈடுபட்டு அத்திரிவிக்கர
வனாக அழகை அநுபவிக்கிறார் இப்பாசரத்தில்.

வ்யா:—(அடிவண்ணந்தாமரை) திருவடிகளுடைய நிறம் தாமரை.(அன்றித்யாதி) லோகத்தை அடங்கலும் அளந்து கொண்டவனுடைய நிறம் பார் சூழ்ந்த கடலின் நிறம். வெளுப்புப்பேசுகிற இடமாகில் திருப்பாற்கடலினுடைய நிறமென்னவமாம். (முடியித்யாதி)திருவடிகளேகத்தினுடைய நிறம் ஆதித்யன்

உரை:— மஹாபலி நீர்வார்த்துக் கொடுத்த அன்று லோகத்தை அநாயாசேன அளந்துகொண்டவனுடைய திருவடிகளின் நிறமானது தாமரைபோலே சிவந்திராநின்றது. திருமேனியின் நிறமானது. பூமியைச்சூழ்ந்த கடலின் ஜலம் போலே இருண்டு குளிர்ந்திராநின்றது. திருவடிகளேகத்தினுடைய நிறமானது. ஏகசக்ரரதாருடனாய் ப்ரதாபோத்தரணா ஆதித்யன்போலேயிராநின்றது. அவனுடைய தேஜஸ்ஸு அந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸுபோலே இராநின்றது.

வ்யா:— (அன்று) மஹாபலி தானநீர் வார்த்துக் கொடுத்த அன்று. (உலகம் தாயோன அடிவண்ணம் தாமரை) உலகத்தைதையும் விளையாட்டாகத்தானிய திரிவிக்கிரமப்பெருமானுடைய திருவடிகளின் நிறம் தாமரைபோல் சிவந்திருக்கும். 'வண்ணம்' என்பது ஸ்வபாவத்தையும் குறிக்கும்மகையாலே, திருவடிகள் தாமரைபோலே மெய்யமைக்ககவையாயும், நறுமணமுள்ளவையாயும் இருப்பதையும் காட்டுகிறது. 'அன்றுலகம் தாயோன்' என்பதை முன்னும் பின்னும் கூட்டிக்கொள்ளவேணும் என்பது தோற்ற இடையில் அமைத்தார். (உலகம் தாயோன படிவண்ணம் பார் கடல் நீர் வண்ணம்) அவ்வுலகந்த பெருமானுடைய திருமேனியின் நிறமானது (அவனானத) பூமியைச் சூழ்ந்திருக்கும் கடல் நீர்போலே கறுத்துக் குளிர்ந்து இருக்கும். "பாற்கடல் நீர்வண்ணம்" என்று பாடமாகில், கொடுத்துவளர்ந்த கையாலே யாசிககப் பெறுகையாலே பாற்கடல்போலே உடம்பு வெளுத்தபடியைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாம். 'படிவண்ணம்' என்பது இங்கு ஸ்வபாவத்தைக் குறிப்பதாகக்கொண்டால், இழுத்த இழுப்புகளெல்லாம் ஓடிவரும் நீர்போலே, இவனும் அடியாரிட்ட வழக்கம் இருக்கையாகிற ஆர்ஜனகுணத்தையுடையவனாயிருப்பவன் என்று பொருளாகிறது. "நீர்புரை வண்ணன்" [திருவாய் 1 8 11] என்ற ரனேரு நம்மாழ்வாரும். (முடிவண்ணம் ஓராழிவெய்யோன) அப்பெருமானுடைய கிரீடத்தின நிறம் ஒற்றைச்சக்கரத்தேரில் ஏறியிருக்கும் உஷ்ணகிரணான ஸூர்யனுடையதைப்போலேயிருக்கும்

(ஒளியுமஃதன்றேயித்யாதி) கையிலே திருவாழிபிடித்தால் வேறொரு ஆபரணம் சார்த்தவேண்டாதிருக்கிறவனுடைய அழகு அடிவண்ணந்தாமரை. 5.

அழகு பெருந்தின திருவாழியைத் திருக்கையிலே துரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனுக்கு அழகு பார்த்தவளவிலிப்படியிரா நின்றதென்று அவனழகிலே ஆழங்காற்பட்டு அநுபவிக்கிறார். 5.

(ஒளியும் அஃதன்றே) அவனுடைய தேஜஸ்ஸும் ஸூர்யனுடைய தேஜஸ்ஸு போலேயிருக்கும்.

தி,ஷி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய புவேத், யுக,பதுத்தி,கா |
யதி, ப,ா: ஸத,ருயீ ஸா ஸ்யாத ப,ாஸஸ் தஸ்ய மஹாத்மந: ||
[கீதை 11-12]

[ஆகாயத்தில் ஆயிரம் ஸூர்யர்களுடைய ஒளி ஒரே சமயத்தில் தோன்றிற்றுக்கில், அவ்வொளி அப்பெருமானுடைய ஒளிக்கு ஸமானமாகலாம்] “கதிராயிரம் இரவி கலந்தெரித்தால் ஒத்த நீன்முடியன” [பெரியாழ் 4-1-1] என்று சொல்லுகையாலே இவரு’ ஸூர்யனைச் சொன்னது கணக்கற்ற ஸூர்யர்களுக்கு உபலக்ஷணம். ‘வண்ணம்’ என்று ஸ்வபாவமாகில் “அபி,த: பாவகோபமம்” [ரா-அ 99-26] [சுற்றலும் நெருப்புப்போலேயிருப்பவன்] என்கிறபடியே சூரியனொளிபோலே இவனுடைய கிரீடவொளியும் திருமேனியொளியும் எதிர்களுக்கு நெருங்கவொணாதவைவாயிருப்பதைக் குறிக்கிறது. (ஆராய்ச்சொண்டதற்கு அழகு) அழகு பொருந்திய திருவாழியைத் திருக்கையிலே ஏதத்திற்பவனுடைய அழகை ஆராயுமளவில், இப்படி இராநின்றது என்று திரிவிக்கிரமனின் அழகிலே ஆழநது அனுபவித்தாராயிற்று. ஆர்-பொருந்திய, இவரு அழகு பொருந்திய என்றபடி. அன்றிக்கே, ‘ஆர்’ என்றது ‘நிறைந்த’ என்றபடியாய், கையிலே திருவாழியைப் பிடித்தால், வேறொர் ஆபரணம் சார்த்த வேண்டாதபடி நிறைந்திருக்கும் திருவாழி என்கிறதாகவுமாம். 5.

6. அழகன்றே யாழியாற்கு ஆழிநீர் வண்ணம்
அழகன்றே யண்டம் கடத்தல்—அழகன்றே
அங்கைநீ ரேற்றாற்கு அலர்மேலோன காலகழுவ
கங்கைநீர் கான்ற கழல்.

ஆழியாற்கு—திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
ஆழி நீர் வண்ணம் --கடல நீரின் நிறம் போன்ற நீர்
மானது. அழகு அன்றே—அழகே வடிவெடுத்ததன்றே
அண்டம் கடத்தல்—உலகங்களை அளந்து கொண்ட செயல்
அழகு அன்றே—அழகே வடிவெடுத்ததன்றே. அங்கை
அழகிய கையிலே. நீர் ஏற்றாற்கு—மாவலியின தான நீரை
பெற்றுக்கொண்ட பெருமானுக்கு. அலர்மேலோன—(உந்தித்
தாமரை மேலிருக்கும்) பிரமன். கால கழுவ—திருவடிக்
விளக்க. (அப்போது) கங்கை நீர்—கங்கரதிர்த்தத்தை
கான்ற—வெளிப்படுத்திய. கழல்—அத்திருவடி. அழ
அன்றே—அழகே வடிவெடுத்ததன்றே.

வ்யா:—(அழகு) (ஆழியித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுக்கு
கடலின் நீரினுடைய நிறம் வெறுமனே நிறமாகுமதேயே

ஆவ:—கீழ்ச்சொன்ன அழகையும் அத்தோடொத்
தேஷ்டிதங்களையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார்.

உரை:—திருக்கையிலே திருவாழியையுடையவனுக்கு
கடலின் நீரினுடைய நிறம் வெறும் நிறம் மாதிரமேயே

6. அவ:—அநந்தனுடைய அழகிலே ஆழங்காற்படுகிற
களன்றே ஆழ்வார்கள். ஆகையாலே, சென்ற பாகரத்தில் அழகை
பற்றிய பரஸ்தாவம் தேர்ந்தவுடன, அவனுடைய நிறம், செயல்
திருவடி ஆகிய எல்லாமே அழகே வடிவெடுத்தவையாகவன
இருக்கின்றன என்று ஆழங்காற்படுகிறார் இப்பாகரத்தில்.

வ்யா:—(ஆழியாற்கு ஆழிநீர் வண்ணம் அழகன்றே) திரு
க்கையிலே திருவாழியை ஏந்திநிற்பவனுக்குக் கடலின் நீரினுடைய
நிறம் வெறும் நிறம் மாதிரமேயோ? அழகே வடிவெடுத்ததிருத்
தன்றே. இத்திருவாழியை ஏந்தி, இந்நிறத்தை உடையவ

அழகன்றோ? இந்நிறமுடையவற்கு வேறொரு ஒப்பனை வேண்டுமோ? (அண்டங்கடத்தலுக்கன்றே) செயலோவழகிய நன்றிககையிருக்கிறது? (அங்கையித்யாதி) திருவடிதான கவனகககுக் காரணமென்று பாவநமாத்ரமாகுமதேயோ? அதுவுமவனுக்கழகன்றோ. 6.

அழகுக்குடலன்றோ. அந்தரிஷாதி,களான லோகங்களை அளந்துகொண்டது வருந்திச்செய்த செயல்மாத்ரமோ? 'உயழைகுங்கொண்ட கோலக்கத்தன்' என்கிறபடியே மாலமாராடினாற்போலே அழகுக்கு உடலாயிருப்பதொன் றாயிற்று. கொடுத்துவளர்ந்த அழகிய கையிலே கீரேற்ற வலுக்குத் திருநாபீகமலத்தை இருப்பிடமாகவுடைய துன்பம் திருவடிகளை விளக்க கங்கா ஜலத்தைப் புறப்பட விட்ட திருவடிகள், கங்கைக்கு உத்பாத,கமென்று பாவன

அழகு படுத்த வேறொரு அலங்காரம் வேண்டுமோ? என்று கருத்து. (அழகு என்ற அண்டம் கடத்தல்) "ஸ பூமியிம் விரவதேர வ்ருத்வா அத்யந்தபுட்த துஷாங்குலம்" [பு. ஸ. 9] [அவன் பூமி முழுவதையும் அளந்தது. அதற்குமேலும் தெடுத்தாரம் அளந்தான்.] என்கிற படியே மாலமியாண்டது முவுலகையானும், சக்யத்தின் அளவையளந்த சகுகளின் பாசிப்பாலே, அண்டம் முழுவதையும் அளந்தால் அளந்து, முனருவதடியாலே பாமபதத்தையும் அளந்த செயல் ஆகியது செய்த செயல் மாத்ரமேயோ? 'ஏத்த ஏழுக்கும் கொண்ட கோலக் கத்தன்' [திருவாய் 2.2.11] என்கிறபடியே ஆக மாலமார் ஆடிய ஆடல்போலே அழகே வடிவெடுத்ததா ளுபயிற் றுகுகிறது. (அங்கை தீர் ஏற்றாறகு) "கலம்புரிந்த கிற்றிடடககை" [திருநெடு 6] என்கிறபடியே பாசிப்பார் 'அலம் அலம் [த்பாகும போதும்] எனலும்படி கொடுத்து வளர்ந்த அழகிய கையைகொண்டு மாலமியிடம் தானதீர் ஏற்றவனா னுமாயினது. (அலர்மேலோன் கால்கழுவ) திருநாபீகமலத்தின் துபேசாதி,குகும பிரமன் திருவடிகளை விளக்க. (கங்கை தீர் காளை அழகன்றே) அத்தீரை கங்காஜலமாகப் புறப்படவிட்ட துபேசாதி. சிவன முதலானவர்ப் பரிசுததப்படுத்திய கங்கைக்குப் புறப்பட்டு மாலமாரகையாலே பாவன த்வத்தை மாத்ரம் உடையதோ? அது நான் விசமயில் வெண் ஆடில் கொடியென விரிந்து வளைதரு

7. கழல்தொழுதும் வானெஞ்சே கார்க்கடல்நீர் வேலை
பொழிலளந்த புள்ளூர்திச் செல்வன் — எழிலளந்தங்
கெண்ணற் கரியானே எப்பொருட்கும் சேயானே
நண்ணற் கரியானே நாம்.

நெஞ்சே— ஓமனமே! கார் கடல் நீர்—கறுத்த கடலின்
நீரோடே கூடின. வேலை—கரையையுடைத்தான. பொழில்—
பூமியை. அளந்த—அளந்து கொண்டவனும். புள் ணர்தி—
கருடனை வாஹநமாகக் கொண்டவனும். செல்வன்—
செல்வமான பூரீதேவியை உடையவனும். எழில் அளந்து
எண்ணற்கு அரியானே—அழகை எலல்கண்டு நனைப்பதற்
கும் முடியாதவனும். எப்பொருட்கும் சேயானே—எல்லாப்
பொருள்களுக்கும் நெருந்தூரகதிலிருப்பவனும். நண்ணற்கு
அரியானே—(யார்க்கும் தம் முயற்சியாலே) இட்டமுடி
யாதவனுயிருப்பவனுமான எம்செருமா னுடைய. கழல்—
திருவடிகளை. நாம் தொழுதும்—நாம் வணங்குவோம்; வன்—
நீயும் உடன்படுவாயாக.

மாத்தரமேயோ? ..வெண்டுவித் கொடியெனவிரிந்து" என்கிற
படியே காங்காஜலத்தின் வெளுப்பும் திருவடிகளின் சிவப்பு
மாய் அழகுக்குடலாயிருப்பதொன்றன்றோ.

மணிநீர்க் கங்கை" [பெரிய திருமொழி 1-4-3] என்கிறபடியே
ஆகாயத்தில் வெண்ணிறத் துணியாலான கொடிபோல விரிந்து
நிற்கும் கங்கையின் வெளுப்பும், திருவடிகளின் சிவப்புமாகி
வாணச்சேர்த்தியைப் பார்த்தால் அழகே வடிவெடுத்ததாயிருப்
தன்றோ. அவனுடைய நிறம் உடம்போலிருப்பதையும், அவன்
உலகாந்ததரகிய அர்வகெய்கைச் செயலான எனலும், பர
பாவனமான கங்கையை அவன் திருவடி பயத்தது என்று
பேசுகிறார்களேயெழிய, அதநிறமும், அச்செயலும், அககழனு
அழகே வடிவெடுத்ததாயிருப்பதை அறிந்து பேசுவாநிலை
"மதுநாதிபதேரவிடம் மதுரம்" [மதுநாதிபதேரவிடம் தொடர்பு
அனைத்துமே மதுநாதிபதேரவிடம்.] என்றப்போலே அவனுடைய
களைத்தும் அழகே வடிவெடுத்திருப்பதை நினைந்து நைந்த
உலகரைந்து உருகிப் பேசவேண்டாம் என்று கருதது.

அவ:—(கழல்) அழகிப்படிக்குறைவற்றபின்பு நாமுமிப்படி அநுபவிப்பேர்மென்று திருவுள்ளத்தை அழைக்கிறார்.

வ்யா:—(கார்க்கடலித்யாதி) கடல்குழந்த பூமியை அளந்து புள்ளார்ந்து. அத்தாலே ஸ்ரீமானாய். (எழிலித்யாதி) எழிலை அளந்து மனோரத்திக்கவொண்ணாதவனை. (எப்பொருட்கும்

அவ:—இப்படி அவனழகிலே கோற்ற இவர் தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அவன் திருவடிகளிலே நாம் அடிமை செய்து வாழும்படி வாராயென்கிறார்.

உரை:—கறுத்த கடலின் நீரோடே கூடிய கரையை யுடையதான பூமியை அளந்துகொண்ட கருடவாஹனான ஸ்ரீமநாயாய். தன்னுடைய அழகை இவ்வளவென்று பரிசீலித்துச் சொல்லவொண்ணாதவன் றிக்கே மனஸ்ஸால்

7. அவ:— இவ்வண்ணமாக அவனுடைய அழகிலே ஈடுபட்டுத் தன்னை எழுதிக் கொடுத்திருக்கும் இவர். இப்பாகரத்தில் நாம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து. அவன் திருவடிகளிலே நாம் அடிமை செய்து வாழும்படி வாராய் நெஞ்சே என்கிறார்.

வ்யா:— (கார்க்கடல் தீர்வேலைப் பொழில் அளந்த புள்ளார்திச் செலவன்) கறுத்த கடலின் நீரோடு கூடிய கரையையுடையதான பூமியை அளந்துகொண்டவனாய். கருடவாஹனாய். ஸ்ரீய:பதிவானவன். (பொழில் அளந்த)

எக ப்ராஸீஸரத் பாத்,மேக: ப்ரசாசிஷளந் முத்யா |

அபரோப்யத்யரந் மூர்த்யநா கோதி,கஸ் தேஷு க்ஷண்யதாம் ||”

(திருவள்ள திருவடியை நீட்டினான்; ஒருவன் உகப்புடன் அதைக் காட்டினான். மற்றொருவன் அந்நீரைத் தலையால் தரித்தான். இவ்வாறில் எவன் ஸர்வேஸ்வரன் என்பதை நீங்களே எண்ணிப் பாருங்கள்; என்கிறபடியே இச்செயலும் பரதவத்தைக் காட்டுகிறது. (புள்ளார்தி) “ஸுபர்ணோஸி க்ருத்மாந்” என்கிறபடியே (செலவன்) எதிர்ப்பார்க்குமான கருடனை வாஹனமாகக் கொண்டிருக்கிற இவரும் இவனுடைய பரதவத்தைக் காட்டுகிறது. (செலவன்) “செலவநாரணன்” [திருவாய் 1.10.8] என்கிறபடியே இப்

சேயானே) எல்லாப்பொருளுக்கும் தூரஸ்தனாயுள்ளவனை (நண்ணற்கரியானே) ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பார்க்குக் கிட் அரியனானவனை. (நாம கழல் தொழுதும் வா நெஞ்சே) அவை காட்டக்காணவிருக்கிற நாம் திருவடிகளைத்தொழுவோ போரு.

8. நாமம் பலசொல்லி நாராயண வென்று
நாமங்கையாற் றெழுதும் நன்னெஞ்சே!—வா மருள்
மண்ணுலக முண்டுமிழ்ந்த வண்டறையுந தண்டுழாய்
கண்ணையே காண்கநங் கண்.

நினைக்கைக்குங்கூட அரியனாயிருக்கு மவனாய், எல்லாப் பொருள், துங்களுக்கும அவ்வருகுபட்டிருக்கிற வைலக்ஷணயத்தை, யுடையனாய் ஆர்க்கும் ஸ்வயத்நத்தால் கிட்டுகைக்கு அரியனானவனை அவனருளே காட்டக்கண்ட நாம், அடிமை, சுவடறியும் நெஞ்சே!, திருவடிகளைக்கிட்டி அடிமை செய்வோம் போரு.

பரத்வத்திற்கெல்லாம் மூலமாரணமா பூந்மானாயிருக்கும் பெருமையை உடையவன். அன்றிக்கே, பொழிலளந்ததும், புள்ளூர்ந்ததும் ஸ்ரீம, னாயிருப்பதும் சென்ற பாகரத்திற்போலே அழகைக் காட்டுபவையாகவுமாம். (எழில் அளிந்து அவரு எண்ணாற்கு அரியானே இத்தகைய தன் அழமை 'இவ்வளவு' என்று அளவிட்டு அறிந்த வாயால் சொல்லமுடியாதபடிருப்பது மரத்தினம்வந்திக்கே, நெஞ்சாநினைக்கக் கூட முடியாதபடிருக்கும் பெருமையை உடையவனை (எப்பொருட்கும் சேயானே) 'இவனுடைய அழகு இப்பொருளின் அழகுபோலாறது' என்று ஒரு பொருளை, யனுடைய அழகுக்குப் போலியாகச் சொல்லமுடியாதபடி எல்லாப்பொருள்களுக்கும் அப்பாற்பட்டிருக்கும் அழகுப்பெருமையை உடையவனே. (நண்ணற்கரியானே) "யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவரிய எம்பெருமான் [தருவாய் 134] என்கிறபடியே எவ்வளவு பெரிய ஜனாக்கதானையுடைய பிரமன் முதலானாக்கும் தமது முயற்சியா அடைவதற்கு அரியவனுயிருப்பவனே. (நாம் அழை தொழுதும் அவை தான தானைக் காட்டக்கண்ட நாம், "யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவெளிய எம்பெருமான்" [தருவாய் 135-1] என்கிறபடியே எளிதில் அவை திருவடிகளைக் கட்டி அடிமை செய்வோம் (வா நெஞ்சே) அடிமைசு கவையறிந்து எனக்கு வசப்பாடிருக்கு நெஞ்சே! அடிமை செய்ய வருவாயாக.

நல் நெஞ்சே—(என்னிலும் முற்படும்) நல்ல மன்னமே! நாம் நாமம் சொல்லி — பல திருநாமங்களைச் சொல்லி நாராயண என்று—அனைத்திலும் முக்கியமான நாராயண நாமத்தைச் சொல்லி. ஆம் கையால்—அழகிய கையினாலே, நாம் தொழுதும்—நாம் தொழுவோம்: மருவி வா—இதற்கு நீயும் உடன்பட்டுவா: மண் உலகம்—பூமி முகலிய நிலங்களை. உண்டு உமிழ்ந்த—ப்ரளய காலத்தில் உள்ளே நாம் உயிவைத்து ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் வெளிப்படுத்தினவனும். நான்(ந) அறையும் தன் துழாய்—வண்டுகள் படிந்து ஒலி செய்யப்பெற்ற குளிர்த் திருத்துழாய் மாலையையுடைய மனுமான. கண்ணனையே—கண்ணனையே. நம் கண்—கண்ணு கண்கள். காண்க—கண்டு களித்திடുക.

அவ:—(நாமம்) எல்லா இந்திரியங்களும் அவனை அநுபவிக்க உபதேசம் செய்கிறார்.

அவ:— எல்லா இந்திரியங்களாலும் அவனை அநுபவிக்க உபதேசம் செய்கிறார்.

சுரை:— என்னிலுமிவ்விடயத்தில் முற்கோலி விழுகிற நான் 'நெஞ்சே! வா' இந்திரியத்தில் நாவருவதல் தீரும்படி

அவ:— 'அடிமை செய்ய வா!' என்று நெஞ்சைக்கூப்பிட்டார் 'செனறபாகரத்தில்: 'ஒரிந்திரியத்தால் ஒருவகைப்பட்ட அடிமை செய்யுதல் போதாது: எல்லா இந்திரியங்களாலும் அவனை அநுபவித்துப் பலவகைப்பட்ட அடிமைகளையும் செய்யவேண்டும்' என்று அந்நெஞ்சுக்கே உபதேசம் செய்கிறார் இப்பாகரத்தில்.

கயா: - (நன்னெஞ்சே!) செனறபாகரத்தில் ' கழல்தொழுதும் நான் 'நெஞ்சே!' என்று இவர் கூப்பிடுவதற்கு முன்னமே அடிமை செய்யுதல் நினைதைக்கண்டு ' நன்னெஞ்சே!' என்று அவனைக் கூப்பிட்டுக்கிறார். 'என்னைக்காட்டிலும் பகவத்விஷயத்தில் முயற்சி பகவதையாகிற நன்மையை உடைய நெஞ்சே!' என்றபடி. 'அதற்கு நெஞ்சே' [பெரியதிருவ 1] " என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்னை நன்னெஞ்சம் தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான் இனி " [சுருத்திய 178] என்றாரன்றோ நம்மாழ்வாரும். 'நன்னெஞ்சே!' என்று எல்லா இந்திரியங்களையும் நியமிக்கவல்லதாயிருக்கும்

வ்யா. — (நாமம் பலசொல்லி) கார்யபுத்த்யா சொக்
கிருராகிலிறே ஒன்றைச் சொல்லுவது. எல்லாத்
நாமங்களையும் சொல்லி (நாராயணமென்று) அஸாதார
மான நாமத்தைச் சொல்லி (கையால் தொழுது
நன்னெஞ்சே) எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் அடி நீயி

ஓரே ரா குணசேஷத்தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்க
பலவற்றையும் சொல்லி. இவற்றுக்கெல்லாம் ப்ரத்யாக்ஷ
ஸ்வரூப ரூபகுணவிபுலிகளுக்கெல்லாம் பூர்ணவாசகமா
அஸாதாரணமான திருநாமத்தைச் சொல்லி, அங்குத்தைக்
எடுத்துக் கைநீட்டக்கடவ அழகிய கையாலே நாம அஞ்ஜ
புந்தும் பண்ணுதை முதலான வருத்தி விசேஷங்களை
பண்ணுவோம். நீ இருயாதே டொருந்தி வாரா

நன்மையைச் சொல்லுகிருராகவுமாம். (நாமம் பல சொல்ல
நாளின பாரிப்பெல்லாம் அடங்கும்படி பேரும் ஓர் ஆயிரம்
பல உடைய எம்பெருமானுடைய குணசேஷத்தங்கள் ஒவ்வொன்றை
பேசும் நாமங்கள் பலவற்றையும் சொல்லி. ஒரு பயனைப் பெ
விரும்பி நாமத்தைச் சொல்லுவதாகில் ஒரு நாமத்தையே உட
போடவேண்டியிருக்கும்; இவர் அப்படியல்லாமல், குணசேஷ
தங்களை அநுபவிப்பதற்காகவே திருநாமஞ்சொல்லுகிருரா
யாலே, திருநாமங்கள் பலவற்றையும் சொல்லவேண்டியிருக்கிற
(நாராயணமென்று) எத்தனை நாமஞ்சொன்னாலும் இத்த
நாமத்துக்கு ஈடாகாதே! எல்லாத் திருநாமங்களாகும் ப்ரத்யாக்ஷ
மாய், ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபுலிகள் (செல்வங்கள்
ஆகியவற்றிலே ஒவ்வொன்றைச் சொல்லி அவைபோலவாழிடு
இவையகைத்தையும் குறைவறச் சொல்லுவதாய். அவனைத் த
வேறு எந்த தேவதையையும் குறிக்கமாட்டாததான நாராய
நாமத்தையும் நாவாறச் சொல்லி. இத்தால் வாகிகமா
அடிமையைச் சொன்னார்; இனி, காயிகமான அடிமையைச் சொக்
கிறார். — (நாம ஒங்கையால் தொழுகும்) கைங்கர்யம் செய்
கொங்கிறா உபகரணங்களை முதன்முதலில் எடுத்துவைப்ப
சையேயானே. கைக்குள்ள இந்த அழகு மற்ற எந்த இந்
யகதற்கும இல்லையானே. இத்தகைய அழகையுடைய
சையாலே நாம அஞ்ஜனிசெய்வது முதலான கைங்கர்யங்களை
செய்யக்கடவோம். தொழுவதாகிற அஞ்ஜனியைச் சொன்ன
சையால் செய்யும் எல்லா அடிமைகளுக்கும் உபகரண

(மண்ணித்யாதி) ப்ரளயம் வருமென்றுஏற்கவே கோலி வயிற்
றிலே வைத்து வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து பேராக்யபூதனாய்
ஸ = லப, னுன க்ருஷ்ணனையே விரும்பிக்காணவேணும்கண். 8.

பூமி முதலான லோகங்களை ப்ரளயம் வருவதற்கு முன்னே
நிதவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி அங்கிருந்து நெருக்
குண்ணதபடி புறப்படவிட்டு ரக்ஷிக்கவனாய். ரக்ஷியாவடி
தூய விடவொண்டு தபடி மதுபானமத்தமாய்க்கொண்டு
வண்ணிகள் ஸப்தி, சிற குளிரந்த திருத்துழாயாலே
அவ்வருதனாகையாலே நி ர தி ஸ ய பேராக்யபூதனான
கருஷ்ணனையே காணவேணுமென்று மேல்விழுகிற நம்
முடைய கண்களானவை கண்டு களித்திடுக. 8.

(வா மநுவி) ஸர்வதேஃஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை, ஊருக்கும்
உரிய ஸகலவித, கைங்கர்யங்களையும் செய்ய நான் பாரித்தால்,
'என்னால் ஆகாது' என்று பின்வாங்காமல், என்னோடு பொருந்தி
வாழ்வாயாக. கைங்கர்யம் செய்யப்போகும் விஷயத்தின
பொருளையேச் சொல்லிகொண்டு. அவனையே கண்ணால் அது
பார்த்துக் கைங்கர்யம் செய்வோம் என்கிறார் பின்னடிகளாலே,—
(மண்ணித்யாதம் உண்டு உமிழ்ந்து) ப்ரளயகாலத்தில் பூமி முதலான
லோகங்களுக்களையும். ப்ரளயம் வந்து அழிப்பதற்கு முன்னமே
நிதவயிற்றிலே வைத்துத்தாயிருக்கும் வண்ணமே உய்யக்கொண்டு,
நிதவயகாலம் அங்கேயேயிருந்து நெருக்குண்ணதபடி ஸ்ருஷ்டி
காலத்தில் அவற்றை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து ரக்ஷித்தவனன்றோ
நிதவய. இப்படி ரக்ஷிக்காவிடினும் விடவொண்ணாத ஒப்பனை
வழிகளையும், வடிவழிகளையும், எளிமை, தீர்மை முதலான 'குணத்
தழைகளும் உடையவன் அவன் என்கிறார் அடுத்தபடியாக,—
(வண்ணமையும் தன்னுழாய்க் கண்ணனையே) தேனைக்குடித்து
மயங்கி வண்டுகள் ரிங்காரம் செய்யும் குளிரந்த திருத்துழாயாலே
அவ்வகரிக்கப்பட்ட க்ருஷ்ணனையே. 'வண்டமையும் தன்னுழாய்'
என்று ஒப்பனையழகையும், 'கண்ணன்' என்று தாமரைக்
கண்ணழகையும், ஆய்ச்சியர்க்கும் கட்டவும் அடிக்கவுமரம்படி
நிகராத குணத்தழகையும் காட்டுகிறது. (நம் கண் காண்க)
தமக்கு பிரதேயமாயிருக்கும் கண்களானவை, 'அவனையே காண

9. கண்ணுங் கமலங் கமலமே கைத்தலமும்
மண்ணளந்த பாதமும் மற்றவையே—எண்ணிற்
கருமா முகில்வண்ணன் கார்க்கடல்நீர் வண்ணன்
திருமாமணி வண்ணன் தேசு.

கரு மா முகில் வண்ணன்—கரிய பெரிய மேகம் போன்ற
வடிவையுடையவனும். கார் கடல் நீர் வண்ணன்—கரிய
நீரின் நிறம்போன்ற நிறமுடையவனும். திரு மா மணி
வண்ணன்—அழகிய பெருவிலையான மணிபோன்ற நிற
முடையவனுமான எம்பெருமானுடைய, தேசு—அழகை,
எண்ணில்—நினைக்கப்புகுந்தால், கண்ணும்—திருக்கண்களும்
கமலம்—தாமரைப் பூப்போன்றவை; கைத் தலமும்—திரு
கைத்தலங்களும். கமலமே—அத்தாமரைப் பூப்போன்ற
வையே; மற்று—மேலும், மண் அளந்த பாதமும்—உலகளந்த
திருவடிகளும். அவையே—அத்தாமரைப் பூப்போன்றவையே.

அவ:—“காண்க நங்கண்” என்று இவர் சொன்னவாறே
அவன் தன்னைக்காட்டக்கண்டு அவனுடைய அழகை
அநுபவிக்கிறார்.

உரை:—கறுத்துப்பெருத்த மேகம் போன்ற ஸ்ரமஹர
மான வடிவையுடையனும், கறுத்த கடலின் நீர்நிறம்போலே

வேணும்’ எனலும் ஆசைதீரக்கண்டு களித்திடுக. காணக்காண
நாம் ஸர்வேந்திரியங்களாலும் அடிமை செய்வோம். 8.

9. அவ:—“கண்ணனையே காண்க நம் கண்” என்று இவர
ஆசைப்பட்ட பின்பும், ஆனிதபரதந்திரனான கண்ணன் தன்னைக்
காட்டாமலிரானே; அவன் தன்னைத்தானே காட்டக் கண்டு
அவனுடைய அழகை அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா:—(கருமாமுகில்வண்ணன்) கரிய பெரிய மேகம்போன்று
கண்டார் களைப்பை ஆற்றும் வடிவையுடையவன். ‘முகில்
வண்ணன்’ என்று ஸாமாந்யமாகச் சொன்னால் இவனுடைய
கரிய பெரிய வடிவுக்கு ஒப்பாகமாட்டாதாகையால், ‘கருமாமுகில்

பாயா:—(கண்ணும்) (கருமாழுகில் வண்ணன், கார்க்கடல்
நீர் வண்ணன் திருமா மணிவண்ணன் தேசெண்ணில்) பாயா
மாயாபாய கண்ணுக்கு அடங்காதே திரண்டு குளிர்ந்திருந்தவ

நண்ணுக்கடங்காமல் அபரிச்சேத்யமான திருநிறத்தை
புணர்யாய். அழகுமிக்குப்பெருவிலையான நீலரத்னம்போலே
நண்ணில முகந்து அனுபவிக்கலாம்படி இருண்டு குளிர்ந்த
புணர்யாயுடையனவனுடைய அழகால் வந்த தேஜஸ்ஸு.

பாயாணன் ' என்று விசேஷககிருர். இப்படி கருமாழுகிலாகிற
நிறத்தை உபமானமாக இட்டதால் திருப்தியுருமல், மேலுமிரண்டை
உபமானிடுகிருர்.— (கார்க்கடல் நீர் வண்ணன்) கறுத்த கடலின்
நீர் போலே கண்ணுக்கு அடங்காமல், அளவிடவொண்ணாததா
ரிக், கரும திருநிறத்தையுடையவன். கருமைக்கும், பெருமைக்கும்
உபமானிலை உபமானமிட்டவர், கண்ணுக்கு அடங்காமல் அளவிட
வொண்ணாததாமிருக்கைக்குக் கார்க்கடல் நீரை ஒப்பிடுகிருர்.
(கருமாழுகில் வண்ணன்) முகிலையும், கார்க்கடல் நீரையும்
பாயாபாயா ஒளிவிஞ்சியதாகையாலே அழகுடையதாய், பெருவிலை
புணர்யாய் கண்ணுக்கடங்காத அவைபோலல்லாமல் கண்ணுலே
புகழ் அனுபவிக்கலாம்படி திரண்டு இருண்டு குளிர்ந்த வடி
வழகையுடையதாய், முந்தானையில் முடியலாம் எளிமையை
புணர்யாதான நீலமணிபோலேயிருப்பவன். ஒளிவிஞ்சி நிற்கை, மிக்க
அழகையாதாமிருக்கை, விலைமதிப்பற்றதாமிருக்கை, கண்ணுலே
புகழ் அனுபவிக்கத்தக்கதாமிருக்கை, எளிமை ஆகிய தன்மை
கொடுக்க, திருமாமணியை ஒப்பிடுகிருர். 'திரு' என்று அழகை
பாயா 'மா' என்று விலைமிகுதியையும் சொல்லுகிறது. 'மணி'
என்பதும் சொல்லே நீலமணியைக் குறிக்கிறது. அன்றிக்கே, 'மா'
என்று நீலநிறத்தைக் குறிக்கிறதாகையாலே 'மாமணி' என்று
நீலமணியைக் குறிக்கிறதாகவுமாம். அப்போது 'திரு' என்று
அழகையும் விலைமிகுதியையும் சொல்லுகிறது. (தேசு எண்ணில்)
நீர்க்கைய அழகனுடைய அழகால் 'வந்த தேஜஸ்ஸை நினைக்
காயுடன் 'யதோ லாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ரப்ய மநஸா ஸதா'
எனவாயடியே வரக்குக்கும் மனத்துக்கும் அப்பர்ப்பட்ட இதை
நினைப்பதே அளவிட்டு நினைக்கமுடியாது; அதிலும், இதை
நினைப்பதே மாததிரத்தில் காலமும் தெஞ்சழியும் கண்கழலும்
நினைக்கவே முடியாது. இவ்வழகுக் கடலில் அமிழ்ந்து

னுடைய அழகையெண்ணில். (கண்ணுங்கமலம் கமலமே கை
தலமும் மண்ணளந்த பாதமும் மற்றவைபே) காடும் மேடும்
பூமியைளந்ததுவும் பூவைக்கொண்டே.

சுழிநீருண்ணாதே வருந்தி அநுஸந்தி, க்கப்புகில், வவ்வவி
படி குளிரநோக்குகிற திருக்கண்களும் தாமரைபோ
குளிர்த்து மலர்ந்து சிவந்திராநின்றது. அணைத்துக்கொள்ளு
திருக்கைகளும் கமலம்போலே இரநின்றது. ஸ்பர்
துகதுத் தோற்றுவிழும் நிலமாய்க் காடுமோடையுமா
பூமியை அளந்துகொண்ட திருவடிகளும் அந்தக்கம
போலேயிரநின்றன.

விடாமல் சிரமப்பட்டு இதை நினைத்தோமானால், அது இப்
யிரநின்றது என்கிறார் முனை, கமலம்போலே. (கண்ணும் கமல
கோணியில் தாபதப்தர் களை குளிர்த்து அடித்து வவ்வவி
வைப்பதுபோலே. மம்ஸார தாபதமல் தனிப்பவர்களைக் கு
தோக்குகிற திருக்கண்களும், தாமரைபோலே குளிர்த்து மலர்
சிவந்திரநின்றன. (கமலமே கைத்தலமும்) குளிரதோக்கியபி
அணைத்துக்கொள்ளும் திருக்கைக்கலங்களும் கமலம்போலே அழ
மென்மையும் லலிசெய்ததவைவாயிரநின்றன. (மண் அள
பாதமும் மற்றவைபே) அவ்வழகுக்கும் மென்மைக்கும் தோ
விழும் நிலமாய் காடும் மேடுமான பூமியை அளந்துகொண்
திருவடிகளும் அத்தக் கமலம்போலே மென்மைமிக்தவையே. க
முரடான நிலத்தைப் பூவைக்கொண்டு அளப்பதே! என்
வயிற்றுமிக்கிறது.

“கண்ணும் செந்தாமரை கையும் அவை அழபோ அவை
செந்தாமரை”

“செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம்

செந்தாமரைவடிகள்” [திருவாய் 2: 10]

“கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணை
அரவித்தி”

அரவித்தி” [திருநெடு 2]

எனது திருவடிகளே. திருக்கைக்கலங்கள். திருவதிகை. த
வடிகள் ஆகியவற்றைக்கு இப்புகில் தடங்கண் 2 தாமரை
செங்கமலம் போல தாமரைவாய்த் தவிர வேறு இவ்வைய
ஆழவாய் என அந்த அவையவைகள்குத் தாமரை, வையே து 2: 10]

10. தேசந் திறலுந் திருவுலுருவமும்

மாசில குடிப்பிறப்புந் மற்றவையும்—பேசில்
வலம்புரிந்த வரன்சங்கங் கொண்டான் பேரோத
நலம்புரிந்து சென்றடையும் நன்கு.

வலம் புரிந்த வான் சங்கம் கொண்டான்—வலது பக்கத்
தில் குடித்திருக்கிற வெளுத்த சங்கைக் கைக்கொண்ட
பேரோதனுடைய. பேர் ஒத-திருநாமங்களைச் சொல்ல, பேசில்-
அதன் பலன்களைப்) பேசப்புகில், தேசம்-தேஜஸ்ஸும்.
திறலும்-பிறரை வெற்றிகொள்ளும் திறமையும். திருவும்-
சகலவழாம், உருவமும்—அழகிய ரூபமும், மாசு இல் குடி
பிறப்பும்—குற்றமற்ற நற்குடிப்பிறப்பும். மற்றவையும்—
மாறாதுள்ள நன்மைகளும், நலம் புரிந்து நன்கு சென்று
அடைபடிய—தாமே ஆசைப்பட்டு நன்றாக வந்து சேரும்.

அ.ப. — (தேசம்) அங்குள்ள அழகைப் பேசிப்பேசியித்த
னையோ? நமக்கும் சில பேறுகள் வேண்டாவோவென்னில்:
நாம் அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்ல உபக்ரமிக்க.
எல்லா எழுபத்துக்களும் தங்களுடைய எவ்ருபம் பெறுகக்
கூடுதலானே வந்தடையுமென்கிறது.

அ.ப. — இப்படி அழகு குறைவற்ற விஷயத்தையந்
புகழ்க்கும்போது அதுக்கிடான நன்மைகள் வேண்டாவோ
எனவா? மேல்விழுந்து அநுபவிக்கவே எல்லா நன்மைகளும்
தாமையுடைய உண்டாம் என்கிறார்.

பா.ப. — அப்பார்களானோ. “கருமுகில் தாமரைக் காடு பூத்து”
என்றும் மயநாட்டாழ்வாரும். ஒவ்வோரவயவத்துக்கும் தனி
வாகவாய்வுவது ஒவ்வோரவயவத்திலும் ஆழ்வார்களுக்குள்ள
சொப்பனைக் காட்டுகிறது. 9.

10 அவ:— குறைவற்ற அழகான அவனுடைய அழகைப்
பேசி அநுபவிப்பதற்கு நமக்குச் சில பெருமைகள் வேண்டுமே!
அவற்றை நாம் எப்படி அடைவது? என்னில்: நாம் அவனுடைய
திருநாமங்களைச் சொல்லத் தொடங்குமபோதே எல்லாப் பெருமை
களும் நாம்கள் நிறம் பெறுவதற்காக நம்மைத் தாமே வந்து
அடைபடிய என்கிறார்.

வ்யா:-(தேசம்) மதிப்பும். (திறனும்) பராபிபு, உருவமும். (திருவும்) ஐஸ்வர்யமும். (உருவமும்) வடிவழகம். (மாசு குடிப்பிறப்பும்) குற்றமற்றபிறப்பும். (மற்றவைபுறங்கு) அநுச்

உரை.— வலவருகே புரிந்திருப்பதாய். ஸ்யாமளமா திருமேனிகுப் பரபாகுபான 'வெருத்த நிறத்தையடை தான ஸ்ரீபாஞ்சஜன் யததைத் திருக்கையில தரித்து கொண்டிருக்கிற ஸர்வஸ்வரனுடைய குணசேஷத்தாற் கருககு வாசகமான திருநாமங்களை ஸாதாரமாகச் சொல்வ தத்பலங்களைச் சிறிது சொல்லப்பார்களில். இருந்ததே

வ்யா:— (வலம் புரிந்த வான் சங்கம் கொண்டான் பேர் ஓத வலப்பக்கமாகச் சுழித்திருக்கும் சிறந்த சங்கமாகிற பாஞ்சஜன் யத்தை ஏந்தியவனுடைய குணங்களையும், செயல்களையும் பேசு திருநாமங்களைச் சொல்வதெனத் தொடங்கியவளவில். வான்-சிறந்த சகரவர்த்தி கருகருநியவலம்புரிச்சவகுளில் மிகச்சிறந்ததான பாஞ் சகரவர்த்தி கொண்டவனுடையாலே இவன் ஸர்வலோகசகரவர்த்தி யான ஸர்வஸ்வரன் எனபது தெளிவாகிறது என்று கருத்த 'வான் சங்கம்' என்றது வானிய சங்கம் (வெருத்த சங்கம் என்றதாய், கருத்த திருமேனிகுப் பரபாகுரஸத்தை (வான், சொத்தியழை) அளிக்ரும வெருப்பு நிறத்தை உடையத யிருக்கை என்றும் கொள்ளலாம். (பேர் ஓத) அவனுடைய திரு நாமத்தில ஓதவைச் சொன்னாலே பல தன்மைகள் வந்ததையு என்று திருநாமவைபவத்தைச் சொல்லுகிறார். அவன் கட்டி ம்பாபேராதவன் என்றும், திருநாமம் பணிபொன் போன்ற என்றும், அவன் தூஷஸதுஞ்ஞலும் இது கிட்டிநின்று உதவு என்று சொல்லப்படுகிறதன்கு. (பேசில்) திருநாமரு சொன்ன தற்குப் பலனைச்சொல்லி முடிக்கமுடியாது; பலஞ்சொல்லவேண்டு எனனும முறையில ஏதேன சில சொல்லப்பார்த்தால். (தேசம்) ஸர்வலோகமும் கொண்டாடுபடியான மதிப்பால் ஏற்பட்ட தேஜஸ்ஸும். தேஜஸ் உள்ளவன் பேசினால்தான் எந்த விஷய மும் சிறப்புநும்கையாலே முதலில் அதைச் சொல்லுகிறார் (திறனும்) திறரை வெற்று கொள்ளும் ஸாமாந்யமும். அவன்கு தேஜஸ் செயலாகும். அழகே வடிவெருத்த அவனுடைய குணங் களை இடலை செய்வாகும், அவனுக்கு ஓதத்தாகவும், மிக

மானவையும் இவையெல்லாமான நன்கு. (பேசில்) திருநாமம் சொன்னதுக்குப் பலம் பேசப்போகாது. ப்ரயோஜனத்திலே பேசில். (வலம் புரிந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திரு

குடியாகக் கொண்டாடும்படியான மதிப்பால் வந்த தேஜஸ்ஸும், பராபிபுவநஸாமர்த்யமும், நிரவதிகமான ஸம்பத்தும், அழகிய ரூபநீயும் குற்றமற்ற புகுவத் ப்ரத்யாஸத்தியால் வரும் ஆபிஜாத்யமும். மற்றும் சொல்லிச் சொல்லாத நன்மைகளும் நாம்வ்விஷயத்தைக்கிட்டி ஸ்வ

தாகவும் சில தத்துவங்களைச் சொல்லுவாரும் உலகில் நிறைந் திருக்கின்றனரன்றோ : அவர்களை வெற்றிகொள்ளாவிடில் இவன் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஒப்புயர்வற்ற அழகை எப்படிப் பேசமுடியும்? ஆகையாலே அதைச் சொல்லுகிறார். (திருவும்) பெருஞ்செல்வமும். பொருளில்லாதவனுக்கு ஸரீரதாரணமும் இயலாதாகையாலே, அவனைப் பேசுவதற்கு இன்றியமையாததான அதையும் கூறுகிறார். (உருவமும்) "ரூபமேவாஸ்யைதத் மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே" [இவனுடைய உருவமே இவனுக்கு இப்பெருமையைக் காட்டுகிறது.] என்கிறபடியே எல்லாப் பெருமைகளையும் காட்டித்தரும் உருவமும். குருபியாமிருப்பவன் அதைச் சொன்னாலும் அது எடுபடாதன்றோ. ஆகையாலே ஸுரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. (மாசில் குடிப் பிறப்பும்) வக்த்ருவைலக்ஷணயத்தைக் காட்டித்தரும் குற்றமற்ற குடியில் பிறப்பும். "எந்தை தந்தை தந்தை தம் மூத்தப்பன் ஏழ்படிகால் தொடங்கி, வந்து வழிவழி ஆட் செய்கின்றோம்" [திருப்பல்லாண்டு 6] என்கிறபடியே ஏழு தலைமுறை பகவத் ஸம்பந்தத்தில் குறைவற்றிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. குடிப் பிறப்பில் குற்றமிருந்தால் 'இக்குடியில் பிறந்தவன் தானே சொன்னான்' என்று இகழ்வதற்கு உறுப்பாகுமாகையாலே மாசில் குடிப்பிறப்பையும் கூறுகிறார். (மற்றவையும்) இனிய வாக்கு முதலான மற்ற பெருமைகளும். எத்தனையிருந்தாலும் வாக்கு இனிமையாயிலலாவிடில் இவன் சொல்லுவதை எவரும் கேட்க மாட்டார்களாகையாலே அதையும், மற்றும் வக்தாக்களுக்கு இருக்க வேண்டிய குணங்களையும், 'மற்றவையும்' எனனும் பதத்தாலே பேசுகிறார். (நலம் புரிந்து நன்கு சென்று அடையும்) விருப் பத்தைச் செய்து நன்றாகச் சென்று அடையும். நலம்-விருப்பம். இவனிடத்தில் நாம் சென்று சேர்ந்தால் நமக்குச் சிறப்பாகும்'

நாமத்தைச் சொல்ல. (நலம்புரிந்து சென்றடையும்) இஸ்
ஸம்பத்தெல்லாம தன்பேராகச் சென்றடையும். 10.

11. நன்கோதும் நால்வேதத் துள்ளான் நறவிரியும்
பொங்கோ தருவிப் புனல்வண்ணன் — சங்கோதப்
பாற்கடலான் பாம்பனையின் மேலான் பயின்றுரைப்பார்
நூற்கடலான் நுண்ணறிவி னான்.

நன்கு ஓதும் நால் வேதத்து உள்ளான்—பிழையற ஓதப்
படுகிற நான்கு வேதங்களாலும் சொல்லப்படுமவனும், நறவு
இரியும்—தேன தேர்தற்கும்படியான இனிமையை உடையதாய்,
பொங்கு ஓதம் அருவி புனல்—கடல் போலவும் அருவிநீர்
போலவுமுள்ளதான், வண்ணன்—திருமேனியை, உடையவ
னும், சங்கு ஓதம் பால் கடலான்—சங்குகளையுடைய அலைக்கோ
யுடைத்தான திருப்பாற் கடலில் கண்வளர்ந் கருள்பவனாக்
பாம்பு அனையின் மேலான்—சேஷ சயனத்தின் மேல் சயனித
திருப்பவனும், பயின்று உரைப்பார் நூல் கடலான்—ஓதி
யுணர்த்துகின்ற வைதிகர்களின் கடல்போன்ற சாஸ்திரங்
களால சொல்லப்படுபவனுமான எம்பெருமான், நுண்
அறிவினான்—(தம் முயற்சியாலே அறிவார்க்கு) அறிய
முடியாதவன்.

ரூபலாபம் பெறவேணுமென்று ஸ்நேகேஹாந்முகமாய்க்
கொண்டு தனம்பேராக வந்தடையாநிற்கும். “வானசங்கம்”
என்றது-வெளுத்த சங்கமென்றபடி. 10.

என்று கருதினாற்போலே, இந்தப் பெருமைகளெல்லாம் இவனை
மிக விரும்பித் தாமே வந்தடையும். ‘தீயவர்களிடம் சென்றடைந்
தால் நற்குணமும் மதிக்கப்படுவதில்லையாகையாலே, நல்லோர்
களாகிய இவர்களைச் சென்றடைந்தால்தான் நாம் நற்குணங்களாகி
மதிக்கப்பெறுவோம்’ என்று நினைத்தனவே? என்று
சங்கிக்கலாமபடி. இக்குணங்கள் இவர்களைத் தேடித் தாமே
வந்தடையும் என்று கருதது. 10.

அவ:— (நன்கோதும்) அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லத் தானே காட்டக் காணும்த்தனை. அல்லாதார்க்கு துர்ஜ்ஞெயனென்கிறது.

வ்யா:— (நன்கோதுமித்யாதி) ப்ரதிநியதவிஸேஷங் களோடே கூட ஸாங்க்யாத்யயநம் பண்ணின வேதங்களாலே

அவ:— கூரியதான ஜ்ஞானத்தையுடையார்க்கல்லது அவனையறிந்து தலைக்கட்டப்போகாது என்கிறார்.

உரை:— ஸ்வரவர்ணாதி,களில் நமஸுதல் வாராதபடி ஆசார்யோச்சாரணாநாச்சாரண க்ரமத்தாலே நன்றாக ஓதப் படுமதாய். ருக்யாதி,பே,த,த்தாலே நாலு வகைப்பட்டிருந்

11. அவ:— சென்ற பாகரத்தில். 'திருநாமத்தைச் சொல்லு வார்க்குத் தானே தனனைக்காட்டி எல்லாப்பேற்றையும அளிப்பான்' எனார். மற்ற எவர்க்கும அறிவதற்கு அரியவன் எனபதைக் காரணம் காட்டி விளக்குகிறார் இப்பாகரத்தில்.

வ்யா:— (நன்கு ஒதுட நால்வேதத்து உள்ளான) ஸ்வரம் வர்ணம் முதலானவற்றில் நமஸுதல் வாராதபடி ஆசார்யன் ஓத, அதையொட்டி சிஷ்யனும் ஓதப்படும் நாலுவேதத்தில் உள்ளவன்.

மந்த்ரோ ஹிந: ஸ்வரதோ வர்ணதோ வா

மித்யாப்யுக்தோ ந தமர்த்தமாஹ |

ஸ வாக்,வஜ்ரோ யஜமானம் ஹிநஸ்தி

பீதே,ந்த்ரஸ்த்ரு: ஸ்வரதோபராத,ரத் ||

[பாணிநிசிக்ஷா-52]

[மந்திரமானது ஸ்வரத்திலே எழுத்திலே பிழையுள்ளதாயினும், மாற்றி ஓதப்பட்டாலும், (சொல்ல நினைத்த) பொருளைச் சொல்லாது; அந்த வாக்காகிற வஜ்ரம், ஸ்வரம் தவறினதால் இந்த்ரசத்ரு பதத்தைப்போலே, யஜமானனைத் துன்புறுத்தும்.] என்கிறபடியே ஸ்வரத்தில் சிறிது நழுவினாலும் பெரிய அநர்த்தம் நேருமன்றே. நன்கு ஒதுகையாவது.—ஸ்வரம், வர்ணம் முதலானவற்றில் குறைவற கை. அனறிககே சீஷா முதலான ஆறு அங்கங்களோடு ஓத, ர்த்து ஒதுகை எனறும் கொள்ளலாம். அங்கங்களோடு சேர்த்து ஒதாவிடில் அர்த்தத்தை அறிவது அரிதன்றே (நால் வேதத்து

“வேதே சர்வரஹேய வேத:” (வேதே, மூச்சு ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:) என்கிறபடியே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன். (நறவித் யாதி) தேன் தோற்கும்படியாய்க் கிளர்ந்த கடல்போலேயும் அருவிப் புனல்போலேயும் இருந்துள்ள திருமேனியை

துள்ள வேதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனாய். நன்றாக விஸ்த்ருமாகாநிற்பதாய் கிளர்த்தியையுடைத்தான கடல் போலேயும், அருவிப்புனல்போலேயுமிருக்கிற திருமேனியின் நிறத்தையுடையனாய். சங்குகளைக் கொழித்தேறிடர்

உள்ளான்) முற்கூறியபடி ஒதப்படும் வேதமும் ஓன்றாயிருக்கையனறிககே நாலாய், ஒவ்வொன்றும் ஸ்வரம் முதலானவற்றில் வேறுபட்டிருக்கையாலே ஒதுவதற்கரிய நாலு வேதங்களிலும் உட்பொருளாயிருப்பவன். “வேதே, மூச்சு ஸர்வை: அஹமேவ வேத்ய:” [கீதை 15-15] [வேதங்கள் அனைத்தாலும் அறியப்படுபவன் நானே] என்கிறபடியே எல்லா வேதங்களிலும் சொல்லப்படுமவனாயிருந்தபோதிலும், மேலெழப்பார்ப்பார்ச்கு அவை இந்திரன் முதலான தேவதைகளைச் சொல்லுகிறவையாகத் தோன்றுகையாலும், உட்புகுந்து காண்பார்க்கே அந்தர்யாமியான இவனையே எல்லா வேதங்களும் சொல்லுகின்றன எனபது விளங்குமாகையாலும், ‘வேதத்து உள்ளான்’ என்கிறார். இத்தால் இவனைப் ப்ரமாணங்கொண்டு அறிவதிலுள்ள அருமை அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி, ப்ரமேயத்தின அருமையை அறிவிக்கிறார்.— (நறவு இரியும் வண்ணன்) தேன் தோற்கும்படியான இனிமையை உடைய திருமேனியை உடையவன். இரியும்-சிதறும்; தோற்கும் எனறபடி. அன்றிக்கே, “ விஷ்ணு: பதே, ப்ரமே மத், வ உத்ஸ: ” “தேனே மலரும் திருப்பாதம்” [திருவாய் 1-5-5] என்று உபய வேதங்களும் முழங்கியபடியே தேன் ஒழுகும் திருமேனி என்கிறதாகவுமாம். (பொங்கோதருவிப் புனல் வண்ணன்) பொங்கும் கடல் போலவும், அருவிநீர்போலவும் உள்ள திருமேனியை உடையவன். ஓர் உவமை போராமையால் இரண்டு உவமையிட்டு, அதுவும் போராமையாலே திருமேனி தனையே சொல்லுகிறார். ஆக, இனிமையும், நிறமும் மிக்கிருக்கும் திருமேனியின் பெருமை சொல்லப்பட்டது. ‘நற விரியும்’ என்று பிரித்து, ‘நன்றாக விரியும் (கடல் போன்ற திருமேனியை உடையவன்)’ என்று பொருள்கொள்வர் அப்பிள்ளை. இத்தகையவனைக் காண்பது

புணர் பாவனை. (சங்கோதப்பாற்கடலான்) சங்குகளோடே
கூப்பினை திசுரையையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கணவளர்ந்
தருளுமகன. (பாம்பணையின்மேலான்) அநாதசாயி. (பயின்
றுவாரப்பார் நூற்கடலான்) ஸாதாரமாக உரைக்குமவர்
களாலே இதிஹாஸ புராணங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படு

மனம் புணர்க்கையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்
வளமார்ந்தருளினவைய. திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்
பெயர். பள்ளி உகாண்டருளுமவனாகையாலே ஆனந்த
பாம்பணையனைகஸ்வப்பாவனாய். துர்மவீர்ய ஜ்ஞானத்தாலே
நவகூர்ந்ததுங்களை உத்தரேரத்தரமவகூர்வித்து துர்ஸீத்து
நீலாசகாபகாரமாகச் சொல்லிப்போரும் மன்வாதி, பரம
மபுராணாலே நிரமிதங்களான ஸ்மருதிஹாஸங்களாகிற
மாஸ்த்ரவர்க்குங்களுாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படும் ஸ்வபூர்வ

வகை. எனில்: (சங்கோதப் பாற்கடலான்) சங்குகளை அலை
களால் கொழித்து எறிகிற திருப்பாற்கடலிலே சயனித்திருப்பவன்.
(பாம்பணையின் மேலான்) நீர் உறுத்தாமலிருப்பதற்காக, அதில்
ஆகிசேஷனாகிற படுக்கையை விரித்துப் படுத்திருப்பவன்.
அடியாரோடு அனைந்திருப்பதே தன் இயல்வு என்று குணப்
பெருமையையும் காட்டிக்கொண்டிருப்பவன். இப்படிப் பாற்கடலில்
பாம்பணையின்மேலே இருப்பவனென்று அறிவது எந்த ப்ரமாணத்தி
லிருந்து? எனில், ஒரு ப்ரமாணக் கடலுண்டு என்கிறார்,—
(பயின்று உரைப்பார் நூற்கடலான்) " தத் ஸர்வம் துர்மவீர்யேண
யதூவத் ஸம்ப்ரபர்யதி " [ரா-பா 3-4] [எம்பெருமானுடைய நடை
யுடைபாவனைகள் முழுவதையும் துர்மவீர்யஜ்ஞானத்தாலே உள்ள
படி காண்பாய்.] எனகிற பெருமைபெற்ற வால்மீகியைப்போலே
துர்மவீர்யஜ்ஞானத்தாலே மேளமேலே வேதார்த்தங்களை உட்
புகுத்து அறிந்து அநுபவித்து, அநுபவம் உள்ளடங்காமல்
லோகோபகாரமாக க்ரந்தரூபமாக உரைக்கும் மநு, வியாஸர்,
பராபரர் முதலான பரமரிஷிகளாலே இயற்றப்பெற்ற ஸ்மிருதிகள்.
இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் முதலான, கடல்போன்று ஆழ்ந்து,
விரிந்து, நீண்டு, அகன்று, பரந்த நூல்களிலிருந்து இவனுடைய
இப்பெருமானை அறிவேம என்கிறார். இவ்வளவும் உத்தேதூர்ய
மாய. இததகையவையிருக்கையாலே முயன்று அறிதற்கரியவனா

மவன். (நுண்ணறிவினான்) ஸ்வயத்நத்தாலே அறிவார்க்கு
துர்ஜஞேயன். 11.

12. அறிவென்னுந் தாள்கொளுவி ழுந் தம்மில்
செறிவென்னுந் திண்கதவஞ் செம்மி—மறையென்றும்
நன்கோதி நன்குணர்வார் காண்பரே நாடோறும்
பைங்கோத வண்ணன் படி.

மறை—வேதத்தை. என்றும்—இடைவிடாது. நன்கு
ஒதி—நன்றாக அத்யயநம் பண்ணி. அறிவு எனனும்—(ஆத்ம
பரமாத்ம) ஜ்ஞாநமாகிற. தாள் கொளுவி—தாழ்ப்பாளை
யீட்டு. ஐம்புலனும்—ஐந்து இந்திரியங்களையும். தம்மில்
செறிவு எனனும்—தமக்கு வகுத்த விஷயத்தில் அடக்கி
வைப்பதாகிற. திண்கதவம் செம்மி—திடமான கதவை
அடைத்து. நன்கு உணர்வார்—நன்றாக தியானிக்குமவர்கள்.
பைங்கோதம் வண்ணன் படி—பசுமையான கடலின் நிறம்
போன்ற நிறமுடையனான எம்பெருமானது தன்மைகளை. நாள்
தோறும்—தினந்தோறும். காண்பர்—ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள்.

னாய். ஸ ஓக்ஷமார் த்தூவகூரஹியான வில்குண ஜ்ஞானத்
தாலே அறியப்படும் ஸ்வபூவனாயிருக்கும். பரிசலான
அறிவாலறியப்படாமவனல்லனென்று கருத்து. 11.

விருக்கிருன் என்று விதிக்கிருர் கடைசி பதத்தாலே,— (நுண்ணறி
வினான்) தம் முயற்சியாலே அவனை அறிய நினைப்பார்க்கு அறிய
முடியாதவன் என்றபடி. சென்ற பாகரத்தில் சொன்னபடியே
அவன் தானே தன்னைக் காட்டினால் காணலாமெய்யெழியத் தம்
முயற்சியாலே காண நினைப்பார்க்குக் காண அரியவன் என்றபடி.
நுண்ணறிவினான்—அறிவுக்கு நுண்ணரியவன். அறிதற்கு அரியவன்.
அன்றிக்கே, நுண்ணறிதான்—ஸ ஓக்ஷமமான அறிவால் அறியத்
தக்கவன்; 'அவன் தானே தன்னைக் காட்டுவார்களே அவனை அறிய
லாம்' என்னும் ஸ ஓக்ஷமமான அறிவுடையார் அவனை அறியலாமே
யெழிய. 'நம் முயற்சியாலே அவனை அறியலாம்' என்னும்
ஸ்தூலமான அறிவையுடையார் அவனை அறியமுடியாது என்று
கருத்து. 11.

அவ:—(அறிவென்னும்) ஒருத்தருக்கு மறியப்போகாதோ வென்னில், இப்படி யறிவார்க்கறியலாமென்கிறது.

வ்யா:— (அறிவித்யாதி) திண்ணிதான ஸ்ரவண ஜ்ஞானத்தை மூட்டி. (ஐம்புலனுரித்யாதி) பூஹ்யேந்தரி

அவ:— ஆகில் அவனையொருவராகிலுமறிந்து கண்ட தாய்த்தலைக்கட்டவொண்ணாதோவென்னில், நாம் சொல்லு கிற இவ்வழியாலே காண்பார்க்குக் காலாமென்கிறார்.

உரை:—“ஸாய்யோ஽த்யேதவ்ய:”(ஸ்வாத்யாயோ஽த்யேதவ்ய:) என்கிற விதியையனுஸரித்துக்கொண்டு அநேகஜகத்துக் கும் ஹிதத்தை அநுஸாஸிக்கையாகிற நன்மையையுடைத் தான வேதத்தை ஸகரமமாகவேதி. தகூர்த்துஸ்ரவண

12. அவ:— “தம முயற்சியாலே அவனை ஒருவருமே அறிந்து காணமுடியாதோ? உபாயந்தர நிஷ்ட்டர்கள் அவனை முயன்று காண்பதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றனவே?” எனனும் ஐயமெழ, “இந்திரிய நிக்ரஹம் முதலான பாடதபாடுகள்பட்டு முயன்று பக்தியோகம் கைவரப்பெற்றவர்கள் காணலாம்; அப்படிக்காண்ப தில் அருமையை நோக்கியே சென்ற பாகரத்தில் முயற்சியால் காணமுடியாதவன் என்றது” எனக்கு இப்பாகரத்தில்.

வ்யா:—(மறை என்றும் நன்கோதி) “ஸ்வாத்யாயோ஽த்யேதவ்ய” [தை-ஆர 2-15] [வேதத்தை அதயயனம் செய்யவேண்டும்.] என்கிற விதியை மூட்டி, எல்லா உலகுக்கும் நன்மையை உபதேசிக்கையாகிற நன்மையை உடையதான வேதத்தை என்றும் முறையோடு ஒதி. (அறிவு எனலும் தாள் கொளுவி) முற்கூறிய வேதப்பொருளைக் கேட்டதினால் ஆத்மவிஷயமாகவும், பரமாத்ம விஷயமாகவும் அறிவுண்டாகுமன்றோ; மனமானது வெளிவிஷயங் களில் ஓடாதபடி அவ்வறிவாகிற தாழ்ப்பாளை வலிதாகக்கோத்து. விலகிணமான ஆத்மபரமாத்ம விஷயமான ஜ்ஞானம் தாழ்ந்த விஷயங்களில் செல்லாதபடி நெருசைத தடுக்கமுடியாஸ். அதைத் தாளாக உருவகப்படுத்துகிறார். தாழ்ப்பாள ஓற்றிருந்தால், கதவு ஓனறிருக்க வேண்டுமே? எனில்: (ஐம்புலனும் தமயில் செறிவு எனலும் தின் கதவம் செம்மி) மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனனும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் தமக்கு வகுத்த இருப்பிட

யங்கள் மனஸ்ஸோடேகூடி மனஸ்ஸு ஆத்மாவோடே கூடியிருக்கிற இந்தச் செறிவாகிற திண்ணிய கதவை இந்த்,ரியங்கள் பூரஹ்யவிஷயங்களில் போகாத செம்மி. (மறை

ஐந்தமாய் ஆத்மபரமாத்ம விஷயமா... தானமாகிற த... பூரஹ்ய விஷயங்களில் மனஸ்ஸு ஓடாதபடி உறைக்கக் கோத்து. ஸ்ரோதராதிகளான ஐந்து இந்த்ரியங்களும் தந்தாமுக்கடைத்த இருப்பிடமான ஸம்பூர்ணயத்திலே செறிந்து நிற்கப்பண்ணுகையாகிற பூலிஷ்டமான கதவை, புகவிட்ட மனஸ்ஸு புறப்பட இடமறுப்படி யோகாப் பாயஸத்தாலே செம்மிப்பொசட்டு. இப்படி யோகஐந்த

மான ஸம்பூர்ணமான பகவானுடைய திவ்யவிச்ரஹத்தில் நெருங்கி நிற்கச்செய்கையாகிற வலிமைமிக்க கதவை : சாத்தி. ஆத்ம பரமாத்ம விஷயஜ்ஞானமாகிற தாள்போட்டு மலத்தாலும், சஞ்சலமான நெஞ்சு விஷயங்களை நோக்கியே ஓடப் பார்க்கும். அதனாலே, நெஞ்சு ஓடும் வழிகளான இந்த்ரியங்களை அயற்றுக்கு வகுத்த இடமான ஸம்பூர்ணயத்திலே நெருங்கிநிற்கச் செய்கையாகிற கதவை நன்கு அடைத்துவைத்தால்-யோகாப்யாஸத்தாலே இந்த்ரியங்களைப் பரமாத்மாவின் திருமேனியில் ஈடுபடுத்தினால், தான் நெஞ்சம் வெளி விஷயங்களில் ஓட இடமில்லாமற்போகும் என்று கருத்து.

“தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத பத்பர:” [கீதை 2.61]

[அவ்விந்த்ரியங்கள் அனைத்தையும் அடக்க, என்னிடத்திலே மனத்தை, யோகாப்யாஸத்தாலே நிலை நுத்தக்கடவன்] என்று கீதையில் கண்ணன் இவ்வர்த்தத்தையே அருளிச்செய்தானன்றோ. “ஸ்காத்யாயாத் யோகமாஸீத” [வி-பு 6-6-2] [வேதாத்யானத்திற்குப் பின் யோகாப்யாஸம் செய்யவேண்டும், என்ற கிரமத்தை யொட்டி, பின்புள்ள “மறையென்றும் நனவேதி” என்றதை முதலில் வைத்து அப்பிள்ளை பொருளுரைத்தபடி இதுவரையில் விவரிக்கப்பட்டது. தொடர்களை உள்ள இடத்திலேயே வைத்துப் பெரியவாச்சானபிள்ளை அருளிய பொருளை இனிக் காண்போம்.

(அறிவு என்னும் தாள் கொள்ளுவி) கேள்வி ஞானமான வலிய தாளாயிட்டு நெஞ்சை சப்தாதிவிஷயங்களில் செல்லாதபடி அடக்கி. (ஐம்புள்ளும் தம் இல் செறிவு என்னும் திண் கதவை

யென்றும் நன்கோதி) “யோகாஸ்வாய்யமாஸநேத்” (யோகாத்
ஸ்வாத்யாயமாமநேத்) யோகம் கைவந்தாலும் ப்ரமாண
ப்ரமேயங்களுடைய சேர்த்தி அநுஸந்திக்கவேணும். (நன்கித்
யாதி) உபாஸநம். த்ருவாநுஸ்மருதி. த்ர்ஸந ஸமாநாகார
ப்ரத்யக்ஷதாபத்தி. இவ்வளவாகவுணர்ந்தவர்கள் நன்குணர்ந்

மான மனஸ்ஸாலே த்யேயவஸ்துவை ஸாஷாத்தகாரபர்
யந்தம் நன்றாக அறியவல்லவர்கள். பச்சை நிறத்தையுடைத்
தான கடல்போலே ப்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனான
ஸர்வேஸ்வரனுடைய ரூபகுணவிபூத்யாதிகளான ஸ்வ
பாவங்களை “ஸத்யா பர்யந்தி” என்கிறபடியே

செமமி) மெய் வாய் கண் மூக்கு செனி எனனும் வெளியிந்திரி
யங்கள் ஐந்தும தமக்கு இருப்பிடமான மனத்திலும், மனம்
தனக்கு இருப்பிடமான ஆத்மாவிலும் கூடியிருக்கையாகிற இந்தச்
செறிவாகிற திண்மை (வலிமை) மிக்க கதவை இந்திரியங்கள்
வெளிவிடையங்களில் செல்லாதபடி யோகாப்யாஸத்தாலே அடைத்து
வைத்து. (மறை எனறும் நன்கோதி) “யோகாத் ஸ்வாத்யாய
மாமநேத்” [வி-பு 6-6-2] [யோகம் கைவந்த பிள்ளும் வேதாத்
யயனத்தைச் செய்யவேண்டியது] எனகிற கிரமத்தாலே, யோகம்
கைபுகுந்தாலும், அது நிலைநிற்பதற்காக இடைவிடாமல் வேதாத்
யயனத்தை நன்கு செய்வதன்மூலம் ப்ரமாண ப்ரமேயங்களின்
சேர்த்தியை அநுஸந்தித்து. (நன்குணர்வார்) “ஸ்வாத்யாய
யோகஸம்பத்தபா பரமாதமா ப்ரகாஸதே” [வி-பு 6-6-2] [வேதாத்
யயனம், யோகம் இரண்டும் நிறைந்திருந்தால்தான் பரமாத்மா
ப்ரகாஸிப்பான்.] எனகிறபடியே வேதாத்யயனத்தாலும், யோகத்
தாலும் பரிசுத்தமான மனத்தாலே தியானிக்கத்தக்க பொருளான
அவனை நன்றாக அறியவல்லவர்கள். (நன்கு உணர்வார்) உபா
ஸனம், த்ருவாஸ்மருதி (நிலையான நினைவு), த்ர்ஸந ஸமாநாகார
ப்ரத்யக்ஷதாபத்தி (நேரே காண்பது போன்ற ப்ரத்யக்ஷநிலையை
அடைதல்) என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுமளவும் பக்தி
யோகம் கைவரப்பெற்றவர்களை இங்கு ‘நன்கு உணர்வார்’
எனகிறது. (பைங்கோதவண்ணான படி காண்பரே) முற்கூறிய
அத்தனை பாடுகளையும் படுகிறவர்கள் பச்சை நிறத்தை உடைத்
தான கடல்போலே கண்டார் களைப்பை ஆற்றும் திருநிறத்தை
உடையவனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ரூபகுணவிபூதிகள் முதலான

தவராகிருர். ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனுடைய படி
துப்படி யுணர்ந்தவர்கள் காந்தோறுங் காண்பார்கள். 12.

13. படிவட்டத் தாமரை பண்டுலகம் நீரேற்று
அடிவட்டத் தாலனப்ப நீண்ட—முடிவட்டம்
ஆகாய முடறுத்து அண்டம்போய் நீண்டதே
மாகாயமாய் நின்ற மாற்கு.

பண்டு—முன்னொரு காலத்தில. —ம் நீர் ஏற்று—
(மாவலிடம்) பூமியை தானம் வாங். தா. தாமரை
படிவட்டம்—தாமரை மலர்ந்தாற்போலே வட்ட வடிவ மா
யிருக்கிற பூமியை. அடி வட்டத்தால் அளப்ப—திருவடி
வளையத்தால் அளப்பதற்காக. மா காயம் ஆய் நின்றமாற்கு—
பெரிய திருமேனியாய் [திரிவிக்கிரமனாய்] வளர்ந்த நின்ற
எம்பெருமானுடைய. நீண்ட முடி வட்டம்—நீண்ட தருமுடி
வளையமானது. ஆகாயம் ஊடு அறுத்து—மேலுலகங்களின்
வழியாகச்சென்று. அண்டம் போய் நீண்டதே — அண்ட
கடாஹத்தளவாக வளர்ந்ததே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்!

இன்றோடன்றோடு வாசியற எப்போதும் கண்டநுபலிககப்
பெறுவார்கள். இப்பாட்டிலும் கீழ் அறியவரியனென்றற்கை
உபபாதித்தாராய்த்து. 12.

அவ:—இப்படி ஸ்வயத்தந்தாரேல காண்பார்க்கு வருத்த
முண்டித்தனேபோக்கி அவன்றனை கொண்டுவந்து காட்டு
மன்று வருத்தமறக் காணலாமென்கிருர்.

தன்மைகளைக் காண்பார்கள். (நாளதே 9 காண்பார்) "ஸத்யா
பர்யந்தி" [நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்] என்கிற
படியே இன்றோடு அன்றோடு வாசியற எப்போதும் கண்டு
அநுபலிககப்பெறுவார்கள். உபாயத்தந்தந்தைகள் அவனை
அறிவதற்குப் படுமபாடுகளை விவரிப்பதன்மூலம் சென்ற பாகரத்தில
'நுண்ணறிவினான்' என்று தம் முயற்சியால் அறிய அரியவனாகச்
சொன்னதையே விளக்கிக்ஞராயிற்று. 12.

13. அவ:—சென்ற பாகரத்தில கூறியபடியே தம் முயற்சி
யாலே அவனைக் காணமுயல்வார்க்கு அருமையுண்டேயொழிய,
அவன தானே தன்னுடைய பெருமைகளைக் காட்டக்கண்ட நாம
அருமையிலலாமல காண்கின்றோம் என்று ஒரு சேஷடிததைக்
கண்டபடியைப் பேசுகிருர்.

வ்யா:— (படிவட்டத்தாமரை) பூவல்யமாகிற தாமரைப் பூவை. (பண்டிதயாதி) அடிவல்யத் தாலே அளப்ப. (நீண்ட வித்யாதி) வடிவாலேயாதித்து வ்யாமோஹத்தையுடையனான

உரை:— முன்புபாடியவரிடே லோகத்தை மஹாடலி பக்கலிலெடுத்து நீரேற்று வாங்கிக்கொண்டு பூமண்டலமாகிற தாமரையைப் பாகவையாதித்து அளக்க. அண்ட தூடாஹம் வெடிச்சுப் படி வடிவமானத ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் பெருக்காறு கட்டித்தாமரையே அழிகதுக்கினருகிற ஒளிவெள்ளத்தையுடைத்தாய்த் (முடிவடைய வளர்ந்த திரு

வ்யா:—(பண்டு) முன்புபாடியவரிடே வாய் வாய் அவதரித்த போது. (உலகம் நீரேற்று) மகாபாண்டி மனையு தன்னைய தான உலகத்தைத் தானே அவதரிப்ப தானதே ஏற்று வாங்கிக்கொண்டு (தாமரைப் படி வடிவம்) பூமண்டலமாகிற தாமரையை. பூவினும பெரிய மனையடிக்கையு என வருகிறதோ என்று வயிறு பிடித்து. காடும் பசையுமான உலகத்த தாமரையாக உருவகப்படுத்தி ஆறுதலடைகிறது. உதாமரை போலவே வட்ட வடிவமாக இருக்கையாலே உலகத்த தாமரை என்கிறதாயினும். (அடிவட்டத்தால் அளப்ப) பூமண்டலமாகிற தாமரைக்குத் தக்கபடி வட்டவடிவமாக வளர்ந்த தருவடிவானே அவதரித்தற்காக. (மரபாயமாய் நின்ற மாற்கு) அவதரிக்கவந்த வெடிகளும்படி விம்மி வளர்ந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. (மாற்கு)

“ ஏக: ப்ராணீஸரத் பாத்யம் ஏக: ப்ராணிக்ஷளந் முத்யா |

அபரோ஽ப்யத்யுரந மூர்த்தநா கோ஽தி, கஸ தேஷ ஃக்யணயதாம் || ”

[ஓர்வன திருவடியை தீட்டினான். மற்றொருவன் அந்த நவடியை உவப்புடன் விளக்கினான். வேறொருவன் அகத்தவடி தீராத தலையாலே தாங்கினான். இவர்களுள் எவன் பெரியவன் என்பதைக் காணலாகாதோ?] என்கிறபடியே பரிவிக்கப்படும் நின்ற நிலையிலேயே இவனே ஸர்வேஸ்வரன் என்று அறுதியிடலாமபடி இருந்தவனுக்கு என்று கருத்து. மரபு பெரியவன்: ஸர்வேஸ்வரன். ஆனறிக்கே இந்திரன் முதலான அடியாள்களிடத்திலே அனபுடையவனுக்கு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அவ்வன பினாலேயே ஸ.தி. 8

வனுக்குத் திருவபிஷேகமானது ஆகாசத்தையூடறுத்து அண்ட
பித்திக்கவ்வருகே நீண்டது. 13.

14. மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு
நூற்பால் மனம்வைக்க நொய்விதாம் - நூற்பால்
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும்
பாதத்தான் பாதும் பணிந்து.

நூற்பால் வேதத்தான்—நான்கு வகைப்பட்ட வேதங்
களாலே சொல்லப்படுபவனும். வேங்கடத்தான்—திருமலை
யிலே நிற்கும் எளிமையுடையவனும். ஸ்ரீமேனார் முடி
தோயும் பாதத்தான்—நித்யஸூரியர்களின் முடிபாருந்தும்
படியான திருவடிகளையுடையவனுமான எம்பெருமானுடைய
பாதம்—திருவடிகளை. பணிந்து—ஆர்வயித்து. மால் பால்—
அந்த ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலே. மனம் சுழிப்ப—நெஞ்ச
ஈடுபட. (அதனாலே) மங்கையர் தோள் கைவிட்டு—ஸ்திரீ

வபிஷேகமானது அந்தரிஷ்டாதி,களான ஊர்த்,வலோகங்களை
ஊடுருவிக்கொண்டுபோய் அண்டகடாஹத்தளவும் செல்ல
வளர்ந்ததே! இதைன்ன ஆச்சர்யமென்றருபுவிக்கிரூர். 13.

தன பெருமைக்குத்தகாதபடி தன்னதான உலகைத் தானே
மாவனியிடம் கையேந்தி வாங்கினான் என்று கருத்து. (நீண்ட
முடிவட்டம்) பெருக்கெடுத்து வரும் ஆறு சுழித்துக்கொண்டு
வெள்ளமிடுவதுபோலே, சுழித்து எழுகின்ற ஒளிவெள்ளத்தை
யுடையதாய், நீண்டு வளர்ந்த திருமுடியானது. (ஆகாய மூடறுத்து)
அந்தரிஷ்டம் முதலான மேல் உலகங்களை ஊடுருவிக்கொண்டுபோய்,
(அண்டம்போய் நீண்டதே) “ஸ பூமீம் வில்வதோ வருத்வா
அத்யதிஷ்டீத்த்யாங்குலம்” [பு ஸ 1] [அவர் உலகம் முழுவதையும்
வியாபித்து, அதற்கு மேலும் நெடும்தூரம் வளர்ந்தார்.]
என்கிறபடியே, ரக்ஷயத்தின் அளவல்லாத ரக்ஷகனின் பாரிப்பாலே,
அண்டச்சகலர் வரையிலும் சென்று அதையும் ஊடுருவிக்கொண்டு
அதற்கப்பாலும் வளர்ந்ததே! இதுஎன்ன ஆச்சர்யம்! என்று
அறுபவிக்கிரூர். 13.

களில் தோ லீளாடே அணையவே ணுமென்கிற ஆசையைக் கை
விட்டு நூல் பால்-(வேதம் முகலிய) சாஸ்திரங்களிலே. மனம்
வைக்க-மனம் செலுத்துவதற்கு. நொய்விதுஆம்-எளிதாகும்.

அவ:— (மாற்பால்) “ அறிவென்னுந்தாள் கொளுவி ”
என்கிறபாட்டிற் சொல்லுகிறபடி இந்த்ரியஜயம்பண்ணி
அறிவை அரிதாயிருந்ததீ; அஸக்தர் இழக்குமத்தனையோ
வெண்ணில். இழக்கவேண்டாத உபாயம் சொல்லுகிறது.

அவ:— கீழே “ ஐம்புலனும் தம்மில் செறிவென்னும்
திண்கதவம் செம்மி ” என்று. இந்த்ரியஜயம்பண்ணுகை
அரிது; இந்த்ரியஜயம் பண்ணினார்க்கல்லது அவனைக்காண
முடியாது; கண்டாலல்லது இந்த்ரியங்களை ஜயிக்க முடி
யாது; ஆனபின்பு அஜிதந்த்ரியரான அஸக்தர் அவனை
யிழக்குமித்தனையோ? என்னில், ‘ அஜிதந்த்ரியரானார்க்
கும் கண்ணாலே கண்டாய்ரயிக்கலாம்படி திருமலையிலே
வந்து ஸுலபுனானை; ஆனபின்பு அவனை எளிதாக ஆய்ர
யிக்கலாம் ’ என்கிறார்.

14. அவ:— “ அறிவென்னும் தான் கொளுவி ” என்கிற
பாசுரத்தில “ ஐம்புலனும் தம்மில் செறிவென்னும் திண்கதவம்
செம்மி ” என்று யோக்யாயாஸத்தாலே ஸுபாய்ரயமான அந்தர்யாமி
ரூபத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்தியவர்களுக்கு இந்த்ரியங்களை
வெல்லலாமென்றும் இப்படி இந்த்ரியங்களை வென்றார்க்கல்லது
அவனைக் காணமுடியாது என்றும் கூறினார். இப்படி யோக்யாயாஸம்
செய்யமுடியாத அஸக்தர்கள் ஸுபாய்ரயமான திருமேனியிலே
நெஞ்சு செலுத்தமுடியாதாகையால், அவர்கள் இந்த்ரியங்களை
வெல்லவதும் அவனைக்காண்பதும் அரிதன்றோ எனனும் கேள்வி
யெழ, “ இப்படி யோக்யாயாஸத்தால் அந்தர்யாமியைக் கண்டு
இந்த்ரியங்களை வெல்லமுடியாதவர்களுக்கும் கண்ணாலே கண்டு
ஆய்ரயித்து இந்த்ரியங்களை வெல்லலாமபடி ஸுபாய்ரயத் திரு
மேனியோடே திருமலையிலே அர்ச்சாவதாரமாகவந்து எளியனானான்.
ஆகையாலே, தம்மைப்போலே தவன்தானே தன்னைக் காட்டப்
பெறுத அஸக்தர்களும் அவனை அடையலாம் ” என்கிறார்
இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:— (நாற்பாலவேதத்தான்) நாலுவகையான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப் படுமவன். வேதை, கஸமதி, கும்பனாகில் கண்ணுலே காண்கிற ஸப், த, ரதி, களை அனுபவிப்பார்க்குக் காண வரிதிறேயென்னில்; (வேங்கடத்தான்) கண்ணுலே கண்ட நுபவிக்கும்படி திருமலையிலே வந்து நின்றவன. ஆகில் கண்ணுலே காணப்படுகிற சப்தரதிகளோடொக்குமோ வென்னில், (விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான்) இப்படி

உரை:— நாலு வகைப்பட்ட வேதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனாய். இப்படி ஒலைப்புறத்திலே கேட்டுப் போகாதே கண்ட நுபவிக்கலாம்படி திருமலையிலேவந்து நிற்கிற ஸௌலப்யத்தையுடையனாய். இப்படி ஸுலப்யனான நிலைதன்னிலே நித்யஸூரிகளும் திருவடிகளிலே தலைமடுத்தாஸ்ரயிக்கலாம்படி பெரிய மேன்மையையுடையனாவ

வ்யா:— (நாற்பால வேதத்தான்) நாலு ஸ்ட வேதங்களாலே பரமபொருளாக முழங்கப்படுபவன். இப்படி வேதத்தாலேயே அறியப்படுபவனாகில், கண் முதலான இந்திரியங்களாலே சப்தம் முதலான விஷயங்களை அனுபவிப்பதிலேயே பயின்று கொண்டிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காண அரிதாயிற்றே என்னில்.— (வேங்கடத்தான்) இப்படி ஒலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போவது மாத்திரமன்றிக்கே, கண்டு அனுபவிக்கலாம்படி திருமலையிலே வந்து நிற்கின்ற என்மையையுடையவன். அப்படியானால் கண் முதலான இந்திரியங்களாலே அனுபவிக்கப்படும் சப்தம் முதலான விஷயங்களைப்போலே இவ்விஷயமும் தாழ்ந்ததோ? என்னில்.— (விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான்) இப்படி எளியனாய் இருந்த போதிலும், அயர்வறும் அமரர்களான நித்யஸூரிகளும் திருவடிகளிலே தலையைவைத்து ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி பெரியமேன்மையை உடையவன். ஆகையாலே ஸப்தாதி விஷயங்களைப்போலே இவ்விஷயம் தாழ்ந்ததோ என்று ஸங்கிக்க இடமில்லை என்று கருத்து. (பாதம்பணிந்து) யோகாப்யாஸத்தாலே அந்தர்யாமியைக் காண முடியாதவர்களும் அர்ச்சாமூர்த்தியான இவ்னுடைய பாதத்தைப் பணியலாம் என்று கருத்து. (பாதம் பணிந்து) சேஷபூதனான தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி திருமேனியிலே மற்ற அவயவங்கள் நிற்க, திருவடிகளையே பணிந்து. (மாற்பால் மனம் கழிப்ப)

திருமலையிலே நிற்கிறவன் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்ப்ருஹணீய னுனவன். அவன் திருவடிகளிலே பணிந்து. (மாற்பால் மனம் சுழிப்ப) வ்யாமுக், த, னுயிருக்கிறவன் பக்கலிலே மனஸ்ஸு சுழிக்க. (மங்கையர் தோள் கைவிட்டு) நரகத்திலே ஸ்ட்டக்கடவதான ஸ்த்ரீகளுடைய தோள்கை கைவிட்டு. (நூற்பால்மனம் வைக்க நொய்விதாம்) ப்ரமாணங்களிலே அல்பம் மனஸ்ஸை வைக்கவெளிதாம். 14.

னுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து ஸர்வேஸ்வரன பக்க லிலே மனஸ்ஸு ப்ரவணமாக. பேராக்யோக்யமான பருவத்தைக் காட்டித் துவக்கக்கடவ ஸ்த்ரீகளுடைய தோளோடேயணைந்த நுபவிக்கவேணுமென்னும் நசையை ஸவாஸநமாகவிட்டு மீவதாதி, ஸாஸத்ரங்களிலே மனஸ்ஸை வைக்கைக்கு எளிதாம். 14.

முற்கூறிய மேனமையையும் எளிமையையும் ஒருசேரப்பெற்ற ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலே நெஞ்சை ஈடுபடுத்தினால். நம்மிடம் அன் பாலே தள்ளை எளியனாக்கி வைத்திருப்பவனிடம் நாமும் அன்பைச் செலுத்தினால் என்றுமாம். யோக்யாப்யாஸத்தாலே அந்தர்யமியாக் காணமுடியவில்லை என்னும் குறைதீர்த்தானே தன திருமேனியை அணைவர்க்கும் காட்டி நிற்கையாலே. அர்ச்சாமூர்த்தியிடத்திலே மனத்தை ஈடுபடுத்துவது ஸம்ஸாரிகளுக்கும் எளிது என்று காட்டுகிறார். (மங்கையர்தோள் கைவிட்டு) சிற்றிளபத்துக்குத் தகுதிபடைத்த மங்கைப்பருவத்தைக்காட்டி ஈடுபடுத்துகின்ற பெண் களுடைய தோளோடே அணைந்து அவ்வின்பத்தையனுபவிக்க வேணும் என்னும் ஆசையானது. திருமாலிடத்திலே ஈடுபட ஈடுபடத்தானே வாஸனையோடு தொலையும் என்று கருதுது. இதையே “ அத்தோள் தொழுதார் பிறந்தார் பிறந்து எய்தும் பேரினபமெல்லாம் துறந்தார் ” (இர திருவ-42) என்று பூதந் தாழ்வாரும் அருளினார். இங்கு மங்கையர் தோளைச் சொன்னது நரகத்தை அடைவிக்கும் ஸப்தாதிவிஷயாணுபவம் அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (நூற்பால் மனம் வைக்க நொய்விதாம்) முற்கூறிய வாறு சப்தாதி விஷயாணுபவம் கழிந்தவுடன் வேதம் முதலான ஸாஸ்தாங்களிலே சிற்றிதனும் மனத்தைவைக்க எளிதாகும். மனம் வைத்தபின் தக்க உபாயத்தை அனுஷ்டித்து அவனை அடைவதும் எளிது என்று கருதுது. 14.

15. பணிந்துயர்ந்த பெளவப் படுதிரைகள் மோத
பணிந்தபண மணிகளாலே—அணிந்தங்
கனந்தனைணைக் கிடக்குமம்மான் அடியேன
மனந்தனைணைக் கிடக்கும் வந்து.

பணிந்து உயர்ந்த—தாழ்ந்தும் ஏறியும் வீசுகின்றவை
யான, பெளவம் படுதிரைகள்—கடலிலுண்டான அலை
களானவை. மோத—எல்லாப்புறமும் அடிகக. பணிந்த—
(அத்திவலைகள் திருமேனியில் படாதபடி குடைபிடித்தாற்
போலே) கவிந்திருக்கிற. பணம்—படங்களிலுண்டான.
மணிகளாலே—மாணிககங்களினாலே. அணிந்த—அலங்கரிக்
கப்பட்டிருக்கிற. அனந்தன்—திருவனந்தாழ்வாழ்கிற. அணை—
திருப்பள்ளிமெத்தையிலே. கிடக்கும்—சயனிக்கிற அம்மான்—
ஸர்வேஸ்வரன் (அந்தப் படுகையிற் பெருந்தாதே),
அங்கு—அங்கு நின்றும். வந்து—புறப்பட்டுவந்து. அடி
யேன்தன்—அடியேனுடைய. மனம் அணை—மனமாகிற
படுக்கையில். கிடக்கும்—திருக்கண் வளராநின்றான்.

அவ:— (பணிந்து) அவனாலே ஸ்வயத், பட்ட
வனுக்கு துக்கமொன்றுமில்லையிறே என்கிறது.

வ்யா:— (பணிந்தித்யாதி) தாழ்வதுகிளருவதானகடல்
திரைகளை மோத. மோதவென்கிறது—குறுந்திவலை படிதும்

அவ:— இப்படியரியனானவனை நீர்கண்டு அநுபவிக்கப்
பெற்றபடி எங்ஙனெயென்ன. 'நிர்ஹேதுகமாக என்
ற்றருத்யத்திலேபுகுந்து கண்வளரக்கண்டேன்' என்கிறார்.

15. அவ:—சென்ற பாகரங்களில் எம்பெருமானையுடைய அரிய
வழியையும் எளிய வழியையும் காட்டினார். 'இவ்வழிகளிலே எவ்
வழியிலே நிர் முயன்று அவனைக்கண்டார்' எனனும் கேளவி எழ.
'அவன் தானே என நெஞ்சிலேபுகுந்து நிர்ஹேதுகமாகத் தனைக்
காட்டக்கண்ட எனக்கு இவ்விருவழிகளிலும் உள்ள சிரமம் சிறிதும்
இல்லை' என்கிறார்.

திருமேனியிலே ஒரு மலை வீழுந்தாற்போலேயிருக்கை.
(பணிந்த பணமணிகளாலே) அத்திவலைகள் திருமேனியில்
படாதபடி காத்த பணத்தின் மணிகளாலே. (அணிந்தித்யாதி)
.அதினாலே அலங்கருதனான திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கை
யிலே கிடக்கிற ஸாவேஸ்வரன். (வந்து அடியேன் மனந்

உரை:— ஸ்வஸந்தித்யாநத்தாலே மேலே கிளர்ந்தும்,
வீழ்விழுந்துஞ் செல்லுகிற கடலில் உண்டான அலை
களானவை நாலுபாடுங்கண்பாராமலலைக்க. அத்திவலைகள்
மேலேமேனியில் படாதபடி குடைபிடித்தாற்போலே கவிந்
தாழ்வானாகிற பணமண்டலத்திலுண்டான மாணிக்கங்களாலே
அழகுபெற அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற திருவனந்

வ்யா:- (பணிந்துயர்ந்த பௌவப் படுதிரைகள் மோத) 'எம்
பெருமானே ஸ்பரிசிக்கவேண்டும்' என்னும் ஆவலாலே மேலே
எழுவதும், கீழே விழுவதுமாய்ருக்கும் கடலில் உண்டாகும் அலைகள்
களானவை நாற்புறமும் எம்பெருமானுடைய மென்மையை நோக்கா
மலமலே மோதுவதுபோலே மோதிக்கொண்டிருக்க. 'மோத'என்னும்
பதம் சிறு திவலை பட்டாலும், திருமேனியிலே ஒரு மலைவிழுந்தாற்
போலேயிருக்கும் திருமேனி மென்மையைக் காட்டுகிறது. இப்படி
நாற்புறமும் மலைகள்போலே அலைகள்மோதக் கேட்பாரற்றுக்கிடக்
கிறதா? என்னில். காப்பாருண்டு எனகிறார் மேலே.-(பணிந்த
பணமணிகளாலே அணிந்து) அத்திவலைகளில் ஒருசிறிதும் திரு
மேனியிலே படாதபடி குடைபிடித்தாற்போலே, கவிந் திருக்கும்
பணமண்டலத்தில் (படங்களில்) உள்ள மணிகளாலே அழகுபெற
அலங்கரித்துக்கொண்டுள்ள. (அனந்தன் அணைக்கிடக்கும்அம்மான்)
ந. பணநந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையிலே சயனித்திருக்
கிற ஸாவேஸ்வரன். (அனந்தன்) எத்தனை அலை மலைகள் மோதினா
மூட அவற்றையெல்லாம் தானே தாங்கிக்கொண்டு எம்பெருமானைக்
காக்கவல்ல அனந்த பலத்தையுடையவன். அஸ்தாதே ப்யஸங்கை
நீள் அநந்தனாய் (அளவற்றவனாய்) இருப்பவன் என்றுமாம்.
'அனந்தோஜா: பர்யங்க:' [அளவற்ற பலத்தையுடையவன் படுக்கை]
என்பதனோடு கௌஷீதகி உபநிஷத்தும், (அங்கு அனந்தன்
அணைக்கிடக்கும் அம்மான்) அதற்கைய படுக்கையில் கிடப்பதினி

தனனைக்கிடக்கும்) அப்பெரிய படுக்கையிலே கிடக்குமவன் பரியவுமறியாதே. அப்படுக்கை வாய்ப்புமின்றிகேயிருக்க வந்து என் மனஸ்ஸிலே தங்காநின்றான். எங்கே தங்குமவன் எங்கே தங்காநின்றான்? கிடக்க வெள்ளுபடுக்கையில்லாதவன் படுக்கையுள்ள விடந்தேடிவருமாபோலே. திருவயோதையயி லுள்ளார் அவனைச் சரணமபுக்குக்கிடக்க. “आवासन्वहमिच्छामि” (ஆவாஸநத்வஹமிச்சாமி) என்றிருந்தாற்போலே. 15.

தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையிலே பள்ளி கொண்டருளாநின்றான் ஸர்வேஸ்வரன் அந்தப் படுக்கை யிற் பொருந்தாதே அங்குநின்றும் அதயபிநிவிஷ்டஸ்யக் கொண்டுவந்து அநயார்ஹஸேஷபூதனை என்னுடைய மனஸ்ஸாகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொண்டருளாநிறகும். 15.

ருந்தே இவனை பொனேஸ்வரன் எனபது தெளிவாகிறது. (வந்து அடியேன் மனந்தன் அனைக்கிடகரு) அந்தப் படுக்கையிற் பொருந் தாமல் அங்கு நின்றும பெருங்காதலுடன் அடியேனிருக்கமிடந்தேடி வந்து, தனக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கும் என மனமாகிற படுக்கை யிலே பள்ளிகொண்டருளவான். (அங்கு கிடக்கும் அமமான வந்து அடியேன் மனந்தன் அனைக்கிடகரு) அப்பெரிய படுக்கையிலே கிடப்பவன். அவ்வனத்தைப்போலே பரியவும அறியாதே, அமன்மை, குளிரத்தி, நறுமணம் முதலான படுக்கைக்குணங்களு ற்ற என் கல்மனத்திலே தங்கினான்! எங்கே படுத்திருந்தவா ள்கே வந்து படுத்துக்கொண்டான்? தங்க ஓரிடமும், கிடக்க ஓர் படுக்கையும் இல்லாதவனுக்கு அரண்மனையில் மெத்தென்ற பஞ்ச சயனம் கிடைத்தாற்போலே, அவ்வரிய படுக்கையைவிட்டு இக்கல் மனத்தை விரும்பினான்! திருவயோத்தியிலுள்ளோர் ‘அயோத்திகத் த வரவேணும்’ என்று அவனைச் சரணமபுத்துநிற்க, அவர்களைவிட டுக் காடுசென்று. ‘ஆவாஸம் த்வஹமிச்சாமி’ [ரா. ஆர 5-54] [ஓரிருப்பிடத்தை வேண்டுகிறேன்] என்று ரிஷிகளிடம் இருப்பிடம் கேட்டுநின்றதுபோலே இருந்தது இது என்று கருத்து. இப்படி மேல விழுந்து அவனதானே எனைத்தேடிவந்தமையாலே, அவனை முயன்று பெறும் எவ்வழியிலும் தவண்டு நான் சிரமப்படவில்லை என்றாராயிற்று. 15

16. வந்துகைத்த வெண்டிரைகள் செம்பவள வெண்முத்தம்
அந்திவிளக்கு மணிவிளக்காம்—எந்தை
ஒருவல்லித் தாமரையாள் ஒன்றியசீர் மார்பன்
திருவல்லிக் கேணியான் சென்று.

ஒரு அல்லி தாமரையாள்—ஒப்பற்ற அழகிய இதழ்களை
புளைய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரிய
பிராட்டியார். சென்று ஒன்றிய சீர் மார்பன்—வந்து பொருந்
திய அழகிய திருமார்பையுடையவனும், வெண திரைகள்
வந்து உகைத்த செம் பவளம் வெண் முத்தம்—வெளுத்த
அடிகள் மோதித்தள்ளிய சிவந்த பவழங்களும் வெளுத்த
மாடிகளும். அந்தி விளக்கும் அணி விளக்குஆம்—மாலை
மேலாகை விளங்கவைக்கும் மாங்களிபங்களாக ஆகப்பெற்ற.
திருவல்லிக்கேணியான்—திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளி
நிறுவவனுமான பெருமான், எந்தை—எனக்கு ஸ்வாமி.

அவ:— (வந்து) இப்படி வந்து தங்குகைக்கடி பிராட்டி
மோடேயிருக்கை யென்கிறார்.

அவ:— திருப்பாற்கடலில் நின்றும் தம் திருவுள்ளத்
தகைய வருகிறபோது திருவல்லிக்கேணியிலே தங்கி
வந்தானென்கிறார்.

16. அவ:— இப்படித் தாம் பாகுதஸ்ஸீகாரத்துக்கு விஷய
கூறற்குக் காரணமென்னவெனில்: திருப்பாற்கடலினின்றும்
பேதநா ஒருவரைக் கிடைக்கப்பெறுவோமோ? என்னும் ஆசை
மேலே திருவல்லிக்கேணிக்கு எழுந்தருளியபோது, 'இவ்வருகிலே
நிற்க இவனைக் கடைக்கவேண்டும்' என்று பிராட்டி புருஷகாரம்
புரியையே காரணம் என்கிறார்.

வ்யா:— (வந்தித்யாதி) வந்து உதையாநின்றுள்ள வெண்முகரைகளாலே உண்டான சிவந்த பவளமும். ஒளியை யுடைத்தான முத்தும். அந்திக்கு ப்ரகாஸகமாக நின்ற மங்கள தீபத்தை யுடைத்தான திருவல்லிக்கேணியிலே நின்றவன். (சென்று ஒருவல்லித்தாமரையாள் ஒன்றிய சீர்மார்பன்)
 “पश्यतां सर्वदेवानां ययौ वक्षःस्थलं हरेः” (பார்வதாம் ஸர்வ

உரை:— அழகிய அல்லியையுடைத்தான தாமரையை இருப்பிடமாகவுடையளாய். நிரதிய பேராக்ஷையான பெரியபிராட்டியார். அம்ருதமதுன ஸமயத்திலே நிற்கிற தேவர்களை மதியாமற்சென்று “இறையமகலகிஷ்ணுன” என்று பொருந்தி வர்த்திக்கும்படியான அழகிரு

வ்யா:— (வந்துதைத்த வெண்திரைகள் செம்பவள உண் முத்தம்) கரையிலே வந்து உதைக்கின்ற வெண்மைமிக்க அலைகளில உள்ள சிவந்த பவளங்களும். வெளுத்து ஒளிமிக்க முத்துக்களும். வெண்திரைகள் வந்துதைத்த செம்பவள வெண்முத்தம் என்று கூட்டி, கடலின் அலைகள் வந்து தளளாதினறுள்ள செம்பவளக்கொடிகளும், வெண்முத்துக்களும் எனறும் கொள்ளலாம். இது மற்ற ரத்னங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (அந்தி விளக்கும் அணி விளக்காம் திருவல்லிக்கேணியான) செம்பவளங்களும், வெண்முத்துக்களும் கரு நீலம் முதலான மற்ற ரத்தினங்களும் மாலை நேரத்தை விளங்கவைக்கும் பல திறமுடைய மங்களதீபங்களாயிருக்கும் திருவல்லிக்கேணியில் நித்ய வாஸம் செய்பவன். ‘வந்துதைத்த வெண் திரைகள்’ என்று தொடங்கியுள்ள விசேஷணத்திற்குக் கருத்து, என்னவெனில்: யாத்ருச்சிகமாக எறியப்பட்ட பவளங்களும், முத்துக்களும், ரத்தினங்களும் கரையை அணிசெய்வதுபோலே. ஸமஸாரத்திற்கு அணிவிளக்காயிருக்கும் சில புருஷரத்னங்களை நாமும் கிடைக்கப் பெறுவோமோ? எனலும் ஆசையாலேயே இவன் திருப்பாற் கடலில் நின்றும் திருவல்லிக்கேணிக்கு எழுந்தருளினான் என்று உணர்த்துகிறபடி.

இவனுடைய ஆசை நிறைவேறியபடியைப் பிற்பகுதியிலே பேசுகிறார். (ஒரு அல்லித் தாமரையாள் சென்று ஒன்றிய சீர்மார்பன்) ஒப்பற்ற அழகையுடைய இதழ்களையுடைய தாமரையிலே

15. திரிந்தது வெஞ்சமத்துத் தேர்கா வி அன்று
பிரிந்தது சீதையைமான் பின்போய் — புரிந்ததுவும்
கண்பள்ளி கொள்ள வழியேதே நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் றனக்கு.

வெம் சமத்து — (கண்ணனாயிருந்தபோது) கொடிய
(பாரத) யுத்தத்திலே, தேர் கடவி — (பார்த்தஸாரதியாகித்)
தேரை நடத்திக்கொண்டு, திரிந்தது - அலைந்ததும், அன்று -
இராமனாகத் திருவவதரித்தபோது. மான் பின் போய் —
மாரீசனாகிற மாயமானின் பின்னே சென்று, சீதையை
பிரிந்தது — பிராட்டியைப் பிரிந்து துயருற்றதும், கண் —
தரையிலே, பள்ளி கொள்ள - படுத்துக் கொள்ள, புரிந்ததுவும் -
விரும்பியதும், (ஆகிய இச்செயல்கள் எல்லாம்), நாகத்தின்
தண் பள்ளி கொள்வான் தனக்கு — திருவனந்தாழ்வானாகிற
குளிர்ந்த படுக்கையில் பள்ளிகொண்டிருக்கும்பெருமானுக்கு,
அழகியேதே — தக்கவையோ?

பெரி அவ:- (திரிந்தது) திருவுலகளந்தருளினபடி ப்ரஸ்துத
மாகையாலே அல்லாத அவதாரங்களிலும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக
மிகப்பட்ட மிறுக்குகளை நினைத்து வெறுக்கிறார்.

அவ:- இவர்கள் இப்படி தங்கள் உடம்பைப் பேணிப்
பேய்களாய்த்திரிய, இவர்களுக்காக க்ருஷ்ணனாவது ராம
னாவதாய்க்கொண்டு அதிஸுகுமாரமான திருமேனியோடே
அவன் பட்ட மிறுக்குகளை நினைத்து வெறுக்கிறார்.

அவ:- திரிவிக்கிரமனாகிக் காட்டையும், மேட்டையும், பூவிலும
மென்மைமிக்க தன் திருவடிகளாலே அளந்துபட்ட சிரமம் சென்ற
பாகரத்தில் நினைவுக்கு வந்தவுடன், இப்பாகரத்தில் மற்ற அவ
தாரங்களில் அடியார்களுக்காகப் பட்ட பாடுகளை நினைத்து வெறுக்
கிறார். அன்றிக்கே, பண்டிப் பெரும்பதியையாக்கிப் பழிபாவங்
கொண்டு லாழும் பேய்களான இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்காக அவன்
ராமனாகவும் கண்ணனாகவும் அவதரித்து, மென்மைமிக்க திருமேனி
யோடு பட்ட பாடுகளை நினைத்து வெறுக்கிறார் என்றுமாம்.

இ தி - 9

பார்த்துக் கிடக்கத் திருமார்பிலே ஏறினான். “तथावलोकित
देवाः” (தயாவலோகிதா தேவா:) பின்னை ஸர்வேஸ்வரன்
இவர்களுடைய அலமாப்பைப்பாராயென்று திருவுள்ளத்தாலே
நினைத்தபடி தோற்றப் பின்னை அவளாலே பார்க்கப்பட்ட
வர்கள். “प्रदेहि सुभ्रगे हारम्” (ப்ரதேஹி ஸுபுகே ஹாரம்)
அவன் நினைவுஞ் சொல்லுமறிந்திறே சிலரைக் கடாக்கிப்பதும்.
சிலரைக் கொண்டு கொடுப்பதும். பெரியபிராட்டியார் தானே
சென்றடையும் திருமார்பையுடையனாய். திருவல்லிக்கேணி
யானானவன். (எந்தை) எனக்கு ஸ்வாமி. 16.

யுடைத்தான திருவல்லிக்கேணியிலே தங்கினவன் எனக்கு
ஸ்வாமி. “ஒருவல்லித் தாமரையாள் சென்றொன்றிய
சீர்மார்வனாய் வெண்டிரைகள் வந்துதைத்த செம்பவள
வெண்முத்தமந்திவிளக்கு மணிவிளக்கான திருவல்லிக்கேணி
யானெந்தை” என்றந்வயம்.

மல் அநாதரித்துத் திருமார்பில் ஏறினான் என்றபடி. இவளால்
அநாதரிக்கப்பட்டால் அவர்களுடைய செல்வங்கள் அனைத்தும்
அழிந்துவிடுமே என்று சிந்தாகுலனான எம்பெருமான். “இவர்
களுடைய கஷ்டத்தைப் பாராய்” என்று முகக்குறிப்பாலே
உணர்த்த, “தயாவலோகிதா தேவா:...பாரம் நிர்வருதிமாகுதா:”
[வி-பு 1-9-106] [அவளாலே கடாக்கிக்கப்பட்ட தேவர்கள்
மேலான இன்பத்தை அடைந்தனர்.] என்று அதன் பின்பே
இந்த தேவர்களைக் குழந்தைகளைத் தாய் கடாக்கிப்பதுபோலே,
கடாக்கித்தாள் அகிலஜகந்மாதாவான அலர்மேல்மங்கை. அவள்
நினைவறிந்தனனோ இவள் எல்லாச் செயல்களையும் புரிவது.

“ப்ரதேஹி ஸுபுகே, ஹாரம் யஸ்ய துஷ்டாஸி ப்ரமிநி”
[ரா-யு 131-80]

[மங்களமானவளே! எவனிடம் நீ உகப்புடையனோ, அவனுக்கு
இந்த ஹாரத்தை அளிப்பாய்.] என்று அவன் நியமித்த பின்பு
அவன் நினைவறிந்தனனோ ஹாரத்தை அனுமனுக்குக் கொடுத்தாள்.
(சென்று ஒன்றிய சீர்மார்பன் திருவல்லிக்கேணியான் எந்தை)
பெரியபிராட்டியார் தானே சென்று அடைந்த திருமார்பை

17. சென்றநாள் செல்லாத செங்கண்மா வெங்கள்மால்
என்றநா எந்நாளும் நாளாகும்—என்றும்
இறவாத வெந்தை யிணையடிக்கே யாளாய்
மறவாது வாழ்த்துகவென் வாய்.

" செங்கண் மால் எங்கள் மால் என்ற நாள்—'செந்தாமரைக்
கண்ணன் நம்மிடத்துப் பேரன்புடையனாயிருக்கிறான்'
என்று சொல்லப்பெற்ற நாள் உண்டானால். சென்ற நாள்—
கீழ்க்கழிந்த 'காலங்களும், செல்லாத (நாள்)—இனிமேல்
வரப்போகிற நாள்களுமாகிற. எந்நாளும்—எல்லாக் காலங்
களும், நாள் ஆகும்—நல்ல காலமேயாகும்; என்றும் இறவாத
எந்தை—ஒருநாளும் அழிவில்லாதவனான எம்பெருமா
னுடைய. இணை அடிக்கே—இருதிருவடிகளுக்கே. ஆள்
ஆய்-ஆட்பட்டு. மறவாது-மறவாமல். என் வாய் வாழ்த்துக-
என்வாய் வாழ்த்த வேணும்.

அவ:— (சென்றநாள்) அவளோடே கூடியிருக்கையாலே
புலத்துக்குத் தட்டில்லை. இனி என்னுடைய வாக்கானது
அவனை விச்சே,த,யின்றிக்கே அநுபூதிப்பதாக.

அவ:— இப்படிப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனை நம்பக்கல்
வ்யாமுக்,த,னென்றறிவதொரு நாளுண்டானால். இதுக்கு
முன்பும் பின்புமுள்ள காலமெல்லாம் ஸப்ரயோஜனமாய்த்
தலைக்கட்டுங்கிடரென்கிறார்.

உடையவராய்த் திருவல்லிக்கேணியிலே தித்யவாஸம் செய்தவனே
என் ஸ்வாமி. அவளுடைய புருஷகார பலத்தாலேயே அடியேன்
அவன் தன்னாலேயே மேல்நிழுத்து விஷயீகரிக்கப்பெற்றேன்.
அத்தாவானவன் தானே தேடிச்சென்று அவனை அடைந்து.
அவனை நானிருக்குமிடம் தேடிவரச் செய்தாள்! என்று
ஆச்சரியப்படுகிறார். 16.

17. அவ:— இப்படிப்பட்ட அப்பிராட்டியோடு அவன் கூடி
விருக்கையாலே எனக்குப் பலத்துக்குக் குறையிலலை. இப்படி
அவன் நம்மிடம் ஈடுபட்டிருப்பவன் என்று அறிவதொரு நாள்

வ்யா:— (செங்கண்மா லெங்கண்மா லென்றநாள் சென்ற நாள் செல்லாத எந்நாளும் நாளாகும்) ஸர்வேஸ்வரன் என் பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணினானென்று அறிந்த நாள். கழிந்தநாள். வரக்கடவ நாளான எல்லாநாளும் நல் விழுவாம். இந்நாள் வரும்படி கழிந்தநாளாகையாலே போன நாளும்ழகிது. மேல் விச்சேத்யமின்றிக்கே அநுபவிக்கப் பெறுகையாலே வரும் நாளும் அழகிது. (என்றுமிதயாதி) ஒரு

உரை:— 'புண்டரீகாக்ஷினா ஸர்வேஸ்வரன அந்தக் கண்ணாலே குளிரநோகி நம்பககலில வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணினான்' என்னுமறிவு பிறந்ததொரு நாளுண்டானால். இந்நாள் மருவுகைக்குடலாய்க்கொண்டு கழித்தநாள்களும். இப்பேற்றை அநுபவித்திருக்கைக்குகறுப்பாய்க்கொண்டு மேல் வரக்கடவ நாள்களுமான எல்லா நாள்களும் அடிக்கழஞ்சு பெற்றுச்செல்லுகிற நல்ல நாளாய்த் தலைக்கட்டும்;

உண்டானால், முன்பும பின்புமுண்டான எல்லா நாட்களும் பயனுடையதாகும். இனி, எனனுடைய வாயானது பொழுது போக்குக்கு உறுப்பாக அவளை இடைவிடாமல் வாழ்த்தக்கூடவது என்கிறார்.

வ்யா:— (செங்கண்மால் எங்கள் மால் என்ற நாள் சென்ற நாள் செல்லாத எந்நாளும் நாளாகும்) "செந்தாமரைக் கண்ண னா ஸர்வேஸ்வரன, அந்தக் கண்ணாலே குளிரக் கடாஷிதது எனனோடு தொடர்புடையாரளவும் அளபைச் செலுத்தினான்" எனனும அறிவு பிறப்பதொரு நாள் உண்டானால். நலன், பிறந்த இந்நாள் மாத்திரமன்றிக்கே, இந்நாள் வந்து சேருவதற்கு உறுப்பாகக் கழிந்த நாள்களும், இப்பெறும் பேற்றை அநுபவித்திருப்பதற்கு உறுப்பாய் வரவிருக்கும் நாள் களும் ஆகிய எல்லா நாள்களும் பயனுடைய நல்ல நாள்களாய் முடிகின்றன. கடந்த நாள்கள் இந்நாளிலே வந்து முடிகையாலே நனனாகி விடுகின்றன. மேலே இடைவெளியில்லாமல் அநுப விப்பதற்கு உறுப்பாகையாலே வரவிருக்கும் நாள்களும் நன்னாளாகி விடுகின்றன என்று கருத்து. ஆக, எனக்குப் பேற்றுக்குக் குறையிலை; என் நாள்கள் எல்லாம் வீணாகாமல் பயனுடைவையாகிவிட்டன என்றாராயிற்று. இனி, பொதுபோக்கும் வழியைக் காட்டுகிறார் பாகரத்தின் பிற்பகுதியாலே (என்றும் இறவாத எந்தை)

நாளுண்டாய் ஒரு நாளின்றிக்கேயொழியுமுறவின்றிக்கே
நித்யனான பிதாவினுடைய. வாக்கானது விச்சேதமின்றிக்கே
வாழ்த்துக. 17.

18. வாய்மொழிநது வாமனனாய் மாவலிபால் மூவடிமண்
நீயளந்து கொண்ட நெடுமாலே—தாவியவின்
எஞ்சா வினையடிக்கே யேழ்பிறப்பு மானாகி
அஞ்சா திருக்க வருள்.

ஒரு நாளுண்டாய் ஒரு நாளில்லையாயிருக்கையன்றிக்கே.
“भूतानां योऽव्ययः पिता” (பூதநாம் யோ஽வ்யய: பிதா)
என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்திலும் அழியாத என் பிதா
வானவனுடைய. ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளுக்கே
அடிமையாய்க்கொண்டு என்னுடைய வாசீந்த்ரியமானது
விஸ்மருதி ப்ரஸங்கமின்றிக்கே ஏத்துவதாக. 17.

.. கங்காயா : ஸிகதா தாரா யதா வர்ஷதி வாஸவே |

ஸ்க்வா கணயிதும் லோகே ந வ்யதீதா: பிதாமஹா: ||

[விஷ்ணுஸ்மருதி-20]

[இத்திரன் மழை பொழியும்போது கங்கையில் மணல்கள் எப்படி
எண்ணமுடியாதவையோ, அப்படியே இவ்வுலகில் அழிந்துபோன
பிரம்மாக்கள் எண்ணமுடியாதவர்கள்.] என்கிறபடியே கர்ம
வசப்பட்டுப் பிறந்தும் செத்தும் நின்று இடரும் பிரமன் உருத்திரன்
முதலான மற்ற தெய்வங்களைப் போல் ஒருநாள் இருந்து ஒருநாள்
அழியும் உறவுடையவனாயிராமல், என்றும் அழிவில்லாதவனாய்,
“பூதநாம் யோ஽வ்யய: பிதா” [விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமாத்தியாயம்]
[ஜீவராசிகளுக்கு அழிவற்ற தந்தையாயிருப்பவன்.] என்கிறபடியே
எனக்குத் தந்தையாயிருப்பவனுடைய, (இணை அடிக்கே ஆளாய்)
ஒன்றுக்கு மற்றொன்றே ஒப்பான திருவடிகளுக்கே அடிமைப்
பட்டதாய்க்கொண்டு. (என் வாய் மறவாது வாழ்த்துக) என்னுடைய
வாசீந்த்ரியமானது கணமும் மறவாமல் மங்களாஸாஸனம்
செய்வதாக. இங்கு வாய் வாழ்த்துவதைச் சொன்னது மற்ற
இரு கரணங்களான மனமும், காயமும் அவற்றுக்குரிய வகை
யில் கைங்கரியம் செய்வதற்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, பேற்றில் குறை
யில்லாமையாலே, முக்கரணங்களாலும் அடிமை செய்வதொன்றே
அதிகாரிக்ருத்யம் என்றாராயிற்று. 17.

வாமனன் ஆய்—வாமநருபியாகி, மாவலி புரல்—
மஹாபலியினிடத்தில் (சென்று) வாய்மொழிந்து—(பிள்ளைத்
தனமான சில) வாய்மொழிகளைச் சொல்லி. மூ அடி மண்—
மூவடி நிலத்தை (யாசித்துப் பெற்று), அளந்து கொண்ட—
அதை அளந்து கொண்ட. நெடு மாலே—ஸர்வேஸ்வரனே!
எஞ்சா—(அழகில்) சுருங்குகலில்லாததாய். தாவிய—உட-
களந்ததான, நின் இணை அடிக்கே—உனது இரு பாதந்-
தருக்கே. ஏழ் பிறப்பும்—எல்லாப் பிறவிகளிலும். ஆள்
ஆகி—நான் அடிமைப்பட்டவனாக, அஞ்சாது இருக்க—
பயங்கெட்டிருக்கும்படி. நீ அருள்—நீ கிருபைபுரிய வேணும்.

அவ:—(வாய்மொழிந்து) உன்னுடைமையை யொன்றுஞ்
சோரவிடாத நீயென்னைக் கைக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார்;

வ்யா:— (வாமனனாய் வாய்மொழிந்து) ஸர்வாமனனாய்,
“மாவலி! மூவடிமண்தா” என்றருளிச்செய்து, (மாவலியித்யாதி)
அவன தரப் பின்னே அளந்து கொண்ட ஸர்வேஸ்வரனே!

அவ:— காலத்ரயத்திலுமழிவுவாராமல நுபவிக்கப்பெற்ற
எனக்குக் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்தையும் தந்து,
தத்விரோதியான ஸம்ஸாரபயத்தையும் மாற்றியருள
வேணுமென்கிறார்.

உரை:— ஸர்வாதிகுணான நீ வாமனனாகி, ஆஸூர-
ப்ரக்ருதியான அவனிரங்கும்படி. “கொள்வன் நான்”
என்றாற்போலே சில முக்குலஜல்பிதங்களைப்பண்ணி மஹாபலி-
பக்கலிலே சென்று மூன்றடிமண்ணை அடிபுகித்து,
அவன் தரப் பின்னே அளந்துகொண்ட ஸர்வேஸ்வரனே.

18. அவ:—இப்படி அடிமை செய்வதற்கும் அவனுக்-
கிசைவு வேண்டுகையாலே. “உன் உடைமையை ஒரு சிறிதும்
சோரவிடாத நீ, திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்தையும் தந்து,
அதற்கு விரோதியான ஸம்ஸார பயத்தையும் மாற்றியருளவேணும்”
என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

(தாவியனித்யாதி) திருவுலகளந்தருளிளவனுடைய கல்யாணமான திருவடிகளிலே நிர்ப்பயனாய் காலமெல்லாமடிமை செய்திருக்கும்படி அருள். ஒளஷதத்தை ஸேவித்தானொருவன்

வகுத்தகேஷியான உன்னுடைய அநாயாஸேந ஐகத்தை அளந்துகொண்டதாய். அஸங்கோசமான அழகையுடைத்தாய். பரஸ்பர ஸத்ருமான திருவடிகளுக்கே "ஒழிவில் காலமெல்லாம்" என்கிறபடியே காலதத்வமுள்ளதனையும்

வ்யா:—(வாமனனாய் வாய்மொழித்து) நெடியோனான நீ உன் இயல்புக்குமாறாகக் குறட்பிரமசாரியாகி, அஸ்ரஸ்வபாவமுள்ள அவனும் இரங்கும்படி "கொள்வன் நான் மாவனி! மூவடிதா" [திருவாய் 3-8-9] என்றாற்போலே சில சிறுபிள்ளைப்பேச்சுக்களைப் பேசி. (மாவனிபால் மூவடிமண் நீ அளந்துகொண்ட நெடுமாலே!) மஹாபலியிடம் சென்று மூன்றடி மண்ணை வேண்டி, அவன அதைத் தந்தவுடன் சிறிய வடிவைப் பெரியவடிவாக்கி எல்லாவுலகையும் "அளந்துகொண்ட ஸர்வேஸ்வரனே! (நெடுமாலே) எல்லா தலைமீலும் காலை வைக்கையாலே தீயே ஸர்வேஸ்வரன என்று கருத்து. மாவனியையும் அழிக்காமல் இத்திரன் காரியத்தை ஸாதித்துத் தருவதற்காகக் கொடுப்பதையல்லாந் கொள்வதறியாத உன் இயல்வையும் மாற்றிக்கொண்டு யாசகனாகி தின்றது அடியாரர்களிடத்திலுள்ள பேரன்பாலேயன்றோ என்றும் கொள்ளலாம். (தாவிய நினைஞ்சா இளையடிக்கே) அநாயாஸமாக உலகை அளந்துகொண்டதாய், வகுத்த ஸ்வாமியான உன்னுடையதாய், கருக்கமற்ற அழகையுடையதாய், ஒளையென்று ஒத்ததான திருவடிகளைக்கே, ஏகாரத்தாலே அதந்யாஹஸேஷத்வத்தைக் காட்டுகிறது. எல்லா தலைமீலும் காலைவைத்தமையாலும், வகுத்த சேஷியினுடைய திருவடிகளாகையாலும், அழகில் ஒப்பற்றவையாகையாலும் இவை தனிர வேறென்றைப்பற்ற வழியிலலை எனக்காட்டுகிறார். கைக்குழத்தைக்குத் தாய் முலைபோலே எம்பெருமானுடைய மற்ற அவயவங்களைக்காட்டிலும் சேதானனுக்கு இவையே உத்தேசியமாகின்றன எனவும் உணர்த்துகிறார். (ஏழ்பிறப்பும் ஆளாய்) "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவின அடிமை செய்யவேண்டும் தாம்" [திருவாய் 3-3-1] என்கிறபடியே காலமுள்ள வரையில் அடிமை செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

தனக்கு பயமின்றிக்கே ஸர்ப்பத்தின் வாயிலே கைகொடா
நின்றானிறே. . சுவனுடையவருள் பெற்றவன்றே ஸம்ஸாரத்
திலேயிருந்து பயங்கெடவிருக்கத்தட்டில்லை யிறே. 18.

அடிமைசெய்து, இவ்வடிமைக்கு அழிவுவரில் செய்வதென்
னென்று நானஞ்சாதே நிர்ப்புரனாயிருக்கும்படி பண்ணி
யருளவேணும். நெடுமால் — ஆஸிதர்பக்கல் வ்யாமுக், த,
னென்னவுமாம். 18.

(ஏழ்பிறப்பும ஆளாய்) “ காமயே வைஷ்ணவத்வம் து ஸர்வஜந்மஸு”
கேவலம் ” [ஜிதந்தே 1-13] [எல்லாப்பிறப்புக்களிலும் வைஷ்ண
வத்வத்தை மாத்திரமே தான் ஆசைப்படுகிறேன்.] என்றைக்கும்
ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்றன்னோடு உற்றோமேயாவோம் உனக்கே நாம்
ஆட்செய்வோம்.” [திருப்பாவை 29] என்று கூறியபடியே உன்
இணையடிக்கே ஆட்படும் சிறப்பு வாய்க்குமாகில், எத்தனை பிறப்பு
கள் எடுத்தாலும் எடுக்கத் துணிவுடையேனாயிருக்கிறேன் என்று
கருத்து. (அஞ்சாதிருக்க அருள்) “ இவ்வடிமைக்கு அழிவு ஏற்
பட்டால் என் செய்வேன்? ” என்று அஞ்சாமல் தான் கவலையற்ற
வனாயிருக்கும்படி செய்வதொன்றே நீ செய்யவேண்டியது. இவ்
வருள் புரிந்தாயாகில், எத்தனை பிறவிகள் இவ்விருள் தருமா
ஞாலத்தில் தான் எடுத்தாலும் எனக்கு அது மோஷத்துல்யமாகும்
என்று கருத்து.

“தூங்கார் பிறவிக்கள் இன்னம் புகப் பெய்து
வாங்காய் என்று சிந்தித்து நான் அதற்கஞ்சி
பாம்போடு ஒரு கூறையிலே பயின்றாற்போல்
தாங்காதுள்ளம் தள்ளும் என் தாமரைக்கண்ணா”

[பெரியதிரு 11-8-9]

என்று ஸம்ஸாரத்தில் பிறவியெடுப்பதைப் பாம்போடு கூடி வாழ்வது
போலே பயங்கரமானது என்று அறிவுடையாச் அருளிச்செய்
திருக்க, பிறவிகளை வேண்டுவது பொருந்துமோ? எனில்:
பாம்பின் விஷத்தை முறிக்கும் எட்டிக்காய் முதலான மூலிகைகளைத்
தின்று உடலை வலுப்படுத்திக்கொண்டவன் பயமில்லாமல் பாம்பின்
வாயிலே கையிடுவதைக் காண்கிறோம். அவ்வண்ணமே ஸம்
ஸாரமோஷஸ்திபூந்த, றேதுவான அவனுடைய ஆளுகிற
ஜாஷதம் கிட்டுமாகில் ஸம்ஸாரகால ஸர்ப்பத்தின் வாயிலே

19. அருளா தொழியுமே யாலிலேமேல் அன்று
தெருளாத பிள்ளையாய்ச் சேர்ந்தான்—இருளாத
சிந்தையராய்ச் சேவடிக்கே செம்மலர் தூய்க் கைதொழுது
முந்தையராய் நிற்பார்க்கு முன்.

இருளாத சிந்தையர் ஆய்—அஞ்ஞானவிருள் சேராத
நெஞ்சையுடையராய்க்கொண்டு, சே அடிக்கே—சிவந்த திரு
வடிகளுக்கே. செம் மலர் தூய்—செவ்விப் புஷ்பங்களை
ஸமர்ப்பித்து. கை தொழுது—அஞ்ஞலிபண்ணி. முந்தையர்
ஆய் நிற்பார்க்கு—(பகவத் விஷயத்தில்) முற்பட்டு நிற்கும்
பக்தர்களுக்கு.— அன்று—முன்பொருகாலத்தில். தெருளாத
பிள்ளை ஆய்—அறியாத சிறு குழந்தையாய். ஆல் இலை மேல்
சேர்ந்தான்—ஆலந்தளிரில் கண்வளர்ந்த பெருமான், முன்
அருளாது ஒழியுமே-முற்பட்டுக் கிருபைபண்ணாமற்போவானோ?

அவ:— (அருளாது) அருளென்னுங்காட்டில் அருளுமோ
வென்று திருவுள்ளம் விசாரிக்க நமக்கருளாதொழியுமோ
என்கிறார்.

அவ:— “ அஞ்சாதிருக்கவருள் ” என்று நாம் அவனை
இப்படி நிர்பந்தித்தால். அவன் நம்முடைய அயோக்யதை
யைப் பார்த்து உபேகஷித்தல், அன்றிக்கே நம் கார்யம்
செய்கைக்கு சக்தனன்றிக்கேயிருத்தல் செய்யிலோவென்று
திருவுள்ளம் பிற்காலிக்க. அவன் நம் கார்யம் செய்கைக்கு
சக்தனே. நம்மயோக்யதையைப் பார்த்து உபேகஷிப்பதும்
செய்யான் காணென்கிறார்.

புகுந்து புறப்படத் தடையில்லையன்றோ. அவனுடைய அருள்
கிட்டுமோ, கிட்டாதோ என்று அஞ்சினவன்று பிறவிகள் பயங்கர
மாகவுமிருக்கும்; அவனுடைய அருள் கிட்டுவது உறுதியென்று
தெளிவுபிறந்து அச்சம் நீங்கினவன்று பிறவிகளே உத்யுதேய்ய
மாகவுமிருக்கும் என்று அறியத்தக்கது. 18.

19. அவ:— “ அஞ்சாதிருக்க அருள் ” என்று அவனை நிர்ப்
பந்தித்தவுடன் அவன் அருள்செய்து விடுவானோ? நம்முடைய

(ஆலிலையித்யாதி) ஆலிலையிலே சேர்ந்து வ்யாழக், த, னுன பிள்ளை நமக்கு அருளாதொழியுமோ? (இருளாதவித்யர்தி)

உரை— பதவத்விஷயத்தில் அஜ்ஞானைகதே, ஸமும் ஊடு கலசாத ஹ்ருதயத்தையுடையராய்க்கொண்டு சிவந்த திருவடிகளிலே அழகிய செவ்விப்பூக்களை அடைவுகெடப் பணிமாறி. கைகளாலே அஞ்ஜலி புந்த, த்தைப்பண்ணி

தகுதியின்மையைப்பார்த்து நம்மை அவள அலட்சியப்படுத்தவும் கூடும்! வலிய பாபம்செய்த நம் காரியம் செய்ய சக்தியற்றவனா யிருக்கவும் கூடும்” என்று திருவுள்ளம் தயங்கத்தொடங்க, “அவள நம் காரியம் செய்ய சக்தியையும் உடையவளே! நம் தகுதி யின்மையைப் பார்த்துக் கைவிடவும் மாட்டாள்” என்று நெஞ்சைப் பார்த்து ஆறுதல் கூறுகிறார்.

வ்யா:— (அருளாதொழியுமே) நமக்கு அருள்புரியாமனிருப் பாறோ? நமது வலியபாபங்கள் பெருந்தடையிருக்குமபோது அவள நமக்கு அருள்புரிய வல்லவளோ? என்ன, (ஆலிலைமேல் அளறு தெருளாத பிள்ளையாய்ச் சேர்ந்தான்) ப்ரளயகாலத்திலே உலகம் அழியப்புகுவளது. அன்றலர்ந்ததொரு ஆலந்தளிரிலே அறி வுக்கு இடமில்லாததொரு பச்சிளம்பிள்ளையின் வடிவைக்கொண்ட வனாய்ப் பள்ளிகொண்டு உலகை அழியாதபடி வயிற்றிலேவைத்து ரகசித்த அக, டிதக, டநாஸமர்த்துள்ளாரோ இவன். எத்தனை வலிய பாபங்களையும் அழித்து நமக்கு அருள்புரியத்தடையுண்டோ? என்று கருதது. (ஆலிலைமேல்...)

“பாலன் தனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு. ஆலிலையின்
மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்யென்பர்—ஆலன்று
வேலைநீர் உள்ளதோ? விண்ணதோ? மண்ணதோ?
சோலைகுழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு” [முதல்திருவ69]

என்கிறபடியே எல்லாவுலகையும் சிறிய வயிற்றிலே வை
ஓராலிலையில் பள்ளிகொள்வது என்ன ஸாஹஸம்? எ
(தெருளாதபிள்ளை) மேலெழப்பார்த்தால் அறிவே ஏற்படாத பச்சிளம்பிள்ளை செய்யும் காரியமாகத்தானிருக்கிறது இது. ஆராய்ந் தால் அக, டிதக, டநாஸமர்த்துயத்தை விளக்கும் அருஞ்செய லாகவளரோ இச்செயல் இருக்கிறது. இப்படிச் சேராதளவற்றை

“ முன்னுலக முண்டுமிழந்தாய்க்கு அவ்வுலக மீரடியால்
பின்னளந்து கோடல் பெரிதொன்றே—என்னே
திருமாலே செங்க ணெடியானே எங்கள்
பெருமானே நீயிதனைப் பேசு.

முன்—முன்பொருகாலத்தில். உலகம்—உலகங்களை யெல்லாம். உண்டு—திருவயிற்றிலே வைத்திருந்து. உய்க்கு—பிறகு வெளிப்படுத்தின உனக்கு. அவ்வுலகம்—அந்த வுலகங்களை. பின்—பின் பொருகாலத்தில். ஈர் அடியால்—இரண்டு திருவடிகளால். அளந்து கோடல்—அளந்து கொள்வ தானது. பெரிது ஒன்றே—பெரியவொரு காரியமாகுமோ? [இலலை.]. திரு மாலே—திருமகள்கேள்வனை! செம் கண் ணெடியானே—சிவந்த திருக்கண்களையுடைய பெரியவனை! எங்கள் பெருமானே—எமக்கு ஸ்வாமியானவனை! நீ இதனை பேசு—நீ இதை (எனக்குத் தெரிய)ச் சொல்லவேணும்; என்னே—இஃது என்ன ஆச்சரியம்!

அவ:— அவன் தன்னைப்பேசுகிறதார்க்குத் தன்னை யழிய மாறியும் காரியம் செய்யுமவனன்றோவென்கிறார்.

தொழியுமே) “அவகங்களில் நிறைவுபெற்ற குழந்தைகளிடத்திற் காட்டிலும், அவகங்களில் குறைவுடைய குழந்தையிடத்திலே பரிவு மிக்கு முதலில் அருளும் தாயைப்போலே ஜ்ஞாநாத்திகள் மிக்க அவர்களுக்கு முன்னே, அவற்றால் குறைந்த நமக்குத் தன் அகாதிதகாநாஸாமர்த்த்யத்தாலே அருளாதொழிவனோ? நீ பயப் படவேண்டா” என்று திருவுள்ளத்தைத் தேற்றுகிறார். அவன் ‘பயப்படாதே’ [கதை 18-66] என்று அர்ஜுனனைத் தேற்றியது போலே இவர் தம் நெஞ்சைத் தேற்றுகிறார். (முந்தையராய் நிற்பார்க்கு முன் அருளாதொழியுமே) அவன் விஷயத்தில் நாம் முற்பட்டு நின்றால் நம்மை அருள அவன் முற்பட்டு நிற்க மாட்டானோ என்றுமாம்.

20. அவ:— ப்ரயோஜநாத்ரபரராய்த் தன்னை வேண்டியவர் களுக்கும் தன் இயல்வை மாற்றிக்கொண்டும் காரியம் செய்யும் நீ அநந்யப்ரயோஜனரான நம் காரியம் செய்யாயோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (முன்னுலகமித்யாதி) உன்கையிலே பருத்தி பட்ட பன்னிரண்டும் பட்ட இந்த லோகந்தன்னையே பெருது பெற்றாயாக அளந்துகொள்கை. இது பெரியதொன்றே?

உரை:— முன்பொருகாலத்திலே ஐகத்தையெல்லாம் திரு வுதரத்திலே எடுத்துவைத்துப் புறப்படவிடுவதாய்ச் செய்த உனக்கு இப்படி இஷ்ட ஸர்வசேஷ்டாவீஷயமான அந்த லோகத்தைப் பின்பொருநாளிலே இரண்டு திருவடிகளாலே அளந்து கொள்கையான இது பெரியதொரு செயலாய்ச் செய்தாயோ? ஸ்ரிய:பதியாய். அவளோட்டைச்

வ்யா:—(முன் உலகம் உண்டு உமிழ்ந்தாய்க்கு) ஆதியில் ப்ரளய காலத்தில் உலகனைதையும் நோஷபடாதபடி திருவயிற்றில் வைத்துநோக்கி, அதற்குப்பின் ஸ்ரு, டிகாலத்தில் சேதனவர்க்கம் உய்வதற்காக மறுபடியும் அவ்வுலகத்தை வெளிப்படுத்தின உனக்கு. இங்கு உண்டு உமிழ்ந்த திருசெயல்களைச் சொன்னது "படைத் திட்டுந்து உண்டு உமிழ்ந்து தேர்ந்து உலகரிக்கும்" [திருவாகிரியம்6] "பரந்த நெய்விழம் பளலுலகும் படைத்து அளறுடனே விழுங்கிக் கரந்து உமிழ்ந்து இடநதது" [திருவாய் 4.10.3] என்று அடிக் செய்யப்பட்ட பல செயல்களையும் காட்டுகிறது. (அவ்வுலகம் ஈரடியால் பிள அளந்து கோடல் பெரிதொன்றே) பருத்தி ஆடையாம்போது (1) கொட்டையெடுத்தல் (2) அடித்தல் (3) சுருட்டல் (4) நூலாக்குதல் (5) பரவோட்டுதல் (6) நெய்தல் (7) மடித்தல் (8) விற்றல் (9) தோய்த்தல் (10) உலர்த்தல் (11) உடுத்தல் (12) கிழித்தல் என்னும் பன்னிரண்டு பாடுகள் படுவது போலே, பலபல பாடுகளையும் உன கையிலே நிரந்தரமாகப் பட்டுவரும் இவ்வுலகையே, பின்பொருகாலத்தில் உன இயல் வுக்குத் தகாதபடி யாசகனாகிச்சென்று மாவலிடம் மூவடிமண் வேண்டி, அவன் அதை அளித்தவுடன் பெருநது பெற்றதுபோலே பூரிப்படைந்து வளர்ந்து இரண்டு அடியால் அளந்துகொண்டது பெரியதொரு காரியமோ? (என்னே!) உன பெருமைக்குத் தகாததொரு சிறுமையலாகவானோ இது எங்களுக்குத் தோற்று கிறது. இதை ஒரு பெரிய செயலாக எல்லோரும் பேசுகிறார்களே! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார். எதற்கைய பெரியவன் இச்செயலைச் செய்தான் என்பதைப் பேசுகிறா டெலே,— (திருமாலே)

(என்னே திருமாலே யித்யாதி) உன்னுடைய மேன்மைக்கும் இத்தாழ்ச்சிக்குமெங்கே சேர்த்தியுண்டு? நீ இத்தைச்சொல்ல வேணுமென்று எத்திறமென்கிறார். 20.

21. பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே
வாசமலர்த் துழாய் மாலையான்—தேசுடைய
சககரத்தான் சங்கினான் சார்ங்கத்தான் பொங்கரவ
வக்கரனைக் கொன்றான் வடிவு.

சேர்த்தியாலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய். ஒருவ
ராலும் அளவிடவொண்ணாத பெருமையையுடையனாய்.
எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனே! நீ இதைக் அருளிச்செய்ய
வேணும். இந்தூரன் பல் காட்டினது பொறுக்கமாட்டாமல்
உன் வ்யாமோஹத்தாலே செய்த செயலித்தனையிறே.
என்னே—இதெனன ஆச்சர்யமென்று வீத்தூராகிறார். 20.

உலகிற்காணும் செல்வங்களுக்கெல்லாம் அதிதேவதையான திரு
வுக்கும் திருவாயிருப்பான நீயன்றோ யாசகனாய்ச் சென்றாய்!
(செங்கண்) அவளுக்கும் நாயகனாயிருக்கையால் உபயனிபூதிச்
செல்வத்தையும் உடையவனாயிருப்பவன் எனபதைக் கோட்சொலித்
தரும் சிவந்த திருக்கண்களையுடைய நீயன்றோ ஒரு ஷூத்ரனிடம்
உன் விபூதியையே யாசித்துப் பெற்றாய்! (நெடியாளே!)
ஒருவராலும் அளவிடவொண்ணாத பெருமையையுடைய நீயன்றோ
அனைத்திலும் தாழ்ந்த யாசகவேஷத்தை மேற்கொண்டாய்!
(எங்கள் பெருமானே!) எங்களைப்போன்ற அநந்யப்ரயோஜனர்
களுக்கு ஸ்வாமியான நீயன்றோ ப்ரயோஜநாந்தரபரனான இந்திரன்
காரியம் செய்வதற்காக உன்னை இப்படித் தாழ்த்திக்கொண்டாய்!
(நீ இதனைப் பேசு) இப்படி அனைத்திலும் பெரியவனான நீயே
இதை அருளிச்செய்யவேணும். 'எத்திறம்!' [திருவாய் 1-3-1]
என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே இந்நீர்மையிலே ஈடுபடுகிறார்.
ப்ரயோஜநாந்தரபரனான இந்திரன் 'குடியிருப்பைத் தரவேணும்'
என்று பல்லைக்காட்டினதற்கு இரங்கி, உன் ஆழ்ந்தபஷுபாதத்தாலே
இச்செயலைச் செய்த நீ அநந்யப்ரயோஜனரான எங்களுடைய
சாரியத்தை அவசியம் தலைகாட்டித் தருவாய் என்று கருத்து. 20.

வாசம் மலர் துழாய் மாலை யான்—மணம்மிக்க பூக்களேரடு
கூடின திருத்துழாய் மாலையை அணிந்தவனும். தேச உடைய
சக்கரத்தான்—ஒளியையுடைய திருவாழியை தரித்தவனும்.
சங்கினான்—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஏந்தியவனும். சார்ங்கத்
தான்—சார்ங்கவிலையுடையவனும். பொங்கு அரவம் வக்
கரனை கொள்ளுன்—மிக்க ஆரவாரமுடையனாய் வந்த தந்த
வக்ரனைக் கொன்றொழித்தவனுமான எம்பெருமானுடைய,
வடிவு-இயல்வுகள் (எப்படிப்பட்டவையென்னில்) பேசுவார்
எவ்வளவு பேசுவர் அவ்வளவே—பேசுகின்ற அவரவர்கள்
எவ்வெவ்வளவு பேசுகின்றார்களோ அவ்வவ்வளவேயாம்.

அவ:— (பேசுவார்) கீழ் திருவுலகளந்தருளினவிடம்
ப்ரஸ்துதமாகையாலே அப்படி வரையாதே பரிமாறும்
க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (பேசுவாரித்யாதி) பேசுமவர்களுக்கு யாதோ
ரளவுண்டு அவ்வளவு பேசிப்போமத்தனை. விஷயத்தைப்

அவ:— அவனை ஒருவராலும் அளவிட்டுப் பேச
வொண்ணாது கிடரென்கிறார்.

உரை:— பரிமளம் அகையெறியாரின்றுள்ள பூத்தாரை
யுடைத்தாய். ஐஸ்வர்யஸூசகமான திருத்துழாய்மாலை யாலே

21. அவ:— கீழே வளிஷ்டசண்டாள விபாகமற எல்லார்
தலையையும் திருவடிகளாலே தடவிக்கொடுத்த திரிவிக்கிரமனைப்
பற்றிப் பேசுகையாலே. அவனைப்போலே வாசிபாராமல் பெண்ணுக்
கும் பேதைக்கும் கட்டவும் அடிக்கவுமாமபடி தன்னை அளித்த
கண்ணனைப் பேசத்தொடங்கி. 'அவனை ஒருவராலும் அளவிட்டுப்
பேசமுடியாது கிடர்' என்கிறார்.

வ்யா:—(பேசுவார்) அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை
இதற்குமேல் பேசவொண்ணாது' என்னும்படி பரிபூர்ணமாகப்
பேசவல்ல வால்மீகி, வியாஸர், பொய்கையார், பூதத்தார்

பரிச்சேதித்துப் பேசப்போகாது. (வாசமித்யாதி) பரிச்
சேதிக்கப்போகாமைக்கு இவை தனித்தனியே ஹேதுக்கள்.

அலங்கருதனாய், நிரவதி, கதேஜஸ்சையுடைத்தான திருவாழி
பாஞ்சஜந்யம் ஸ்ரீ ஸார்ங்கம் இவற்றையுடையனாய். பெரிய
கிளர்த்தியோடே எங்கேயெங்கேயென்று பெரிய ஆர
வாரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டுவந்த துந்தவக்ரஸூரனை

போலவார்: ' இன் கனிபாடும் பரமகனிகள் ' என்றும், ' பாலேய்
தமிழர் ' என்றும் பேசுதற்படுகிறவர்கள். (எவ்வளவு பேசுவர்)
தங்கள் ஜ்ஞானஸக்திகளைக் கொண்டு எவ்வளவு பேசவல்லவர்களா
யிருக்கிறார்களோ: (அவ்வளவே) அவ்வளவு பட்டவனாகத் தன
ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அமைத்துக்கொள்ளுகிறான் ஸர்வேஸ்வரன்;
இப்படி அவன் தனனை அமைத்துக் கொள்வதாலே அவர்களும்
அவனைப் பேசியவர்களாகக் கொண்டாடப் படுகிறார்களேயல்லாமல்,
அவர்கள் அவனை உள்ளபடி பேசிமுடித்துவிட்டார்கள் என்றோ,
அவர்களுடைய பேச்சுக்குள் அவன் பெருமை அடங்கிவிட்டதென்றோ
பொருளில்ல. இனி, பாகரத்தின் எஞ்சிய பகுதியாலே, அவனுடைய
பெருமைகள் அளவிடவொண்ணாதவை என்பதற்கு ஐந்து ஹேதுக்
களைக் காட்டுகிறார். (வாசமலர்த்துழாய் மாலையான்) பரிமளம்
அலையெறியாநிற்கும் மலர்க்கையுடையதாய், ' இவனே ஸர்வேஸ்வரன் '
என்பதைக் காட்டித்தருவதான துழாய்மாலையாலே அலங்கரிக்கப்
பெற்றவன்.

“ நாறு இணர்த் துழாயோன் நல்கின் அல்லதை

ஏறுதல் எளிதோ வீறு பெறு துறக்கம் ” . [பரிபாடல]

என்று சங்கத்தமிழர் சொல்லியபடியே, முனைக்கும்போதே மணத்துடன்
முனைக்கும் இதன நறுமணமே இதைத் தனிமாலையாகக்கொண்டவன்
மோக்ஷமளிக்கவல்ல பரமபொருள் என்று காட்டித்தருமானோ.

“ வாராயின முலையாள் இவன் வானோர் தலைமகளும்

சீராயின தெய்வநன்னோயிது. தெய்வத்தண்ணீர் துழாய்த்
தாராயினும், தழையாயினும் தண் கொம்பதாயினும் கீழ்
வேராயினும், நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு வீசமினே ”

[திருவிருத்தம் 54]

(பொங்கரவ வித்யாதி)விஸ்த்ருஸமான சப்தத்தையுடையனான தந்தவக்தரணக் கொன்றவனுடைய வடிவு பேசுவாரெவ்வளவு பேசுவர்; அவ்வளவே. 21.

முடித்துப் பொகட்டவனுடைய ப்ரகாரம் மறுபாடுருவப் பேசுதலுக்கு ஸக்தராயிருக்குமவர்கள் தங்கள் ஜ்ஞான சக்திகளைக்கொண்டெவ்வளவு பேசவல்லவர்கள், அவ்வளவே யாயிருக்குமல்லது உள்ளபடி கண்டு பேசுவொண்ணு தென்கை. 21.

என்று ஆழ்வார் அருளியபடியே தாரோடு, தழையோடு, தண் கொப்போடு, கீழ் வேரோடு, தின்ற மண்ணோடு வாசியற தறு மணம் வீசும் சிறப்புடையதாய் தன்மை மிக்கதாய், தெய்வத் தன்மையுடையதாய், ஸகல விவாதிகளையும் போக்கடிப்பதாயிருப்ப தன்றோ வாசமலர்த்துழாய். வேறு எந்தப் புஷ்பமும் இப்பெருமை களை உடையதல்லாமையாலே, இதைத் தனிமாயையாய் உடைய வனே பரம்பொருள் என்பதை எளிதில் நிர்ணயிக்கலாம் என்று கருத்து (தேகடைய சக்கரத்தான்) கோடி ஸூர்யப்ரகாஸமான சக்கரத்தாழ்வானை தரிக்கவல்லவனாகையாலும் இவனே எவராலும் பேசுவொண்ணாத பரம்பொருள் என்பது விளங்கும் என்றபடி. (சங்கிதன்) "ஸ கே, ஸோ த, ஸர்த்தராஷ்ட்ரானாம் ஹ்ருத்யாநி வ்ய தாரயத்" [கீத 1.19] [அந்தப் பாஞ்சஜநய முழக்கம் திருத ராஷ்டிர புத்திரர்களின் தெஞ்சங்களைப் பிளத்தது.] "படைபோர் புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியம்" [திருப்பல் 2] "பெருமுழக்கால் அடங்காரை எரியழலம்புகூதி" [திருவாய் 4.4.8] என்கிறபடியே போரிலே எதிரிகளின் தெஞ்சங்களைப் பிளத்து எரிக்க வல்ல முழக்கத்தையுடைய வலம்புரிச்சங்கத்தை ஏந்தியமையாலும் இவனே எவராலும் பேசிமுடிக்கவொண்ணாத பரம்பொருளாகிருன் என்று கருத்து. (சார்ங்கத்தான்) "சார்ங்கம் என்னும் வில் வான்டான்" [திருப்பல் 12] "தாழாதே சார்ங்கமுதைத்த சரமழை" [திருப்பாவை 4] என்கிறபடியே தொடுத்துவிட்டால் தனனல்லது எவராலும் நிறுத்தவொண்ணாத சரமழையைப் பொழியும் சார்ங்க மெனனும் வில்லான்டவனாயிருக்கையாலும் இவனே எவராலும் பேசிமுடிக்கவொண்ணாத பரம்பொருளாகமுடியும் என்று கருத்து. இப்படி அலங்காரப்பெருமையும், ஆயுதப்பெருமையும் மாத்திர மன்று. இவனுடைய ஸத்ருநிரஸதஸாமர்த்தியத்தைப் பார்த்தாலும்,

22. வடிவார் முடிசேட்டி வானவர்கள் நானும்
கடியார் மலர்தூவிக் காணும்—படியானே
செம்மைபாலுள்ளருகிச் செவ்வனே நெஞ்சமே
மெய்ம்மையே காண விரும்பு.

இதைத் தெளிவாக அறியலாம் என்கிறார்,— (பொங்கரவ வக்கரனைக் கொள்ளுன) மிகவும் பொங்கிக் கிளர்ந்தவனாய், 'கண்ணன எங்கே எங்கே' என்று பெரிய ஆரவாரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்த துந்தவக்ரன் என்ற அஸுரனை அவலீலையாகக் கொன்ற வனாகையாலும் இவனே பேசவொண்ணாத பரம்பொருள் என்று கருத்து. கண்ணன் ருக்மிணியைத் தேரேற்றிச்சென்றபோது சிகபாஸனுக்குப் பரித்து வந்தவன் தந்தவக்ரன். (வடிவு) இத் தகையவனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் பேச வல்லவர்கள் எவ்வளவு பேசமுடியுமோ அவ்வளவாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் என்று கீழோடே அந்வயம். சிறந்த ஞானிகள் பேசினால் அவை அவர்களுடைய ஞானத்தின் அளவுக்குத்தக்கபடியிருக்கும். நம்மைப் போன்ற ஞானத்திற் குறைந்தவர்கள் பேசினால், நமது சிறிய ஞானத்துக்கும் தக்கபடி அமைக்கப்படும். ஞானத்திற் சிறந்த வர்களோடு குறைந்தவர்களோடு வாசியற அவன வடிவைப் பேசித் தலைக்கட்டமுடியாதவர்கள் எனலும் விஷயத்தில் ஒருபடிப்பட்ட வர்களே என்று பாகரத்தின் திரண்டபொருள்.

யத்,வா ஸ்ரமாவதி, யத்,ரமதி வாப்யஸக்த:

ஸ்தௌம்யேவமேவ க்ஷு தே஽பி ஸத்,ர ஸ்துவந்த: |

வேத,ாஸ்சதுர்முக,முக,ாஸ்ச மஹார்ணவாந்த:

கோ மஜ்ஜதோரணுகுலாசலயோர் விஸேஷ: ||

[ஸ்தோ-ர-8]

[அன்றிக்கே, ஸக்தியற்ற யான் களைப்பு உண்டாகும் வரையிலாவது, புத்திக்குத் தெரிந்த வரையிலாவது துதிக்கிறேன். எப்போதும் துதிக்கும் அந்த வேதங்களும், நான்முகன முதலியவர்களும் இப் படியேயல்லவோ துதிப்பது; பெரிய கடனினுள்ளே முழுகிப் போகிற (சிறிய) அணுவுக்கும், (பெரிய) குலமலைக்கும் என்ன வித்தியாசம்?] என்று ஆளவந்தார் அருளியதும் இங்கு அறியத்தக்கது.

நெஞ்சமே—ஓ மனமே. வானவர்கள்—ரித்யஸூரிகள். வடிவ ஆர்—அழகு நிறைந்த. முடி—கிரீடங்களை. கோட்டி—வணங்கச்செய்து. கடி ஆர் மலர்—மணம் பொருந்திய பூக்களை. நாளும்—நாள்தோறும். தூவி—முறைகெட இட்டு. காணும் படியானே—(எப்போதும்) காணப்பெற்ற திருமேனியையுடையனான எம்பெருமானே. செம்மையால்—முறைப்படியே உன் உருகி-மனம் உருகி. செவ்வனே—நேரான வழியாலே. மெய்ம்மெய்யே—உள்ளபடியே. காண—வேண்டிப்பதற்கு. விரும்பு—ஆசைப்படு.

அவ:— (வடிவார்) அவன்படி பரிச்சேதிக்கப் போகாத பின்பு அவன்தானே காட்டக்காணென்கிறார்.

வ்யா:—(வடிவாரித்யாதி) துஷ்யமாயிருந்துள்ள முடிகளைவணக்கித் தேவர்கள் நாள்தோறும் பரிமளம் மிக்கிருந்

அவ:—ஒருவராலும் அவனையளவிட்டுப் பேசவொண்ணாதென்றவர் தன் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து “நீ முன்னமவனை அழகிதாக ஸாஷா த்கரிக்கையிலே ப்ரத்யதைபண்ணுகிடாய்” என்கிறார்.

உரை:—அழகுமிக்கிருந்துள்ள அபிஷேகங்களை வணக்கி ரித்யஸூரிகள் நாள்தோறும் பரிமளம்மிக்கிருந்துள்ள புஷ்பங்களை அக்ரமமாகப் பணிமாறி “सदा पश्यन्ति” (ஸதா

22. அவ:— அவனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் அளவிட்டுப் பேசமுடியாதவையானபின்பு. ‘அவன தானே தன்னைக் காட்ட, அழகாகக் காணவேணும்’ என்று விருப்பத்தைச் செய்வாயாக என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(வடிவார் முடிகோட்டி) அழகு நிறைந்த முடிகளைச் சாய்த்து. கோட்டுதல்-வளைத்தல்; வணக்குதல். (வானவர்கள்) “யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸத்தி தேவா:” [பு. ஸ. 1] [யாதொரு பரம்பதத்தில் அநாதிஸித்தர்களாய், ப்ராப்யர்களான தேவர்கள் உள்ளனரோ] “யத்ர ருஷய: ப்ரத்யஜா யே பராணா:” [எத்தப்

துள்ள புஷ்பத்தைக் கார்ய புத்தியின்றிக்கே திருவடிகளிலே
பொகட்டுக்காணும் ஸ்வபாவத்தையுடையவ்னாயுள்ளவனை.
(செம்மையாலுள்ளருகி) .. அவன் சேஷி-நான் சேஷபூதன் "

பரம்பந்தி) எனகிறபடியே இதை விடாமற்கண்டநுப
லிக்கும் வடிவழகையுடையவனை. அவன் சேஷி நாம்
சேஷபூதரென்னும் முறையாலே தத்வையலகையத்தை
அநுஸந்தித்தது ஹ்ருதயம் சீதி, லமாய். நாம் ஒரு யத்நம்
செய்யாதிருக்கத்தானே தன்னைக்கொடுவந்து காட்டக்காண்

பரம்பதத்தில் முன்னமே சென்ற முக்தர்களும், அநாதிகாலமா
யிருக்கும் நித்யர்களும் பகவதனுபவம் செய்கின்றனரோ) என்று
வேதங்களிற் கூறப்படும் அப்ராக்குதரான நித்யமுக்தர்களைச்
சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். ப்ராக்குதரலோகத்திலுள்ள
பிரமண முதலான தேவர்களைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம்.
(நாளும் கடியார் மலர்தூவி) தினத்தோறும் பரிமளம் நிறைந்த
புஷ்பங்களை அத்யந்தபக்தியாலே முறைகெடத்தூவி. " அத்யந்த
பக்தி யுக்தஸ்ய ந ஸாஸ்த்ரம் ஸ்வபூதம் க்ரம: " [அதிகமான
பகதியோடு கூடியவனுக்கு சாஸ்திரமுமில்லை; கிரமமுமில்லை.]
என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. (நாளும் காணும் படியானே)
" தத்விஷ்ணு: பாமம் பதம் ஸத்யா பரம்பந்தி ஸூரய: " [விஷ்ணு
ஸூரிகதம்] [விஷ்ணுவின் அந்த மேலான பதத்தை நித்ய ஸூரிகள்
எப்போதும் காண்கிறார்கள்] என்று வேதங்களில் சொன்னபடியே
எப்போதும் காணும் திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தையுடையவனை;
படி—விக்ரஹம்; எப்போதும் காணப்படும் இயல்வை உடையவனை
என்றும் கொள்ளலாம்; படி—ஸ்வபூதம்; இயல்வு. ' நாளும் '
என்பதை நாளும் தூவி நாளும் காணும்' என்று இரண்டு
இடங்களிலும் அதவயிக்கலாம். வானவர்கள்' என்றதற்கு பிரமண
முதலான தேவர்களைப் பொருளாகக் கொள்ளும்போது " தினத்
தோறும் வணங்குதல். மலர்தூவி அச்சித்தல் முதலான
ஸாதனங்களைச் செய்து, மிக்க முயற்சியாலே ஒருகால் காணும்
படியை உடையவன் " என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். "நேரே
கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணன் அடிக்கமலம் தன்னை
அயன்" [முதஸ்திருவ 56] எனகிறபடியே பெருமபாலும் அவனைக்
காணாதவர்களாய், மிகமுயன்று ஒருருகால் காண்பவர்களா
ய் நுபபவர்களன்றோ ப்ரஹ்மாத் தேவர்கள். இப்படி நித்யஸூரி

என்னும் முறைபாலே ஹ்ருதயம் சிதி, லமாய். (செவ்வனே) அவன் காட்டும் வழியாலே. (நெஞ்சமே மெய்ம்மையே காண விரும்பு) ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் காண ஆசைப்படு. 22.

ஐற செவ்வைவழியாலே. மனஸ்கேஸ! ஒரு குணவிஷ்கார மாத்ரத்திலே தெகுட்டிவிடாதே பத்தும்பத்தாக ஸாக்ஷாத் கரிக்கையிலே விருப்பத்தைப்பண்ணு. வானவர்களென்று ப்ரஹ்மாதிகளாகவுமாய். படி—விக்ரஹம். 22.

கள் ஸதாநுபவம் பண்ணும்படியாகவும், ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள் மிகமுயன்று காணும்படியாகவுமிருப்பவளை, நீ அவன் காட்டக் காண விரும்புவாய் எனகிருர்,— (செம்மையால் உள்ளருகி) “அவன் உடையவன்; தாம் உடைமை; உடைமையைப்பெற உடையவன் முயலவேணுமேயல்லது; உடையவனைப்பெற உடைமை முயலவேணுமோ” என்று முறையறிந்து, இவ்வனுஸந்தானத்தானே இம்முறையின் சிறப்பையறித்து நெஞ்சடைத்து உருகி; (செவ்வனே காண விரும்பு) இம்முறையை அறிந்தார்க்கு அவன் தானே தன்னைக் காட்டுவானாகையாலே, ஓர் முயற்சியுமில்லாமல் அவன் தானே தன்னைக் காட்டக் கரண்கையாகிற தேர்வழியாலே அவனைக் காணவிரும்புவாய். தம் முயற்சியால் அவனைக் காண்பது கரடு முரடான சுற்றுவழியென்றும், அவனாலே அவனைக் காண்பது ராஜபாட்டையான தேர்வழியென்றும் கருத்து. (மெய்ம்மையே காண விரும்பு) ஒரு குணத்தை அவன் காட்டிய மாத்ரத்தாலே போதுமென்று நினைத்துவிடாமல், பரிபூர்ணமாக ஸாக்ஷாத்கரிக் கவிரும்பத்தைச் செய். மெய்ம்மையே—பரிபூர்ணமாக, அன்றிக்கே, மற்றொரு ப்ரயோஜனத்தைக்கருதி அவனைக் காணவிரும்புவதைப் பொய்க்காட்சியாகக்கொண்டு, வேறு ஒரு பயனைக் கருதாமல் அவனைக் காண்பதையே பயனாகக்கொண்டு காணும் மெய்க் காட்சியைக் காண விரும்புவாயாக என்பதாகவும் கொள்ளலாம். (நெஞ்சமே) என்னிலும் முற்பட்டுநிற்கும் நெஞ்சமே! ஸேஷஸேஷி பாவத்தை தன் உறிந்த நெஞ்சமே! தம் முயற்சியால் மாத்ரம எவராஜம் அவனைக் காணமுடியாது எனறறிந்த நெஞ்சமே! என்று பலவாறுகக் கருத்துரைக்கலாம். ஆக, அவன் தானே தன்னைக்காட்டவேணும் என்று விரும்பித் தன முயற்சியினின்றும் கைவாங்கிநிற்பதே ப்ரபன்னனுக்கு ஸ்வரூபம் எனறதாயிற்று. 22.

23. விரும்பினின் மண்ணளந்த அஞ்சிறைய வண்டா
சுரும்பு துணையில் சென்றாத—அரும்பும்
புனந்துழாய் மாலையான் பொன்னங் கழற்கே
மனந்துழாய் மாலாய் வரும்.

அம் சிறைய வண்டு—அழகிய சிறகுகளையுடைய பெண் வண்டுகளும். ஆர் சுரும்பு—அவற்றைப் பிரியாத ஆண் வண்டுகளும். துணையில் சென்று ஊத—நரம்புகளில் படிந்து ஊத (அதனால்). அரும்பும்—மலரப்பெற்ற. புனம் துழாய் மாலையான்—புனத்திற்போலே செவ்விமாறாத திருத்துழாய் மாலையை அணிந்தவனான எம்பெருமானுடைய, விரும்பி வின் மண் அளந்த பொன் அம் கழற்கே—ஆசைப்பட்டு விண்ணுலகத்தையும் மண்ணுலகத்தையுமளந்த மிகவழகிய திருவடிகள் விஷயத்திலே. மனம்—எனது நெஞ்சானது. துழாய்-ஆழந்து. மால் ஆய் வரும்-மிகமயங்கிக் கிடக்கின்றது.

அவ:— (விரும்பி) உபதேசம் பலித்தபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (விரும்பி மித்யாதி) பொன்னங்கழற்கே விரும்பி என்னவுமாம். விருப்பத்தோடே விண்ணும் மண்ணுமளந்த

அவ:— “காணவிரும்பு” என்று இவர்கொன்ன வாய் மூடுவதற்கு முன்னே. திருவுள்ளம் அவன் திருவடிகளிலே பிச்சேறி விழுகிறபடியைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

உரை:—அழகிய சிறகையுடையத்தான வண்டும், அதை விட்டு நீங்காதே சேர்ந்து வர்த்திக்கக்கடவ சுரும்புமாகிற

23. அவ:—‘காண விரும்பு’ என்று இவர் உபதேசித்து வாய் மூடுவதற்கு முன்னே, இவர் மனம் அவன் திருவடிகளிலே பெருங்காதலைச் செய்கின்றபடியைக்கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறார்.

வ்யா:—(அம் சிறைய வண்டு ஆர் சுரும்பு) அழகிய சிறகையுடைய பெண் வண்டும். அதை விட்டுப்பிரியாது பொருந்திவரவும் ஆண்வண்டுமாகிற இரண்டும். ‘வண்டு’ எனலும் சொல் வண்டுகள அனைத்தையும குறிக்குமாயினும், சுரும்பாகிற ஆண்வண்டைத் தனியே எடுக்கையாலே, இவகு பெண்வண்டைக் குறிக்கிறது.

அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டார்க்கும் சுரும்பு நரம்பறிந்
தூத அரும்பாநின்றுள்ள புனந்துழாய் மாலையானுடைய
விலகணமான கழலிலே மனஸ்ஸானது வ்யாமோஹத்தைப்
பண்ணித் துழாவி வாராநின்றது. 23.

இவை ரஸஸிறைகளிலே வாய்வைத்தூத. அவற்றாலே
கணுதகோறும் அரும்பிச்செவ்வாநிற்பதாய். திருமேனியின்
ஸ்பர்சத்தாலே தன்னிலத்தில் நின்றாற்போலே செவ்வி
பெற்றுச் செல்லுகிற திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருத
னானவனுடைய. ஆகாசம், பூமி முதலானவற்றை உகந்து
அளந்துகொண்ட ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளிலே
மனஸ்ஸானது முன்னடி தோன்றாமல் நின்ற நிலம் துழாவிக்
கொண்டு பிச்சேறி வாராநிற்கும். மனம் விரும்பித்துழாய்
மாலாய் வருமென்று மனஸ்ஸோடே சேர்க்கவுமாம். 23.

(விரும்பித்துளையில் சென்று ஊத) தேனில் விருப்பத்தாலே நரம்பறிந்து
ரஸ நரம்புகளிலே வாய்வைத்து ஊத 'விரும்பி' என்பதை 'விரும்பி
ஊத' 'விரும்பி அளந்த' 'விரும்பி மாலாய் வரும்' என்று மூன்றிடங்
களிலும் அத்வயித்துக்கொள்ளலாம். (அரும்பும் துழாய் மாலையான்)
இப்படி வணதேவதாலே கணுத்தோறும் அரும்பு விடுகின்ற துழாய்
மாலையை உடையவன். (புனந்துழாய் மாலையான்) தன்னிலத்தில்
நின்று பறித்தால் வாடும் இயல்புமாறி. திருமேனியில் ஸ்பர்சத்
தாலே அப்புனத்திற்போலவே வாடாமல் செழித்துப் புதுமைபெற்று
நிற்கும் துழாய் மாலையை உடையவன். (விரும்பி விண்மண் அளந்த
பொன் அம் கழற்கே) 'மாவனக்கும் அழிவு வாராமல் இந்திரன்
காரியம் செய்யப்பெற்றோமே' எனானும் ஆனந்தத்தாலே பெருதது
பெற்றாற்போன்ற விருப்பத்துடன் தானுடையதான விண்ணையும்
மண்ணையும் அளந்துகொண்டதாய், பொன்போலே ஆசைப்படத்
தக்கதாய், அழகியதான திருவடியினைக்கே. முதலடியிலுள்ள 'விண்
மண் அளந்த' என்னும் தொடர் அர்த்தஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்கிப்
பின்னடியிலுள்ள 'பொன்னங்கழற்கே' என்றதற்கு விசேஷணமாகக்
கொள்ளப்பட்டது. ஸப்தஸ்வாரஸ்யத்தைக் 'கொண்டு' 'விண்மண்
அளந்த அஞ்சிறைய வண்டு' என்று கூட்டிப் பொருள்
கொண்டால், ஆகாயத்திலும், பூமியிலும் எங்கும் சுற்றித்திரிகிற

24. வருங்கா லிருநிலனும் மால்விசும்பும் காற்றும்
நெருங்குதீ நீருருவுமனான்—பொருந்தும்
சுடராழி யொன்றுடையான் சூழ்கழலே நாளும்
தொடராழி நெஞ்சே தொழுது.

ஆழி நெஞ்சே—கடல்போன்ற மனமே! இரு நிலனும்—
பரப்புடைய பூமியும். மால் விசும்பும்—அளவிறந்த ஆகாச
மும். காற்றும்—வாயுவும். நெருங்கு தீ—பிரிக்க முடியாது
சேர்ந்திருக்கும் தேஜஸ்ஸும். நீர் உருவும் ஆனான்—ஜல
தத்துவமும் ஆகிய பஞ்சபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியான
வனும். பொருந்தும் சுடர் ஆழி ஒன்று உடையான்—தனக்குட்
பொருந்திய ஒப்பற்ற சோதியுடைய சக்கரத்தையுடைய
வனுமான எம்பெருமானுடைய. சூழ் கழலே—அடியாரை
வசப்படுத்திக்கொள்ளுகிற திருவடிகளையே. வருங்கால்
நாளும்—மேலுள்ள காலமெல்லாம், தொழுது—வணங்கி.
தொடர்—பின்பற்றியிரு.

அவ:— (வருங்கால்) ஆசைபிறந்தபின் விச்சே, த,
மின்றிக்கே அநுபவிக்கப்பார்.

அவ:— அபி, நிவிஷ்டராய்க்கொண்டு எல்லாம் செய்தோ
மிதேயென்று இறுமாந்திராதே. நெஞ்சே! மேல்விழுந்து
அவனை ஆஸ்ரயிக்கப் பார்த்திடாயென்கிறார்.

அழகிய சிறகையுடைய வண்டு' என்று பொருள்படுகிறது.
(மனம் விரும்பித்துழாய் மாலாய் வரும்) மனமானது விருப்பத்தைச்
செய்து, அவ்விருப்பத்தாலே முன்னடி தெரியாமல், தின்ற நிலத்தைத்
துழாவிக்கொண்டு, மயக்கமே ஓர் வடிவெடுத்ததோ என்னும்படி
அத்திருவடிகளிலே மயங்கி நிற்கும். ஆக காணவிரும்பு'
என்று உப்தேசித்தவுடன். விருப்பத்தின் உச்சநிலையில் தம்மனம்
நிற்பதைக்கண்டு ஆச்சரியப் பட்டுப் பாசரம் அருளிச்
செய்தாராவிற்று.

-23-

24. அவ:—“நெஞ்சே! பெருங்காதல்கொண்டு எம்பெருமானிடம்
நடுபட்டுவிட்டோம்; இனிச்செய்யவேண்டியதில்லை” என்று கவங்
கொண்டிராமல், மேல் விழுந்து அவனை ஆஸ்ரயித்து, ஏற்பட்ட

வ்யா:— (இருநிலனுமித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சக
மும் லீலாவிபூதிக்குமுபலக்ஷணம். (பொருந்துமித்யாதி) நித்ய
விபூதிக்கும் உபலக்ஷணம். உபய விபூதியுத்தனுடைய சூழ்

உரை:— பரப்பையுடைத்தான பூமியும், அபரிச்சேத்ய
மான ஆகாசமும், வாயுவும், செறிந்த தேஜஸ்தத்வமும்
புவமும் இவ்விவபதார்த்தங்களுக்கு அந்தராத்மாவாய்
விறுக்கையிலே லீலாவிபூதிவிசிஷ்டனாய். திருக்கையிலே
பொருந்தியிருக்கும் அத்விதீயமான தேஜோரூபமான திரு
வாழிபையுடையனாகையாலே நித்யவிபூதிவிசிஷ்டனாயிருக்

அதாவத்திற்கு இடைவெளி ஏற்படாதபடி தொடர்ந்து அவனை
அனுபவிக்க முயல்வாய்" என்று நெஞ்சைப்பார்த்து அருளிச்
செய்கிறார்.

வ்யா:— (ஆழி நெஞ்சே) கடல்போலே ஆழமும், அளவுமுடைய
பொருளே! இனி, உபயவிபூதியையும் உடையவனாகையால்,
இத்தகைய நெஞ்சால் காலமெல்லாம் அனுபவிக்கத்தக்க விஷய
முடையவன என்று காட்டுகிறார் முதல் மூன்று அடிகளாலே,—(இரு
திலாயம) பெரும் பரப்பை உடையதான பூமியும், (மால்நிகம்பும)
அந்த பூமியைப்போலே அளவிட முடியாதபடி மிகப்பெரிதான
ஆகாசமும், (காற்றும்) அத்த பூமியிலும், ஆகாயத்திலுமுள்ளார்க்கு
நீர்வாரிக்கும் வாயுவும், (நெருங்கு தீ) பூமி வாயுக்களைப்போலே
வத்ததிருபமாகவே இருத்தபோதிலும், பிரித்து எடுக்கமுடியாதபடி
பொருங்கிநிற்கும் தேஜஸ்தத்துவமும், (தீர்) இவையனைத்தையும்
பிரித்துவைக்கும் தீரும், (தீருவும் ஆனா) இப்படிப் பஞ்ச
பூதமும் இவனே என்னும்படி அவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய்
நிற்பவன். இப்படி லீலாவிபூதிகாரணமான ஐம்பெரும் பூதங்களை
மும் சொன்னது லீலாவிபூதி முழுவதற்கும் உபலக்ஷணமாகையாலே
பிராக்ருதமான இந்த எல்லா உலகங்களையும் சரீரமாக உடையவன்
என்றதாயிற்று. (பொருந்தும் கடராழி ஒளறுடையான்) முற்கூறிய
பிராக்ருதப் பொருள்களைப்போலே இவனுடைய தூய்மையோடு
பிராக்ருதப் பொருள்களைப்போலே அப்ராக்ருதச் சோதிமயமா
விருக்கையாலே இவனோடு சேர்ந்திருக்கும் ஒப்பற்ற திருவாழி
பொழுவானை உடையவன். இங்கு நித்யவிபூதியிலுள்ள
வ்யாசனுழ்வானைச் சொன்னது நித்யவிபூதி முழுவதற்கும் உப

கழலே வருங்கால் நாளுமாழி நெஞ்சே! தொழுது தொடர்.
கீழ் விச்சே, தித்து அநர்த்தப்பட்டது போரும். முறையாலே
ஆஸ்ரயி. 24;

25. தொழுதால் பழுதுண்டே? தூநீ ருலகம்
முழுதுண்டு மொய்குழலா ளாய்ச்சி—விழுதுண்ட
வாயாளை மால்விடையேழ் செற்றானை வானவர்க்கும்
சேயானை நெஞ்சே சிறந்து.

தூ நீர் உலகம்—தூய்மையான நீரையுடைய கடலோடு
கூடின உலகங்களை. முழுது—முழுவதும். உண்டு—திரு
வயிற்றிலே வைத்தவனாயும். மொய் குழலாள் ஆய்ச்சி—
நெருங்கிய கூந்தலையுடையாளான யசோதையினுடைய
பா வார் விவரவா னுடைய. ஆஸ்ரிதரை ஸ்வவைலக்ஷணயத்
தூநீர் தபபாதுபடி குழந்துக்கொள்ளுகிற திருவடிகளையே
மளவுடைய நெஞ்சே! ஸ்வரூபா நுரூபமாகத் தொழுது
பு மாவட்டம் காலமெல்லாமாறியிராதே நா ள் தே தா று ம்
பின்பற்றி ஆஸ்ரயி. 24;

லக்ஷணமாகையாலே, அப்ராக்குதமான் நித்யவிபூதியையும் சரீர
மாக உடையவன் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இதற்குமேலே,
ஆஸ்ரிதரை அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளும் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை
யும் உடையவன் என்கிறார் மேலே.—(உடையான குழ் கழலே) இப்படி
உபயவிபூதி விஸிஷ்டனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாய், வகுத்தஸ்வாமி
யாயிருப்பவனுடையதாய், அடியாரைத் தன் அழகாலே தப்பமுடியாத
படி வசப்படுத்திக்கொள்வதான திருவடியையே. கைக்குழந்தைக்குத்
தாய்முலைபோலே, ஸேஷபூதனுக்கு தாசகபோஷகபோக்யமா
யிருக்கையாலே திருவடிகளையிட்டுத் திருமேனியை உபலக்ஷிக்கிறார்
(தொழுது) ஸேஷமான உன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கவாறு ஸேஷ
யான அவனை வணங்கி. (வருங்கால் நாளும் தொடர்) மேல்
வரும் காலமெல்லாம் ஒருகணதேரமும் ஆறியிராமல், தினந்தோறும்
அத்திருவடிகளையே பின்பற்றி ஆஸ்ரயித்து அநுபவிப்பாயாக.
இதற்கு முன் அநாதிகாலமாக அத்திருவடியை நினையாமல் அநர்த்
தப்பட்டது போதும்; இனிவரவது, இடைவெளிவிடாமல் முறைப்படி
ஆஸ்ரயிப்பாயாக என்று நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்துகிறார். 24

விழுது—வெண்ணெயை. உண்ட வாயாணை—அமுதுசெய்த வாயையுடையவனாயும். மால் விடை ஏழ் செற்றாணை—கொழுத்த காளைகள் ஏழையும் முடித்தவனாயும். வானவர்க்கும் சேயாணை—பிரமன் முகலிய தேவர்களுக்கும் எட்டடாக உடையுமுள்ள எம்பெருமானை. நெஞ்சே-நெஞ்சமே!. சிறந்து-சிறப்புற. தொழுதால்—வணங்கினால். பழுது உண்டே—நுகற ஏதும் ஏற்படுமோ?

அவ:— (தொழுதால்) நான் சொல்லுகிறது தப்புண்டோ வென்கிறார்.

வ்யா:— (தூநீருலகம்முழுதுண்டு) சூழ்ந்தகடல் அலை மாதபடிக்கிடாக லோகத்தையெல்லாம் வயிற்றிலே வைத்து.

அவ:— இவர் இப்படி உபதேசிக்கச் செய்தேயும் பூர்வ வாயாணை உதத்தை ஸ்மரித்துத் திமிர்த்திருக்கிற திருவுள்ளத்தைக் காட்டுகிறது. 'அவனை நீ கிட்டி ஆஸ்ரயித்தால் உனக்கு வருவ வாயாணை குறையில்லை காண்' என்கிறார்.

உரை:— நிர்மலமான ஜலத்தையுடைத்தான கடலோடு உடனடி பூமியாதி, லோகங்களை ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி உடனடி நீரும் கலங்காமல் இருந்த கட்டையிலே எடுத்து

25. அவ:— இவர் இப்படி உபதேசித்தபோதிலும், அநாதி காலமாக இத்திருவடியை ஆஸ்ரயிப்பதற்கு ஏற்பட்ட இடையூறுகளை நீக்கி, 'இனியும் எனனெனை இடையூறுகள் ஏற்படுமோ' என்று பயந்திருக்கிற நெஞ்சைப்பார்த்து. 'அவனை நீ அணுகி ஆஸ்ரயிப்பதபினபு எல்லா இடையூறுகளும் அகலும்; உனக்கு எக் காலமும் ஏற்படாது' என்று தெளிவிக்கிறார்.

வ்யா:— (நெஞ்சே!) அவனுடைய தனமையை அறிந்திருந்தும் நிராக்ர பயங்கொள்ளும் நெஞ்சே! உன்னை வசப்படுத்துவதற்காக அவனை செய்த செயல்களைக் கண்டாயோ? என்று அவற்றை நினைவுறுத்துகிறார் பாசுரத்தின் பெரும்பகுதியாலே. (தூநீருலகம் முழுதுண்டு) அழுக்கற்ற நீராலே சூழப்பெற்ற பூமி முதலான லோகங்களை ஒன்றும் வெளிப்படாதபடி இருந்தபடியே எடுத்துத்

(மொய்குழலித்யாதி) அநுகூலருடைய தூரவ்யத்தாலல்லது தரியாதவனை. (மால்விடையேழ் செற்றுவனை) நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு விரோதியான மதித்த னறேழையும் செற்றவனை. (வானவர்க்குஞ்சேயானை) ஸ்வயத் தூர காரணபார்க்கு மஸஸ்ஸுக்கும் வாக்குக்கும் தூர ஸத்துணாவனை. (சிறந்து நெஞ்சே தொழுதால் பழுதுண்டே)

திருவயிற்றிலேவைத்து. அவ்வளவிலும் வயிறு நிறையாமையாலே. அழகியகுழலையுடையளான ய்சோதைப்பிராட்டியுடைய வெண்ணையை அழுதுசெய்த திருப்பவளத்தை யுடையனாய். நப்பின்னைப் பிராட்டியைக் கைப்பிடிக்கைக்கு இடைச்சுவரான முரட்டு ரிஷபங்களேழையும் முடித்துப் பொகட்டவனாய். மிகைமிடுக்காலே காணவொருப்படும் ப்ரஹ்மா திகளுக்கும் சால தூரஸ்துனையிருக்கிறவனை.

திருவயிற்றிலே வைத்து. ' தூநீருலகம் ' என்று விரேஷணமிடுகையாலே, பூமியைச் சூழ்த்திருப்பதாய். காற்றடிததாலும் அலையெறிதது கலங்கும் இயல்வுடையதான கடலும் அலையாமலும், கலங்காமலும் (தூய்மை குன்றாமலும்) வயிற்றிலே வைத்த அகடிதகடநாஸாமர்த்து யத்தைச் சொல்லுகிறது. (மொய்குழலான் ஆய்ச்சி விழுதுண்ட வாயானை) ஏழலதும் உண்டும் இடமுடைய வயிருகையாலே, தூநீருலகம் முழுதுண்டதிலும் திரமபாத வயிறை திரப்புவதற்காக அழகிய குழலையுடைய யசோதைப்பிராட்டியின் கைபட்ட வெண்ணையைக் களவாடித்தின்று அக்களவு தன் வாயிலேயே வெளிப்படுமபடி தினைவனை. அளபுடையாரை தொட்ட பொருள் அற்பமாயினும். அதைப் பெருவிடில் தரியாதவனாய். அதைத் தகாத வழியிலாவது உண்டபின்பே வயிறுநிரம்பும் இயல்வுடையவன் என்று காட்டுகிறார். (மால்விடையேழ் செற்றுவனை) நப்பின்னைப் பிராட்டியைக் கைப்பிடிப்பதற்குத் தடையாயிருத்த முரட்டுக்கானைகள் ஏழையும் ஒன்றாக அழித்தவனை. இத்தால் நமது இடையூறுகளையும் அழிக்கவல்லவன் என்று உணர்த்துகிறார். (வானவர்க்கும் சேயானை) இப்படி ஆய்ச்சிகளுக்கு எளியவனாயினும், தமக்குள்ள அதிகமான ஜ்ஞாநஸகதிகளால் அவனை அடையப்பார்க்கும் பிரமன் உருத்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு மளத்துக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாதவனை. இத்தால், எளியவர்க்கே எளியவன் என்று

பு ஸ ரி த ற் க் கு ஸுலபனுவனைக் கிட்டித்தொழுதால்
பழுதுண்டோ? 25.

26. சிறந்தவென் சிந்தையும் செங்க ணரவும்
நிறைந்தேர் நீன்கச்சி யுள்ளும்—உறைந்ததுவும்
வேங்கடமும் வெஃகாவும் வேளுக்கைப் பாடியுமே
தாங்கடவார் தண்டுழா யார்.

தண் துழாயார் தாம்—குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையை
அணிந்துள்ள எம்பெருமான். கடவார்—ஒருநாளும் விட்டு
நீங்காதவனுய்க்கொண்டு. உறைந்ததுவும் — நித்யவாஸம்
பண்ணுமிடங்கள் (எவையென்றால்): சிறந்த என் சிந்தை
வும்—(அனைத்திலும்) சிறந்ததான என்னுடைய நெஞ்சமும்,
செம கண் அரவும்-சிவந்த கண்களையுடைய திருவனந்தாழ்வா
ராம். நிறைந்தேர்—நிறைந்த செல்வத்தையுடைய, நீள்—
பெரிய. கச்சியுள்ளும்—கச்சித்திருப்பதியும். வேங்கடமும்—
திருமலையும். வெஃகாவும்—திருவெஃகாவும். வேளுக்கைப்
பாடியுமே—திருவேளுக்கைத் திருப்பதியுமாம்.

மெய்சே! ஸம்பந்தத்தை நினைத்து அங்குத்தைக்குத் தகுதி
பாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயித்தால் உனக்கு வருவதொரு
தப்புண்டோ. 25.

உணர்ந்துகிறார். (சிறந்து தொழுதால் பழுதுண்டே) அவனுக்கும்
தமதுமுள்ள உறவை நினைத்து, தம் ஸேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்குத்
தகவாடி தொழுதால் உனக்கு எந்த இடையூறு நேரும்?
தமமுடைய ஆபத்துக்காலத்தில் தம்மை வயிற்றிலேவைத்து
பேதாக்குகிறபடியையும், அடியார்க்கு எளியனாயிருக்கும்படியையும்,
அடியாரை அடையத் தடையாயிருப்பவற்றைப் பேராக்கும்
தமமையுடையனாயிருப்பதையும், எளியவர்க்கே எளியவனாயிருக்கும்
படியையும் அநுஸந்தித்தால், 'இடையூறு நேருமோ' என்று கலங்கு
வதற்கே இடமில்லை என்று நெஞ்சைக் தேற்றினாராயிற்று. 25.

வ்யா:—(சிறந்த வித்யாதி) என்னுடைய சிந்தையுள்ளும் திருவனந்தாழ்வான் மேலும் கச்சியுள்ளும் ஸாதாரமாகவுறைந்தது.

அவ:— இப்படி கிட்டி ஆஸ்ரயித்த தம் திருவுள்ளத்தை உகந்தருளின நிலங்களிலுங்காட்டில் அவன் விரும்பின படியையருளிச் செய்கிறார்.

உரை:—ஐஸ்வர்யஸூசகமான குளிரந்த திருத்துழாயாலே அலங்கருதனான பெருமையையுடைய தாம். திருவுள்ளத்தில் உகப்புடனே நித்யவாஸம் பண்ணியருளிற்றும். தாம் விரும்பி மேல்விழுகைக்குத்தகுதியான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலும்,

26. அவ:— இப்படிச் சிறந்து தொழுத தம் திருவுள்ளத்தை, நித்ய ஸூரிகளிலும், உகந்தருளின நிலங்களிலுங்காட்டிலும் அவன் விரும்பி நின்று படியை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:— (தனது துழாயார் தாம், இவனே உபாயவிழாதிநாயகன் என்பதைக் காட்டித்தரும் குளிரந்த திருத்துழாயத்தாலும், ஸையாலே அலங்கரிக்கப்பெற்ற பெருமையையுடையவர் தாம். (உறைந்தது வும்) திருவுள்ளத்தில் உகப்புடன் நித்யவாஸம் செய்தருளிய விடங்களாவன.— (சிறந்த என் சிந்தையும்) பின் சொல்லப்போவது அனைத்திலும் சிறந்த என் நெஞ்சம். திருவனந்தாழ்வான் முதலான நிக்ஷல ஸூரிகளையும், திருப்பதிகளையுங்காட்டிலும் எம்பெருமான தம் நெஞ்சையே அதிகமாக விரும்பி மேல்விழுகிறானாகையாலே 'சிறந்த' என்று அதை விழைவிக்வினார். இக்கருத்தினாலேயே, 'ஹ்ருதயம் தத்விஜாநீயாத், விஸ்வஸயாயதநம் மஹத்' [தை-நா] "நெஞ்சமே நீள் நகராக இருந்த" [திருவாய்-8-2] என்றுதெனமொழி வடமொழி வேதங்களிலே ஓதப்பட்டது.

அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாக வைத்து, என் மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான். பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு, ஓடிவந்தென் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமனான நமசி. வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும். இடவகைகளிகழ்ந்திட்டென்பால் இடவகை கொண்டனையே. எனார்பெரியாழ்வாரும். [பெரியாழ்ந்திரு 5-4-8, 9, 10]

(வேங்கடமித்யாதி) திருமலையிலும் திருவெஃகாவிலும் வேளுக்கைப்பாடியிலும் கடவரானமாத்ரம். கடவரானமாத்ர மென்று சொன்ன உரமெத்தாலே யென்னில்: (தண்டுழா யார்). நிறைந்த சீர் நீன்கச்சியுள்ளும். வேங்கடமும் வெஃகர வும் வேளுக்கைப்பாடியுமுறைந்ததுவும். சிறந்தவென்சிந்தை

மதுடானமத்தரைப்போலே நிறந்தராநுடவத்தாலே சிவந்த கண்களையுடையனான திருவனந்தாழ்வான் பக்கலிலும். திருப்பதிகளாலே நிறைந்த ஐஸ்வர்யத்தையுடைத்தாய். பேராக்யதை அளவிறந்திருந்துள்ள திருக்கச்சியிலுமாயிருக் கும்; திருமலையும் திருவெஃகாவும் திருவேளுக்கைப்பாடியு மாகிற இவ்விடங்களை. நிர்வாஹகரான நமக்கு விட

இனி, இப்படி அனைத்திலும் சிறந்த சிந்தையைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாக அவன உறைந்த இடங்களைப் பேசுகிறார். (செங்கண அரவும்) மதுவைப்பருசி மயங்கிநிற்பாரைப்போலே, மதுவித்யா ப்ரதிபாத்யனாய், தேவர்களுக்கு மதுவைப்போல இளியவன என வேதாந்தங்களில் முழங்கப்படும் ஆராவமுதை எப்போதும் அநுபவிக்கையாலே சிவந்த திருக்கண்களை உடையவனான திரு வனந்தாழ்வானிடத்திலும் உகப்புடன் உறைந்தருளினான். இங்கு திருவனந்தாழ்வானைச் சொன்னது நித்யஸூரிகளை அனைவர்க்கும் உபலக்ஷணம்.

“சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீன்கடலுள்—என்றும
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும்.

• அணையாம் திருமாற்கு அரவு” [முதல்திருவ 53]

என்று எல்லாக் கைங்கர்யங்களையும் இடைவிடாமல் செய்கின்ற வனாகையாலே அவனாயிட்டு நித்யஸூரிகளை உபலக்ஷிக்கிறார். (நிறைந்த சீர் நீன்கச்சியுள்ளும்) திருப்பதிகள் பலவற்றாலே நிறைந்த செல்வத்தையுடையதாய், இனிமையிலே எல்லையற்று நீண்டிருக்கும் திருக்கச்சியிலும் உகப்புடன் உறைந்தருளினான். பல தீவ்யதேசங்கள் நிறைந்திருக்கையாலே ஆழ்வாரைப்போலே பல சேதனர்களைத் திருத்த உறுப்பாகும் என்ற மற்ற தீவ்ய மூ.தி-13

பும் செங்கணரவும் தாங்கடவார். உகந்த படுக்கையான திருவனந்தாழ்வானோபாதி என்னுடைய நெஞ்சை அதி க்ரமியார். அன்றிக்கே, திருவனந்தாழ்வானையும் என்னுடைய நெஞ்சையும் தம்மதாக அபிமானித்திருப்பது; அல்லாதவற்றி லுறைந்த மாத்ரமேயென்றும் அருளிச்செய்வார். 26.

வொண்ணாதே! என்று ப்ராப்தி மூலமாக விரும்பியிருப்பார். திருக்கச்சி முதலான திருப்பதிகளிலும் ஸூரிகளில் ப்ரதூந னான திருவனந்தாழ்வானிலுங்காட்டில தம் திருவுள்ளத்தை மிகவும் விரும்புகையாலே மூந்துறத்திருவுள்ளத்தையருளிச் செய்தார். 26.

தேசங்களைக் காட்டிலும் கச்சியிலே மிகுந்த உகப்பைச்செய்தருளி னான் என்று கருத்து. ஆக, என சிறந்த சிந்தையையும், அதைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாக ஆதிசேஷன் முதலான நித்யஸூரிகளை யும், கச்சிப்பதியையும் மிகவும் உகந்தருளினான் என்றாராயிற்று. மற்றுமுள்ள தனித்தனித் திருப்பதிகளில் அவனுடைய உகப்பு எத்தகையது? எனில்: (வேங்கடமும் வெண்காவும் வேளுக்கைப் பாடியுமே தாம் கடவார்) வேங்கடம், வெண்கா, வேளுக்கைப்பாடி போன்ற தனித்திருப்பதிகளை, 'இவற்றுக்குக் கடவரான (நிர் வாஹகரான) நம்மால் இவற்றை விடவொண்ணாதே!' என்று அவை தனக்கு உடைமையாகவும், தான் அவற்றுக்கு ஸ்வாமி யாகவுமிருக்கும் தொடர்பைநோக்கி அவற்றைவிட்டு நீங்காம லிருப்பார். ஆக, வேங்கடம், வெண்கா, வேளுக்கைப்பாடி போன்ற ஓரொரு திருப்பதிகளைக் காட்டிலும், பல திருப்பதிகள் நிறைந்த கச்சி, நித்யஸூரிகளில் சிறந்த திருவனந்தாழ்வான், ஸாதூந ஸ்தலங்களான இவற்றால் ஸாதிகப்படும் ஸாத்யஸ்தலமான தன் நெஞ்சு ஆகியவற்றிலே மிகச்சிறந்த உகப்பைச் செய்திருப்பான எம்பெருமான்; இதற்குக் காரணம் ஆஸ்ரிதரஷ்டாந தத்திற்காகவே திருத்துழாய் மாலையைய தரித்திருக்கையே என்று அருளிச் செய்தாராயிற்று.

இப்படியல்லாமல், வேறுவகையாகவும் ஆத்மவிர்த்துப் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது,-- (நிறைந்த சீர் தீள் கச்சியுள்ளும், வேங்கடமும், வெண்காவும், வேளுக்கைப்பாடியுமே உறைந்ததுவும்; தண்டுழாயார்தாம் சிறந்த என சிந்தையும் செங்கணரவும் தாம்

27. ஆரே துயருழந்தார் துன்புற்று ஞாண்டையார்
காரேமலிந்த கருங்கடலை—நேரே
கடைந்தானைக் காரணனை நீரணைமேல்பள்ளி
அடைந்தானை நாளு மடைந்து.

கார் மலிந்த கரு கடலை—மேகங்கள் நிறைந்த கறுத்த கடலை, நேரே கடைந்தானை—தானே முன்னின்று கடைந்த வனும். காரணனை—ஸர்வ ஐகத்காரணனும். நீர் அணை மேல் பள்ளி அடைந்தானை—திருப்பாற்கடலில் (ஆதிசேஷ னுமறு) படுக்கையினமேல் பள்ளிகொண்டிருப்பவனுமான எம்பெருமானை. அடைந்து—ஆஸ்ரயித்து (இருப்பவர்கள்), நாளும் துயர் உழந்தார் ஆர்—ஒருநாளாவது துன்பமடைந்தவர் எவர்? துன்பு உற்றுர் ஆண்டையார் — (அப்படி) துக்கவசரீர அழுவலித்தவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள்.

அவ:— (ஆரே) அவன்படியிதுவான பின்பு அவனை ஆஸ்ரயித்தும் தாங்கள பண்ணின பாபத்தின் பலம் புஜிப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

அவ: — இப்படிப்பட்ட அவனை ஆஸ்ரயித்தவர்களில் ஆரேனுமொருத்தர். காங்கள் பண்ணின பாபபலம் புஜித்தார்களாகக் கேட்டறிவதுண்டோ? என்கிறார்.

கடவார்) கச்சிப்பதியிலும், வேங்கடத்திலும், திருவெஃகாவிலும், வேளநகையிலும் தவிர்க்கமுடியாதபடி வாழ்ந்தவித்தனையே. ஆஸ்ரித ரஷணத்திற்காகத் தனிமலை தரித்திருப்பவன் உகந்த படுக்கையான திருவனந்தாழ்வானைப்போலே என்னுடைய சிறந்த நெஞ்சையும கடக்கமாட்டாதவனுயிருப்பான் என்றபடி. இந்த நிர்வாஹத்தில நீள்கச்சியென்றது கச்சிப்பதியிலுள்ளதாய், திருவெஃகாவையும, வேளநகைப்பரடியையும தவிர்ந்ததான் ஒரு திவ்யதேசத்தைக் காட்டுகின்றது. 'தாம கடவார்' என்றதற்குத் தம்மதாக அபிமானித்திருப்பார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆக, இப்படி மூன்று விதமான நிர்வாஹத்திலும், திருப்பதிகளையும், நித்யஸூரிகளையுங்காட்டிலும் தம் நெஞ்சையே மிக விரும்பியிருப்பான் எம்பெருமான் என்று அருளிச்செய்தாராயிற்று. 26.

27. அவ:— அவனுடைய தன்மை இதுவானபின்பு, அவனை அடைந்தவர்களில் யாரேனுமொருவர் தாங்கள் பண்ணின

வ்யா:— (காரேமலிந்தகருங்கடலை நேரேகடைந்தாணை) மேலேபடிந்த மேகங்கள் சலியாதபடி அம்ருதம்படும்படிக்கீடாகக் கடலைக்கடைந்தாணை. (காரணனை) ஐகத்காரண பூதனை. (நீரணைமேல பள்ளியடைந்தாணை) ஆஸ்ரிதர்கார்யஞ் செய்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கிட்டவந்து கிடந்தவனை. (நாளுமடைந்து ஆரேதுயருழந்தார் துன்புற்றாராண்டையார்)

உரை:— மேகங்களாலே நிறைந்த பெரியஸமுத்ரத்தை, மேற்படிந்த மேகங்கள் சலியாதபடி நேர்கொடுநேரே நின்ற கடைந்தவனாய். ஐகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான உறவையுடையனாய், இவற்றை ரக்ஷிக்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க் கொண்டு கடைந்த கடலின் நீரிலே திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை, தேவையாக வன்றிக்கே பேராக்ருபமாக நாள்தோறும் ஆஸ்ரயித்து

பாபத்தினை பலமான துன்பத்தை அனுபவித்தார்கள் என்று கேட்டறிந்ததும் இல்லையெனபதில் ஆச்சரியமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (காரே மலிந்த கருங்கடலை நேரே கடைத்தாணை) மேகங்களாலே நிறைந்த பெரிய கடலை, ஆழியுட்புக்கு முகந்து கொடு போவதற்காகக் கடலினமேலே படிந்த மேகங்கள் சிறிதும் அசையாதபடி தான் நேரே கடைந்த ஸமர்த்தனை. கருங்கடல்-பெருங்கடல், “நீலக்கடல் கடைந்தாய்” [திருவாய் 10-10-7] என்கிறபடியே திருமேனியொளியாலே பாற்கடல் கருங்கடலாயிற்று என்றும் கொள்ளலாம். தன்னைச் சரணடைந்த தேவர்க்கு, உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து அமுதை எடுத்து அவர்கள் துன்பத்தைத் தீர்த்தவனானே இவன்; இவனையடைந்தார் துன்புற முடியுமோ? என்று கருத்து. இப்படி இவர்களுக்காகப் பாடுபடுகைக்குக் காரணம் உறவுடையனாகையே என்கிறார் மேலே—(காரணனை) அனைவரையும் படைத்த பிதாவாகையாலே இவனையடைந்தவர் துயருறமுடியாது என்று கருத்து. துன்பம் வந்தபோது இவனைத் தேடிப்போகமுடியாதபடி பரம்பதத்திலிருப்பவனோ? எனில், அடியார துயர் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலில் வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறவன் என்கிறார்.— (நீரணைமேல பள்ளி அடைந்தாணை) தேவர்களுடைய கூப்பிடு கேட்கைக்காக, ‘ரக்ஷிக்க இடமுண்டோ?’

தாந்தாம் பண்ணின நிஷித், துகர்மத்தினுடைய ப, லமான துக்கத்தை அவனை ஆஸ்ரயித்து அநுப, விப்பாருண்டோ? “ஆண்டையார்” என்றது-எங்குள்ளாரென்றபடி. “நாளும்” என்றது-எக்காலத்திலென்றபடி. எக்காலத்தில் எத்தேசத்தில் ஆர் அவனைப்பற்றி துஷ்கர்மப, லத்தை அநுப, வித்தார்? 27.

வைத்து. து:க்க, ஹேதுவான பாபங்கள். உச்சிவீடுவிடாதே பண்ணினவர்களில் ஆர்தான் அந்தப் பாபப, லமான து:க்க, தை அநுப, வித்தார்? அவர்கள்தான் எக்காலத்தி லுள்ளவர்கள்? ட, ஸமாத்யஸமாஸ்ரயணம் பண்ணுகைக்கும் பாபப, லமநுப, விக்கைக்கும் அக், ஹேதுவான ஞ்சேத்போலேஎன்ன சேர்த்தியுண்டு? என்றபடி. 27.

என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டு. இவர்களால் உடையப்பெற்ற கடனின் தீரிலேயே. அந்நீர் உறுத்தாமெக்காகத் திருவநந்தாழ்வானை மெத்தையாக விரித்து. ஜகக், ரக்ஷணசிந்தையுடன அதனமேல் பள்ளிகொண்டருள்கின்றவனை. (நாளும் அடைந்து) தினந்தோறும் ஆஸ்ரயித்து. தங்கள் காரியம் சாதிப்பதற்காக அவனை அடைவ தாகில். ஒருதரம் அடைந்தாலே போதுமானது; ஸ்வயம் ப்ரயோஜத மாக பேராக, ரூபமாக அடைகிறார்களாகையாலே. தினந்தோறும் ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள் என்று கருத்து. அனாதிக், ‘நாளும்’ என் பதை முதலடியோடு கூட்டிக்கொள்ளவுமாம்; (அடைந்து) இப்படி ஸர்வரக்ஷகனானவனை ஒருகால் ஆஸ்ரயித்து. (நாளும் ஆரே துயர் உழந்தாரா) எக்காலத்தில யார் துன்புற்றார்கள்? (ஆரே) ‘நானே நானாவித நாகம்புகும் பாவம் செய்தேன்’ [பெரியதிரு 1-9-2] என்கிற படியே இடைவிடாமல் துக்க, ஹேதுவான பாபங்களைபுரிந்த மஹா பாபி, ளாய்லும் பாபப, லம் அநுப, வியார்கள் என்று கருத்து. (துன்புற்றார் ஆண்டையார்) அவனை அடைந்து துன்புற்றவர்கள் எந்த தேசத்தில் உள்ளனர்? ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை அடைந்து துன்புற்றவர்கள் பல தேசங்களிலும் பல காலங்களிலும் இருந் திருக்கின்றனர் என்பதை ஹிரண்யன ராவணன் ப, லமாஸூரன முதலான பல அஸூர ரக்ஷஸர்களின் கதைகளில் கேட்டிருக்கிறோம். அச்யுதனான இவனை அடைந்து ஒருவன துன்புற்றதாக எக்காலத் திலும் எந்த தேசத்திலும் கேள்விப்பட்டதுகூட இலலையே! என்று கருத்து. ‘பகவானே அடைந்தவன் பாபப, லத்தை அநுப, வித்தான்’

28. அடைந்த தரவணைமேல் ஐவர்க்காய் அன்று
மிடைந்தது பாரத வெம்போர்—உடைந்ததுவும்
ஆய்ச்சிபால் மத்துக்கே அம்மனே! வாளெயிற்றுப்
பேய்ச்சிபா லுண்ட பிரான்.

வாள் எயிறு — வாள்போன்ற பற்களையுடையளான,
பேய்ச்சி—பூதனையினுடைய, பால்—முலைப்பாலை, உண்ட—
உண்டு அவளை அழித்தவனான, பிரான்—உபகாரகனானவன்,
அடைந்தது—பள்ளிகொண்டது, அரவு அணைமேல்—சேஷ
சயனத்தின் மேலாம்; அன்று—முன்னொரு காலத்தில,
ஐவர்க்கு ஆய்—பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக, மிடைந்தது—
நெருங்க நடத்தினது, வெம் பாரதம் போர்—கடுமையான
பாரத யுத்தமாம்; உடைந்ததுவும்—அஞ்சி நடுங்கியதும்,
ஆய்ச்சிபால்—இடைச்சியான யசோதைப் பிராட்டியினிடத்
துண்டான, மத்துக்கே—மத்துக்காகவாம்; அம்மனே—
எனன ஆச்சரியம்!

வ்யா:— (அடைந்ததரவணைமேல்) உகந்தூர்க்குடம்பு
கொடுப்பது, (ஐவர்க்காயித்யாதி) ஆய்ரிதாக்காகத் தன்

அவ:— இவனைப் பற்றினுர்க்குப் பாபபலமநுபவிக்க
வேண்டுவது பாண்டவர்கள் தங்கள் சத்ருக்களைத் தாங்கள்
நிரஸிக்குமன்றனோருவென்கிறார்.

உரை:— பருவம் நிரம்பாதேட ருககச்செய்தே வாள்
மேலேயிருந்துள்ள எயிறுறையுடையளான பூதனையுடைய
என்று கூறுவது 'நெருப்பினால் நனைக்கிறான்' என்று சொல்லுவது
போல நடக்கமுடியாததொன்று என்றபடி. 27.

28. அவ:— இவனை அடைந்தவர்கள் துன்புறுவது, பஞ்ச
பாண்டவர்களைத் தங்கள் சத்ருக்களைத் தாங்களே அழிக்க
விட்டிருந்தாலானோ என்கிறார்.

வ்யா (அவ நதது அரவணைமேல்) தான் அடைந்தவர்களுக்கு
துன்பத்தை யா அளிப்பவன் என்பது தோற்ற, தன் ஸ்பரிசத்தைப்
பெற்றுள்ளவது தரிக்கமாட்டாத திருவன நதாழ்வானமேலே, அவனைப்

னுடம்பை அழியமாறி அம்பேற்பது. (உடைந்ததுவுமியாதி) பரிஹாரமின்றிக்கே ஒழிந்ததுவும் யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பயப்பட்டு. (வாஸெயிற்று இத்யாதி) பருவம் நிரம்பாதே யிருக்கச்செய்தே வாஸ்போலே யிருந்துள்ள எயிற்றையுடைய ப்ரலை வேற்று முலையென்று வாசியறிங்கமுதுசெய்து. ஜகத் துக்கொரு சேஷியைத்தந்த உபகாரகனானவன். தன்னு லல்லது செவ்வாத திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேலேயாய்த்து தன் செல்லாமை தோற்றப்பட்டுள்ளி கொண்டருளிற்று. ஆனிதரான தர்மபுத்ராதிருக்காக அவர்கள் வெறுவியரானவன்று தன்னையழியமாறி மேன் மேலென நெருங்கி ப்ரவர்த்தித்தது ப்ராரதமாகிற கொடிய பிரிந்தால் தான தரிக்கமாட்டான என்பது விளங்கும்படியாக எல்லாக்காலத்திலும் ஆதரததோடு பளளிகொண்டிருப்பது. அவ தரித்த நிலையிலும் அடியார் துன்பம் தவிர்க்கத் தான் துன்புற்றானானோ என்கிறார் மேலே. — (ஐவர்க்காய் அளறு மிடைந்தது பாரத வெம்போர்) “க்ருஷ்ணஸ்ரயா: க்ருஷ்ணபுலா: க்ருஷ்ணநாதூர்ச்ச பாண்டுவா:” [கண்ணனையே பற்றுக்கொம்பாக வும, புலமாகவும், ஸ்வாமியாகவும் கொண்டிருந்தவர்கள் பாண்ட வர்கள்] என்கிறபடியே தன்னையே உபாயமாக உறுதிபூண்ட பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக, அவர்கள் அனைத்தையுமிழந்து நின்ற வன்று, ஸர்வேஸ்வரனான தான தன் ஸ்வரூபத்தைத் தாழவிட்டுக் கொண்டு தாது நடந்தும், தேர்ப்பாகனாகியும், மார்பிலே அம் பேற்றும் இப்படி மேனமேலே அவர்கள் காரியத்தலே நெருங்கி ஈடுபட்டதும் பாரதமாகிற கொடிய யுத்தம். இம்மட்டோ? (உடைந் ததுவும் ஆய்ச்சிபால் மத்துக்கே) தன எதிரிகள் தனக்கு அஞ்ச வதுபோலே தான் அஞ்சிநடுங்கியதும் யசோதையாய்ச்சியினிட முள்ள (தயிர் கடையும்) மத்துக்கேயாம். (அம்மனே!) இது என்ன ஆச்சரியம்! எத்தனை பெருமையுடையவன் இந்நீமைச் செயல்களைச் செய்தான்! அப்படிப்படிப்பட்ட பெருமைதான் யாது எனில்,— (வாஸ் எயிற்றுப்பேய்ச்சிபால் உண்டிரான்) பருவம் நிரம்பாத பச்சிள்ங்குழந்தையாயிருந்தபோது, வாஸ்போலே கூசிய பற்களை யுடைய பேயான பூதனையுடைய விஷங்கலந்த முலைப்பாலை, வேற்று முலை என்று வாசியறிந்து, விஷத்தோடு, பாலோடு, அவளுடைய உயிரோடு வாசியற அனைத்தையும் அமுதுசெய்து தன்னைமுடிக்க

பூதனையை முடித்த உபகாரகன் அநுகூலையாயிருப்பானொரு
இடைச்சிக்குப் பயப்பட்டு. பரிஹாரமின்றிக்கேயிருப்பதே!
(அம்மனே) எத்திறம்! / 28

29. பேய்ச்சிபா லுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து
ஆய்ச்சிமுலை கொடுத்தாள் அஞ்சாதே—வாய்த்த
இருளா திருமேனி யின்பவளச் செவ்வாய்
தெருளா மொழியானைச் சேர்ந்து.

பேய்ச்சி-பூதனையினுடைய. பால்-முலைப்பாலை, உண்டு-
அழுதுசெய்த. பெருமானை-ஸர்வேஸ்வரனாய் வாய்த்த இருள்
ஆர் திரு மேனி - பொருந்திய இருள்போன்ற திருமேனியை
யுடையவனாய். இன் பவளம் செவ்வாய்-இனிய பவழம்
போற்சிவந்த வாயையுடையவனாய். தெருளா மொழியானை-
உருத்தெரியாத மழலைச் சொற்களைச் சொல்லும் சிறு
குழந்தையான கண்ணபிரானை, சேர்ந்து-கிட்டி. ஆய்ச்சி-
யதீசாதையானவள், பேர்ந்து எடுத்து-வாரியெடுத்தனைத்துக்
கொண்டு. அஞ்சாதே-சிறிதும் பயப்படாமல், முலை கொடுத்
தாள்-தன் முலையை உண்ணக் கொடுத்தாள்.

புதல. யதீசாதைப்பிராட்டி பக்கலுண்டான மத்துக்கே
யொபாக்கும் தனக்கு சத்ருக்கள் அஞ்சமாப்போலே தான்
*ஞ்சி சித்யுலனாயிற்றதுவும். அம்சிம! இவன் வல்லபடி
யென மென்று வயிறு பிடிக்கிறார். 28.

பிரானைத் தவிர அனைமுடித்து உலகிற்கு ஸ்வாமியான தன்னை நமக்குத்
தந்த உபகாரகன் கிமர் இந்தீர்மைச்செயலைச் செய்தது. பருவம்
நிரம்பாதபோது ஒரு பேய்ச்சியை முடிந்தவன், ஓராய்ச்சிகு
பயப்பட்டுச் செயலற்று நிற்பதே! சிலர்க்கு தூத்யஸாரத்யங்களைச்
செய்வதே! என்று வியப்புகிறார். ஆக அடியார்க்கு உடம்பு
கொடுப்பவனாய், அவர்களுக்காகத் தன்னை அழியமாறிக் காரியம்
செய்பவனாய், அவர்கள் கட்டினாலும், அடித்தாலும் எதுவும்
செய்யமாட்டாதவனாய், அவர்களுடைய எதிரிகளை அவலிலையாகப்
பொருத்தவனான இவனை அடைந்தவர்களுக்கு எத்துன்பமும் நேர
யில்லை. மொழியானைக் கூறிக் சொல்பவர்களை விளக்கினாராயிற்று. 28.

அவ:-(பேய்ச்சிபால்) அச்சத்துக்கு இவனுக்கொப்பில்லா தாற்போலே ஸ்நேஹத்துக்கு யசோதைப்பிராட்டிக்கு ஒப்பில்லை என்கிறது.

வ்யா:— (பேய்ச்சிபாலுண்ட பெருமானை) பூதனையை முடித்தவனை. (வாய்த்த இருளார் திருமேனி இன்பவளச் செவ்வாய்) பூதனையுடைய மடியிலே ஸ்ரம்ஹரமான வடிவை

அவ:— ப்ரஸ்துதையான யசோதைப் பிராட்டியினுடைய ஸ்நேஹகுணங்களைச்சொல்லி அவளுமொருத்தியே! என்று கொண்டாடுகிறார்.

உரை:— பூதனைபக்கலுண்டான முலைப்பாலை உண்டு அவளை முடித்து, ஐகத்துக்கு முேஷியான தன்னையுண்டாக்கித் தந்த உபகாரகனாய். அவள் மடியிலேயிருந்து முலையுண்கிற போது ஆகர்ஷகமாய்த் கோற்றுக்கிற அழகிய இருளோடொத்த திருமேனியையும், உகப்புத்தோற்ற ஸ்மிதம்

29. அவ:— சென்ற பாகரத்தில் "உடைநததுவும் ஆய்ச்சிபால் மத்துக்கே" என்று யசோதைப்பிராட்டியிடம் இவளை பயப்பட்டதைப்பற்றிப் பேச்சு ஏற்படுகையாலே, "அவளிடம் அச்சமுடைமை விஷயத்தில் இவனுக்கு ஒப்பில்லை தாற்போலே இவளிடம் அன்புடைமை விஷயத்தில் அவளுக்கு ஓபமில்லை", என்று கூறி அவளுடைய குணத்திலே சுடுபடுகிறார்.

வ்யா:— (பேய்ச்சிபால் உண்ட பெருமானை) தனனைக்கொல்ல நினைத்த பூதனையாகிற பேய் மகளுடைய விஷங்கலந்த முலைப்பாலைத் தாயப்பால்போலே அமுதாக நினைத்து அமுதுசெய்து அவளை அழித்து, உலகிற்கு ஸ்வாமியான தனனைத் தானே ரகழித்துக்கொடுத்த உபகாரகனை. 'அப்போது இவளை இருந்த நிலைதான் என்னே!' என்று சுடுபட்டு அந்நிலையை வருணிக்கிறார்.— (வாய்த்த இருளார் திருமேனி) - இன்னிலே ஒரு இருள் கலத்தாற்போலே அவளுடைய இருண்ட மேனியினமேலே பொருந்தி நிற்கும் இருளன்ன மாமேனியை உடைவவனானோ இருந்தான்! (திருமேனி) அடியார் களைப்பையாற்றும் திருமேனியாலே ஒரு
மூ-தி 14

யுடையனாய், பவளம் போன்றிருந்துள்ள அத்ரத்தையுடையனாய். (தெருளாமொழியானைச் சேர்ந்து பேர்ந்தெடுத்தாய்ச்சி முலை கொடுத்தானஞ்சாதே) பூதனைமுகத்திலே முக்த, ஐல்பிதம் பண்ணுகிறவனைக்கிட்டிக் கால்நடைதந்தெடுத்துத் தரயானவள் அஞ்சாதே முலையைக் கொடுத்தாள். ஸ்வ

செய்த அழகிய பவளம்போன்ற சிவந்த திருவத்ரத்தையுடையனாய். அத்தசையில் அவள் முகத்தைப் பார்த்து "ஆச்சி ஆச்சி" என்றாற்போலே சொல்லுகிற அறிவு கலசாத முக்த, ஐல்பிதங்களை யுடையனுமானவனை. தாய் தன்னிடத்திலின்றும் போந்து கால்நடைதந்து வந்து கிட்டியத்யாபூர்வம் ஸாத்யமாக எடுத்துக்கொண்டு ஸ்திரீத்வப்ரயுக்தமாயும். ஐம்மமடியாயும். வரக்கடவ ப்யத்தை

பெய்ப் பிணத்தைத் தழுவுவதே! என்கிறார். இருளிலே இருள் கலந்தால் எவராலும் பிரித்தறிய முடியாதே? எனில், பிரித்தறியலாம் இன்பவளச் செவ்வாயைக்கொண்டு என்கிறார்.— (இன்பவளச் செவ்வாய்) அவள் மடியிலேயிருந்து முலையுண்ணும்போது உகப்புத்தோற்றப் புன்முறுவல் செய்யும் அழகிய பவளம்போன்ற சிவந்த அத்ரங்களை (உதடுகளை) உடையவனாயிருந்தமையாலே இவளைப் பிரித்தறியலாம் என்று கருத்து. அவ்வாய்தான் வெறுமனேயிருந்ததோ? யசோதையிடம் பேசும் பேச்சை இவளிடம் பேசிக்கொண்டான்றோ இருந்தது! என்று ஈடுபடுகிறார் மேலே.— (தெருளாமொழியானை) அந்நிலையிலே பிணமான பெய்ச்சியான அவள் முகத்தைப் பார்த்து. யசோதைப்பிராட்டியிடம் பேசுவது போலே. "ஆய்ச்சி! ஆய்ச்சி!" என்றாற்போன்ற சிறுபிள்ளை மழலைப்பேச்சுக்களைப் பேசிக்கொண்டிருப்பதே! என்று ஆம்சர்யப்படுகிறார். (பேர்ந்து சேர்ந்து) தரயான யசோதைப்பிராட்டி கோரமான இந்த விருத்தாந்தத்தைக்கேட்ட பின்பும் தன் இடத்திலிருந்து பதறி ஓடிவந்தாள். பிணத்திடம் பால்குடித்துக்கொண்டு மழலைபேசும் குழந்தையைக் கண்டபின்பும் அவளை அணுகினாள்! (எடுத்து) அணுகியபின்பும் இவளையறியாமல், அவளிடமே ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் அக்குழந்தையை எப்போதும்போல் அன்போடு எடுத்துக்கொண்டாள்! இத்துடன் திளருளோ? (அஞ்சாதே முலைகொடுத்தாள்) இத்தனை கோரக்காட்சிகளைக் கண்டபின்பு

நபத்தை அழியமாறி முலையைக் கொடுத்தாள். ஸ்திரீத்வ
பரயுகதமிதே அச்சம். 29.

30. சோநத திருமால் கடல்குடந்தை வேங்கடம்
நேர்ந்த வென்சிற்தை நிறைவிகம்பும்—வாய்ந்த
மறைபாடக மனந்தன் வண்டுழாய்க் கண்ணி
இறைபாடி யாய விலை.

* கடல் - திருப்பாறகம் மென்ன. குடந்தை - திருக்குடந்தை
மென்ன. வேங்கடம் - திருவேங்கடமென்ன. நேர்ந்த என்
சிற்தை - நேர்வாட்ட எனது ஹ்ருதயமென்ன. நிறை விகம்
பும் - நிறைவுண்டாய் பரமபதமென்ன. வாய்ந்த மறை -
வாய்ப்புடைய வேங்கடமென்ன. பாடகம் - திருப்பாடகமென்ன.
அனந்தன் - ஆனந்த அனந்தன். ஆய இலை - ஆகிய இலை
மெல்லாம். வண் துழாய் கண்ணி - அழகிய திருத்துழாய்
மாலையை அணிந்துள்ளாள். திருமால் சேர்ந்த - ஸ்ரீமந்நாராயணன்
பொருந்திக் காட்டித்தரும. இறைபாடி - ராஜதானிகளாம்.

யுடையாளன்றிக் க. உண்ட நச்சுப்பாலுக்கு ப்ரத்யௌஷத,
மாக முலையெனக்கொடுக்காள். மெட்டேன! ஒருத்தியுடைய
ஸ்நேஹமி நகராபடிதேவி என்று வித்தகராகிரார். 29.

அருளி மயங்கி விழவேண்டியிருக்க, சிறிதும் படிப்படாமல் அவள்
கொடுத்து அவனுண்ட விஷப்பாலுக்கு முறிவாகத் தன்னுடைய
அழகான முலைப்பாலைக் கொடுத்தாள். இவ்வளவையும் செய்த
வளதான யார்? (ஆய்ச்சி) ஓர் பெண்பிள்ளை! அதிலும் இடக்
கையும், வலக்கையுமறியாத ஆயர்குலப் பெண்பிள்ளையன்றோ
இவ்வருஞ்செயலைச் செய்தது! இவளை இவ்வருஞ்செயலைச் செய்ய
வைத்தது இவளுக்கு இவளிடமுள்ள பரிவன்றோ! இப்படியும்
பரிவுடையவளாய் ஒருத்தியிருப்பதே! என்று ஆர்ச்சர்யப்
படுகிரார். 29.

அவ:— (சேர்ந்த) அவன் ஸந்நிஹிதஞ்சைகயாலே ஸந்நிஹித்தான்; இப்போது நமக்கு ஸந்நிஹிதனன்றேயென்னில்; அவன் ஸந்நிஹிதனான இடங்கள் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (கடலித்யாதி) ஸ்வாமிக்குப்படைவீடான இவை ஸ்ரிய:பதிசேர்ந்த பாடியாய இவை. இறையாயதிருமால் சேர்ந்த என்னவுமாம். “சிந்தை” என்கையாலே இத்

அவ:— அன்று அங்ஙனே அவளொருத்திக்கும் எளிய னான நிலை எல்லாக் காலத்திலும் எல்லார்க்குமுண்டாம்படி கோயில்களெங்கும் வந்து நின்றருளினபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

உரை:— திருப்பாற்கடல். திருக்குடந்தை. திருமலை இவற்றிலுங்காட்டில் ஆதரிக்கும்படி நேர்பட்ட என்னுடைய ஹ்ருதயம். ‘த்ரிபாத், விபூதி’ என்னும்படி பரப்பையுடைத் தாய். பரமாகாஸஸ்ப்துவாச்யமான பரமபதம். அவனை

30. அவ:— அவன் அவளுக்கு அப்படி எளியனாயிருந்தபடி வாலே அவள் அவளிடம் அப்படி அளபு வைத்தாள்; நமக்கு அப்படி எளியனாகவில்லையே? என்னும் கேள்வியெழ, அதைவிட எளியனாயிருக்கும் இடங்களைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— “திருமால் சேர்ந்த கடல் முதலானவை இறைபாடி- ஸ்வாமியான அவனுக்கு ராஜதானி” என்றோ, “கடல்...இவை இறையாய திருமால்சேர்ந்த பாடி-ராஜதானி” என்றோ கூட்டிப் பொருள் கொள்ளலாம். (திருமால் சேர்ந்த கடல்) “பர்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் வ்யென வக்ஷ:ஸ்த்லம் ஹரே:”[வி-பு] என்கிறபடியே பிராட்டிதனக்குப் பிறத்தவீடாகையாலே உரிமைபோடு பிராட்டியும் பெருமானும் குடியிருக்குமிடம். முதல் அந்நயத்தில் ‘திருமால் சேர்ந்த’ என்பதை, கடல் தொடங்கியுள்ள எல்லாவிடங்களிலும் கூட்டிக்கொள்ளலாம். (குடந்தை) ஆராவமுதையுடைய திருக்குடந்தை. (வேங்கடம்) ஸ்ரீதிவாஸன் வாழும் திருவேங்கடமாம் திருமலை. (நேர்ந்த என் சிந்தை) முன்னும்பின்னும் சொல்லப்படும் அனைத்தக் காட்டிலும் தான் ஆதரிக்கும்படி நேர்பட்ட என்னுடைய ஹ்ருதயம். ‘நேர்ந்த’ என்கையாலே, “இவ்விடம் நேர்படுமோ?” என்று

திருப்பதிகளிலே வந்திருக்கிறதெல்லாம் என் ஹ்ருதயத்
தளளே புகுருகைக்கென்கிறது. “வாய்ந்த மறை” என்றத்
தளளே ப்ரமானமான வேதத்திலே நின்றத்தோடு கண்ணாலே

உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல அழகிய வேதம், திருப்பாடகம்
உள்ளபடி வாழ்வானாகிற இத்திருப்பதிகளெல்லாம் அழகியதிருத்
தளளே ப்ரமானமான வேதத்திலே அவங்கரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸர்வ

வாய்க்யானம் இடம்பார்த்துக்கொண்டே அவன் மற்ற இடங்களில்
நினைந்துக்கொள்ள என்று விளங்குகிறது. (நிறை விசும்பும்) பரம
பதம் தன்னுறை பரமாகாஸமும். “பாதேஜாஸ்ய விஸ்வாபூதாநி
பிரித்யஸ்யாம்ருதம் திஸி” [பு-ஸ-உ] [இவ்வுலகனைத்தும் அவ
யுலகிய செல்வத்தில் காப்பகுதி அவன் செல்வத்தில் முக்கால்
பகுதி அழியாததாய்ப் பரமபதத்தில் உள்ளது] என்கிறபடியே
இவ்வுலகிலும் மும்மை பெரிதாகையாலே த்ரிபாத்யஸிபூதி எனப்
பரமபதம், குறைவாளர்கள் நிறைந்த இவ்வுலகைப் போலல்லாமல்
பெரிதாயவர்களே வாழப்பெற்றதாய், “பாமே வ்யோமந்”
[வாய்க்யானம்] என்கிறபடியே பரமாகாஸ ஸப்தத்தாலே உபனிஷத்
வாய்க்யானம் சொல்லப்படும் பரமபதமும். எளிய இடங்கள் சொல்லும்
பரமபதம் அடைய அரிதான இதைச் சொல்லலாமோ? எளிதில்
பரமபதம் விசும்பாகிற இதில் எப்படி அவன் நிறைந்திருக்கிறானோ.
அப்படியே மற்றவிடங்களிலும் பூர்ணானாயிருக்கிறான் என்று
விளங்குகக்காகச் சொல்லுகிறது. (வாய்ந்த மறை) மனிதனால்
பரமபதம் பெற்ற நூல்களைப்போலே இருள்துயக்குமயக்குமறப்புக்
பரமபதம் இடமில்லாமல், அவனை உள்ளபடி சொல்லும் வாய்ப்
பரமபதம் அபெளகுஷேசமான வேதம். “வாய்ந்த மறை” என்கை
பரமபதம் பரமானமான வேதத்தில் நின்றதோடு, கண்ணாலே காணப்
படுகிற திருப்பதிகளோடு வாசியறத் தமக்கு ஏகரீதியாக ஸேவை
பரமபதம் பெறபடியாகக் காட்டுகிறார். (பாடகம்) பாண்டல தூதராய்
பரமபதம் விரியிருக்கும் திருப்பாடகமும். (அனந்தன்) ஆத்மேஷ
பரமபதம் படுகையும. “சென்னுல் குடையாம்” [முதல்திருவ 13]
பரமபதம் அடியே இவன் எங்கு சென்னுலும் தொடர்ந்து இவனுக்கு
பரமபதம் விரியுப்பவனாகையாலே திருப்பாற்கடலை எடுத்ததோடு
பரமபதம் யாமல் தனியே எடுக்கிறார். (வண்ணூழாய்க்கண்ணரி)
பரமபதம் துழாய்மலை. “ஜளஸீகாநநம் யத்ர தத்ர ஸநநிஹிதோ
பரமபதம் [ஜளஸீகாநநம் இருக்குமிடமெல்லாம் ஹரி இருக்கிறான்]

காணப்படுகிற திருப்பதிகளோடு வாசியற இவர்க்கு
ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி. 30.

31. இவையவன் கோயில் இரணியன தாகம்
அவைசெய் தரியுருவ மாணன்—செவிதெரியா
நாகத்தான் நால்வேதத் துள்ளான் நறவேற்றான்
பாகத்தான் பாற்கட லுளான்.

இரணியனது—ஹிரண்யாஸுரனுடைய. ஆகம்—
மார்பை. அவைசெய்து—பலபிளவாககிடுவதற்காக. அரி
உருவம் ஆனான்—நரசிங்கமாக அவதரித்தவனும். செவி
தெரியா நாகத்தான்—கண்ணையே செவியாகவுடையானாக
யாலே தனிப்பட செவிதெரியாமலிருக்கிற திருவனந்தாத்
வானைப் படுக்கையாகவுடையவனும். நால்வேதத்து உள்ளான்—
நான்கு வேதங்களுக்கும் உள்ளேயிருப்பவனும். நறவு ஏற்றான்
பாகத்தான்—தேன்போன்ற கங்கையை ஏற்றுக்கொண்ட
வனான ருத்ரனைத் திருமேனியின் ஒரு பாதியிலே உடைய
வனும். பாற்கடலுளான்—திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ப
வனுமான். அவன்—அப்பெருமானுடைய. கோயில் இவை—
கோயில்கள் கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன திருப்பதிகளாம்.

ஸ்வாமியான ஸ்ரீய:பதி அத்யபிநிவிஷ்டனாய்ச் சேர்ந்து
வர்த்திக்கிற ராஜதானியாயிருக்கும். 30.

என்கையாலே இதையும் தனியே எடுக்கிறார். அனறிக் கே, இருப்
பிடங்களை அனந்தனோடு நிறுத்தி. 'வண்டுழாய்க்கண்ணி இறை'
என்று கூட்டிப்பொருள் கொள்ளவுமாம். (ஆய இவை) முற்கூறிய
அனைத்தும். (வண் துழாய்க்கண்ணி இறை திருமால்சேர்ந்த பாடி)
அழகிய திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கரித்துக்கொண்டிருப்ப
வனாய், அதனாலேயே ஸர்வஸ்வாமியென்று பறைசாற்றிகொண்டி
ருப்பவனான திருமால் மிகவும் ஆதரத்துடன் சேர்ந்து வாழ்கிற
ராஜதானியாயிருக்கும். ஆக, இவன் எளியனாக வாழும் இடங்
களைக் காட்டினாராயிற்று. 30.

வ்யா:—(இரணியனித்யாதி) உபசயாத்மகமான ஹிரண்ய
னுடைய சரீரத்தைப் பலவாகச்செய்து லிம்ஹருபியானான்.

அவ:—“இவ்வீவ்விடங்களிலே வந்து நிற்கிறவன் ஆஸ்ரித
விரோதிகளைப் போக்கி. துர்மானிகளோடும் புறையறக்
கலக்கும் சீலவான் கிடர்” என்கிறார்.

உரை:— அவனுக்கு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்தலங்
களாயிருக்கும் கீழ்ச்சொன்ன இந்தத் திருப்பதிகளெல்லாம்.
ஹிரண்யனுடைய முரட்டுடம்பை சின்னம்பிள்ளைமென்
னும்படி பல கூறும்படிபண்ணி, அவன் வரத்துக்குள்ளடங்

31. அவ:—“இவ்விடங்களிலே வந்து நிற்பவன் அடியார்களின்
விரோதிகளைப் போக்குகிறவனாய். துர்ஹங்காரமுடையவர்களோடும்
ஒருநீராகக் கலக்கும் சீலகுணமுடையவனாயிருப்பவனன்றோ!”
என்கிறார்.

வ்யா:— (இவை அவன் கோயில்) கீழ்ச்சொன்ன இந்தத்
திருப்பதிகள் எல்லாம் அவன் உகந்து என்றும் வாழும் இருப்
பிடங்களாயிருக்கும்; அவனிருந்து அரசாட்சி செலுத்தும் ராஜ
தானிகளாயிருக்கும் என்றார் சென்ற பாகரத்தில்; அவன் உகந்து
வாழும் இருப்பிடங்களாயிருக்கும் என்கிறார் இப்பாகரத்தில். ஆகை
யாலே புநருத்தியில்லை. அன்றிக்கே, “இத்தனையிடங்களில் அவன்
நமக்காக நித்யவாஸம் செய்யும்போது, அவனைக் கைவிட்டுவிடாதே
கிடாய்!” என்று தம் நெஞ்சுக்கு வனியுறுத்துவதற்காக மறுபடியும்
கூறுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். “இவை அவன் கோயில்”
என்று ஒரு வாக்யமாகவும், மேல் உள்ளதெல்லாம் ஒரு வாக்ய
மாகவும் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, “இரணியனதாகம்...அரி
யருவமானான்...பாற்கடலுளான் அவன் கோயில் இவை” என்று
ஒரே வாக்யமாகவும் கொள்ளலாம். “இரணியனதாகம்” என்று
தொடங்கி, அவனுடைய ஆஸ்ரிதவிரோதி, நிரஸநஸ்வபூரவத்தை
யும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணஸ்வபூரவத்தையும் அநுபூஷிக்கிறார்: (இரணி
யனதாகம் அவைசெய்து அரியருவமானான்) தின்று கொழுத்து
வளர்ந்திருந்த இரணியனுடைய முரட்டு உடம்பைப் பலகூறுகச்
செய்வதற்காக, அவன் வரத்துக்குள் அடங்காத நரசிங்கவருக்
கொண்டான். ‘அது’ எனனும் நிலைபோய் அவை’ எனனும
நிலைவரும்படி சின்னப்பிள்ளைமாகக் கிழிக்கையாலே ‘அவை செய்து
என்கிறார். அரியருவமானதற்கும், அவனுடம்பைக் கிழித்ததற்கும்

(செவிதெரியாநாகத்தான்) ஒரு இந்திரியத்தாலே எல்லா வற்றையும் க்ரஹிக்குமவன். சக்ஷு:ஸ்ரவாவாவிநே. (நால் வேதத்துள்ளான்) நாலு வேதங்களாலும் ப்ரதிபாதி,க்கப் பட்டவன். (நறவேற்றான்பாகத்தான்) நறவையேற்றவன்.

காத நரஸிம்ஹரூபிபானவனாய், சக்ஷு:ஸ்ரவாவாகையாலே சக்ஷு:ரிந்திரியங்கொண்டே, ஸ்ரோத்ரேந்திரிய கார்யமும் கொள்ளவல்லவனாகையாலே செவியால் தெரியும் தெரிவின் றிகேயிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனியிலே நிரந்தரஸம்ஸ்கேஷம்பண்ணி வர்த்திக்குமவனாய் நிர்த்தேதூஷ ப்ரமாணமான நாலு வேதங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யனாய்

இடைவெளி அதிகமில்லாம தோற்றுவதற்காக 'அவை செய் வு அரியாநவமான' என்று முன்பின்னாகக் கூறுகிறார். இத்தால் இவனுடைய ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்கேஷஸ்வபூவத்வம் கூறப் பட்டது. இனி, ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்கேஷஸ்வபூவத்வமும், ஆஸ்ரிதாஷண ஸ்வபூவத்வமும் கூறப்படுகின்றன. (செவிதெரியா நாகத்தான்) " சக்ஷு:ஸ்ரவா: " [கண்டனையே செவியாக உடையவன்] என்று வடமொழியிலும், 'கட்செவி' என்று தமிழிலும் பாம்புக்குப் பெயருண்டாகையாலே, கண்டனக்கொண்டே காத்தன கார்யமான கேட்டலையும் செய்யக்கூடியவனாகையாலே, செவியால் தெரியும் தெரிவு (அறிவு) இல்லாதவனான திருவனந்தாழ்வான ' செவி தெரியாநாகம் ' எனப்படுகிறான்: அவனுடைய திருமேனியை எப் போதும் உகந்திருப்பவனாகையாலே ' செவிதெரியாநாகத்தான் ' எனப்படுகிறான் ஸர்வேமேவரன். (செவிதெரியா நாகம்) " ஸர்ருணோதயகர்ண: " [அப்பரம்பொருள் காதில்லாமலே கேட்கக் கூடியது] என்ற பரமனை ஒருபுடை ஒத்திருப்பவன். (நாகத்தான்) இதனால் இவனுடைய ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்கேஷஸ்வபூவத்வம் சொல்லப் பட்டது. " செவிதெரியானாகத்தான் " என்று பாடங்கொண்டு, செவிதெரியானான திருவனந்தாழ்வானின் ஆகத்திலே - திருமேனி யிலே இருப்பவன் என்று பொருள் கொண்டா அருமபதவுரைகாரர். இவன் செவிதெரியா நாகத்தானாயிருக்கும்படியை எங்கே காண லாம எல்ல, - (நால்வேதத்துள்ளான்) " அமிதௌஜா: பர்யங்க: " [கௌஷீதகீ] [அளவற்ற பலத்தையுடைய அனந்தன் பரம பொருளுக்குப் படுக்கையாவன்] முதலானவ்ருங்களில் குற்ற மற்ற பரமாணமான நாலு வேதங்களிலும் இவனுடைய ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்கேஷஸ்வபூவத்வம் பேசப்பட்டது என்று கருத்து.

நறவையும் ஏற்றையுமுடைய ருத்ராணுக்குத் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்த ஸீலவான். (பாற்கடலுளான்) திருப்பாற்கடலிலேயுள்ளவன். (இடையவன்கோயில்) கீழ்ச்சொன்னவை. நெஞ்சை வருந்தியதுவந்தித்தபடி. 31.

வர்த்திக்குமவனாய். ஹேயமான மதுவையும் ருஷபத்தையுமுடைய துர்மானியான ருத்ராணைத் தன் திருமேனியின் ஒரு பார்ஸ்வத்திலே உடையனாகையாலே அத்யந்தம் ஸுஸீலனுமான ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆஸ்ரயணியனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினான். 31.

தனனை ஒருபடி ஒத்திருக்கும் திருவனந்தாழ்வானோடு ஸம்ஸீலேஷிப்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும்; தன்னில் மிகத்தாழ்ந்தவனாய், தமோநிஷ்ட்டுனா உருத்திரனோடுகூடவல்லவா இவன ஒருநீராகக் கலந்து பரிமாறுகிறான்! என்று ஈடுபடுகிறார் மேலே.—(நறவேற்றான பாகத்தான்) காழ்த்தான கள்ளைக் கைக்கொண்டவனைத் தன் திருமேனியிலே ஒரு பகுதியிலே உடையவன், நறவு-கள்; அதை ஏற்றவன் நறவேற்றான். ஸம்ஸானததில் சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு கள்ளைக் கைக்கொண்டு கூத்தாடுவது உருத்திரனின் லக்ஷணமன்றோ. நறவு என்று தேனாய். தேன்போலினிய கங்கையைத் தலையில் ஏற்றவன் நறவேற்றான் என்று அரும்பதவுரைகாரர் பொருள் கொண்டார். நறவேற்றான் என்றது நறவையும், ஏற்றையும்கூடையவன் என்றுமாம், ஏறு-மாடு. அறிவுமயக்கத்தை விளைக்குமகள்ளைக் கைக்கொண்டு, அறிவுகேட்டுக்கு உதாரணமாக உலகில் கூறப்படும் மாட்டின்மேல் ஏறியிருப்பவனுக்குத் தன் அடியான் என்பதையே பார்த்துத் தன் அறிவுமயமான திருமேனியின் ஒரு பகுதியிலே இடங்கொடுப்பதே! இதுவும் ஒரு குணமே! என்று பெரியவன் காழ்த்தாரோடு ஒருநீராகக் கலக்கையாகிற நீர்மைக்குணத்திலே ஈடுபடுகிறார். இத்தகைய சீலமெல்லையிலான் கூடாத்தரப்ரயோஜனங்களைப் பெற்றுப்போகைக்கு வரும் பிரமன முதலானார்க்கு முகம் காட்டுவதற்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான் என்கிறார்.—(பாற்கடலுளான்) கூடாத்தரப்ரயோஜனங்களைப் பெறுவதற்காவது தேவர்கள் தன்னிடம் வரமாட்டார்கள்! என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டு கூப்பிடுகேட்டுமீடமான திருப்பாற்கடலிலே சயனித்திருப்பதி 45

32. பாற்கடலும் வேங்கடமும் பாம்பும் பனிவிசும்பும்
நூற்கடலும் நுண்ணூல தாமரைமேல் — பாற்பட்
டிருந்தார் மனமும் இடமாகக் கொண்டான்
குருந்தொசித்த கோபால கன்.

குருந்து—குருந்த மரத்தை. ஒசித்த— முறித்தொழித்த
கோபாலகன் — ஆநிரைகாக்கும் கண்ணபிரான். பால
கடலும்- திருப்பாற்கடலையும், வேங்கடமும்— திருமலையையும்.
பாம்பும்- திருவனந்தாழ்வானையும், பனி விசும்பும்— (ஸம்ஸார
தாபங்கள் தட்டாமல்) பனிபோல் குளிர்ந்திருக்கிற பரம
பதத்தையும், நூல் கடலும்—கடல்போற் பரந்த ஸ்ருதி
முதலிய ஸாஸ்த்ரங்களையும், நுண் நூல தாமரை மேல்பால்
பட்டிருந்தார் மனமும்— ஸுகுடிமமான அந்த ஸாஸ்த்ரங்களால்
சொல்லப்பட்ட ஹ்ருதயகமலத்திலே இந்திரியங்களெல்லாம்
ஊன்றியிருக்கும்படி யோசத்தில் நிலைநின்ற யோகிகளி
னுடைய நெஞ்சையும். இடம் ஆக கொண்டான்—இருப்பிட
மாகக்கொண்டிருக்கிறான்.

வ்யா:— (பாற்கடலித்யாதி) (நூற்கடலும்) இதிலாஸ
புராணங்களாகிற கடலும். (நுண்ணூலித்யாதி) இதிலாஸ

அவ:— “ இப்படி மீலவானான அவன் எழுந்தருளி
யிருக்குமிடங்களுக்கு ஓரெலையிலே ” என்கிறார்.

உரை:— குருந்தத்தை அநாயாஸே ந முறித்துப்
பொகட்டிக் கொடுக்கவேந்திரனான கருஷ்ணன்; திருப்பாற்
பவன். இத்தனையிடங்களில் இவ்வளவு சீலகுணமுடையவனாய்
அவன் நமக்காக உகந்துவாமும்போது, நெஞ்சே! நீ அவனைக்
கைவிட்டுவிடலாமோ? என்று கருத்து. 31.

32. அவ:— கீழ்ச்சொன்ன இடங்கள் மாத்திரமோ? பரம
ஸௌயீல்யகுணமுடையவனாய் அவன் எழுந்தருளியிருக்கும் இடங்
களுக்கு ஓர் எல்லையிலே என்கிறார்.

வ்யா:— (குருந்து ஒசித்த கோபாலகன்) அஸுரனால் ஆவேசிக்
கப்பட்டிருந்த குருந்தமரத்தை விளையாட்டாக முறித்துப்போட்டு

புராணங்களிலே ஹ்ருதயகமலமென்று சொல்லப்படுகிறதின் மேலே வைக்கப்பட்ட இந்தரியங்களையுடையவர்களுடைய மனஸஸைத் தனக்கிருப்பிடமாகக்கொண்டான். (குருந் தொசித்த கோபாலகன்) விரோதியைப்போக்கி ஸுலப, னுனவன். இவனுடைய உண்மை யெல்லாம் பரார்த்த, மென்கிறது. 32.

கடலும். திருமலையும். திருவனந்தாழ்வானும், ஸம்ஸார வெக்காயந்தட்டாதபடி குளிர்த்திமிக்கு நிரதிசையபேபாக்ய மான ஸ்ரீவைகுண்டமும். ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளான ஸாஸ்த்ரஸமுத்,ரமும், “पञ्चकोशप्रतीकांश इदं चाप्यधोमुखं” “பத்,மகோஸப்ரதீகாஸம் ஹ்ருத,யம் சாப்யதே,ரமுக,ம்” என்று அதிஸூக்ஷ்மமான வேதாந்த ஸாஸ்த்ரஸித்,த,மான ஹ்ருதயகமலத்தினமேலே ஸமஸ்தகரணங்களும் ப்ரவண மாம்படி யோகத்திலே ஸுப்ரதிஷ்டி,தராயிருக்கிற பரம யோகிகளுடைய மனஸ்ஸுமாகிற இவ்விவஸ்த,வங்களை அபி,மதமான இருப்பிடமாகக் கொண்டான். 32.

பகக்களைக் காப்பாற்றவே ஆய்க்குலத்தில் அவதரித்த கண்ணன. திருவாய்ப்பாடியில் முளைக்கும் பூண்டுளெல்லாம் அஸ்ரானிஷ்டா மாயன்றோ இருந்தன. இப்படி ஆஸ்சிதவிரோதிகளை நிரஸிப்ப தையே இயவவாகக்கொண்டவன் நித்யவாஸம் செய்யும் இடங் களைச் சொல்லுகிறார் பாகரத்தின எஞ்சிய பகுதியாலே,— (பாற் கடலும்) கூப்பிடு கேட்குமிடமான திருப்பாற்கடலையும். (வேங்கட மும்) காளமும் வாளரமும் வேடுமுடையதாய். மத்திகளோடு வானவர்கள் சந்திசெய்யநிற்பதான வேங்கடத்தையும். (பாம்பும்) ‘கெ’ருல் குடையாம்’ என்ற பாகரத்தினபடியே ஒழிவில்காலமெல் லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்யும் திருவனந்தாழ் வானையும். (பனி விகம்பும்) ஸம்ஸாரத்திலுள்ள தாபத்ரயங்களா லும் தொடப்படாததாகையாலே, பனிபோலே தன்மைமிக்கு, மிக இனிதாய் விளங்கும் பரமாகாஸமெனப்படும் பரமபதத்தையும்: (நூற்கடலும்) ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதிகள், இதிறாஸங்கள், புராணங்கள் ஆகிய கடல்போன்ற சூஸ்திரங்களையும். (துண்ணூல தாமரைமேல் பால்பட்டிருந்தாச் மனமும்) அதிஸூக்ஷ்மமான அந்த ஸாஸ்திரங் களிலே “பத்,மகோஸப்ரதீகாஸம் ஹ்ருத,யம் சாப்யதே,ரமுக,ம்”

33. பாலகனாய் ஆலிலைமேல் பைய உலகெல்லாம்
மேலொருநா ளுண்டவனே மெய்ம்மையே—மாலவனே
மந்தரத்தால் மாநீர்க்கடல் கடைந்து வானமுதம்
அந்தரத்தார்க் கீந்தாய்நீ யன்று.

மேல் ஒரு நாள்—முன்னொரு காலத்தில், பாலகன்
ஆய்—சிறு குழந்தை வடிவமுடையவனாகி. ஆல் இலை
மேல்—ஆலந்தளிரிலே. உலகு எல்லாம்—உலகங்களையெல்
லாம். பைய—மெல்ல. மெய்ம்மையே—உண்மையாகவே.
உண்டவனே—அமுதுசெய்து கிடந்தவனே! மாலவனே—
மிகப்பெரியவனே! நீ—இப்படிப்பட்ட நீ. அன்று—
அன்னொருநாள். மந்தரத்தால்—மந்தரமலையைக் கொண்டு.
மா நீர் கடல் கடைந்து—மிகுந்த நீரையுடைய கடலைக்
கடைந்து, வான் அமுதம்—சிறந்த அமிருதத்தை. அந்த
ரத்தார்க்கு—தேவர்களுக்கு. ஈந்தாய் அளித்தாய்.

அவ:— இப்படியிருக்கிறவன் அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷி
தத்தையெல்லாம் கொடுக்குமவன் கிடரென்கிறார்.

[தை-நா] [தலைகீழாயிருக்கும் தாமரைபோன்ற இருதயம்] முதலான
இடங்களிலே இருதயகமலம் என்று கீர்த்திக்கப்படும் நெஞ்சத்
தாமரையினமேலே தாமமுடைய எல்லா இந்திரியங்களும் ஈடுபடும்
படி யோகூர்ப்புயாஸத்திலே நிலைநிற்கும் பரமயோகிகளுடைய மனத்
தையும. (இடமாகக்கொண்டான்) தான் மிகவிரும்பும் இடங்களாகக்
கொண்டவன். இத்தனைவிடங்களில் தன்கைப் பிறர்க்கேயாக்கிக்
கொண்டு அவன வாழும்போது அவனுடைய எளிமையில் ஐயமுற
இடமில்லை என்று கருத்து. 32.

34. அவா— எளியவனாயிருக்கட்டும்; 'நாம் விரும்புகிறவற்றை
நமக்கு அருளுவானோ? எனில்: நாம் விரும்பாமலிருந்தகாலத்திலும்
நமக்கு நன்மை செய்தவனாய், தாழ்த்த பொருள்களை விரும்புகிற
வர்களுக்கும் உடையுநோவக்காரியம் செய்து விருப்பதையெல்லாம்
அளிப்பவனாயிருப்பவனவனோ அவன் என்கிறார்.

வ்யா:—(பாலகனித்யாதி) ஒரு பவனாயிருப்பதோராலிலே யின் மேலே பருவம் நிரம்பாப் பிள்ளையாய். (மேலொரு நாளுலகெல்லாம் பைய உண்டவனே) லோகங்களையெல்லாம் நோவுபடாமல் மெள்ளத் திருவயிற்றிலே வைத்தவன். (மெய்மையே)ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலேயன்றிக்கே ஸதயமே.

உரை:— தனக்குச்சிலர்பரியவேண்டும்படி முக், த, சி, ர, ஸ, ன, வ, ன, ன, ி, க், ர, ஹ, த், தை, யு, டை, ய, னு, ய், க், கொண்டு பவனாயிருப்பதோராவந்தளிரின்மேலே பூர்வகாலத்திலே லோகங்களெல்லாவற்றையும் நெருக்குப்படாதபடி மெள்ள இந்த்ரஜாலமாகவன்றிக்கே பரமார்த்தமாகத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவனாய். இந்த அக், டி, தக், ட, னு, ஸ, ா, ம், ர், த், ய, த், த், ர, லே, ஸ், ர், வ, ா, தி, க், கொண்டு தோற்றவிருக்கிறவனே! ஏவம்விதமான ஸக்திமா ஹ்ர த்ம்யத்தையுடையநீ. தேவர்கள், 'சாகாமைக்கு

வ்யா:— (பாலகனாய்) ' இப்பச்சிளங்குழந்தை ப்ரளயஜலத்தினதடுவில் ஓராலிலேயிலே கரணம் தப்பினால் மரணமாய்ப்படி கண் வளருவதே' என்று தனக்குச் சிலர் பரியவேண்டும்படி பச்சிளங்குழந்தையின வடிவையுடையவனாய். (ஆலிலேமேல்) அன்றே துளிர்விட்ட ஆலத்தளிரின்மேலே கிடந்து. (மேலொருநாள்) நம் ரக்ஷணத்தை நாம் விரும்பாமலிருந்த காலத்திலேயேயானறே நபமை ரக்ஷித்தது. (உலகெல்லாம் உண்டவனே!) ஒருபொருள் புறப்பாடினறி உலகளைத்தையும் தாயிருக்குவவண்ணமே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவனானறே நீ! உருத்திரனைப்போலே கோரஸம்ஹாரதாண்டவமாடி உலகை தொறுக்குகிறவனானறே! (பைய உண்டவனே!) அப்படி வயிற்றிலே வைக்கும்போதும் நெருக்குண்டு நோவுபடாதபடி மெள்ளத் திருவயிற்றிலே வைத்தவனே! (மெய்மையே உண்டவனே!) இந்திரஜாலம் செய்பவரைப்போலே பொய்த்தோற்றமாயிராமல், உண்மையிலேயே உலகளைத்தையும் சிறிய திருவயிற்றிலே அடக்கியவனே! (மாலவனே!) இந்த அக், டி, தக், ட, னு, ஸ, ா, ம், ர், த், ய, த், த், ர, லே, . தன வயிற்றில் புகுந்த நெற்றிமேலகண்ணானும், நிறை மொழிவாய நானமுகனும், நீண்ட நாலவாய் ஒற்றைகை வெண்பகட்டின ஒருவனையும் உள்ளிட்ட அமரரையுங்காட்டிலும் தானே சிறந்த பரம்பொருள் என்பது தோற்ற நிற்பவனே! மால— பெரியவன். இப்படி நாம் ரக்ஷணத்தை விரும்பாமலிருந்தவன்று

(மாலவளே) ப்ராணனைக்கொடுக்கவல்ல மிடுக்கையுடைத்
தான அம்ருதத்தை. (அந்தரத்தித்யாதி) ஆகாசத்தே நிற்கிற
வர்களுக்குக் கொடுத்தாய் நீ அன்று. 33.

34. அன்றிவ்வுலகம் அனந்த வசவே கொல்
நின்றிருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய்—அன்று
கிடந்தானைக் கேடில் சீரான முன்கஞ்சைக்
கடந்தான நெஞ்சமே காண்.

மருந்து தேடித்தரவேணும் " என்று அர்த்தித்தவன்று
மந்தூரபர்வதத்தாலே, மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான திருப்
பாற்கடலைக் குளப்படி போலே கலக்கி. உடம்பைப்பூண்ட
டிக் கொடுக்கு மூர்ப்பையுடைத்தான அம்ருதத்தை ஸ்வர்க்கு,
வர்த்திகளான தேவர்களுக்குக் கொடுத்தருளினாய். 33.

நம்மை வயிற்றிலே வைத்து ரகித்ததோடல்லாமல், தன்னை விரும்
பாமல் தாழ்ந்த பொருள்களை விரும்புவார்க்கும் உடம்பு நோவக்
காரியம் செய்து விரும்பியதைக் கொடுப்பவனன்றோ என்கிறார்
மேலே,— (நீ) இத்தகைய சக்திப்பெருமையை உடைய நீ. (அன்று)
தேவர்கள் 'சாகாமைக்கு மருந்தான அமுதத்தைத்தரவேணும்'
என்று உன்னை வேண்டிய அன்று. உயிர் சாகாமைக்கு மருந்தான
உன்னை விட்டு, உடம்பு சாகாமைக்கு மருந்தொன்றைக் கேட்ட
அன்று. (மந்தரத்தால் மாதீர்க் கடல் கண்டத்து) தன் பெரும்
சக்தியாலே, மந்தர மலையாலே மிகுந்த ஜலத்தையுடையதான
திருப்பாற்கடலை ஒரு குளம்படியைப்போலே கலக்கி. (வானமுதம்
அந்தரத்தார்க்கீந்தாய்) உடம்பைப் பூண்டித்தரும் உரப்பு,
செத்தவர்களுக்கும் ப்ராணனைக் கொடுக்கவல்ல பெருமை முதலான
சிறப்புக்களைப் பெற்றிருக்கும் அமுதத்தை ஆகாசத்திலுள்ள
ஸ்வர்க்கவானிகளான தேவர்களுக்குக் கொடுத்தாய்! வான்-சிறந்த,
அந்தாய்—ஆகாசம்; (இயகு) ஆகாசத்திலுள்ள ஸ்வர்க்கும்,
அந்தரத்தார்—ஸ்வர்க்கவானிகளான தேவர்கள். இப்படிப்பட்டவன
தாம் விரும்பியதைக் கொடுக்காமலிருப்பனோ? என்று கருத்து. 33.

நெஞ்சமே — மனமே. அன்று — முன்பொருகாலத்தில், நின்று — நின்றுகொண்டே. இவ்வுலகம் — இவ்வுலகங்களை யெல்லாம். அளந்த — அளந்ததனாலுண்டான, அசவேகொல் — சிரமத்தினாலேயோ. வேளுக்கை — திருவேளுக்கையிலே, இருந்து — வீற்றிருந்து, நீநகர் வாய் — (திருவெண்காவென் கிற) பெரிய திருப்பதியில், அன்று — ஒரு காலத்தில், கிடந்தானே — பள்ளிகொண்டவனாய், கேடு இல்சீரானே — ஒருநாளும் அழிவில்லாத கல்யாண குணங்களையுடையவனாய், முன் — முன்னொருகால், கஞ்சை — கம்ஸனை, கடந்தானே — கொன் றொழித்தவனான பெருமானை, காண — அநுஸந்திப்பாய்.

அவ:—(அன்றிவ்வுலகம்) அவனுடைய ஸத்தைப் பார்த்து, மான பின்பு அவனைக்காண ஆசைப்படாய் என்று தம் முடைய நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— அன்றிவ்வுலகமளந்த அசைவேகொல் நின்று ருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய்க் கிடந்து. (கேடில் சீரானே)

அவ:— காஞ்சீபுரத்திலே பலதிருப்பதிகளிலும் நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பதாகிற அவன்படியை அநுஸந்தித்து முன்பு திருவுலகளந்தருளினபோதை ஸ்ரமத்தாலே வந்த தாகக்கொண்டு அஞ்சுகிறார்.

உரை:— திருவேளுக்கையிலே எழுந்தருளியிருந்து, மஹா நகரமான திருவெண்காவிலே சாய்ந்தருளினவனாய், நித்ய

34. அவ:— இவ்வண்ணமாகத் தன் ஸத்தால்தி ப்ரவ்ருத்தி களையெல்லாம் அடியார்க்காகவே அவன் ஆக்கிவைத்திருக்கும் போது, அவளிடத்தில் பரிவுகொண்டு அவனைக்காண ஆசைப் படவேண்டாவோ? என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (அன்று இவ்வுலகம் நின்று அளந்த அசவேகொல் அன்று வேளுக்கை இருந்து நீணகர்வாய்க்கிடந்தான) நாம் அபேஷியாமலிருக்கும்போதே தம்முடைய தலைகளிலே தன் திரு வடியை வைத்துத் திருவுலகளந்தருளிய அன்று, இவ்வுலகத்தை நின்று கொள்ளே அளந்த சிரமத்தினால்தானே வேளுக்கையிலே இருப்பதையும், திருவெண்காவாகிற பெரிய நகரத்திலே பள்ளி கொள்வதையும் செய்தான்? நீண்ட நேரம் நின்றுகொண்டே கடும் மேடுமான இவ்வுலகை அளந்த சிரமம் போவதற்காகவே காஞ்சீ புரத்திலே வேளுக்கையெனனும் திவ்யதேசத்திலேவீற்றிருப்பதையும்,

நித்யஸித்தமான கல்யாணகுணங்களை யுடையவனே. (முன் கஞ்சைக்கடந்தானே நெஞ்சமே) கம்ஸன் நினைத்த வஞ்சனையை, அவன்தன்னோடு போம்படி முடித்து உபகாரகனாவனே. பூமியடங்கலும் நின்றளந்த வருத்தததாலேயோ திருவெஃகாவில் கண்வளர்ந்தருளுகிறதும். திருவேளுக்கையில் இருக்கிறதும் என்று நெஞ்சே! அநுஸந்தி. 34.

எரித்தமான கல்யாண குணங்களை யுடையனாய். முன்பொரு நாளிலே விரகிலே நலியப்பார்த்த கம்ஸனை முடித்துப் பொகட்டுததன்னை நோக்கித்தந்தவனை நினைவற எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கிறவன் று அநாயாஸேந நின்று காடுமோடையுமான இஜ்ஜகத்தை அளந்துகொண்ட அலசுதலாலேயோ இருப்பது கிடப்பதாகிறதென்று வயிறெறிச்சலாலே நெஞ்சே! அநுஸந்திக்கப்பார். 34.

திருவெஃகா என்னும் நீணகரிலே பள்ளிகொள்வதையும் செய்கிறானோ? என்று பரிவு காட்டுகிறார்.

“தாளால் உலகம் அளந்த அசுவே கொல்
வாளா கிடந்தருளும் வாய்திறவான்—நீனோதம்
வந்தலைக்கும் மாமயிலே மாவல்லிக்கேணியான
ஐந்தலைவாய் நாகத்தனை?” [நான்-திருவ 35]

“நடந்த கால்கள நொந்தவோ நடுங்களுலம் ஏனமாய்
இடந்த மெய் குலுங்கவோ விலங்குமால் வரைச்சுரம்
கடந்த கால்பரந்த காவிரிக்கரைக் குடந்தையில்
கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே!” [திருச்சந்த61]
என்று திருமழிசையாழ்வாரும்.

“கொடியார் மாடக் கோளூரகத்தும் புளிங்குடியும்
மடியாதினனே நீ துயில்மேனி மகிழ்ந்ததுதான்
அடியாரல்லல் தவிர்த்த அசுவோ அன்றேல் இப்
படி தான் நீண்டு தாவிய அசுவோ பணியாயே” [திருவாய்8-3.5]

என்று நம்மாழ்வாரும் இப்பாகரத்தையே அடியொற்றிப் பரிவு காட்டினானானோ. (இருந்துகிடந்தானே) இப்படித திருப்பதி காரிலே களைப்பாற இருப்பதும் கிடப்பதும் செய்தவனை. (கேடில சீரானே) குற்றமற்றவையாய், அழிவில்லாதவையான கல்யாண குணங்களை உடையவனை. (முன் கஞ்சைக் கடந்தானே) முன்பொரு நாளிலே தன்னைப் பல வழிகளிலே கொல்லப்பார்த்த தீயபுந்திக் கஞ்சை அழித்து, அவன நினைவை அவனுக்கேயாம்படி செய்து தன்னை நமக்கு உபகரித்தவனை. (நெஞ்சமே காண) நெஞ்சமே! இப்படிப் பரிவோடு அநுஸந்திக்கப்பார். 34.

35. கரண்காணென விரும்பும் கண்கள் சதிரிலகு
பூண்டாரகலத்தான் பொன்மேனி—பாண்கட்
தொழில்பாடி வண்டறையும் தொங்கலான் செம்பொற்
கழல்பாடி யாத்தொழுதும் கை.

கண்கள்—என்னுடைய கண்களானவை, கதிர் இலகு-
ஒளிவிளங்கா நின்றுள்ள. பூண்—திருவாரணங்களையும்,
தார்—மாலையையும், அகலத்தான்—திருமார்விலே உடையனான
எம்பெருமானுடைய, பெரன் மேனி—பொன்போன்ற திரு
மேனியை. காண காண் என விரும்பும்—'காணவேணும்
காணவேணும்' என்று ஆசைப்படாநின்றன; வண்டு—
வண்டுகளானவை. அறையும்—ஒளிசெய்யப்பெற்ற, தொங்க
லான்—மாலையையுடையனான அப்பெருமானுடைய, தொழில்—
சேஷ்டிதங்களை, பாண் கண் பாடி—ராகத்திலே அமைத்துப்
பாடி, செம் பொன் கழல்—சிவந்த பொன்போன்ற திருவடி-
களை, யாம்—நாம், கை—கைகளினாலே, பாடி தொழுதும்—
பாடி வணங்குவோம்.

அவ:— (காண்காணென) 'நெஞ்சமே! காண்' என்று
உபதேசித்தார் கீழ். இந்திரியங்கள் தாம் முற்பட்டு இவரை
மூட்டுமளவாயிற்று என்கிறது.

அவ:— 'நெஞ்சமே காண்' என்று உபதேசித்து
இவர் வாய்முடுவதற்கு முன்னே சக்திராதித்யான பூர்த்திய
கரணங்கள் தாம் முற்பட்டுத் தம்மையும் ப்ரேரித்துக்
கொண்டு அங்கே மேல்விழுகிறபடியைக்கண்டு ஆங்கர்யப்
படுகிறார்.

35. அவ:— சென்ற பாகரத்தில 'நெஞ்சமே காண்' என்று
நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தது இவர் வாய்முடுவதற்கு முன்னமே நெஞ்சுக்கு
வசப்படாத கண் முதலான வெளியிந்திரியங்களுங்கூடத் தாமே
முற்பட்டு, அவற்றுக்கு நியாமகரான தம்மையும் நியமித்துக்
கொண்டு பகவதவிஷயத்திலே மேல்விழுகிறபடியைக் கண்டு
ஆங்கர்யப்படுகிறார்.

மூ-தி 16

வ்யா:— (கதிரிலகு பூண்டாரகலத்தான் பொன்மேனி காண்காணென விரும்பும் கண்கள்) ஒளிவிடாநின்ற ஹாரத் தையும தாரையுமுடைத்தான திருமார்வையுடையவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமேனியைக் கண்கள் காண்காணென விரும்பாநின்றது. (பாணித்யாதி) பாட்டிலே தொழிதுண்டாகப்

உரை:— என்னுடைய சண்களானவை புகர் ஒளிவிடா நின்றுள்ள ஆபரணங்களையும் திருமாலையையுமுடைத்தான் அகன்ற திருமார்வையுடைத்தானவனுடைய பொன்மலை போல ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமேனியைக் காணவேணும் காணவேணுமென்று, காமகாலத்தில சிறுப்ரஜைகள் சோறு சோறு என்றலையுமாபோலே மிகவுமாசைப்படா நின்றன. பாட்டினிடத்திலே அவனுடைய திவ்யசேஷ்டித் தங்களை வைத்துப்பாடி. மதுபானமத்தமாய்க்கொண்டு

வ்யா:— (காண காண் என விரும்பும் கண்கள்) எனக்கு வசப்பட்டு இருக்கவேண்டிய என கள்கள், என்கையும் நியமித்துக்கொண்டு, சேதனஸமாதி,யாலே 'பகவத்விஷயத்தைக் காணவேணும் காணவேணும்' என்று ஆசைபடத்தொடங்கின. (காண் காண் என விரும்பும்) பஞ்சகாலத்திலே சிறுகுழந்தைகள் 'சோறு சோறு' என்று அலைவதுபோலே, இவையும் உண்ணும் சோறுபருகுதீர் தீன்னும் வெற்றிலையாள் பகவத்விஷயத்தைக் காண ஆசைப்படாநின்றன. அப்படி உண்ணும்சோறு முதலான வற்றைப்போலே ஆசைப்படக்கூடிய விஷயமோ அது? என்ன, (கதிரிலகு பூண் தார் அகலத்தான பொன்மேனி) கடர் ஒளிவிடும் திருவாரபரணங்களையும், வைஜயந்தியெனும் வளமாலையையும் உடைய அகன்ற திருமார்வையுடைய பொன்மலைபோலே ஆசைப்படத்தக்க திருமேனியானோ அது; ஆகையாலே அதைக் காண் காண் எனக் கண்கள் விரும்பாநின்றன என்கிறார். இப்படிக்கண்கள் மரத்திரமல்ல; வாய் அவனைப் பாடவும், கை அவனைத் தொழவும் விரும்புகையாலே அவை சொல்லுகிறபடியும் நாம கேட்போம் என்கிறார் பாகரத்தின எஞ்சியபகுதியாலே,—(வாய்) இந்திரியங்களை நியமிக்கும் நிலைபோய், இந்திரியங்களால் நியமிக்கப்படும் நிலையை அடைந்த நாம். (பாண்கண் தொழிப்பாடி) பாட்டினிடத்திலே அவனுடைய திவ்ய சேஷ்டித்தங்களை வைத்துப் பாடி. (தொழில் பாடி) ஏறடர்த்ததும், ஏனமாய் நிலம் கீண்டதும்,

பாடி: பாண்தொழிலுண்டாகப்பாடியென்றுமாம். அவனுடைய தொழிலைப்பாட்டிலேவைத்துப் பாடியென்னவுமாம். (வண்ட றையுந்தொங்கலான்) வண்டுகள் சப்தியாநின்றுள்ள மாலையை யுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைக் கையாலே தொழுவோம். 35.

வண்டுகள் சப்தியாநின்றுள்ள திருமாலையாலே அலங்க்ருத னவனுடைய. சிவந்த பொன்போலே அதிர்வாக்ய மன திருவடிகளை நாம் வாயாரப்பாடி. கையாலே அத்ய ப்ரிதிலைமடங்கும்படி தொழுவோம். பாணென்று பாட் டாய். கண்ணென்று இடமாய். பாட்டினிடத்திலே தொழிலைவைத்துப்பாடியென்றபடி. அன்றிக்கே பாணென்று அழகாய் அழகிய தொழிலைப்பாடியென்னவுமாம். பாண ருடைய தொழிலிலே-ரீதியிலே பாடியென்னுதல். பாட்டுக் களைத் தொழிலுடைத்தாம்படி பாடியென்னவுமாம். 35:

முன் இராமனாய் மாறடர்த்ததும். மண்ணாந்ததும் ' [பெருமாள் திருமொழி 2-3] முதலான அவனுடைய ஆனைத்தொழில்களைப்பாடி. 'பாண்' என்று பாட்டு: 'கண்' என்று இடம். அப்படியல்லாமல், 'பாண்' என்று அழகாய், 'கண்' என்று இடமுடைமையாகிற பரப்பாய், அழகியதாய், மிகப்பரந்த அவனுடைய தொழிலைப் பாடி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அப்படியுமல்லாமல், 'பாண் தொழில்கண் பாடி' என்று கூட்டி, பாணருடைய தொழிலிலே—வழியிலே பாடி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அப்படியுமல்லாமல் (பாண் கண் தொழில் பாடி) என்று பாட்டினிடத்திலே தொழிலுண்டாகும்படி லக்ஷணமுண்டாகும்படியும். ஸ்வரமுண்டாகும்படியும்—பாடி. என றும் பொருள்கொள்ளலாம். அப்படியுமல்லாமல் 'பாண் தொழில் கண் பாடி', என்று, சிஷ்ட பரிக்ரஹத்தாலும், வகுத்த விஷயத்தி லாகையாலும் பாடுதல் தொழில் ஸத்தைபெற்று நிறமும் பெறுமபடி பாடி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்: இப்படிச் சேஷ்டிதங்களைப் பாடுவதோடு வாய் திருப்தியடைந்துவிடுவதில்லை: அவன் திருவடி களையும் பாடவைக்கிறது என்கிறார்.—(வண்டு அறையும் தொங்க லான் செம பொன் கழல்பாடி) வண்டு+ள ஒளி செய்யும் திருமாலையை உடையவனுடையதாய், சிவந்ததாய் (அல்லது நேர்மையுடையதாய்), செம்பொன்போலே மிகச் சிறந்ததாய், ஆசைப்

36. கைய கனலாழி கார்க்கடல்வாய் வெண்சங்கம்
வெய்யகதை சார்ங்கம் வெஞ்சுடர்வாள்—செய்ய
படைபரவை பாழி பனிநீ ருலகம்
அடியனந்த மாய ரவர்க்கு.

பனி நீர் உலகம்— குளிர்ந்த நீரையுடைய கடல்குழந்த
உலகங்களை. அடி—தனது திருவடிகளினாலே. அனந்த—அளந்து
கொண்ட. மாயர் அவர்க்கு— ஆச்சரியச் செய்கையை
யுடையரான அப்பெருமாளுக்கு. கைய—கையிலுள்ள, கனல்
ஆழி—சுடர்விடும் சக்கரமும். கார் கடல் வாய் வெண் சங்கம்—
கருங்கடலில் தோன்றின வெளுத்த சங்கும். வெய்ய—
வெம்மையுடைய, கதை—கதையும். (வெய்ய)—வெம்மையை
யுடைய, சார்ங்கம்—சார்ங்க வில்லும், வெம் சுடர் வாள்—
வெம்மையுடைய சுடரையுடைய நாந்தகவாரும் ஆகியவை.
செய்ய படை—அழகிய திவ்யரயுதங்களாம்; பரவை—கடலா
னது, பாழி—படுக்கையாம்.

அவ:— “யாம் தொழுதும்” என்று மனோரதித்த
படியே அநுபவிக்கிறார்.

படத்தக்கதான திருவடிகளை வாயாரப்பாடி. இங்கு திருவடிகளைச்
சொன்னது திருமேனி. திவ்யதேசம் முதலானவற்றுக்கு
உபலக்ஷணம். (பாடி) கண்களுக்கு இரையிட்டதுபோலே. வாய்க்கும
இரையிடக்கடவேராம். (கை தொழுதும்) நம் ஆர்வமெல்லாம்
அடங்கும்படி கையால் அவன் கழல்களைத் தொழுவோம். கண்
களுக்கும், வாய்க்கும் இரையிட்டதுபோலே கைகளுக்கும் இரை
யிடுவோம். “வண்டு பாடி அறையும் தொங்கலா னுடைய பாண்கண்
தொழிலையும், செம்பொன் கழலையும் பாடிக் கை தொழுதும்”
என்று கூட்டியும் பெருள் கொள்வாருண்டு. 35.

37. அவ:— சென்ற பாகரத்தில் “பாடக்கடவேராம்” என்று
மனோரதித்தபடியே, அவனுடைய பெருமையைப்பாடி அநுபவிக்கி
றார் இப்பாகரத்தில்.

வ்யா:—(கைய களலாழியித்யாதி) (செய்ய படை கைய) இவை கையிலேயுள்ளன. “செய்ய” என்று ஆபரணமான போது புகரைச் சொல்லுகிறது; ஆயுதமானபோது விதேயமான ஆயுதங்களைச் சொல்லுகிறது. (பரவை பாழி) திருப்

உரை:— குளிர்ந்த நீரையுடைத்தான கடல் சூழ்ந்த பூமியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்ட ஆர்ச்சர்ய பூதனான அந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே நெருப்பையுமிழாரின்றள்ள திருவாழி. கறுத்த நிறத்தை யுடைத்தான கடலிடத்தே பிறந்த வெளுத்த நிறத்தை யுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யம். வெவ்விதான ஸ்ரீகூதை, அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீஸார்ங்கம், வெவ்விய கேஜஸ்ஸையுடைய திருக்குத்துடைவாள் இவையாகிற அழகிய திவ்யா

வ்யா:— (பனி தீர் உலகம் அடியளந்த மாயர் அவர்க்கு) குளிர்ந்த நீரை உடையதான கடல்கூழ்ந்த பூமியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்ட ஆர்ச்சர்யச்செயலையுடைய அந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. ‘தொழில் பாடுவேரம்’ என்று சென்ற பாகரத்தில் ஆசைப்பட்டதுபோலே அவனுடைய உலகளந்த தொழிலைப் பாடுகிறார். ‘கழல்பாடி’ என்று சென்ற பாகரத்தில் ஆசைப்பட்டதுபோலே கழலாலே உபலக்ஷிதமான அவனுடைய திவ்யாயுதங்கையுடைய திருமேனியையும், பள்ளிகொள்ளுமிடத்தையும் பாடுகிறார் முதல் அடிகளாலே.— (கனல் ஆழி, கார்க்கடல் வாய் வெண் சங்கம், வெய்ய கதை, சார்ங்கம், வெஞ்சுடர் வாய் செய்ய படை கைய) எதிரிகளின்மேலே நெருப்பை உமிழும ஸூதர்ஸன சகரம், கறுத்த நிறத்தை உடைய கடலில் பிறந்த வெளுத்த நிறத்தையுடைய பாஞ்சசனனியமாகிற சங்கு. எதிரிகளுக்கு வெம்மைமிக்கதான கௌமோதகியெனும் கதை அதைப் போலவே எதிரிகளுக்கு வெம்மைமிக்க சார்ங்கமென்னும் வில், அதுபோலவே எதிரிகளுக்கு வெம்மைமிக்கதாய், கூர்மையாலே சுடர்விடாநிற்பதான நாததகமென்னும் குத்துவாள் ஆகிய செம்மைமிக்க திவ்யாயுதங்கள் கையிலே உள்ளன. செம்மையாவது.— எதிரிகளுக்கு ஆயுதங்களாம்போது எம்பெருமான் கருதுமிடம் பொருகையாகிற விதேயத்வமும், அடியார்க்கு ஆபரணமாம்போது ஒளியுமாகும். (பரவை பாழி) திருப்பாற்கடல் பள்ளிகொள்ளு

பாற்கடல் படுக்கை. (பனி நீருலகமடியளந்த மாயரவர்க்கு) கடல் சூழ்ந்த பூமியளந்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு. 36.

37. அவற்கடிமை பட்டேன் அகத்தான் புறத்தான்
உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான் — துவாக்கும்
பவளவாய்ப் பூமகளும் பன்மணிப் பூனாரம்
திகழுந் திருமார்வன் தான.

அவற்கு—அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு, அடிமை பட்டேன்—ஆட்பட்டவனானேன். உவர்க்கும் கருங்கடல் நீர் உள்ளான்—உபுககரிககின்ற கரிய கடல்நீரில் சயனித்தி நப்ப வனாய், துவர்க்கும் பவளம் வாய் பூ மகளும்—சிவந்த பவளம் போன்ற வாலையுடையளான பிராட்டியும், பல மணி பூணடலவகையான ரத்னங்களழுத்தின திருவாடரணங்களும், ஆரம்-ஹாரங்களும், திகழும்—விளங்கப்பெற்ற, திருமார்வன் தான்—திருமார்பையுடையவனான எம்பிரான், அகத்தான் புறத்தான்—(என்னுடைய) உள்ளிலும் வெளியிலும் வாசியறக் கலந்திருக்கின்றான்;

அவ:— (அவற்கு) நான் அடிமையிலே அந்நவியிக்க. ஸௌபுரியைப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு புஜிக்க ஆசைப்படா நின்றான் என்கிறது.

யுதங்கள் திருக்கையிலேயுளவாயிராநிறை; திருப்பாற்கடல் படுக்கையாயிராநிறை—என்று வித், த, ராய் அநுபுவிக்கிறார். 36.

அவ:— இப்படி தாம் அவனையநுபவிக்கப்புக்வாறே, அவனும் தன் பெருமையைப் பாராமல் தம் பக்கவிதம் மீடமாயிருக்கிறது. இப்படியும் சில செய்ய படைகளிருப்பதே! இப்படியும் ஓர் படுக்கையிருப்பதே! என்று ஆம்சர்யத்துடன பாடி, அனுபவிக்கிறார். பதவுரையின்போலே, 'கைய கனலாழி..... வாள செய்ய படை; பரவை பாழி' என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். 36.

37. அவ:— முப்பத்தைந்தாம் பாகரத்தில் ஆசைப்பட்டபடி பாடுவதுடன் நில்லாமல், கைதொழுகை முதலான ஸேஷவ்ருத்தி

வ்யா:— (உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான்) திருப்பாற்
கடலை வாஸஸ்த்ராமாக உடையனாய். (துவர்க்கும் பவள
வித்யாதி) பெரியபிராட்டியாரையும் அநேகம் மாணிக்கங்களை
அத்யபி, நிவிஷ்டனாய்ச்சொண்டு பல வடிவுகொண்டு தம்மை
அநுபவியாநின்றானென்கிறார்.

உரை:—அப்படிப்பட்ட வைபவத்தையுடையனான
வனுக்கு ஒரு ப்ரகாரத்தாலே அடிமைபுக்கேள்; அனந்தரம்
பூமியைச் சூழ்ந்து, லவணோத்தரமாய், கழத்திருக்கிற கடல்
நீரிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், சிவந்த பவளம் போலே
யிருந்துள்ள திருவகூரத்தையுடையனான பெரியபிராட்டி
யாரையும், பலவகைப்பட்ட ரத்னங்களையுடைத்தான
களையும் செய்யத்தொடங்கியவுடன், அவனும் தன பெருமையைப்
பாராமல், தபமிடம் பேரார்வமுடையவனாய், பல வடிவுகொண்டு
தம்மை அநுபவியாநின்றான் என்கிறார் இப்பாகரத்தில். "வாரிக்
கொண்டு உளகை விழுங்குவன் காளரில்" என்று ஆர்வற்ற
என்னையொழிய எனளரில் முன்னம் பாசித்துத் தான் என்கை முற்றப்
படுகினாள்" [திருவாய் 9-6-10] என்ற நம்மாழ்வாரின் அநுபவம்
இவர்க்கு இப்பாகரத்தில் நடக்கிறது.

வ்யா:— (அவற்கு அடிமைபட்டேன) 'யாம் தொழுதும் கை'
என்று ஆசைப்பட்டபடியே கைதொழுகை முதலான வகைகளில்
ஒன்றாலே வாக்மனஸ்சுக் களுக்கு எட்டாத பெருமையை உடைய
அத்தகைய பெருமானுக்கு அடிமை செய்யத் தொடங்கினேனாயின;
(அகத்தான புறத்தான்) இவ்வளவிலே அவன் ஸௌபுரியைப்
போலே பல வடிவுகளை எடுத்துக்கொண்டு, என்னுடைய உள்ளோடு
வெளியோடு வாசியற எல்லாவிடங்களிலும் கலந்து நின்று என்கை
அநுபவியாநின்றான். 'நாள்தோறும் என்னுடைய ஆக்கையுள்ளும்
ஆன்யுள்ளும் அல்ல புறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி எங்கும் நின்றாய்'
[திருவாய் 4-7-6] என்ற நம்மாழ்வாருடைய அநுபவம் இங்கு ஒப்பு
நோக்கத்தக்கது. இப்படி எவனை மேலறிமுந்து அநுபவிப்பவனான
தனக்கு ஓர் இருப்பிடமும் அநுபூவ்யங்களும் தன்கை மேல்விழந்து
அநுபவிப்பாரும் இல்லாதவனோ? எனளில், மிகச்சிறந்த இருப்பிடத்
தையும், அநுபூவ்யங்களையும் அநுபேஷக்தாக் களையும் உடையவரை
கிமர் அவ்விருப்பிடத்தையும், அவ்வநுபூவ்யங்களையும், அவ்வநு
பேஷக்தாக் களையும் காற்சடைக்கொண்டு என்கை அநுபவிப்பதிலே
ஒருபபட்டுநின்றான் என்கிறார் பாகரத்திள் எஞ்சிய பகுதியாலே,—

புடைத்தாயிருந்துள்ள பூரணத்தாலே திகழாநின்றுள்ள திருமார்பையுமுடையவன். அவனுக்கடிமைப்பட்டேன். குறைவற்ற மேன்மையையும் வடிவழகையுமுடைய ஸ்ரிய:பதியானவன் எனடிமையிலே அந்நவயிதத மாத்ரத்திலே உள்ளும் புறம்பும் விட சக்தனாகிறிலன். 37.

ஆபரணங்களையும் திருவாரத்தையுமுடையதாய்க் கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள திருமார்பையுமுடையனான அவன் தான், அந்த ஒப்பனையையும் குறைவற்ற மேன்மையையும் பிராட்டி புடைய ஆதரத்தையும் புரிந்துபாராமல், ஸௌபுரியைப் போலே பலவடிவெடுத்துக்கொண்டு உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறக்கலந்து நின்று அநுபூதியாநின்றான். ஒருவனுடைய அபிநிவேஸமிருக்கும்படியே! என்று ஈடுபடுகிறார். 37.

(உவர்க்கும் கருங்கடல் தீருள்ளான்) உப்புக் கரிக்கும் கறுத்த கடல் தீரிலே சயகரித்திருப்பவன். "தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் வானோர் பெருமான்" [திருவாய் 1-5-4] என்கிறபடியே ஸருஷ்டிகாலத்தில் படைத்துக் கண்வளர்ந்த ஏகார்ணவத்தைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தையொட்டித் திருப்பாற்கடலைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். அப்போது 'உவர்க்கும் கரும்' (உப்புக்கரிக்கும் கறுத்த) என்று விசேஷணமிட்டது வ்யர்த்தமாக்காதோ? எனில்: பால்போன்று வெளுத்த தீரிருப்பது கொண்டு திருப்பாற்கடல் எனப்படும் அக்கடலும் தாம் காணும் கடலைப்போலே உவர்க்கும் என்று கொள்ளலாம். "நீலக்கடல் கடைந்தாய்" [திருவாய் 10-10-7] என்றவிடத்திற் போலே எம்பெருமானுடைய திருநிறத்தின் ஒளியாலே திருப்பாற்கடல் கருங்கடலாயிற்று என்றும் கொள்ளலாம். (துவர்க்கும் பவளவாய்ப் பூமகளும் பனமணிப்பூணாசூரம் திகழும் திருமார்பன தான) சிவந்த பவளம்போன்ற வாயையுடையவளாய், தாமரையின் ஸாரமெல்லாம் ஓர் வடிவெடுத்ததோ என்னும்படி தாமரையில் வீற்றிருப்பவளான பெரியபிராட்டியாரும், பலவகைப்பட்ட சத்தினங்களையுடைய ஆபரணங்களும் ஹாரங்களும் விளங்காநிற்கும் திருமார்பை உடையவள கிடர் திருப்பாற்கடலான அவ்விருப்பிடத்தையும், அநுபேரகத்திரியாகவும், அநுபூவ்யையாகவுமிருக்கும் பூமகளையும், அநுபூவ்யமான பனமணிப்பூண்களையும் விருமபாமல் காற்கடைக் கொண்டு எப்பெருமையுமற்ற எனைக் கைவிடமாட்டாமல் விரும்பி, பலவடிவெடுத்து என்னுடைய உள்ளும், புறமும் கலந்து அநுபவிக்கிறான் என்று கீழோடே கூட்டிப் பெருள் கொள்வது.

38. தானே தனக்குவமன் தன்னுருவே யெவ்வுருவும்
தானே தவவுருவும் தாரகையும்—தானே
எரிசுடரும் மால்வரையும் என்முசையும் அண்டத்
திருசுடரு மாயனிறை.

‘ துவர்க்கும் ’ என்றது சுவையைச்சொல்லுவதல்ல; ‘ துபராடை ’
என்றவிடத்திற்போலே செந்திறத்தைச் சொல்லுகிறது. கருங் கடல
முதலானவற்றைக் காற்க்கடைக் கொண்டதாக இங்கு பாசுரத்தில்
இல்லாவிடிலும், இப்பாசுரத்தை விவரிக்கப்படுகிற
மற்றையாழ்வார்கள்

அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும்
ஐதுநொய்தாக வைத்து என்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி
வாழச்செய்தா யெம்பிரான்! [பெரியாழ் திரு 5-4-8]

பனிக்கடலில் பள்ளிகோளேப்
பழகவிட்டு. ஓடிவந்தென்
மனக்கடலில் வாழவல்ல
மாயமனாள் நமபீ! [பெரியாழ் திரு 5-4-9]

வடதடமும் வைகுந்தமும்
மதிள் துவ ராபதியும்.
இடவகைகளிகழ்ந்திட்டென்பால்
இடவகை கொண்டனையே. [பெரியாழ் திரு 5-4-10]

கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்த வாளும
புல்லென் ரெழிந்தனகொல ஏபாவம்.—வெல்ல
நெடியான் நிறங்கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான்,
அடியேன துள்ளத் தகம். [பெரிய திருவ 68]

என்று அருளிச்செய்கையாலே இங்கும் அப்படியே கொள்ள
வேண்டும் 37.

எவ் வருவும்—எல்லாப் பொருள்களும், தன் உருவே—
அவனறனக்கு ஸரீரமாகவேயிருக்கும்; தவம் உருவும்—
தபஸ்ஸுபண்ணிப் புண்யஸரீரம் பெற்ற பிரமன் முதலான
வர்களும். தாரகையும்—நக்ஷத்திரங்களும், தானே—அவனறன
வடிவாகவேயிருக்கும்; எரி சுடரும்—சுடர்விடும் அக்னியும்,
மால வரையும்—டெரிய குலபர்வதங்களும். எண் திசையும்—
எட்டு திக்குக்களும். அண்டத்து—அண்டத்தினுள் உள்ள,
இரு சுடரும்—சந்த்ரஸூர்யர்களும். தானே ஆய இறை—
தனக்கு பரகாரமாயிருக்கப்பெற்ற எம்பெருமான். தனக்கு
தானே உவமன்—(ஒப்பற்றவனாகையாலே) தனக்குத் தானே
உபமானமாயிருப்பவன்.

வ்யா—(தனக்குவமன் தானே) தனக்குபமான ரஹிதன். உப
மானராஹிதயத்துக்கடி ஸகல பதார்த்தங்களும் அவனுக்குப் ப்ர

அவ:—இப்படி என்னை மேல்விழுந்து விரும்புகிறவன்
ஒரு காடருஷனல்லன். ஸர்வேஸ்வரன் கிடரென்கிருர்.

உரை:—தன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களும்
தனக்கு ஸரீரமாயிருக்கும். தபஸ்ஸைப்பண்ணிப் புண்யஸரீர
ராய், ஸ்ருஷ்ட்யாதி, கார்யங்களிலே அதிகரித்த ப்ரஹ்மாதி,

58. அவ:— இப்படி என்னை மேல்விழுந்து விரும்புகிறவன்
ஒரு பெருமையுமற்ற தெருப்போக்கனல்லன்; தனக்குவமையில்லாத
ஸர்வேஸ்வரன்கிடர்! என்கிருர்.

வ்யா:— தனக்குவமையில்லாதவன் எனபதை முதலிற் சொல்லி,
அதற்கு ஹேதுக்களைப் பாகரத்தின எஞ்சிய பகுதியாலே சொல்லு
கிருர். (தன்னுருவே எவ்வுருவும்) “யஸ்யாதமா ஸரீரம்” “யஸ்ய
ப்ருதிவீ ஸரீரம்” [ப்ருஹ 5-7] “தானி ஸர்வாணி தத்வபு:”
[வி.பு 1-22-86] “தத் ஸாவம வை ஹரேஸ தநு:” [வி.பு 1-22-88]
“ஜகத் ஸாவம் ஸரீரம் தே” [ரா.பு 20-26] என்று ஸ்ருதி முதலான
ப்ரமாணங்களைத்தும் ஒரு மிடருக கோஷிக்கும்படியாக, தன்கைத்
தனிந்ந எல்லாப் பொருள்களும் தனக்கு ஸரீரமாயிருக்கும். (தானே
தவவுருவும் தாரகையும்)

காரமாய், தான் ப்ரகாரியாய், ப்ரகார்யந்தரமின் றிக்கேயிருக்கை.
(தன்னுருவேயெவ்வுருவும்) எல்லாப் பதார்த்தங்களும்வனுக்கு

பதார்த்தங்களும் நக்சத்ரங்களும் தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயடங்கும்படி தனக்கு ப்ரகாரமாயேயிருக்கும். ஜ்வலநஸ்வபூவமான அக்ரியும், பெரிய குலபர்வதங்களும் எட்டுதிக்குகளும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சந்த்ரஸூர்யர்களாகிற இரண்டுவகைப்பட்ட தேஜ:பதார்த்தங்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கும். இப்படிக்கார்யகாரணரூபமான

“யுகுகோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: |
புநஸ் தரைலோக்ய தூத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி ஸுஸ்ரும: ||”
[பாரசு-ஸபா 14-8]

[ஆயிரங்கோடி யுகங்கள் விஷ்ணுவைக் குறித்துத் தவம் செய்து ஆராதித்து மறுபடியும் மூவுலகிற்கும் பதியாயிருக்கும் ப்ரஹ்ம பதவியைப் பெற்றான் பிரமன் என்று கேள்விப்படுகிறோம்.] என்றும்.

“மஹாதேவ: ஸர்வமேதே மஹாத்மா
ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ ||”
[பாரசு-சாததி 20-12]

[மஹாதேவனான சிவன் ஸர்வமேதும் எனும் யாகத்தில் தனையே ஹோமம் செய்து தேவதேவனான.] என்றும் சொல்லுகிறபடியே நெடுங்காலம் இவனை நோக்கித் தவம் புரிந்து, அதனால் புண்ய ஸீரத்தைப்பெற்று, ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் முதனிய பெருந்தொழில் களுக்கு உரியவரான பிரமன் சிவன் முதனியவர்களும், சேரதிமயமான நக்சத்திரங்களும் ‘தான்’ என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி தன்னை விட்டுப்பிரிக்கவொண்ணாத ப்ரகாரமாயிருக்கும். ‘பிரமன் சிவன் முதனியவர்களாயிருக்கும்’ என்று மாத்திரம் சொன்னால் சில அறிவினிகள் ஸ்வரூபக்யமாக மயங்கி, த்ரிமூர்த்யைக்கதையும், தேவதைக்கதையும், ஆத்மைக்கதையும் கூறிவிடுவார்களென்று ஆலோசித்து, இங்கு கூறப்படும் ஐக்யம் சற்றுமுன் சொல்லப்பட்ட ஸீராத்மத்தன்மைமால் ஏற்பட்டது என்பது தோற்ற, தவம்புரியும் சேதனரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோடு, அசேதனமான நக்சத்திரங்களோடு வாசிவாற எல்லாம் அவனே கிடர் என்கிறார். தாரகைகளாகிற அசேதனப்பொருள்கள் மாத்திரமல்ல, எல்லா அசேதனப்பொருள்

சரீரம். (தானே தவவுருவும்) தபஸ்ஸுபண்ணி, புண்யஸ்ரீர
ரான அதி,காரிகளும் அவனுக்கு ப்ரகாரம். 38.

ஸகல பதூர்த்தகூங்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாய். தான் ப்ரகாரி
யாய். தனக்கொரு ப்ரகார்யந்தரமின் றிக்கேயிருக்கக்கடவ
ஸ் ரீ வே ஸ் வ ர ன் தனக்குத்தானே உபமானமாயிருக்கும்.
இன்னமுமிப்படி இருப்பானொரு ஈஸ்வரனுண்டாகிலிறே
ஓப்புச்சொல்லலாவதென்று கருத்து. 38.

களுமே தான் என்னும் சொல்லுக்குள்ளே அங்குமபடி அவனுக்கு
ப்ரகாரமாயிருக்கின்றன என்பது தோற்ற, மற்றும் சில முக்கியமான
அசேதனப் பொருள்களை எடுத்து அவனோடு, ஒன்றாகப் பேசுகிறார்
மேலே,—(எரிசுடரும்) எரியும் இயல்வடைய அகலியும் தானே
யாய், (மால்வரையும்) பெரிய குலபர்வதங்களும் தானேயாய், (எண்டி
சையும்) “தி,ஸ்ஸ்ச நாராயண: விதி,ஸ்ஸ்ச நாராயண:” [நாராயணோப
நிஷத்] [நாலு திகளுகும். நாலு விதிகளுகும் நாராயணனே.]
என்கிறபடியே எட்டுதிகளுகும் தானேயாய். (அண்டத்து இருசுடரும்
தானே ஆய இறை) அண்டத்தினுள்ளிருக்கும் சந்திரன் உரையா
ஆகிய இரண்டு சோதிகளும் தானேயாயிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரன்.
இங்கு ‘சில பொருள்களை எடுத்தது கார்ய நிலையிலும் காரண
நிலையிலுமிருக்கும் எல்லாச் சேதநாசேதனங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.
‘தானே’ என்றவிடங்களில் ஏகாரங்களாலே, இப்படியிருப்பவன்
வேறு எவனுமில்லை என்று காட்டுகிறார்.

“ஜ்யோதீம்ஷி விஷ்ணுர் புவநாநி விஷ்ணு:

வநாநி விஷ்ணுர் கிரயோ தி,ஸ்ஸ்ச |

நத்ய: ஸமுதூராஸ்ச ஸ ஏவ ஸர்வம்

யத்யஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விபரவாய ||” [வி.பு.12-12 35]

[அந்தணர் தலைவரே! சோதிகளும் விஷ்ணுவே; உலகங்களும்
விஷ்ணுவே; வனங்களும், மலைகளும், திசைகளும், நதிகளும்,
ஸமுதரங்களும் விஷ்ணுவே; நிலையானதாகையால் உள்ளதெனப்
படும் சேதனமும், நிலையற்றதாகையால் இல்லதெனப்படும் அசேத
னமும் ஆகிய எல்லாம் அவனே.] என்று ஓஷ்ஷிஷ்ணுபுராண கதையு
கோஷிகசப்பத் தனோ. இப்படிச் சாயகாரண நிலைகளிலுள்ள
எல்லாப் பொருள்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாய். தான் ப்ரகாரியாய்.
தனக்கு ஒரு ப்ரகாரியற்றிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனையாலே தானே

39. இறையாய் நிலனாகி யெண்டிசையும் தானாய்
மறையாய் மறைப்பொருளாய் வானாய்—பிறைவாய்ந்த
வெள்ளத்தருவி விளங்கொலிநீர் வேங்கடத்தான்
உள்ளத்தினுள்ளே யுளன்.

இறை ஆய்—ஸர்வஸ்வாமியாய். நிலன் ஆகி—பூமிக்கு
அந்தர்யாமியாய், எண் திசையும் தான ஆய்—எட்டு திக்குக்
களிலுமுண்டான எல்லாப்பொருள்களையும் வியாபித்திருப்ப
வனாய். மறை ஆய்—வேதங்களுக்கு ப்ரவர்த்தகனாய். மறை
பொருள் ஆய்—அந்த வேதங்களின் பொருளாயிருப்பவனாய்.
வான் ஆய்—நித்ய விபூதி நிர்வாஹகனாய். பிறை வாய்ந்த—
சந்திரமண்டலத்தைக் கிட்டியிருப்பதும். வெள்ளம் அருவி
விளங்கு—மிக்க ஜலத்தையுடைய அருவிகளினால் விளங்கு
வதாய். ஒலி நீர்—ஒலி செய்யும் நீர்நிலைகளை உடையதான
வேங்கடத்தான்—திருவேங்கடமலையில் வாழ்பவனான எம்
பெருமான். உள்ளத்தின் உள்ளே உளன்—என்னெஞ்சினுள்ளே
இருக்கின்றான்.

அவ:—இப்படி ஐகதூரகாரனாய் நின்ற ஸர்வேஸ்வரன்
திருமலையிலே வந்து ஸன்னிஹிதனாய். பின்பு என் ல்மருத,
யத்தைவிட்டுப் போகிறிலனென்கிறார்.

தனக்கு உபமானமாவதொழியத் தனக்கு ஒரு உபமானமற்றிருக்கிறான்
என்கிறார் முதலில் (தானே தனக்குவமன்) இப்படியிருப்பவன இன்
னொருவன உண்டானவனறன்றோ இவனுக்கு உபமானம் சொல்லலா
வது என்று கருத்து. 38.

39. அவ:—இப்படி உலகளைத்தையும் உருவாகக் கொண்ட
ஸர்வேஸ்வரன் திருமலையிலே வந்து நின்று நமக்கு எளியனாய், என்
நெஞ்சைப்பெற்றபின்பு அதைவிட்டுப் போகமாட்டாதவனான
என்கிறார்.

வ்யா:—(இறையாய்) ஸர்வஸ்வாமியாக அனைவர்க்கும் தலை
வனாயிருப்பவன கிமர் என நெஞ்சிலே வந்துசேர்ந்தான்! (நிலனாகி)
பூமிக்கு அந்தர்யாமியாகி. பூமிக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்ததும்
என்னெஞ்சில வந்து சேர்வதற்கே எனகை. (என்டிசையும்
தானாய்) எட்டுத்தசைகளுக்கும் அந்தர்யாமியாகி. ஒருவனைப்பிடிக்க

வ்யா:—(இறையாதித்யாதி) உபய விபூதியுத்தனாய். பூமியும் எட்டுத்திக்குகளும் வேதங்களும் தானிட்டவழக்கு. (மறைப்பொருளாய்) வேதப்ரதிபாத்யனாய். (பிறையாதித்யாதி) சந்த்ரபதத்திலே கிட்டின வெள்ளத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள

உரை:— ஸர்வஸ்வாமியாய். பூமிக்கந்தர்யாமியாய், எட்டு திகிலுண்டான ஸமஸ்தசேதனரையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய். சேதனர்க்கு ஹிதாஹிதஜ்ஞாபகமான வேதங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். பரமசகாஸஸ்ப்துவாச்யமான பரமபதத்தையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய், சந்த்ரபதத்தைக் கிட்டியிருப்பதாய். மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான திருவருவிகளினுடைய விளக்கத்தையுடைத்தாய் த்வரியாநின்றன ஐலஸம்ருத், தியோடே கூடியிருப்பதுமான திருமலையை வாஸஸ்தானமாகவுடையனான

ஊரை வளையுமாப்போலே என்னை ஆகர்ஷிப்பதற்காக எட்டுத் திகிலுமுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் வியாபித்தான் என்கை. (மறையாய்) வேதங்களாகி. எனக்கு தன்மை தீமைகளைக் காட்டுவதற்காக வேதங்களை முதனமுதலில் படைத்தவனும் அவனே என்கை. (மறைப்பொருளாய்) வேதப்பொருளாய். நின்றவனும் இவனே யென்கை. வேதத்தை அளித்ததுடன், அதன் உண்மைப்பொருளையும் எனக்கு உணர்த்தினான் என்று கருத்து. (வானாய்) 'பரமசகாஸம்' எனப்படும் பரமபதத்திற்கும் நிர்வாஹகனாய். "விடு திருத்துவான" [திருவாய் 1-5-10] என்கிறபடியே என்னாத் திருநாட்டில் வரவேற்பதற்காகப் பரமபதத்தையும் அலங்கரிக்கத் தொடங்கினான் என்று கருத்து. எட்டா நிலமான அங்கு சென்று சேரும்வரை தான அனுபவிக்கலாம்படி. திருவேங்கடமலையிலே எளியனாய் நின்றான் என்கிறார் மேலே,—(பிறை வாய்ந்த வெள்ளத்தருவி விளங்கொலி நீர் வேங்கடத்தான்) சந்திரமண்டலம் வரை உயர்ந்திருப்பதாய், நீர் மிகுந்திருக்கும் அருவிகளால் விளங்காநிற்பதாய், ஒலி செய்யும் தீரையுடைய ஸ்வாமிபுஷ்கரிணிபோன்ற பல தடாகங்களை உடைய தான திருவேங்கடமலையை இருப்பிடமாக உடையவன். திருமலையிலே நின்றதும் என நெஞ்சில் புக இடம் பார்ப்பதற்கே என்று கருத்து. இவ்வளவும் செய்தது எனனெஞ்சில் புகுந்து என்னைத் தளக்காக்குவதற்கே என்கிறார்,— (உள்ளத்தின் உள்ளே உள்ள)

திருமலையிலே நின்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே
அவஸரப்ரதீக்ஷணயிருக்கிறான். 39.

40. உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தமனென்றும்
உளன்கண்டாய் உள்ளுவாருள்ளத்(து)-உளன்கண்டாய்
விண்ணொடுங்கக் கோடுயரும் வீங்கருவி
வேங்கடத்தான்
மண்ணொடுங்கத் தானளந்த மன்.

நல் நெஞ்சே—அவனையும் உளனாக்கிய நல்ல மனமே!
விண் ஒடுங்க—மேலுலகங்களெல்லாம் ஒரு மூலையில் ஒதுங்கும்
படி. கோடு—சிகரங்கள். உயரும்—உயர்ந்தோங்கி யிருக்கப்
பெற்றதும். வீங்கு அருவி—நிறைந்த அருவிகளையுடையது
மான, வேங்கடத்தான்—திருமலையில் எழுந்தருளியிருப்ப
வனும். மண்—பூமிப் பரப்பெல்லாம். ஒடுங்க—(திருவடியின்
ஒரு மூலையிலே) ஒடுங்கிப் போம்படி. தான் அளந்த—தான்
அளந்து கொண்டவனுமான. மன்—அரசன், உளன் கண்டாய்—
(நம்மை ரக்ஷிப்பதனாலே) ஸத்தை பெற்றிருப்பவன் காண்;
உத்தமன்—புருஷோத்தமனான அப்பெருமான். என்றும் உளன்
கண்டாய்--எக்காலத்திலும் (நம்மை ரக்ஷிப்பதிலே திளை
கொண்டு) இருக்கிறான் காண்; உள்ளுவார் உள்ளதது—
நினைப்பவர்களுடைய மனத்திலே. உளன் கண்டாய்—நித்ய
வாஸம் செய்பவன் காண்.

ஸர்வேஸ்வரன் திருமலையில் நிலை இங்கே வந்து புகுருகைக்கு
அவசரம் பார்த்து நின்ற நிலையென்று கோற்றும்படி
என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே நித்யஸந்நிஹிதனாயிரா
நின்றான். 39.

என நெஞ்சினுள்ளே இடைவிடாமல் வாழ்கின்றான். என் நெஞ்சைப்
பெற்றனோடு இறையாய் நிலனாகி நின்றதெல்லாம் அஸத்ஸமம்
என்னுமபடி என நெஞ்சிலே உகந்து நிலையாநிற்கிறான் என்று
கருத்து. 39.

வ்யா:— (உளன்கண்டாய்) அவனுடைய ஜீவநம் நம் முடைய ஸத்தாஹேது. “इच्छात एव तव विष्वपदार्थसत्ता” (இச்சாத ஏவ தவ விஸ்வபதார்த்தஸத்தா) (நன் னெஞ்சே) எம்பெருமான் நம்முடைய ஸத்தாஹேதுவென்று சொல்லுகைக்குப் பாங்கான நெஞ்சே! (உத்தமனென்று முளன் கண்டாய்) நம்முடைய ஸத்தாஹேது அவனென்று வினேத்திராதவன்றும் என்றும் அவனிருக்கும்படியிதுவே.

அவ:— இப்படி ஸர்வாதிகுணவன் என் பக்கலிலே வந்து புகுந்தபின்பு. நெஞ்சே! நமக்கினி ஒருகுறைகளு மில்லை கிடாயென்கிறார்.

உரை:— அவனுடைய உண்மைக்கிசைந்து அதை ஸபூலமாக்கின நல்ல நெஞ்சே! நம் பேறு தன் பேறுக விரும்பி ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவான ஸர்வேஸ்வரன் நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே உளையிருக்குமவன் கிடாய். நாமவ னுடைய உண்மைக்கு இசைந்த இன்றோடு இசையாத முன்போடு வாசியற ஸர்வகாலத்திலும் நம்முடைய ரக்ஷணத் திலே உத்யுக்தனாய்க்கொண்டு உளையிருக்குமவன் கிடாய்.

40. அவ:— நெஞ்சே! முன் பாகரத்திற் கூறியபடி ஸர்வ ஸ்வாமியாயிருப்பவன் தம்மிடம் வந்து புகுந்தபின்பு தமக்கு என்ன குறை? என்கிறார்.

வ்யா:— (நல நெஞ்சே!) ‘அவன் உளன்’ என்றால் ‘இல்லை’ என்னுமல் உளனென்று இசைந்திருந்து அவனுடைய உண்மை யைப் பயனுடையதாக்கிய நல்ல நெஞ்சமே! இவர் நெஞ்சு ‘உளன்’ என்றால் தான் உளனுமல் ஏகையாலே, அவனையும் உளனாக்கிய நல்ல நெஞ்சே! என்றுமாம். (உளன் கண்டாய்) நம்முடைய பயனையே தனக்குப் பயனாக விரும்பி ரக்ஷிக்கும் இயல் புடைய ஸர்வேஸ்வரன் நம்மை உய்விப்பதாலே உளனாயிருப்ப வன் கிடாய்! “इच्छात एव तव विष्वपदार्थसत्ता” [மூவைகுண்டஸ்தவம 36] [உள விருப்பத்தாலேயே எல்லர்ப் பொருள்களும் ஸத்தை பெறுகின்றன.] என்னும்படி நம்மையும் உளராக்கிக்கொண்டு அவன் உளையிருக்கிறான் கிடாய் என்றுமாம். (உத்தமன் என்றும் உளன் கண்டாய்) நாம் அவன் உளன் என்று இசைந்த இன்றோடு. இசையாத அநாதிக் காலத்தோடு வாசியிலலாமல் எப்போதும் அப்புகுஷோத்தமன் நம்முடைய ரக்ஷணத்தாலேயே உளன்றிநின்று உளையிருப்பவன் கிடாய்.

(உள்நுவாரித்யாதி) புகாப்புக்கால் விலக்காதாருடைய ஹ்ருதயத்திலேயுளன். (விண்ணித்யாதி) .. உத்தமனென்று

அவன் தானே வந்து புகுருமிடத்தில் விலக்காமற்பொருந்தி அநுஸந்தித்திருக்குமவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலே உள்ளா யிருக்குமவன் கிடாய். ஆகாரபாதி,களான ஊர்த்,வலோகங்

நம்மிடம் கைமுதல் யாதொளவும் தேவையில்லையோ? எனில், அவன் அநாதிகாலமாகத்தானே நமது நெஞ்சில் புக இடம் பார்த்திருந்தவன்; இவ்வளவு நாளாக நாம் இடங்கொடுக்காமல் விலக்கிவந்தோம்; இன்றே விலக்காமை பெற்றோம்; அவனும் உட்புகுந்தான்; ஆகையால் உட்புகுர இடம் பார்த்திருக்கும் அவனைப் புகாதே என விலக்காமல் அவனோடு பொருந்தி அநு ஸந்திக்க இசையையே நமக்கு வேண்டியது எனகிறார்.— (உள்ள வார் உள்ளத்து உளக்கண்டாய்) அவன் தானே வந்து பு-ப் பார்க்குமபோது 'புகாதே' என விலக்காமல், அவனோடு பொருந்தி அவனை அநுஸந்திக்குமவர்கள் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து தான ஸத்தை பெற்றிருக்குமவனாகிடாய்! இதுவரையில் உள்ள பாகரப் பகுதி முதல் திருவந்தாதியின் தொண்ணூற்றொன்பதாவது பாகரத் திலும் அப்படியே உள்ளது. அவ்விடத்தில் நமது வியாக்கியானம் இங்கேயும் பொருந்துமாகையால் அதை அப்படியே கொடுக்கிறோம்.

(உள்ள கண்டாய்) பல பாகரங்களில் பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிப் பெருமையையெல்லாம் பிறருக்கு உபதேசித்தவர் இப்பாகரத்திலே எல்லாவுடையவற்றை நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறார் எனபது பொருந்தாது. நம்மை ரக்ஷிப்பதால் தன் உண்மை (ஸத்தை- இருப்பு) ஏற்படுகிறது என்று சொல்லலாம்படி நம்முடைய ரக்ஷ ணத்திலே ஊசறியிருக்கிறானன்றோ ஸர்வேச்வரன் எனகிறார். (உள்ள கண்டாய்) நம்மை நம்மிடமே காட்டிக்கொடுத்து அழியச் செய்யாமல் ரக்ஷிப்பதற்கு ஸர்வேச்வரன் இருக்கிறானே! பிறரால் நமக்கு வரும் தீங்கைக் காட்டிலும், நம்மால் நமக்கு வரும் தீங் களன்றோ அதிகமாயிருக்கிறது. பிறரைக் கண்டு அஞ்சுவதைவிட நம்மைக்கண்டன்றோ நாம் அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது. நம்மிடம் நம்மைக் காட்டிக் கொடுக்காமலிருப்பதற்காகவன்றோ அவனையே உபாயமாகப் பற்றவேண்டியிருக்கிறது. (கண்டாய்) நான் ஒருகால ஆத்மநாஸத்தை விளைத்துக்கொள்ள முற்பட்டாலும், நம்மைரக்ஷித்து மூ-தி 18

ஸத்தைபெறும் அவனை நீ நினைப்பாயாக என்கிறார். "பித்தத்தாலே
மோஹித்துக் கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொண்டேனாகில், அறுத்துவிழ
விடுகிடாய் என்று அறிவுடை யார்க்குச் சொல்லிவைக்குமாப்போலே"
என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. "நீர்மயங்கியபோதிலும் தெளிவா
யிருக்கும் சிறப்பு எனக்குண்டோ?" என்று திருவுள்ளத்துக்குக்
கருத்தாக, (நன்னெஞ்சே) அவனே நமக்கு ரக்ஷகன் எனலும் அர்த்
தத்தை எனக்கும் உபதேசிகன வல்லமைபெற்றிருக்கிறாயன்றோ நீ!
'முத்துற்ற நெஞ்சே' [பெரியதிருவ-1] என்கிறபடியே பகவதவிஷ
யத்தில் என்னிலும் முற்பட்டு நிற்பாயன்றோ நீ! (நன்னெஞ்சே)
'நமமை ரக்ஷித்து ஸத்தைபெறுவான் அவன்' என்று கூறினால், இது
எப்படிக்கூடும் என்று ஆக்ஷேபிக்காமல், இசைந்து உகக்கும்
நன்மையை உடைய நெஞ்சே! என்கிறாராகவுமாம். ஸர்வேஸ்வரனை
அவன் பிறரை ரக்ஷித்து ஸத்தைபெறுவதென்பது கூடுமோ? எனில்:
(உத்தமன்) அவன் புருஷோத்தமனாகையாலே கூடும் என்கிறார்.
பிறரை ஹிம்னிப்பதே யாத்ரையாயிருப்பவன் அதமாதமன். சுய
தலத்திற்காகப் பிறரை ஹிம்னிப்பவன் அதமன். சுயநலத்தையும்
விட்டுப் பிறரை ரக்ஷிப்பவன் மத்யமன். பிறரை ரக்ஷித்தாலொழிய
உயிர்தரிக்கமாட்டாமையாலே என்றும் பிறர்க்கு நன்மையை
நினைத்தவண்ணமேயிருப்பவன் உத்தமன். நம்மை ரக்ஷித்துத்
தான் உளனாயிருக்கும் தன்மை, தாம் அனுகூலராயிருக்கும் இன்று
தானோ? எனில்: (என்றும் உளன் கண்டாய்) "அஸந்தேவஸபுவதி
அஸத்யப்ரஹ்மேதிவேத்யசேத" [தை-ஆந-6] என்கிறபடியே ப்ரஹ்ம
ஜ்ஞானமில்லாமையாலே நாம் இல்லாதவராயிருந்தவனானோடு.
"அஸதிப்ரஹ்மேதிசேத்யவேத்யஸந்தமேகம் ததோ விது:" [தை-ஆந-6]
என்கிறபடியே ப்ரஹ்மஜ்ஞாதமிருந்தமையாலே நாம் உளராயிருந்த
வனானோடு வாசியற என்றுமே நம்மை ரக்ஷிக்க உறுதிபூண்டு.
அதனாலே உளனாயிருக்கும்வன்கிடாய்! இந்தீரமையுடையவன் எட்
டாக் கனியாய், துர்லபனாயிருப்பானோ? எனில்: (உள்ளத்து உளன்
கண்டாய்) நம் நெஞ்சிலேயே அதிஸூலபனாய் - எழுந்தருளியிருக்
கிறான் கிடாய்! "அனந்தனபாலும் கருடனபாலும் ஐதுநொய்தாக
வைத்து என் மனந்தனனுள்ளே வந்து வைகி" [பெரியாழ்திரு 5-4-8]
"பனிக் கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென மனக்
கடலில் வாழவல்ல மாயமனான நம்பி" [பெரியாழ்திரு 5-4-9] "வட
தடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும் இடவகைகள் இகழந்
திட்டு எனபால இடவகை கொண்டனையே" [பெரியாழ்திரு 5-4-10]
என்கிறபடியே பரவ்யூஹவிபுவாரச்சாநிலைகளெல்லாம், நமமைப்
பெறுகைக்கு அவன் ஸாததாதுஷ்டானம் செய்யுமிடங்களாகையாலே

முள்ள்கண்டாய் " என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது. உபரிதந
லோகங்களும் சில எல்லையுண்டென்றிராதே இவை

களடங்க ஓரருகே ஒதுங்கும்படி சிகரங்கள் ஓங்கியிரா
நிற்பதாய் நாலுபாடும் நிறைந்து துன்பபி வெள்ளமிடுகிற

நம்மைப் பெற்றபின்பு இளங்கோயில்களான அவற்றைக் கைவிட்டு,
"விஸ்வஸ்யாயதநம் மஹத்"[கத-நா] "நெஞ்சமே தீள்நகர்"[திருவாய்
3-8-2] என்கிறபடியே பெருங்கோயிலான நம உள்ளத்திலே உகப்
போடு புகுந்து நிதயவாஸம்செய்து நிதயஸத்தை பெற்றிருக்கிறான்.
இப்படி அவனை உள்ளத்திருத்துவதற்கு நாம அனுஷ்டித்த
ஸாத்யநாநுஷ்டானமென்ன? எனில்: (உள்ளுவார் உள்ளகது உள்ள
கண்டாய்) தனனை நெஞ்சிலே இருந்த இசைவார் உள்ளத்திலே
இனிப்பிடுகதுத் தள்ளினாலும் போகேன என்று வாழ்கிறாங்கிடாய்!
தான் புகப்புககால 'புகாதே!' என்று ஆணையிட்டுத் தடுக்காதவர்
களுடைய நெஞ்சைவிட்டுப்போக அறியான்! இத்தால் ஜீவன்பக்கல
உள்ளது அத்வேஷமும் ஆபி, முக்யமுமே என்கிறது.

இனி, பாகரத்தின பிச்சுடிகள் இரண்டினாலும், "உத்தமன்
என்றும் உள்ளகண்டாய்" என்பதை விவரிப்பதன்மூலம், நம்மிட
முள்ள விலக்காமையும் அவன் அநாதிகாலமாகச் செய்த முயற்சி
களின் பலனாகையாலே, அதையும் உபாயமாக்கவொண்ணாது
என்கிறார். "வெள்ளத்தின் உள்ளானும், வேங்கடத்துமேயானும்"
என்று முதலாழ்வார் அவனுடைய ஸாத்யநாநுஷ்டானத்துக்கு
ப்ரமாணம் ஒரு வெள்ளமும் மலையும் என்றார். இவர் அதற்கு
ப்ரமாணம் மலையாக உயர்ந்துகிடப்பதோடன்றியில், விண்ணும்
மண்ணும் பரளியும் கிடக்கிறது என்கிறார். (விண்ணொடுங்கக்
கோடுயரும் வீங்கருவி வேங்கடத்தான்) ஆகாயத்திலுள்ள மேல்
உலகங்களனைத்தும் ஒரு மூலையிலே ஒடுங்கலாய்ப்படி சிகரங்கள்
ஒங்கியிருக்கப்பெற்றதாய், நார்புறமும் நிறைந்து துன்பபி வெள்ள
மிடுகிற திருவருவினை உடைத்தான திருமலையை இருப்பிடமாக
உடையவனாயிருப்பவன். நான் அதுகூலனாயிராதவனானும் என்னை
வச்சரிப்பதற்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான் என்று கருத்து.
'விண்' என்று ஆகாயத்திலுள்ள உலகங்களைச் சொல்லுகிறது.
கோடு—என்று சிகரங்கள். 'இந்த மேலுலகங்கள் நமக்கு எலலைக்
கட்டுவதாவது' என்பனபோலே உயர்ந்துள்ளன சிகரங்கள்
என்கிறார். (விண்ணொடுங்கக் கோடுயரும்) திருவேங்கடமுடையா.

வேண்டாவென்றுகொண்டு உயராவின்ற-ஆகாஸாதி, லோகங்க
ளெல்லாம் ஒடுங்கும்படிக்கீடாக உயராவின்ற சிகரத்தை
யுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமலையிலே நின்றவன் பரப்பின
திருவடிகளிலே பூமிதோற்றுதபடி அளந்துகொண்ட மன்னன்-
உடையவன். இந்தரன் இழந்தது பெறுகையாலும் மஹாபலி
யைப்பறித்து வாங்கிக்கொடுக்கையாலும் இவனே உடையவ
னென்று தோற்றுகின்றது. 40.

41. மன்னு மணிமுடிநீண்டு அண்டம்போ யெனடிசையும
துன்னுபொழிலனைத்தும் சூழ்கழலே—மின்னை
உடையாகக் கொண்டு அன்றுலகளந்தான் குன்றம்
குடையாக ஆகாத்த கோ.

திருவருவிகளையுடைத்தான திருமலையையிருப்பிடமாக உடை
பனுவன் பூமிப்பரப்படங்கலும் திருவடிகளுக்குள்ளே
அடங்கும்படி தானளந்துகொண்ட ராஜாவாயிருக்கும். 40.

னுடைய பரத்வத்தைக்காட்டுகின்றவைபோலேயுள்ளன திருமலைச்
சிகரங்கள். (வீங்கருவிவேங்கடத்தான்) அவனுடைய கருணையைக்
காட்டுகின்றவைபோலேயுள்ளன திருமலையருவிகள் (மண்ணாடுவ
கத் தாளளந்த மன்) பூமி முழுவதும் ஒரு திருவடியிலே மறைந்து
ஒடுங்கும்படியாகத் தானே அளந்த அரசன். தன் மண்ணாகையாலே
தானே அளந்துகொண்டு, தானே இதற்கு அரசன் என்று
காட்டினான். (மன்) இந்தரன் இழந்த உலகை இவனமூலம் பெறுகை
யாலும், மஹாபலியிடமிருந்து பறித்து இவன் இதிரனுக்கு உலகை
வாங்கிக்கொடுக்கையாலும், அவர்களெல்லாம் உலகை உடைய
வர்களல்லரென்றும், இவனே உலகை உடையவனென்றும்
தோற்றுகிறது. இவரு மண்ணை ஓடியாலே அளந்ததைச்சொன்னது.
விண்ணை மற்றுரடியாலே அளந்ததற்கும் உபலக்ஷணம்.
விண்ணையும், மண்ணையும் அளப்பதுபோன்ற ஆனைத்தொழில்
களைச் செய்ததும் தான் அதுகூலனாயிராத தைசுகளில் எனைப
பெறுவதற்காக அவன் செய்தவையே என்று கருத்து. ஆகையால்,
அருமபாடுபட்டு நமமிடம் விலக்காமையையும் விளைதது. நம்
உள்ளத்தில் வந்து அவன் புகுந்தபின்பு நமக்கு என்ன குறை?
என்று நெஞ்சோடு சொல்லிக்களிக்கிறார். 40.

குன்றம் குடை ஆக-கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகக் கொண்டு, ஆகாத்த கோ-பசுக்களைக் காப்பாற்றின ஸ்வாமியானவன், அன்று-முன்பொருகாலத்தில், மன்னுமணிமுடி-ரத்னங்களையுடையதாய், பொருத்தமுள்ளதான கிரீடம், நீண்டு-ஒங்கி வளர்ந்து அண்டம் போய்-அண்டச் சுவரைச் சென்றுகிட்ட. எண் திசையும்-எட்டு திக்குக்களையும், துன்னு பொழில் அனைத்தும்- (ஜீவர்கள்) நெருங்கிக் கிடக்கிற பூமண்டலம் முழுவதும், சூழ்-வியாபிதக, கழலே-திருவடியையாமடடி. மின்னை உடை ஆக கொண்டு உலகு அளந்தான்-மின்னலைப் பீதாம்பரமாக அணிந்துகொண்டு உலகங்களை அளந்தான்.

வ்யா:— (மன்னுஇத்யாதி) (அண்டம்போயெணடிசையும் மன்னுமணிமுடி நீண்டு) அண்டத்தையும் எட்டுத்திக்குக்

அல:— “மண்ணெடுங்கத்தாளளந்த” என்று ப்ரஸ்துதமான திருவுலகளந்தருளின துவ்ய சேஷ்டி கத்திலே மீளவும் திருவுள்ளம் சென்று அந்த அபகாரததைப் பேசிய நுபவிக்கிறார்.

உரை:—மலையைக் குடையாக தரித்துக்கொண்டுநின்று வர்ஷத்திலே அழியப்புகக பசுக்களை காப்பித்தருளின திருபாதிக ஸ்வாமியான கருஷ்ணன் உபயாபித, தநாத, த்வத்

41. அல:—“மண்ணெடுங்கத்தாளளந்த மன” என்று திருவுலகளந்தருளின ஆகா கதொழிற் ப்ரஸ்துதமானவரே. அதிலேயே திருவுள்ளம் ஈடுபட்டு, அச்செயலையே விவினாகப்பேசி அநுபவிகிறார். முதலாமவர்கள் ப்ரதவப்ரமுதலையே போலே ப்ரதவத்திலும், ப்ரதவத்தோடு தேவந்திணையான ந.ப.கரமனந்தாந்தத்திலும் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவர்களாகிறார்.

வ்யா:—(அண்டம் போய்) எண்ணிசையும் மன்னும மணிமுடி நீண்டு) தலையாற அலைய சுவரையும் கிரிததுக்கொண்டுபோய், எட்டு திசைகளிலும் வியாபித்தது திணிககிரமனுடைய பொருந்திய மணிமுடி. (மன்னும் மணிமுடி) பொருந்திய மணிமுடி. “ஆதி,

களையும் ஆதி,ராஜ்யஸூசகமான திருவடிக்ஷேகம் வ்யாபிக்கவும். (துன்னித்யாதி) சேதநராலே செறியப்பட்ட பூமியடங்ளலும் திருவடிகளையாகவும். (மின்னித்யாதி) மேகபதத்துக்கவ்வருகே வளர்ந்தருளுகிறபோது மின்னெத்திருப்

துக்குத் தகுதியாய்க்கொண்டு பொருந்தி அழகிய ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்டிருக்கிற திருவடிக்ஷேகமானது முகிவறவளர்ந்து அண்ட,பித்தியிலே சென்று கிடும்படியாகவும் எட்டுதிக்குகளையும் ப்ராணிகள் நிறைந்துகிடக்கிற பூமி எல்லாவற்றையும் திருவடிகளே வ்யாபிக்கும்படியாக

ராஜ்யமதி,கம் பி,வநாநாம் ஈஸ தே பிஸுநயந் கில மெள்ளி:” [வரதராஜஸ்தவம் 25] [சசனே! உன் கிரீடமே நீ உலகங்கட்கொல்லாம் தலைவன் என்று காட்டிக்கொடுத்தது.] “கிரீடஞ்ஞரத்நராஜிராதி,ராஜ்யஜல்பிகா” [ர-ஸ்த 1-91] [திருமுடியிலும், திருமுடிப்பட்டையிலும் அழுத்திய மணிவரிசை நீயே பரம்பொருள் எனக்காட்டித்தருகிறது.] என்றுப்போலே உப,யனிபூ,திநா,னமிருப்பவனுக்கே பொருந்திய மணிகள் அழுத்தப்பெற்ற கிரீடம். அன்றிக்கே, “முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவே” [திருவாய் 3-1-1] “முகேந்தது,கார்திருந்முகம் தரங்கி,தேவ ரங்கி,ண:” [ர-ஸ்த 1-91] [ரங்கநாதனுடைய முகசந்திரனின் காந்தி மேல் நோக்கி அலையெறிவதுபோல் உள்ளது (முடிமணி வரிசை)] என்றுப்போலே, திருமுகத்தோடு பொருத்தியிருக்கும் மணிமுடி என்றும் கொள்ளலாம். ‘எண்டிசையும் நீண்டு’ என்று அந்வயமாகையாலே, ‘எண்டிசையும் மனனும்’ என்று அந்வயிக்கக்கூடாது. ‘எண்டிசையும்’ என்பதை இரண்டாமடியோடு கூட்டிப்பொருளுரைப்பர் அப்பிள்ளை. (‘எண்டிசையும் துளனுபொழிலனைத்தும சூழ்கழலே’) எட்டு திசைகளையும், சேதனர் நிறைந்துகிடக்கும் பூமி முழுவதையும் ஓர் திருவடியே வியாபிக்கும்படியாகவும். (சூழ்கழலே) ‘மண்ணெடுங்க’ என்று சென்ற பாகரத்தில் அருளியபடியே மண முழுவதும் திருவடிகளிலே மறைந்து, பிரகாசிப்பது வியாபித்த திருவடியேயாயிற்று. துளனு—(சேதனர்) நெருங்கியிருக்கும்படியான பொழில்—பூமி. (மின்னை உடையாகக்கொண்டு அன்று உலகளந்தான) மேகமண்டலத்தையும் கடந்து வளருகையாலே, மேகமண்டலத்திலுள்ள மின்னல்கள் இவனுக்குத் திருப்பீதாம்பூரம் போலே விளங்கின; இப்படி மணிமுடி அண்டம்போய் நீண்டு,

பீதாம்பரமாகக்கொண்டு உலகளந்தான். (குன்றமித்யாதி)
தாரலோக்யத்தையும் தன்னுடைய திருமேனியிலே மறைத்
தவன் ஒருமலையாலே தன்னுடைய திருமேனியை மறைத்
துக் கொண்டான். 41.

42. கோவலனாய் ஆநிரைகள் மேய்த்துக் குழலாதி
மாவலனாய்க் கீண்ட மணிவண்ணன்—மேனி
அரி(எரி)யுருவமாகி இரணியன் தாகம்
தெரியுமிரால் கீண்டான் சினம்.

கோவலன் ஆய்-இடையனாய்ப்பிறந்து, ஆ நிரைகள்—
பசுக்கூட்டங்களை. மேய்த்து-(புல்லுந் தண்ணீருமுள்ளவிடங்
களிலே கொண்டுசென்று) மேய்த்தவனாயும், குழல் ஊதி-
(பசுக்களை ஒன்று சேர்க்கப்) புல்லாங்குழலை ஊதினவனாயும்
மா—குதிரை வடிவு கொண்டு நலியவந்த கேசி யென்னுமசு
ரனை வலன் ஆய் கீண்ட—வல்லவனாய்க் கொண்டு கீழித்த

வும் மேகபதத்துக்குமவ்வருகே செல்ல வளருகையாலே
அங்குண்டான மினைலைத் திருப்பீதாம். ரமாகக்கொண்டு
மஹாபலி உதகம்பண்ணிக் கொடுத்தவன்று லோகத்தை
அளந்துகொண்டான். 41.

பொழிலனைத்தும் சூழ்கழலாம்படியாக, மினை உடையாகக்கொண்டு
அங்கொருநாள் உலகளந்தான். அவன்தான் யாரெனில்: (குன்றம்
குடையாக ஆகாத்த கோ) மஹாபலியால் இந்திரனுக்கு ஆபத்து
வந்தபோது மாவனிடமிருந்து உலகளந்து இந்திரனுக்குக் குடி
விருப்பைப் பெற்றுக்கொடுத்தவன், அவ்விந்திரனாலேயே பசுக்
களுக்கு ஆபத்து வந்தபோது கைக்கேட்டினதொரு குன்றைக்
குடையாயெடுத்து இந்திரன் பொழிந்த மழையைத்தடுத்து, மழை
யாலே அழியவிருந்த பசுக்களைக் காத்த ஸ்வாமியாவான். அநு
கூலனான இந்திரனே பிரதிகூலனானபோது, அவ்விந்திரனுக்காக
மூவுலகையும் தன்னுடைய திருமேனியிலே மறைத்தவன், ஒரு
மலையாலே தன்னுடைய திருமேனியை மறைத்துக்கொண்டு, தன்னை
யன்மீது பசுக்களையும் அவ்விந்திரனிடமிருந்து காப்பாற்றினான்!
இவனுடைய ஸ்வாமித்வம் இருந்தபடியென்! என்று ஈடுபடுகிறார். 41.

வனாயும். மணி வண்ணன்—நீலமணி போன்ற வடிவை வுடையவனாயும். மேலி அரி உருவம் ஆகி—பொருந்திய நரசிங்க வடிவங்கொண்டு, இரணியனது ஆகம்—இரணியா ஸுரனுடைய முரட்டுடலை, உகிரால்-நகங்களினால், கீண்டான்-கிழித்தவனாயுமுள்ள பெருமானுடைய, சினம்-சீற்றத்தை. தெரி-(நெஞ்சமே) தெரிந்துகொள்.

வ்யா:—(கோவலனித்யாதி) ப்ராஹ்மணனாய் ஒத்துச் சொல்லப்பெறுமாபோலேனுடைய ஜாதீக்கு உசிதமாகப்படுக்களை யும் மேய்த்துக் குழலையுமுதி. (மாவலனித்யாதி) அப்பருவம

அவ:—ஒருநாட்டுக்காக அந்யாபிமானத்தால் வந்த ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷித்தமைசொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஒரு குக்காக விரோதிசனைப்போக்கி ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

உரை:—பசுமேய்க்கைக்கு யோக்யஸையுண்டாம்படி இடையனாய்ப் பிறந்து, ஜாத்யுசிதமாகப் பசுக்கள் திரகோப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள விடந்தேடி வயிறுநிறையமேய்த்து

42. அவ:—தன்னதலஸாத உலகைத் தனவதாக அபிமானித்த மாவலியிடமிருந்து, உலகையே மீட்டு ரக்ஷித்ததை அருளிஞா சென்ற பாகரத்தில். இதில திருவாய்ப்பாடியாகிற ஓர் உருகு ஏற்பட்ட விரோதிசனைப் போக்கி ரக்ஷித்ததாகும். ஒரு பக்தனுக்குத் தகப்பனே விரோதியானபோது அவ்விரோதியைப்போக்கி அவ னொருவனை ரக்ஷித்ததையும் பேசி இரப்புகிறார். உலகம் முழுவது மாகிலுமாம், ஒருராகிலுமாம், ஓராஸகிலுமாம் ரக்ஷிக்கவல்லவன் இவன் ஒருவனே என்றபடி.

வ்யா:—(கோவலனாய் ஆநிரைகள் மேய்க்குக்குரஜாத்) உலகை மீட்பதற்கு வாமனனாய் ப்ராஹ்மணப்ரஹ்மசாரியானபோது வேத மோதக்கொண்டே மாவலியின் யஜ்ஞவாடத்திற்கு நடந்தாற் போலே, திருவாய்ப்பாடியை ரக்ஷிப்பதற்குக் கண்ணனுய்வதரித்த போது பசுமேய்க்கவல்ல இடையனாகவே ஆகி, அச்சாதக்குரிய செயலகளைச் செய்தான்; பசுக்கள் கூட்டங்களுக்காகப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள இடம் தேடிச்சென்று அவை வயிறு நிறையப் படியாக மேய்த்து, அப்பசுக்களை ஒன்று சேர்ப்பதற்காக ஆயர் செய்யும் குழல ஊதும் தொழிலையும் ஒறைவறச் செய்தான்.

நிரம்பாமையிலே கேசியினுடைய வாயைக்கிழிக்கவல்லனாய். விரோதியைப்போக்குகையாலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். (மேனியித்யாதி.) மேனி—நரத்வஸிம்ஹத்வமான இரண்டு வடிவுகொண்டால் பொருந்தாதேயிருக்குமோவென்னில். ஒரு வடிவுபோலே பொருந்தினபடி. அன்றிக்கே. மேனி

திருக்குழலையுதி அந்தப்பருவத்தே தான் பிற்காலியாதே நினைத்தது செய்யவல்ல ஸமர்த்தனாய்க்கொண்டு கேசியினுடைய வாயைக் கிழித்தவனாய், விரோதிபோகப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே. நீலரத்னம்போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவழகையுடையனாய், இரண்டுவடிவை ஏககாலத்திலே எடுத்துக்கொண்டவளவிலே சேராச்சேர்த்தியாயிராதே. சேர்பாலும் சுண்டச்சர்க்கரையும்போலே பொருந்தியிருக்கிற

அங்குமாவலியின் அபிமானமாகிற தடையைப் போக்கினாற்போலே, இங்கும் கேசியாகிற விரோதியைப் போக்கினான் என்கிறார் மேலே,— (வலனாய் மாகீண்ட மணரிவண்ணன்) கடும் வேகத்துடன் ஓடிவரும் அகரக் குதிரையைக்கண்டு பிளவாங்காமல், அவ்விளம்பருவத்திலேயே தான் நினைத்ததை முடிக்கவல்ல ஸமர்த்தயமுடையவனாய்க்கொண்டு கேசியென்னும் அகரனான அக்குதிரையை வாயைக் கிழித்துப்போட்டு. விரோதி அழியப் பெற்றதால் உண்டான ஆனந்தத்தாலே நீல ரத்னம் போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவழகை உடையவனாவன். வலன்—வல்லவன். மா—குதிரை.

இனி, உலகிற்கு உதவுபவோதும், ஓர் ஊருக்கு உதவும்போதும் கொள்ளாத சீற்றத்தை. ஓரடியானுக்கு உதவும்போது, அல்ல திறத்தில் ஒருவன் செய்த அபசாரத்தின் மிகுதியாலே கொண்டதை அநுஸந்தித்து, அச்சினமே நமக்கு உத்யோகம் என்கிறார்.—(அரியருவமாகி மேனி) நரசிங்கமாகிப் பொருந்தி. நானும், சிங்கமும் கலந்திருந்தால் சேராச்சேர்த்தியாயிருக்குமோ? என்னும் ஐயத்திற்கு இடமில்லாமல், குழம்புப்பாலும் கற்கண்டும்போலே ஒக்ருடெதன்று பொருந்தியிருக்கிற நரசிங்கவேஷத்தோடு பொருந்தி. அன்றிக்கே, “பகவிலும், சாவிலலை இரவிலும் சாவிலலை; ஆயுதங்களால் சாவிலலை; பூமியிலும் சாவிலலை ஆகாயத்திலும் சாவிலலை; தேவனாலும் மனிதனாலும்,

யென்று ஹிரண்யனுடைய வரத்தைக்கிடடி என்றுமாம். (எரியுருவமாகி) ஒளியுண்டான ரூபத்தையுடையவனாய்ச் சினத்தாலே இரணியனாகத்தைக் கீண்டான். அன்றிக்கே. அருளன்று நமக்குத், தே, ஸ்யம்; ஆஸ்ரிதவிரோதி, கள் பக்கல அவனுக்குண்டான சினமுத், தே, ஸ்யம். அச்சினத்தைத் தெரி— அநுஸந்தி, யென்றுமாம். 42.

நரளிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு ஹிரண்யனுடைய முரட்டு உடம்பைத் திருவுகிராலே கிழித்துப் பொகட்டவனுடைய ஆஸ்ரிதவிரோதி, விஷயமாய்க்கிளர்ந்த பரமப்ராப்யமான சீற்றத்தை. நெஞ்சே! ஆராய்ந்து அநுஸந்தி, அன்றிக்கே. மாவலனாய்க்கீண்ட மணிவண்ணன் சினத்தையுடையனாய்க்கொண்டு இரணியனதாகம் தெரியுகிரால் கீண்டானென்னவுமாம். தெரியுகிர்-விருத, மாகப்ரகாஸிக்கிற உகிரென்றபடி. 42.

'மிருகங்களாலும் சாஸில்லை' என்று இரணியன் பெற்றிருந்த வரத்துக்குத்தக்கபடி தன்னை அமைத்துக்கொண்டு அந்தியம்போதில், அரியுருவாகிப் படியில் வைத்து 'நகத்தால் கிழித்ததைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். மேலி—(வரத்தோடு) பொருத்தி என்றபடி. 'எரியுருவமாகி' என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆதரித்த பாடம். நெருப்புப்போல் கண் கூகம் ஒளியுடையவனாகி என்று பொருள். (இரணியனதாகம் தெரியுகிரால் சினம் கீண்டான்) இரணியனுடைய முரட்டு உடம்பைக் கூரிய நகத்தாலே, கடுஞ்சினத்தால் கீண்டவன். தெரியுகிர்—கூரிய நகம். தெளிவாகப் பிரகாசிக்கும் நகம் என்றுமாம். அன்றிக்கே, 'நெஞ்சே!' என்னும் சொல்லைக் கூட்டிக்கொண்டு. (இரணியனதாகம் கீண்டான் சினம் தெரி) என்று அந்வயித்து. 'இரணியனுடைய முரட்டுடம்பைக் கிழித்தவனுடைய சினத்தை அநுஸந்திப்பாயாக' என்று பொருள் கொள்ளலாம். அடியானான ப்ரஹ்மாதனிடம் கொண்ட அருளைக் காட்டிலும், அவனுக்கு விரோதியான, இரணியனிடம் கொண்ட சினமே நமக்கு முக்கிய. உத், தே, ஸ்யம், நெஞ்சே! அதை அநுஸந்தித்து ஆறியிருப்பாயாக. பாகவதாபசார மிருதியாலே, மாவலியின் பாலும், கேசியின் பாலும் கொள்ளாத சீற்றத்தை இரணியன்பால் கொண்டான். அச்சினமே நமக்குப் புகல்

43. சினமா மதகளிற்றின் தின்மருப்பைச் சாய்த்து
புனமேய பூமியதனை—தனமாகப்
பேரகலத் துன்னொடுக்கும் பேரார மார்வனார்
ஓரகலத் துன்ன துலகு.

சினம் மா மதம்—கோபத்தையுடைத்தாய் பெரியதாய்
மதத்தையுடைத்தான. களிற்றின்—(குலையாபீடமென்கிற)
யானையினுடைய. தின்மருப்பை—திடமான தந்தத்தை
சாய்த்து—ஒடித்துத்தள்ளினவனும். புனம் மேய—நல்ல
விளைநிலங்களோடு கூடின. பூமி அதனை—பூமியை. தனம
ஆக—நிதியாக நினைத்துக்கொண்டு. பேர் அகலத்துள் ஒடுக்
கும்—பரப்பையுடைய திருவயிற்றினுள் அடக்கிக் கரத்த
வனும். பேர் ஆரம் மார்வனார்—பெரிய ஹாரங்கள் பூண்ட
திருமார்பையுடையனுமான எம்பெருமானுடைய. ஓர்
அகலத்து—ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞானத்தின் ஒரு பகுதியில்,
உலகு உள்ளது—உலகமெல்லாம் நிலைபெற்று உள்ளது.

அவ்:—(சினம்) அவன் ஸங்கல்பத்தாலேயன்றோ இந்த
லோகங்கிடக்கிறதென்கிறார்.

அவ:— இப்படி ஆஸ்ரிதமாத்ரத்தை நோக்குகிறவள
வன்றிக்கே தன் ஸங்கல்பத்தாலே லோகத்தையடங்க
நோக்குமென்கிறார்.

என்று கருத்து. “கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டுளதறித்து.
உன்னடியளையும் வந்து அடியினை அடைத்தேன்” [பெரிய
திருமொழி 5-8-9] என்றானோ திருமங்கையாழ்வாரும். 42.

43. அவ:—முன் பாகரத்தில் அருளியபடியே தன் அடியார்களை
ரக்ஷிப்பதோடன்றியும், தன் ஸங்கல்பத்தாலே உலகனைத்தையும்
ரக்ஷிப்பவன் இவனே என்கிறார் இப்பாகரத்தில்.

வ்யா:—(சினமா மதகளிற்றின் தின்மருப்பைச் சாய்த்து)
மிகுந்த கோபத்தையும், பெருத்த வடிவையும் உடையதாய், மத
மூட்டப்பெற்றதாகையாலே வழியில் கண்டதையெல்லாம் அழித்துக்
கொண்டுவரும் குலையாபீடம் என்னும் கம்ஸனுடைய யானையின்

வ்யா:—(சினமித்யாதி) சினத்தையுடைத்தாய்ப் பெருத்து மதித்த குவலயாபீடத்தினுடைய இரண்டு மருப்புக்களையும் அநாயாஸேந பறித்து. (புனமித்யாதி) சேதநர்க்கு போக்யங் களையுடைத்தான பூமியை. (தனமித்யாதி) தநம் போலே யிருக்கத் திருவயிற்றிலே வைத்துக் காக்கும். (பேராரமார்பனார்)

உரை:—மிக்க கோபத்தையும் முரட்டுவடிவையுமுடைத் தாய். மதுமுதி, கமாய்க்கொண்டு முன்னடி தோற்றாதே வருகிற குவலயாபீடத்தினுடைய திண்ணிதான கொம்பு களை அநாயாஸேந முறித்து விழவிட்டு, சேதநர்க்கு நல்ல பேராக்யங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கு அநுரூபமான ப்ரதேயுங்களோடே கூடின பூமியை சீரியநிதியாக நினைத்துக்கொண்டு பெரியபரப்பையுடைத்தான திரு வயிற்றுக்குள்ளே வைத்து நோக்கும் ஸ்வபாவனாய். இரு

திண்மைமிக்க தந்தங்களை வாழைத்தண்டை ஒடிப்பதுபோலே அநாயாஸமாக ஒடித்து வீழ்த்தி. (புனம் மேய பூமியதனை தன மாகப் பேரகலத்துள்ளொடுக்கும்) சேதநர்க்கு நல்ல பேராக்யங்களை விளைத்துக்கொள்ள உறுப்பான விளைநிலங்களோடு கூடிய பூமியைச் சீர்மைமிக்க நிதியைப் பெட்டியில் பூட்டிவைப்பதுபோலே தன் பெரிய பரப்பையுடைய திருவயிற்றுக்குள் வைத்துப் பாதுகாக்கின்றவனாய். புனம்—விளைநிலம். பேர் அகலம்—பெரிய வயிறு. “ஏழுலகும் உண்டும் இடமுடைத்தால்” என்று திருமங்கைமன்னனால் அநுஸந்திக்கப்படும் பரப்பையுடைய வயிறு. பிள்ளையாருக்குப் போலே வயிறு பெருத்து மார்பு சிறுத்து விகாரமாழிருக்குமோ? எனில்: (பேர் ஆர மார்பனார்) வயிற்றின பரப்புக்குப் பொருந்தி யிருக்கும் பெருமையையுடையதாய். ஆரத்தாலே அலங்கரிக்கப் பெற்ற அழகிய திருமார்பை உடையவன், ‘பேர்’ எனபது மார்புக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அனறிக் கே, ஆரத்திற்கு விசேஷணமாகக் கொண்டு இரண்டாக மடித்துச்சரத்தவேண்டும் படி பெரிதாயிருக்கிற திருவாரத்தாலே அலங்கரிக்கப்பெற்ற திரு மார்பையுடையவன் என்றும் கொள்ளலாம். (பேர்கலத்துள்ளொடுக்கும் பேரார மார்பனார்) தன் உடைமையான பூமியைத் திருவயிற் றிலே வைத்து ரக்ஷித்தமையாலுண்டான பூரிப்பாலே திருமார்பு ஆபரணம் பூண்டாற்போலே விளங்கிற்று என்று பெரியவாச்சரன்

தன்னுடைமையானது ரக்ஷிக்கப்பட்டதென்றத்தாலே ஒருபடி ஆபரணம் பூண்டாற்போலே இருக்கிறபடி. (ஒரகலத்துள்ள துலகு) அம்சமான ஸங்கல்பத்துள்ளது லோகம். ஓரப்படுகிற ஸங்கல்பத்துள்ளது என்றுமாம். 43.

மடியிட்டுச் சாத்தவேண்டும்படி பெரிதாயிருக்கிற திரு வாரத்தாலே ஒப்பித்திருக்கிற திருமார்வையுடையனுவ னுடைய, அத்விதீயமாய் அபரிச்சிந்நமான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்திலே உண்டாயிருக்கும் ஜகதது. அன்றிக்கே, ஓரப்படுவதாய் — அநுஸந்திக்கப்படுமதான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தெனனவுமாம். 43.

பிள்ளை அருளிய பொருள் களையுடையது. 'பேரகலம்' என்று விபரிதலக்ஷணையாலே சிறிய வயிற்றைச் சொல்லுகிறதென்றும் கொளவர். (ஒரகலத்துள்ள துலகு) அப்படிப்பட்ட பெருமானுடைய ஒப்பற்றதாய், அளவற்றதான ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞானத்தாலே உலகம் ஸத்தை பெற்றிருக்கும். 'அகலம்' என்பது ஹ்ருதயத்தைச் சொல்லி, அதிலிருந்து வெளிவரும் ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ஓர்' என்றது ஒப்பற்றது என்றபடி. அன்றிக்கே ஓரப்படுகிற அதாவது அநுஸந்திக்கப்படுகிற ஸங்கல்பஜ்ஞானம் என்றுமாம். அன்றிக்கே, 'ஓர்' என்று ஏகதேயம் என்னும் பொருளையுடையதாய், அவனுடைய ஸங்கல்பத்தின ஏகதேயத்திலே இவ்வுலகம் ஸத்தைப்பெற்று நிலைநிற்கிறது என்றும் கொள்ளலாம்.

“யஸ்யாயுதாயுதாம்ஸாமஸே விஸ்வஸக்திரியம் ஸ்திதா |

பரப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்ய ப்ரணமாமஸ்தமவ்யயம் ||

[வி. ப் 1-9-53]

[பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியான எவனுடைய பல்லாயிரத்தில் ஒரு பாகத்தில் உலகமாகிற சக்தி நிலைநிற்கிறதோ, குறைவற்றவனான அவனை வணங்குகிறோம்.]

“மேரோரிவாணூர் யஸ்யைதத் ப்ரஹ்மாண்டமகிலம் முநே”

[முனிவரே! இந்த பரஹ்மானுடைய முழுவதும் எவனுக்கு மேருவுக்கு அணுவைப்போலாகிறதோ.....]

“விஷ்டப்யாஹ்மித்யம் க்ருத்ஸநம் ஏகாம்ஸேந ஸ்திதோ ஜகத”

[கதை 10-42]

44. உலகமு முழியு மாழியும் ஒண்கேழ்
அலர்கதிரும் செந்தீயு மாவான்—பலகதிர்கள்
பாரித்த பைம்பொன் முடியா னடியினைக்கே
பூரித்தென் நெஞ்சே புரி.

என் நெஞ்சே—என துமனமே! உலகமும்—உலகங்களும்.
ஊழியும்—ப்ரளயகாலமும். ஆழியும்—கடல்களும். ஒண் கேழ்
அலர் கதிரும்—அழகிய நிறத்தையும் மலரும் கிரணங்களையு
முடைய சந்திரஸூர்யர்களும். செம் தீயும்—சிவந்த நிறத்தை
யுடைய தான அக்ரியும். ஆவான்—ஆகிய இப்பொருள்க
ளெல்லாம் தனக்கு ப்ரகாரமாய்ப்படி நிற்பவனும். பல கதிர்
கள் பாரித்த—பல கிரணங்களைப் புறப்பட விடுகின்ற.
பை பொன் முடியான்—அழகிய பொன்முடியையுடையவனு
மான பெருமானுடைய. அடி இனைக்கே—திருவடியினை
களுக்கே. பூரித்து புரி—பரிபூரணமாக விருப்பங்கொள்ளு.

வ்யா:— (உலகமுமித்யாதி) லோகமும். எல்லாம்
ஸம்ஹ்ருதமாய்க்காலமே ஸேஷிதத காலமும். கடலும். அழகிய

அவ:—நெஞ்சே! உபயவிபூதியுத்தனான ஸர்வேஸ்வரன்
திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கப்பார் என்கிறார்.

உரை:—லோகங்களும். காலஸேஷமாய்ப்படி ஸர்வமும்
உபஸம்ஹ்ருதமான ஸம்ஹாரகாலமும். கடல்களும். அழகிய

[நான் இவ்வுலகையெல்லாம் ஓர் அம்சத்தினால் தரித்துக்கொண்
டிருக்கிறேன்.] முதலான ப்ரமாணங்கள் இங் கு அனுஸந்திக்கத்
தக்கவை, 43.

44. அவ:—நெஞ்சே! உபயவிபூதியையும் உடையவனான
ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கப்பார் என்கிறார்.

வ்யா:— (உலகமும் ஆவான்) எல்லா உலகங்களும் நான்
என்னும் சொல்லுக்குள் அடங்கும்படி அவற்றைப் ப்ரகா
ரமாகக் கொண்டவனாய். அவற்றிற்கு அத்தர்யாமியாபி ருப்ப
வன். (ஊழியும் ஆவான்) ஸ்ருஷ்டி, துஸாஸிஸ் இருந்த

தாய் அலராரின்றுள்ள ஒளியையுடைத்தான ஆதி,த்யனும். அக்னியும் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையவன். இத்தால் ஐகதாகாரதையச் சொல்லுகிறது. (பலகதிரித்பாதி) பரம ப த த் தி லே எழுந்தருளியிருக்கும்படி. . (பலகதிர்கள்) “*दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेद्युगपदुत्थिता*” (தி,வி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப,வேத்,யுக,பது,த்தி,தா) என்னும்படியே நூருயிரமாதித்யர்களை

நிறத்தையுடைத்தாய் விஸ்த்ருதமாகாநின்றள்ள கிரணங் களையுடைய சந்த்,ரஸூர்யர்களும். சிவந்த நிறத்தை யுடைத்தான அக்னியுமாகிற பதார்த்தங்களை ப்ரகாரமாக வுடையனாய். இவ்வளவன்றிக்கே பரமபதத்திலே அஸங்க், யாதமான கிரணங்களைப் புறப்படவிடாநிற்பதாய். அழகிய

முற்கூறிய எல்லா உலகங்களும் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டு. அதாவது ஸூக்ஷ்ம நிலையை அடைவிக்கப்பட்டு காலம் ஒன்றே எஞ்சிநின்ற ப்ரளயகாலத்தையும் ப்ரகாரமாயுடையவனாகிருப்பவன். (ஆழியும் ஆவான்) கடலும் ஆவான். அப்ரளயகாலத்தில் உலகை விழுங்கிக் கொண்டு பெருகிய * நில்லாத பெருவெள்ளமாகிற ப்ரளயநீரையும் தனக்கு ப்ரகாரமாக உடையவன். அளறிக்கே, உலகமும் என்று சொல்லப்பட்ட உலகில் அடங்கிய பொருள்களில் முக்கியமான சிலவற்றைச் சொல்லத்தொடங்கி, கடல்களையும் ப்ரகாரமாக உடைய வன் என்கிறாராகவுமாம். (ஒண் மேழ் அலர்கதிரும் ஆவான்) ஒளிபொருத்திய நிறத்தையுடையவைமாய். வி ரி யா நி த் ரு ம் கிரணங்களையுடையவைமான் சந்திர ஸூர்யர்களையும் தனக்கு ப்ரகாரமாக உடையவனாவான். (செத்தியும் ஆவான்) சிவந்த அக்னியையும் தனக்கு ப்ரகாரமாக உடையவனாவான். இவ்வளவால் லீலாவிபூ,தியை உடையவன் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இனி, நித்யவிபூ,தியையும் உடையவன் என்று கூறி, ‘அத்தகையவன் திருவடியிணையிலேயே அன்பு செலுத்து’ என்று நெஞ்சுக்கு உபதேசிக்கிறார். (பல கதிர்கள் பாசித்த பைம்பொன் முடியான்) “*தி,வி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப,வேத் யுக,பது,த்தி,தா | யதி, ப,ா: ஸத்,ருரீஸா ஸ்யாத்,ப,ாஸஸ் தஸ்ய மஹாத்மந: ||*” [கீதை 11-12] [ஆகாயத்தில் ஆயிரம் சூரியர்கள் ஒரே காலத்தில் தோன்றினால் எவ்வளவு ஒளியிருக்குமோ அவ்வளவு ஒளி அந்தப் பரமாத்மாவின் ஒளிக்கு ஒப்பாகலாம்.] “*கதிராயிரமிரவி கலந்து எரித்தால் ஒத்த நீண்முடியன்*” [பெரிபாழ்திரு 4.1.1] என்கிறபடியே நூருயிரம்

உடைவத்த ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திரு
வபிஷேகத்தையுடையவனுடைய திருவடிகளிலே. (என்
னெஞ்சே பூரித்துப்பூரி) ஸ்நேஹித்தாய்ரயி. 44.

45. புரிந்து மதவேழம் மாப்பிடியோடு
திரிந்து சினத்தால் பொருது—விரிந்தசீர்
வெண்கோட்டு முத்துதிர்க்கும் வேங்கடமே மேலொருநாள்
மண்கோட்டுக் கொண்டான் மலை.

பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவபிஷேகத்தை
யுடையனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமவனுடைய
ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளிலே. எனக்கு புவ்ய
மான நெஞ்சே! ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பூர்ணமாய் அபி,
முகமாய்க்கொண்டு ஆர்ரயி. 44.

ஸூர்யர்களை ஒன்று சேர்ப்பதால் உண்டாகும் ஒளியையுடைய
தாய், பகம்பொன்போலே ஆசைப்படத்தக்கதான கிரீடத்தை
உடையவனாகப் பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவன். " முடி
வண்ணம் ஓராழிவெய்யேன " என்று ஐந்தாம் பாகரத்தில் ஒரு
ஸூர்யனைத் திருமுடிக்கு உபமானமிட்டதில் திருப்தியுறாமல்,
" பலகதிர்கள் பாரித்த பகம்பொன்முடியான் " என்று இங்கு பல
ஸூர்யர்களை உபமானமிடுகிறார். 'கதிர்' என்று ஸூர்யனைச்
சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, 'கதிர்' என்று கிரணமாய், பல
கிரணங்களைப் புறப்பட விடுவதாய், பகம்பொன் போன்றதான
கிரீடத்தையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இத்தால்
நித்யவிபூதியை உடையவன் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படி
உபயவிபூதிக்குமாக முடிசூடியிருப்பவனுடைய திருவடியிணையையே
ஆர்ரயிப்பாய் என்று நெஞ்சுக்கு உபதேசிக்கிறார் பாகரத்தின்
எஞ்சிய பகுதியாலே. (நெஞ்சே! முடியானடியிணைக்கே பூரித்துப்
பூரி) எனக்குப் பாங்காயிருக்கும் நெஞ்சமே! இப்படி உபயவிபூதி
நாயகனாகப் பரமபதத்திலே முடிசூடியிருப்பவனுடைய ஒன்றுக்
கொன்று ஒப்பான திருவடிகளிலேயே உகப்பின்மிகுதியாலே பூர்ண
மாய் ஆநுகூல்யமசெய்து ஆர்ரயிப்பாய்! (முடியான் அடியிணைக்கே)
அவனுடைய முடிமுதலானவை எத்தனை உயர்ந்தவையானாலும் அவற்
றில் கணசெலுத்தாமல உன் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரக் கைக்குழந்தைக்
குத் தாய் முலைபோன்ற திருவடிகளையே ஆர்ரயிக்கப்பார். 44.

மதம் வேழம்—மதங்கொண்ட யானை. மா பிடியோடு—
சிறந்த தன்பேடையோடு. புரிந்து—கவலிசெய்து, ஊடி—
(அதற்குப்பின்) பிரணய கலஹம்பண்ணி. திரிந்து—(அதனால்
பேடையைத் துறந்து) இங்குமங்குந் திரிந்து. சினத்தால
பொருது—கோபத்தினால் (மணிப்பாறைகளில்) மோதி.
விரிந்த சீர்—வீரபூரீயை உடைய. வெண் கோடு—வெளுத்த
கொம்புகளினின்று. முத்து—முத்துக்களை. உதிர்க்கும்—வெளி
விடாநிற்கும். வேங்கடமே—திருமலையே. மேல் ஒருநாள்—
முன்னொருநாளில் (வராஹ ரூபியாய்), மண்—பூமியை.
கோடு—கோரப்பல்லின்மீது. கொண்டான்—எடுத்துக்
கொண்டு வந்த பெருமானுடைய, மலை—திருமலையாம்.

அவ:— (புரிந்து) “ பலகதிர்கள் பாரித்தபைம்பொன்
முடியான் ” என்று பரமபதத்தைக்கவலிருக்கையாக உடைய
வன் நமக்கு ஸுலபனாமோ வென்னில. நமக்காகவன்றோ
திருமலையிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாயிற்றென்கிறார்.

அவ:—இப்படி உபயவிபூதியுத்தனான பெருமையோடே
பரமபதத்திலே இருக்கக்கடவ அவன் நமக்கு ஆஸ்ரயிக்க
லாம்படி திருமலையிலே வந்து ஸுலபனானான் என்கிறார்.

45. அவ:—இவ்வண்ணமாக உபயவிபூதிகளையும் உடைய
வன் என்னும் பெருமையுடன் கூடியவனாய், “ பலகதிர்கள் பாரித்த
பைம்பொன் முடியான் ” என்று பரமபதத்தைப் பொருந்திய இருப்
பிடமாகக் கொண்டு முடிசூடியிருப்பவன் மிகத்தாழ்ந்த நமக்கு
எளியனாவனோ? எனில்: நமக்காகவன்றோ திருமலையிலே வந்து
அடைதற்கெளியவனாய் திற்கிறான் என்கிறார்.

வ்யா:—(மதவேழம்) திருமலையிலேயுள்ளதொரு மதங்கொண்ட
ஆன் யானையின் செயல் வராஹரூபியான பெருமானுடைய செயலை
ஒத்திருக்கையாலே இவ்விரண்டும் இப்பாகரத்தில் சேர்த்து அந்நு
பலிக்கப்படுகின்றன. (மத வேழம் மாப்பிடியோடு புரிந்து) மதங்

அவள்: நானினால் ஒதுகையாவதுதான் ஏதென்ன; ஸகல வேதாஸங்க்ய ஹமான திருமந்தரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு வேதாந்தத்திற் சொல்லுகிற மர்யாதையாலே புக்தி மாக்யத்திலே நின்று ஆஸ்ரரியங்கோள் என்றும் அது பாட்டாதார் த்யயத்திற் கட்டளையிலே ஸ்ரிய:பதியானவன் திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆஸ்ரரியங்கோள் என்றும் இரண்டு வகையாக ஆஸ்ரயணத்தை அதி:காரா நுகுணம் நிதி:கிருர்.

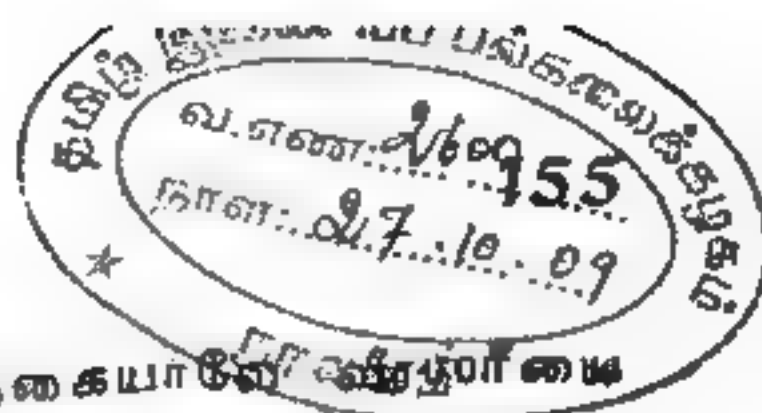
உரை: வகுத்த விஷயத்தை இகழ்ந்து இதரவிஷயத் தில் ப்ரவணராய்த் தீர்கிற சபலர்களாள்! ஸாங்க்யவேதாந்த யயநம் பண்ணி அதிற் சொல்லுகிற அர்த்தங்களை யுமறிந்து அறிந்தபடியே ஸாஷாதகாரரூபமான புக்யவாத்புக்தியைப் பேற்றாக்கு உபாயமாக அநுஷ்டிக்க வல்லிகளாகில்.

இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிர்வாகம். இனி, அப்பிள்ளையரை யின்படி இப்பாசுரத்தின் பொருள் விலரிக்கப்படுகிறது.

39 அவள்:— “நானினால் ஒத்து” என்று சென்ற பாசுரத்திற் சொன்னது இரண்டு வகைப்பட்டதாகும் என்று விவரித்துக் காட்டுகிறார். ஸகலவேதாஸங்க்யஹமான திருமந்தரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, வேதாந்தக்களில் சொல்லுகிற முறையிலே ஸாத்யநபுக்தியைக்கொண்டு அவனை அடையலாம் என்றும், அந்த புக்தியை அநுஷ்டிக்கமாட்டாதார், த்யயத்திற் சொன்னபடியே ஸ்ரீமந்தாராயணனின் பெயரைச் சொல்லி அவனை சரணமடைய லாம் என்றும், இரண்டுவிதமான அதிகாரிகளுக்கு அனுகுணமாக நானினால் பேர் ஒதுவதை இரண்டு விதமாக விவரிக்கிறார்.

வ்யாச - (ஏழைகள்) அடைதற் றரிய பகவத் விஷயத்தைத் தரிட்டு சப்தாதி விஷயங்களில் மண்டி நிற்கும் அறிவுநீகடர்களே! (ஒத்து அனை வல்லீரேல்) அங்கங்களோடு கூடிய வேதங்களை அத்யயனம் செய்து, அதிற் சொல்லுகிற அர்த்தங்களையும் அறிந்து அதில் பரக்கச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாய், பரமபுருஷனை இடை விடாமல் நேரே காண்பதாகிற ஸாத்யநபுக்தியை அவனை அடைய உபாயமாக அநுஷ்டிக்க வல்லீராகில். ‘வல்லீரேல்’ என்னும் பதம் வேதத்தின் அத்யயனத்தை மாத்திரமல்லாமல், அதன் அர்த்த ஜ்ஞானத்தையும், அவ்வர்த்தத்தை அநுஷ்டிப்பதையும் குறிக்கிறது அர்த்த ஜ்ஞானமும், அநுஷ்டானமும் பிறந்தாலன்றோ வேதாத்யயனம் பயனுடையதாய், நிறைவு பெறுகிறது.

வியாக்யானம்

பொருது. (விரிந்தசீரித்யாதி) பொருகையாலே வீரபூரீயை யுடைத்தான வெள்ளைக் கோட்டிலே உண்டான முத்தையுதிரா நின்ற திருமலை. (மேலித்யாதி) பண்டொருநாள் பூமியை ஸ்ரீ வராஹரூபியாய் எயிற்றிலே கொண்டவனுடைய மலை. திருமலையில் ஆனைகளுக்குச் சேருமிதே ஸ்ரீவராஹ ருபமான வடிவு. 45.

புத்திபண்ணிப் பெரியசீற்றத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு அத்தோடேபொருது, அத்தாலே விஸத்ருதையான வீரபூரீயை யுடைத்தாய். வெளுத்த கொம்புகளினின்றும் முத்துக்களைச் சொரியாநிற்கும் வேங்கடமே முன்னொருநாளிலே ஸ்ரீவராஹ ரூபியாய்க்கொண்டு பூமியைத் தன் திருவெயிற்றிலே எடுத்து வைத்துக்கொண்டவனுடைய திருமலை. 45.

பாகரத்திலில்லாத ப்ரதிகுஜத்தை வருவித்துக்கொண்டு, 'புரிந்து' 'ஊடி' என்னும் பதங்களை முன பிளனாகக் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டியிருக்கும் அபபிள்சை நிர்வாஹத்தைக்காட்டிலும், பாகரத்தில் உள்ளபடியே அந்வயித்துப் பொருள் கொள்ளும் பெரியவாச்சாஸ்பிளசையின் நிர்வாஹம் சிறப்புற்றது.

(விரிந்த சீர் வெண்கோட்டு முத்துதிர்க்கும) இப்படிப் போர் செய்கையாலே வெளிப்பட்ட வீரபூரீயை உடைய வெளுத்த தந்தத்தினின்றும் முத்துக்களைச் சொரியாநிற்கின்ற. ஆனைத்தந்தத் தில் முத்து உண்டாகையாலே, பாகையோடு முட்டியவுடன தந்தத்திலிருந்து முத்து சொரிகின்றது என்று கருத்து. (வேங் கடமே) இத்தகைய காட்சியை உடைய திருவேங்கடமலையே. (மேல ஓருநாள்) முன்பு ஒரு காலத்திலே வராஹாவதாரம் எடுத்தபோது. (மண கோட்டுக் கொண்டான மலை) பூமியைத் தன் தந்தத்திலே குத்தியெடுத்து வைத்துக்கொண்டவனுடைய மலையாகும். யானை பாகைகளிலே தந்தத்தாலே குத்துவது பேருருவத்தையுடைய வராஹப்பெருமான பூமியைக் குத்தியெடுத்ததை நினைவுறுத்துவதா யிராநின்றது என்று கருத்து. (மண்கோட்டுக்கொண்டான்மலை) திரு மலையில் ஸ்ரீநிலாஸன் அவதரிப்பதற்கு முன்னமே அது வராஹப் பெருமான் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த, இடமென்பது பிரஸித்தமானதே. அதை உணர்த்துகிறார். இப்படி நமக்காகத் திருமலையிலே எளியனாய் எழுந்தருளியிருக்கும்போது நாம் கரைய வேண்டியதில்லை என்று கருத்து. 45.

46. மலைமுகடு மேல்வைத்து வாசுகியைச் சுற்றி
தலைமுகடு தாடுருகை பற்றி—அலைமுகட்
டண்டம்போய் நீர்தெறிப்ப அன்றுகடல் கடைந்தான்
பிண்டமாய் நின்ற பிரான்.

பிண்டம் ஆய் நின்ற பிரான்—(உலகுக்கு) உபாதான
காரணமாக நின்ற எம்பெருமான், அன்று—முன்பொரு
காலத்தில், முகடு, மலை—சிகரத்தையுடைத்தான மந்தர
மலையை, மேல் வைத்து—(கூர்மரூபியான தன்னுடைய
முதுகின்மேலே) வைத்து, வாசுகியை சுற்றி—(அதிலே)
வாஸுகியாகத்தை(க் கடைகயிருக)ச்சுற்றி, தலை முகடு—
அதன் தலையான சிகரத்தை, தான் ஒரு கை பற்றி—தான்
ஒரு கையாலே பற்றிக்கொண்டு, அலை முகட்டு நீர்—அலை
யின் மேல் உள்ள திவலைகள், அண்டம் போய் தெறிப்ப—
அண்டச்சுவரின் மேற் சென்று தெறிக்கும்படியாக, கடல்
கடைந்தான்—கடலைக்கடைந்தான்.

வ்யா— (மலைமுகடுமேல்வைத்து) ஒங்கியிருந்துள்ள மலை
யைத் தன்முதுகின்மேல் வைத்து, (வாசுகியைச் சுற்றி)

அவ:— திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதஞ்ஞவன்
ப்ரயோஜனாந்தரபரர்க்கும் அபேக்ஷிதஸம்விதநாமம் பண்ணு
மவன கிடரென்கிறார்.

உரை:—உயர்ந்த சிகரத்தையுடைத்தான மந்தரபர்வதத்
தைக் கீழே ஆதாரகாமமாயிருக்கிற தன் மேலே வைத்து.

46. அவ:—இப்படித் திருமலையிலே வந்து எழுந்தருளியிருப்ப
வன், ஒரு பயனைப்பெற்று அலைநினைப்பார்க்கும், தன் உடம்பு
நோவக் காரியம் செய்து அப்பயனை அளிப்பவன் கிடர் என்கிறார்

வ்யா:—(மலைமுகடு மேல் வைத்து) முகடுமலை மேல் வைத்து—
உயர்ந்த சிகரத்தையுடைய மந்தரமலையை, திருப்பாற்கடலின்
கீழே அம்மலைக்கு ஆதாரகூர்மமாயுள்ள தன் மேலே, மத்தாக
வைத்து, (வாசுகியைச் சுற்றி) வாஸுகியாகிற பரம்பை அதிலே

அதிலே வாசுகியைச்சுற்றி. (தலைமுகடு தானொருகை பற்றி) கீழ் கடைகிறது குலையாமல் ஆமையாய்த் தாங்கி. மேலே வைத்த சிகரம் அடிக்கிளர்ந்து போகாதபடி ஒருகையாலே பற்றி. (அலைமுகட்டியாதி) இத்திரண்ட திவலைபோய்த் தெறிப்ப. அலைமேல் நீர் அண்டபித்தியில் போய்த்தெறிப்ப.

வாஸுகியாகிற பாம்பை அதின் நடுவே கடைகயிருகச்சுற்றி. அது கொந்தளியாதபடியாக அதன் தலையான சிகரத்தைத் தான் ஒருகையைக்கொண்டு அழுக்கி. கடைகிற வேகத்தாலே அலைகளில் சிறு திவலைகளானவை அண்டத்தினுடைய உச்சியிலே சென்று ஜலமானது தெறிக்கும்படியாக இந்த ராஜிகுள் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்தவன்று மஹத்தவ்மான கடைக் குளப்படிபொலே கலககிக் கடைந்தருளினான்.

கடைகயிருகச் சுற்றி. (தலைமுகடு தான் ஒருகை பற்றி) மகதாகிற மந்தரமலை கீழே அநிர்ந்தாவிடாமல் ஆமையாய்த் தாங்கிவிற போலே. கடைகின்றபோது அமமந்தரமலை சொந்தளிததுத் தலைகீழாக ஆகாதபடி. அநிபுடைய தலையான சிகரத்தைத் தான் ஒரு கையாலே அழுக்கி. (அலைமுகட்டு அண்டம் போய் நீர் தெறிப்ப) அலை முகட்டு நீர் அண்டம் போய்த் தெறிப்ப என்று அந்வயம். இப்படிக்கடைகையாலே திருப்பாற்பட வின். அலைகளின் மேலே திரண்ட நீர்த் திவலை. அண்டம் போய்த் தெறிக்கும்படியாக. (அன்று) "எல்லாச் செல்வத்தைப்பறித்தேதாம்; நீயே பெற்றுத்தர வேணும்" என்று இதன்பாடி நான் தேவர்கள் திருவடிகளிலே விழுந்த அன்று (கடைக் கலககிக் கடைந்தருளினான்) இப்படி உடம்பு தேவை தேவர் எங்கும்கூட காரியம் செய்தவனதான் ஓர் வழிப்போக்கனே" என்று (பின்னமாய் நின்ற பிரான்) மணகுடம் மண்பாளை முதலானவற்றாகத் உபாதுபநாசனமாக மண்கட்டியாகிற பிண்டம் உள்ளதுமென. ஸ்தூலமாக நாம காணும் எல்லாவற்றாகும் உபாதுபநாசனமாய். அவையனைத்தும் நாமருப்பபிவிற்று வரவுகூடிநிலையில் தனக்கோடு ஒளறியிருக்குமபடி ஸுகூடிமசிதுதித், வடிவியல் நாய், சிறு உபகாரகன்கிமர் இக் காரியம் செய்தவன்! இவகு உபாதுபநாசன பிண்டத்தைச்சொன்னது

(அன்றித்யாதி) இதுக்குபாத்யாநகாரணமானவன். “एको ह वै नारायण आसीत्” (ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத்) 46.

கடஸாரவாதி,களுக்குக் காரணமான ம்ருத்பிண்டம்போலே “एकमेव” (ஏகமேவ) என்னும்படி பிண்டமாய் ஸகலகார்யங் களும் தன்னோடே ஒன்றி நாமரூபவிபாக்யாநர்ஹஸூகக்ஷம சித்சித்,விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு நிதி,ல ஐக்யது,பாத்யாந காரணபூதனாய் நின்ற உபகாரகன்மீடர். 46.

மூவகைக்காரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.” ஸதே,வ ஸோம்யேத்யமக்,ர ஆஸீதே,கமேவ அத்,விதீயம்” [சாத்தோக்யம் 6-2-1] [குழந்தாய்! இவ்வுலகனைத்தும் முதலில் ‘ஸத்’ எனப்படும், ப்ரஹ்மமாகவே இருத்தது! ஓனரூகவேயிருத்தது! இரண்டற்றதாயிருத்தது.] “ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் கப்,ரஹ்மா தேஸாந: தேமே த்யாவாப்ருதி,ஸீ” [மஹேராபஸிஷத்] [நாராயணன் ஒருவனேயிருத்தான்! பிரமன், சிவன், இவ்வுலகங்கள் ஆகிய எதுவுமில்லை] “யத்யா ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத்பிண்டே,ந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸயாத்” [சாத் 6-1-4] [குழந்தாய்! எப்படி ஒரு மனப்பிண்டத்தை அறிந்தால் மன்னுலாளை அனைத்தும் அறியப்பட்டதாகிறதோ (அப்படியே உபாத்யாநகாரணமான ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால் அதன் கார்யமான அனைத்தும் அறியப்பட்டதாகிறது)] முதலான ப்ரமாணங்களில் நாராயணனே பிண்டத்தைப்போலே உபாத்யாநமாகவும், குயவனைப் போலே நிமித்தமாகவும், த்,ண்ட,சக்ரங்களைப்போலே ஸஹகாரி யாகவும், ஆக மூவகைக்காரணமாகவும் ஆகிரான என்று உத், கோஷிக்கப்பட்டதளரோ. இப்படி ஸகலஐக்யக்காரணமாயிருத்தும், ப்ரயோஜநாத்தரபரர்க்கும் உடம்பு நோவக் கார்யம் செய்பவனாக வரலே. அநந்யப்ரோஜனரான தம் காரியத்தைத் தன் காரியமாகக் கொண்டு செய்வான என்று கருத்து. இவ்வாழ்வாருடைய சீடரான திருமழிசையாழ்வார் தம் நானமுகன் திருவந்தாதியில் பின்வரும் (49-ம்) பாகரத்தில் இப்பாகரத்தைப் பெரும்பாலும் பின்பற்றியிருப் பது காணத்தக்கது.

மலையாமை மேல் வைத்து வாசுகியைச் சுற்றித்

தலையாமை தான் ஒருகை பற்றி—அலையாமல்

பீறக்கடைந்த பெருமான் திருநாமம்

கூறுவதே யாவார்க்கும் கூற்று.

[நான்-திருவ49] 46.

47. நின்ற பெருமானே நீரேற்று உலகெல்லாம்
சென்ற பெருமானே செங்கண்ணா—அன்று
துரகவாய்கீண்ட துழாய் முடியாய் நங்கள்
நரகவாய் கீண்டாயும் நீ.

நீர் ஏற்று நின்ற பெருமானே—(மாவலியிடம்) தானநீர்
வாங்கிக்கொண்டு நின்ற பெருமானே! உலகு எல்லாம்
சென்ற பெருமானே—எல்லா . உலகங்களையும் அளந்த
பெருமானே! செம் கண்ணா—செந்தாமரைக் கண்ணனே!
அன்று—முன்பொரு காலத்தில். துரகம்—குதிரைவடிவு
கொண்டு துன்புறுத்த வந்த கேசியென்னும் அசுரனுடைய,
வாய்—வாயை. கீண்ட—கிழித்தொழித்தவனாய். துழாய்
முடியாய்—திருத்துழாயணிந்த திருமுடியையுடையவனே!
நங்கள்—எங்களுடைய. நரகம் வாய்—(ஸம்ஸார) நரக
மார்க்கத்தை. கீண்டாயும் நீ—அழித்தவனும் நீயெயன்றோ?

வ்யா:—(நின்ற பெருமானே நீரேற்று). மஹாபலிபக்கலிலே
நீரேற்று ஸேஷித்வம் தோற்றும்படி நின்றவனே! (உலகித்யாதி)

அவ:—தேவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் செய்தவனேகிடர்
நம் விரோதிகளைப்போக்கி அடிமை கொள்ளுவான் என்கிறார்.

உரை:—மஹாபலி பக்கலிலே சென்று உதகஜலத்துக்குக்
கையேற்றுக்கொண்டு ஸேஷித்வம் தோற்ற நின்றருளின

47. அவ:—தேவர்களுக்கு அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களை
அளித்ததுபோலே, நமக்கும் அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களை
அளிப்பவன் நீயே என்று முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுகிறார்.

வ்யா:—(நீரேற்று நின்ற பெருமானே) நாலு கைகளாலும் நாலு
புருஷார்த்தங்களையும் கொடுத்துப் பழக்கப்பட்ட அமை புரிந்த
நெடுந்தடக்கைகளை உடைய பெருமானான நீ. மாவலியிடம் சென்று
தானநீருக்குக் கையேற்றுக்கொண்டு நின்றாயன்றோ! (நின்ற
பெருமானே) ஒருவனிடம் தானம் வாங்கும்போது கூனிக் குறுகி
நின்று தானம் வாங்குவது உலக வழக்கம். உன் உடைமையை
தூளம் என்னும் வியாஜத்தாலே பெறப்போகிறவனாகையாலே,

லோகத்தை யெல்லாமளந்து உடையவனென்று தோற்றும்படி
 நின்றவனே! (செங்கண்ணு) ஸ்நேஹந்தோற்றும்படி நின்ற
 வனே! (அன்றித்யாதி) வைத்த வனையும் வாடாமல் கேசி
 வாயைக்கிழித்தவனே! (நங்களித்யாதி) ஒருகேசிவாயைக்
 கிழித்தது ஆர்ச்சர்யமோ எங்கள் நரகத்தின் வாயைக்
 கிழித்தவுனக்கு? 47.

வனாய். அவன உத்யுகம் பண்ணின அநந்தரம் ஸகலலோகங்
 களிலும் சென்று அளந்துகொண்ட ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாய்.
 இந்தூரன் கார்யம் தலைக்கட்டப்பெற்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே
 சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய். ஜகதது அஸ்தமிதமாகப்
 புக்கவன்று குதிரைவடிவு கொண்டு வந்த கேசியினுடைய
 வாயை கிழித்துப்பொகட்டவனாய். அத்தனையிலும் திருத்
 துழாயாலே அலங்கருமான திருவடிக்ஷேபத்தையுடையனாய்க்
 கொண்டு அவ்வொப்பனைக்குறி அழியாதே நின்றவனே!

தானம் வாங்குமபோதும் உலகம் அனைத்தும் உன்னுடைமை என்று
 தோற்றவன்றோ ஸிவனாய் (நீரேற்று நின்ற பெருமானே)
 தன்னுடைமையை மற்றொருவன் தவளதென்று அபிமானிக்க, அவ
 னிடம் நீரேற்று அதைப் பெறுபவனே தரைமல காலான்றிப்
 பெருததுபெற்ற பெருமானாய் நீயென என்னுமாம். (நீரேற்று
 உலகெல்லாம் சென்ற பெருமானே) தான நீரைக் கையில் ஏற்ற
 அடுத்த கணமே எல்லாவுலகங்களிலும் வளர்ந்து அனைத்துலகையும்
 அளந்து. அதனுலேயே அனைத்துலகுகளும் ஸவாமி நீயே என்பது
 ஸிவனாக நின்றவனே! (செங்கண்ணு) இந்திரன் காரியத்தை முடித்த
 உகப்பாலும். இழந்த உடையவனாய் பெற்ற உகப்பாலும்.
 அதைத் திருவடியாலே தடவிக் கொடுத்த உகப்பாலும்
 சிவந்த திருக்கண்களை உடையவனே! (அன்று) குதிரையருக்
 கொண்டு வந்த கேசியெனலும் அகரஞலே உலகமே அழியப்
 புகுந்த அன்று. (துரகவாய் கீண்ட) அக்குதரையின் வாயிலே
 கையை விட்டு அதைக்கிழித்துத் தன் உடைமையான உலகிற்கு
 வந்த ஆபத்தை நீக்கினான் என்று கருத்து. (துழாய் முடியாய்)
 பெரும்பலங்கொண்ட அவ்வகரனின் வாயைக் கிழிகளும்போதும்,
 திருத்துழாயாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட கிரீடத்தை உடையவனாய்,
 கடர்முடிமேல் புனைந்த அத்தனை நத்துழாய் வளையம்,
 அநநிலையிலும் குறியழியாமலும் வாடாமலுமிருக்கப் பெற்றவனே!

48. நீயன்றே நீரேற்று உலகமடி யளந்தாய்
நீயன்றே நின்று நிரைமேய்த்தாய்—நீயன்றே
மாவா யுரம்பினந்து மாமருதி னூடுபோய்
தேவாகரம் பொருதாய் செற்று.

நீர் ஏற்று—(மாவலியிடம்) தானநீர் வாங்கி. உலகம்—
உலகங்களை. அடி அளந்தாய் நீ அன்றே—திருவடியால்
அளந்தவன் நீயன்றோ? நின்று—ரக்ஷிப்பதில் நிலைத்து நின்று.
நிரை—பசுக்கூட்டங்களை. மேய்த்தாய் நீ அன்றே—மேய்த்த
வனும் நீயன்றோ? மா—குதிரைவடிவுகொண்டுவந்த கேசி
யென்னும் அசுரனுடைய. வாய் உரம்—வாயின் வலிமையை.
பினந்து-ஒழித்து. மா மருதின் ஊடு போய்—பெரிய இரட்டை
மருத மரங்களிடையே தவழ்ந்து அவற்றை முறித்துத்
தள்ளி. தேவாகரம்—தேவாஸுரர் சண்டையிலே. செற்று—
(அசுரர்களை) அழியச்செய்து. பொருதாய் நீ அன்றே—போர்
செய்தவனும் நீயன்றோ.

இப்படி விரோதி, நிரனை ஸ்ரீலனாயிருக்கிற நீயேயாயிருக்கும்
அந்நய ப்ரயோஜனமான எங்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற
நரகத்தினுடைய வாயைக் கிழித்துப் பொகட்டாயும். 47.

(நங்கள் நரகவாய் கீண்டாயும் நீ: இப்படி உலகிற்கு உண்டான
விரோதியைப் போக்கிவாழ்போலே. உன்னையே பயனாகக்கொண்ட
எங்களுக்கு உன்காப்பெறக் தடையான நரகமாயிருக்கும் இந்த
ஸம்ஸாரத்தின் வாயைக் கிழித்துப்போட்டவனும்நீயே. இந்த ஸம்ஸார
வழியில்தாங்கள் செல்லமுடியாதபடி செய்தாய் எனறபடி. வேறு எவ
ராலும் அழிக்கவொண்ணாத இந்த ஸம்ஸார வெந்நரகையும் அழித்த
உனக்கு ஒரு கேசியின் வாயைக் கிழித்தது ஓரால்சர்யமல்ல என்று
கருத்து. இவரு நரகவாய் கீண்டதாகிற அதிஷ்ட நிவ்ருத்தியைச்
சொன்னது. அடிமைகொள்ளுகவாகிற இஷ்டப்ராப்திக்கும் உப
லக்ஷணம். தேவசுரர்க்கும். ஆய்ப்பாடி மக்களுக்கும் அதிஷ்ட
நிவ்ருத்தியையும், இஷ்டப்ராப்தியையும் செய்ததுபோலே தமக்கும்
செய்வான் எனபது பாசுரத்தின் திரண்டபொருள். 47.

வ்யா:— (நீயன்றேயித்யாதி) உன்னுடைமைக்கு மஹா பலிபக்கலிலே நீரேற்று அத்தைத் திருவடிகளாலே அளந்தாய். (நீயன்றேயித்யாதி) க்ருஷ்ணனாய்வதரித்துப் பசுமேய்த்தாய். (நீயன்றேயித்யாதி) கேசிவாயைப்பிளந்து பெரிய

அவ:—நீர் சொல்லுகிறவைபெல்லாம் நாம் அறிகிறிலோமீ என்ன. பின்னையிவைபெல்லாம் செய்தார் ஆர்? என்கிறார்.

உரை:— மஹாபலபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று நீரேற்று. ஜகத்தையடையத் திருவடிகளாலே அளந்து கொண்டாய் நீயன்றோ? க்ருஷ்ணனாய் வந்து ரக்ஷணத்திலே ஒருப்பட்டுநின்று. கையும் கோலுமாய்க்கொண்டு பசுக்களை வயிறு நிறையும்படி மேய்த்தாய் நீயன்றோ? உன்னை விழுங்குவதாகவந்த கேசியினுடைய வாய்வலிகுலையும்படி வயிற்றைக்கிழித்துப் பொகட்டு. பெரிய மருதுகளின் நடுவே.

48. அவ:—திருவுலகளந்த செயல் முகலான செயல்களைச் செய்ததாகச் சென்ற பாகரத்தில் ஆழ்வார் அருளியவுடன், (தூளை ஆட்டி ஆட்டி ஆழப்புகைப்பதாகிற) ஸ்லோகாநிகநநந்யாயத்தாலே, இவருடைய கருத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, எம்பெருமாள் 'நீர் சொல்லுகிறவைபெல்லாம் நாம் அறியோமே!' எனன, 'பிரானோ! அப்படியானால் இவற்றையும் இன்னமும் பல செயல்களையும் செய்தவர் யார்?' என்கிறார் இப்பாகரத்தில்.

வ்யா:—(நீரேற்று உலகம் அடியளந்தாய் நீயன்றே) மாவலி யிடம் யாசகனாகிச்சென்று தான நீரைக் கையில் ஏந்தி, உன் உடைமையான உலகத்தைத் தன்னுடையதாக அபிமானித்த அவனிடமிருந்து தானமாகப்பெற்று, அதைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன் நீயன்றோ? (நின்று நிரை மேய்த்தாய் நீயன்றே) கண்ணனாய் அவதரித்துக் கன்றுகளையும் பசுக்களையும் ரக்ஷிப்பதிலே நிலைத்து நின்று, கையும் கோலும் கொண்டு பசுக்கூட்டங்களை வயிறு நிறையும்படி மேய்த்தவன் நீயன்றோ. (மாவாய் உரம பிளந்து) உன்னை விழுங்கி ஆய்ப்பாடியைத் தூளாக்கக் குறையுருக்கொண்டு வந்த கேசியின் வாய்வலிமகுலையும்படி வாயைக்கிழித்துப்போட்டு. (மாமருதுள் ஊடுபேரய்) பெய்யம்மாய் அக்ராகளால் ஆவேசிக்கப்பட்ட பெரிய இரட்டை மருதமரங்களின்

மருதினிடையே போய். (தேவாகரமித்யாதி) ஜ்ஞாநஹீநமான
அசேதநங்களைப் போக்கினதுவேயோ? சேதநரான விரோதி
களையும் போக்கிற்றில்லையோ? 48.

49. செற்றதுவுஞ் சேரா விரணியனைச் சென்றேற்றுப்
பெற்றதுவும் மாநிலம் பின்னைக்காய்—முற்றல்
முரியேற்றின் முன்னின்று மொய்ம்பொழித்தாய் மூரிச்
சுரியேறு சங்கினாய்! சூழ்ந்து.

பின்னைக்காய்—நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக. முற்றல்—
வலிமையையுடையதாய். மூரி—(இங்குமங்கும்) ஓடும். ஏற்றின்—
(ஏழு) எருதுகளினுடைய. முன் நின்று—எதிரில் (அஞ்சாதே)
நின்று. சூழ்ந்து—(அவற்றைக் கொல்லும் வகையை)
ஆராய்ந்து. மொய்ம்பு ஒழித்தாய்—(அவற்றின்) பலத்தை
ஒழித்தவனே! மூரி—பெரிதாயும். சுரி ஏறு—(உள்ளே)
சுழித்தலையுடைத்தாயுமிருக்கிற. சங்கினாய்—சங்கைத் திருக்
கையிலேந்தியுள்ளவனே! சேரா—இரணியனை—உன்னைச்
செர்ந்து. வாழமாட்டாத ஹிரண்யாஸுரனை; செற்றதுவும்
(நீயன்றே)—கைகூசாமல முடித்துப் போட்டதும் நீயன்றே.
சென்று—(மஹாபலிபக்கலில) சென்று. மாநிலம்—பெரிய
பூமியை. ஏற்று—யாசித்து. பெற்றதுவும் (நீயன்றே)—பெற்றுக்
கொண்டதும் நீயன்றே.

அவை வேர் பறிந்து விழும்படி தவழ்ந்துபோய். தேவாஸுர
ஸங்க்ராமத்தில அஸுரவர்க்கத்தை அழியச்செய்து
யுத்தும் பண்ணினாய் நீயன்றே? 48.

இடையே அவை வேரோடு விழும்படி உரலை இழுத்துக்கொண்டு
சென்று. இப்படி அறிவற்ற விரோதிகளைப் போக்கின அளவோ?
அறிவுள்ள விரோதிகளையும் போக்கினாய் நீயேயன்றே என்கிறார்
மேலே.—(தேவாகரம் செற்றுப் பொருதாய் நீயன்றே) தேவாகரச்
சண்டையிலே துஷ்டர்களான அசுரர்களை அழித்துச் சண்டை
செய்தாய் நீயேயன்றே? இவற்றையெல்லாம் நீ செய்யாவிடில்
யார்தான் செய்தார் என்பதை நீயே அருளிச் செய்யவேணும்
என்று கருத்து. 48

வ்யா:— (செற்றதுவுமித்யாதி) ஆஸ்ரிதரோடு சேராத ஹிரண்யனைக் கொன்றது. அவனிழவுக்காகவென்றுமாம். (சென்றித்யாதி) மஹாபலிபக்கலிலே நீரேற்றுப்பெற்றது பூமி. (பின்னைக்காயித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகத் திண்ணிய

அவ:— இன்னமிவ்வளவோ? ஆஸ்ரிதார்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரங்கள் அநேகமன்றோவென்கிறார்.

உரை:— நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறுகைக்காக மிடுக்குடைத்தாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றான் ருஷ பங்களின் முன்னே பயப்படாதே உறைத்துநின்று. கொல்லும் வீரகுவிசாரித்து அவற்றின் மிடுக்கைப் போக்கினவனாய். இடமுடைத்தாய். சுரியையுமுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜன் யத்தை திவ்யாயுதமாக உடையனுமானவனே! இப்படியிருக்கிற நீ கைகூசாமல் முடித்துப்பொகட்டதும் உன்னுடன் பொருந்தோமென்று இருக்கும் துஷ்ப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனை. மஹாபலிபக்கலிலே சென்று நீரேற்று

49. அவ:—இவ்வளவுதானே நீ செய்தவை? அடியார்க்காக நீ செய்த செயல்கள் பலவன்றோ என்கிறார்.

வ்யா:—(செற்றதுவும் சேரா இரணியனை) அடியானான ப்ரஹ்மலாதனோடு பொருந்தாத துஷ்டனான இரணியனையெயன்றோ கைகூசாமல் அழித்தாய் நீ. தன்னோடு பொருந்தாத அவனுடைய இழவு (துர்த்ஸா) பெறுக்கமாட்டாமல் அவனை அழித்தான் என்றும் கொள்ளலாம். (சென்று ஏற்றுப் பெற்றதுவும் மாநிலம்) மாவலியிடம் சென்று தானநீர் ஏற்று. பெருப்பேருக நீ பெற்றதும் உன்னுடையதான பெருநிலமன்றோ. முதலாழ்வார்கள் திருவுலகளந்த செயலிலே மண்டியிருப்பார்களாகையாலே தொடர்ந்து மூன்று பாகங்களில் இச்செயலை அநுஸந்திக்கிறார். (பின்னைக்காய் முற்றல் முரியேற்றின் முன் நின்று குழ்த்து மொய்யம்பழித்தாய்) தப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பெறுகைக்காக, பஸ்தையுடையதாய், இவ்ருமங்கும் ஒடுவதான ஏழு எருதுகளின் முன்னே பயப்படாமல் உறைப்புடன் நின்று, 'எவ்விடத்தில் நின்று எப்படிப் பாய்ந்தால் இவற்றை அழிக்கலாம்' என்று ஆராய்ந்து, அதன்படி செயல்

தாய். உலாவாநின்ற ஏற்றினுடைய மிடுக்கையழித்தாய்.
(குழந்தை) இடம்பார்த்துநின்று. (மூரிச்சுரி யித்யாதி) கையிலே
ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடையவனே! 49.

50. குழந்தை துழாயலங்கல் சோதி மணிமுடிமால்
தாழ்ந்த வருவித் தடைவரைவாய்—ஆழ்ந்த
மணிரீர்ச் சனைவளர்ந்த மாமுதலை கொன்றான்
ஆணரிநீல வண்ணத் தவன்.

குழந்தை—திருமேனியெங்கும் சாத்தப்பெற்றுள்ள. துழாய்
அலங்கல்—திருத்துழாய் மாலையை உடையவனாய், சோதி—
ஒளி பெற்ற. மணி முடி—சத்தினமயமான கிரீடத்தை

அலப்யலாபமாகப் பெற்றுதுவும் உன்னதான மஹா
ப்ருதிவியை. மூரியென்றது ஸஞ்சரிக்கவென்றபடி. 'மூரிச்
சுரியேறு சங்கினாய் என்றவிடத்தில் 'மூரி' என்று குனிவாய்.
அத்தாலே புடைபெருத்து இருக்கையை நினைக்கிறது.
மூரி என்று கடலாய். கடலைப் பிறப்பிடமாகவுடைய
ஸ்ரீபாஞ்சஜன் யமென்னவுமாம். 49.

புரிந்து அவ்வெருதுகளின் பலத்தை அழித்தவன் நீயன்றோ.
முற்றல்—திண்மை. மூரி—ஸஞ்சரித்தல். (மூரிச்சுரியேறு சங்கினாய்)
தேவாகரம் செற்றுப் பொருதபோது. இடமுடையதாய், சுரியாகிற
சுழித்தலையும் உடையதான சங்கத்தைக் கையில் தரித்தவன் நீயே
யன்றோ? சென்ற பாகரத்திற்கு ஸேஷமாகவேயிருப்பதால் 'நீயன்றோ'
என்பதை இங்கும் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். சங்கின்
பெரு முழக்கத்தாலேயே அசுரர்களை அடையுயிராக்கினான் என்று
கருத்து. 'மூரி' என்றது வளைவாய், அதனாலே பெருமுழக்கத்திற்
குறுப்பாக அடிப்பாகம் பெருத்து இடமுடையதாயிருக்கையை
நினைக்கிறது. 'மூரி' என்று மூரி நீராகிற கடலைச் சொல்லி, கடலைப்
பிறப்பிடமாகவுடைய சங்காகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். இவ்வண்ணமாக, அடியானான ப்ரஹ்மாதனுக்காக
இரணியனை அழித்தும், இந்திரனுக்காக பூமியை யாசித்துப்பெற்
றும், பிள்ளைக்காக ஏழு எருதுகளை அழித்தும், தேவர்களுக்காகச்
சங்கேந்தியும் நீ செய்த செயல்கள் பலவனன்றோ என்று அருளிச்
செய்தாராயிற்று. 49.

உடையவனாய், அணி நீலம் வண்ணத்தவன்—அழகிய நீல நிறத்தையுடையனாயிருக்கிற. மால்—ஸர்வேஸ்வரன். தாழ்ந்த அருவி தடவரை வாய்—பூமியளவும் தாழ்ந்து பெருகுகின்ற அருவிகளையுடைய பெரிய மலையின் நடுவிலுள்ள, ஆழ்ந்த மணி நீர் சுளை—ஆழமாய் அழகிய நீரையுடைத்தான பொய்கையிலே. வளர்ந்த—(பயமற்று) வளர்ந்து கொண்டிருந்த. மா முதலை—பெரிய முதலையை. கொள்ளுன்—முடித்தொழித்தான்.

வ்யா:— (குழந்தவித்யாதி) ஆகமுதலியாக விட்ட திருத்துழாய்மாலையையும் ஆதி,ராஜ்யஸூரிசகமாள் மணிமுடியையு முடையவன். (தாழ்ந்தவித்யாதி) தாழ்ந்த அருவிகளையுடைத்தா

அவ:— ஆஸ்ரிதரிலே ஒருவனான ஸ்ரீ கஜேந்த்,ராழ்வான் விரோதியைப் போக்கி அவனைப் படிபித்து ரக்ஷித்த படியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:— வளையச்சாத்தின திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமாய். மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைத்தான ரத்னங்களோடே கூடின திருவபிஷேகத்தையுடைய ஸர்வாதி, கனாய், கண்டபோதே ஸகலஸ்ரமங்களும் போம்படி அழகிய

50. அவ:—இப்படி ஆஸ்ரிதரகூணம் ப்ரஸ்துமானவாதே. அடியார்களில் ஒருவனான ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானின் விரோதியைப்போக்கி, அவனைப் படிபாதத்தோடு ரக்ஷித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(குழந்த துழாயலங்கல் மால்) திருமேனி அலங்காரங்களுக்கெல்லாம் முதல் அலங்காரமாயிருக்கும்படி திருமேனியைச் சூழ்ந்திருக்கும் திருத்துழாய் மாலையை உடைய திருமால். (சோதி மணிமுடிமால்) 'இவனே பரம்பொருள்' என்பதை வெளிப்படுத்தும் மிகுந்த தேஜஸ்ஸையுடைய ரத்னங்களோடுகூடிய கிரீடத்தையுடைய திருமால். மால்—பெரியவன்.

“ஆதி,ராஜ்யமதி,கம் புவநாநாம்

ஈஸ தே பிஸுநயந் கில மௌளி:” [வரதராஜஸ்தவம்]

[ஈசனே! உன்கிரீடம் உலகங்களுக்கெல்லாம் சக்ரவர்த்தி நீயே எனக்காட்டித் தருகிறது.] என்று ஆழ்வானும்,

யிருந்துள்ளதடவரையிலே. ஆழ்ந்து. நீர்மலமான நீரையுடைத்தான சுனையிலே வளர்ந்த பெரியமுதலையை. நீர்ப்புழு வென்று பாராதே சினத்தோடே கொள்ளுன். (அணி நீல வண்ணத்தவன்) ஆஸ்ரிதவிரோதியான முதலை போயிற்றென்று ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். 50.

நீலநிறத்தையுடையனுமான அந்த ஸர்வேஸ்வரன். பூமியளவும்வரத் தாழ்ந்த அருவிகளையும். தாழ்வரைகளையும் முடைத்தான மலையிடத்து உண்டான. ஆழமாய் அழகிய நீரை உடைத்தான மடுவிலே மறுஷ்யர் முகம் காணாமல் வளர்ந்த பெரிய முதலையை, ஒரு நீர்ப்புழுவென்று பாராதே. ஸ்ரீகஜேந்த்ரராழ்வான் பக்கல் வா த்ஸல்யத்தாலே. தன் சினம் தீர முடித்துப் பொகட்டான். 50.

“கிரீடகுட, ரத்நாஜி-

ராதி, ராஜ்யஜல்பிகா”

[ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்]

[கிரீடத்தில் உள்ள மணிகளின வரிசை இவனே சக்ரவர்த்தியெனக்காட்டித்தருகிறது] என்று பட்டரும் அருளிச்செய்தனரன்றோ. (சூழ்ந்த.....மால்) திருத்துழாய் மாலையும், சோதி மணிமுடியும் இவனே அனைவரிலும் பெரியவன் என்று காட்டித்தருகின்றன என்று கருத்து. இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிர்வாணம். சூழ்ந்த துழாயலங்கலைச் சோதிமணிமுடிகு விசேஷணமாகக் கொண்டார் அப்பிள்ளை. (சூழ்ந்த துழாயலங்கல் சோதி மணிமுடிமால்) வளையமாகச் சாத்தின திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கரிக்கப் பெற்றதாய். மிக்க தேஜஸ்சை உடைய தான ரத்தினங்களோடே கூடிய கிரீடத்தை உடைய பெரியவன். (அணி நீல வண்ணத்தவன்) கண்டபோதே எல்லாக் களைப்புகளும் ஆறுமபடியான அழகிய நீலநிறத்தை உடையவன். இவ்வடிவழகைக்காண ஆசைப்பட்ட கஜேந்திரனுக்கு முனதோன்றி. அவனுடைய விரோதியையும் கொள்ளுன எனகிறார் பாகரத்தின எஞ்சிய பகுதியாலே - (தாழ்ந்த அருவித்தடவரை வாய்) பூமியளவும் வரத்தாழ்ந்த அருவிகளையும், தாழ்வரைகளையும் உடைய மலைக்கு நடுவே. தடம்—தாழ்வரை; அன்றிக்கே, தடவரை—பெரியமலை என்றும் கொள்ளலாம். (ஆழ்ந்த மணிநீர்ச்சகை) அத்தகைய மலைக்கு நடுவே. ஆழமுள்ளதாய், மணிபோல் தெளிந்து அழகியதான நீரையுடைய

51. அவனே வருவரையால் ஆநீரைகள் காத்தான்
அவனே யணிமருதம் சாய்த்தான்—அவனே
கலங்காப் பெருநகரம் காட்டுவான் கண்டிர்
இலங்கா புரமெரித்தா னெய்து.

அரு வரையால்—ஒருவரால் அசைக்கவும் முடியாத
தான கோவர்த்தன மலையினால். ஆ நிரைகள்—பசுக்
கூட்டங்களை. காத்தான்—ரக்ஷித்தருளினவன். அவனே
கண்டிர்—அப்பெருமானே கிடர்! அணி மருதம்—நெருங்கி
நின்றகொண்டிருந்த இரட்டை மருதமரங்களை. சாய்த்
தான்—முறித்துத் தள்ளினவனும். அவனே கண்டிர்—
அப்பெருமானே கிடர்! எய்து—அம்புகளைப் பிரயோகித்து.
இலங்காபுரம்—இலங்கைப் பட்டணத்தை. எரித்தான்—
எரியவிட்டவனான. அவனே—அப்பெருமானே. கலங்கா
பெருநகரம்—ஒருவகைக் கலக்கமுயில்லாத பரமபதத்தை.
காட்டுவான் கண்டிர்—காட்டித்தருவான் கிடர்!

அவ:—இப்படி ஸ்ரீகஜேந்த்ரராவானுடைய ஆபந்நிவா
ரணம் பண்ணினவன் கிடர் நமக்கெல்லாம் உபாயபூதனா
வான் என்கிறார்.

தடாகத்திலே. (வளர்த்த மாமுதலை) ஆனையையும் விழுங்கும்
பலமுடையதாய் வளர்ந்திருக்கும் பெரிய முதலையை. இப்படி
மலைக்கு நடுவிலே ஆழமான கணியில். மனிதர் முகம்காணாமல்
பயமற்று வளர்ந்திருக்கையாலே மிக்க பலத்தையுடையதாய்ளது
என்று கருத்து. (கொள்ளுள்) இது தனக்கு ஒரு தீர்ப்புமுவுக்கு
ஸமானம் என்று நினைவாமல். அடியானான கஜேந்திரனுக்குச்
செய்த அபசாரத்தையே பார்த்துப் பெருஞ்சினத்தோடே கொள்ளுள்.
(அணி நில வண்ணத்தவன்) அடியானுடைய விரோதி போயிற்
றென்று திருமேனி நிறம்பெற்றான் என்றும் கொள்ளலாம். 50.

51. அவ:— இவ்வண்ணமாக ஸ்ரீகஜேந்திரராவானுடைய
ஆபத்தைப்போக்கின அவனே அடியார் அனைவர்க்கும் அவ்வப்
போது வரும் ஆபத்துக்களைப் போக்கி, மிகச்சிறந்த புருஷார்த்த
மான பரமபதத்தை அளிப்பவன் என்கிறார்.

வ்யா:— (அவனேயியித்யாதி,) “வர்ஷத்தாலே நோவுபட்ட பசுக்கள் தம்முடைய ரக்ஷணத்துக்குத் தாம் ப்ரவர்த்தித்த துண்டோ? அவனேயன்றோ? என்று ஸஹகாரி ஹரபேக்ஷ யத்தைச் சொல்லுகிறது. (அவனேயனியித்யாதி,) நிரபேக்ஷ

உரை:— ஒருவரால் சலிப்பிக்க அரிதான கேடாவர்த்தந பர்வதத்தாலே. வர்ஷத்திலே அகப்பட்டு அழியப்புக்க பசுக்களை ஒரு நோவுவாராமல் குறைவற ரக்ஷித்தருளித் தான் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கவல்ல ஸக்திமானானவன அவனே கிடர். தன்னிலே இடைவெளியறச்சேர்ந்து நின்ற யமளார்ஜுனங்களை யஸோத்யாதிகள் ஸஹகரியாதிருக்கத் தள்ளிவிழவிட்டான் அவன் தானே கிடர். பிராட்டியைப் பெறுகக்காகத் திருச்சரங்களை ப்ரேரிகதுவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கணிசிக்கவொண்ணாத லங்காபுரத்தை, அவர்கள் ஏகதேயமும் ஸஹகரியாதிருக்க. துக்ருதமாகி விழவிட்டான் அவன் தானே கிடர். அப்படியே. ஒருவர்

வ்யா:— (அருவரையால் ஆதிரைகள் காத்தான் அவனே கண்டிர்) எவராலும் அசைக்க அரிதான கேடாவர்த்தந மலையாலே. இதிரன் பெய்த உல் மழையிலே அகப்பட்டு அழியவிருந்த பசுக்களை நோவு படாதபடி ரக்ஷித்தருளினவன் அவனே கிடர்! (அவனே) ரக்ஷிக்கும் போது வேறொரு துணையை எதிர்பாராத ஸர்வஸக்தியையுடையவன் என்று ஏகாரம் காட்டுகிறது. (கண்டிர்) நோவுபட்ட பசுக்கள் தமமைத் தாமே ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தாலன்றோ உங்களை நீங்கள் ரக்ஷித் துக்கொள்ளலாவது என்று அறிவுடையார்க்கு உணர்த்துகின்றார். (அணிமருதம் சாய்த்தான் அவனே கண்டிர்) ஒன்றுக்கொன்று இடைவெளியில்லாமல் அணித்தாய் நின்ற இரட்டை மருதமரங்களை யசோதை முதலானார் துணையின்றியே தள்ளிவிழவிட்டவன் அவனே கிடர்! (எய்து இலங்காபுரம் எரித்தான் அவனே) பிராட்டியைப் பெறுகக்காக வில்லாலே அம்புகளைப் பொழிந்து. பிரமன் முதலான தேவர்களாலும் அசைக்கமுடியாத இலங்கை நகரை, அவர்களுடைய துணை சிறிதுமின்றி எரித்து அழித்தவனான் அவனே. (கலங்காப் பெருநகரம் காட்டுவான் கண்டிர்) இலங்கையிலுள்ள அரக்கர் போலே. ஒருவன் வஸ்திரத்தைப் பிடுங்கி ஏழு பேர் உடுத்துக் மு-தி 22

மாக மருதைச் சாய்த்தானுமவனே. (அவனே கலங்கா வித்யாதி,) பரமபதம் அவனே காட்டக் காணுமத்தனே. ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்குக் காணப்போகாது. (கண்டிரித் யாதி,) லங்கையை அழித்துப் பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணினானும் தானே. 51.

கூறை எழுவர் உடுக்கிற ஸம்ஸாரத்திலுள்ள கலக்கம் ஒன்றுமின்றிக்கேயிருக்கிற பெரிய ராஜதானியான பரம பதத்தை "நீ கண்டுக்கொள்" என்கிறபடியே அகிஞ்சனரான நமக்குக் காட்டித்தருவானும் நிரபேக்ஷாபாயபூதனான அவனே கிடர். அறிவில்லாத பசுக்களோடு அறிவில் தலை நின்ற பிராட்டியோடு ஒருவாசியில்லை. அறிவுக்கு ப்ரயோஜனம். "तस्य सद्यः भवेत्" (தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்) என்றிருக்கை; அறியாமைக்கு ப்ரயோஜனம்— பண்ணுகிற ரக்ஷணத்தை விலக்காமை என்றபடி. 51.

கொள்ளுகிற ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் நிறைந்த இவ்வுலகிலுள்ள கலக்கங்கள் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கும் பெரியதகரமான பரமபதத்தை, "நீ கண்டுக்கொள்" [திருவாய் 3-9-9] என்கிறபடியே, கைமமுத லற்ற தமக்குக் காட்டித்தருபவனும் துணையை எதிர்பாடாத அவனே கிடர்! அறிவில்லாத பசுக்களோடு அறிவில் தலை சிறந்த பிராட்டி யோடு ஒருவாசியில்லை தங்களைத் தாமே ரக்ஷித்துக்கொள்ளமாட்டா மைக்கு. "தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம் புவேத்" [ரா.ஸு 39-30] [என்னை ரக்ஷிப்பது எம்பெருமானுக்கே உரியது] என்றிருப்பதே பிராட்டி போன்ற அறிவாளிகள் அறிவு படைத்த பயனாகும்; பசுக்களைப் போன்ற அறியாதாருடைய அறியாமைக்குப் பண்பு ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணுகிற ரக்ஷணத்தை விலக்காதொழிகையே என்று கருத்து. (அவனே காட்டுவான்) அவனே காட்டக்கண்டால் பரமபதத்தைக் காணலாமெய்யெழிய. தம் முயற்சியாலே எவராலும் காணமுடியாது என்றபடி. அவனே என்று மறுபடியும் மறுபடியும் சொல்லுகை யாலே, அதிஷ்டநிவ்ருத்தியோடு இஷ்டப்ராப்தியோடு வாசியில்லா மல், எல்லாம் அவனாலாவதெய்யெழிய இவனாலாவது ஒன்றுமில்லை என்று உணர்த்தப்படுகிறது. 51.

52. எய்தான் மராமர மேழுமிராமனாய்

எய்தா னம்மான் மறியை ஏந்திழைக்காய்—எய்ததுவும்
தென்னிலங்கைக் கோன்வீழ்ச் சென்று குறளுருவாய்
முன்னிலம் கைக்கொண்டான் முயன்று.

இராமன் ஆய்—ஸ்ரீராமனாகத் திருவவதரித்து. மராமரம்
ஏழும் — ஏழு ஆச்சாமரங்களையும். எய்தான் — அம்பு
செலுத்தித் துளைத்தான்: ஏந்து இழைக்கு ஆய்--தரிக்கப்
பட்ட ஆபரணங்களையுடைய பிராட்டிக்காக. அ மான்
மறியை—அப்படிப்பட்ட (மாரீச மரய) மான் குட்டியைக்
குறித்து, எய்தான்—(விளையாட்டாக) அம்பெய்தான்; எய்த
துவும்—அம்புகளை (நன்கு) செலுத்தினதும். தென் இலங்கை
கோன் வீழ்—தென்னிலங்கைக்கு அரசனான இராவணன் முடி
யும்படியாகவாம்; முன்—முன்பொரு காலத்திலே. குறள்
உரு ஆய்—வாமனரூபியாய். சென்று—மாவலியிடத்திற்
சென்று. முயன்று—(வடிவழகு காட்டுதல். மழலைச்சொற்
களைச் சொல்லுதல். உலகளததல் முதலிய) முயற்சிகளைச்
செய்து. நிலம் கைக்கொண்டான்-பூமியைக் கைப்பற்றினான்.

வ்யா:— (எய்தானித்யாதி,) ராமனாய் ஆஸ்ரிதருக்காக
மராமரம் ஏழையுமெய்தான். (எய்தான் அம்மானித்யாதி) மான்

அவ:— கீழ் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தந்தன்னிலே
திரியவுமாழங்காற்பட்டு அதைப் பேசுகிறார்.

உரை:—சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்து அவதரித்தருளி.
மஹாராஜரை விஸ்வஸிப்பிக்கைக்காக மராமரங்கள் ஏழை

52. அவ:—சென்ற பாசரத்தில் ப்ரஸ்தானிக்கப்பட்ட ம்ருத
ஸஞ்ஜீவநமான ராமசேஷத்தத்திலே ஈடுபட்டு. மறுபடியும் அதை
விரிவாகப்பேசி. அவனுடைய உபாயபடிவத்தையேவனியுறுத்துகிறார்.

வ்யா:—(இராமனாய் மராமரம் ஏழும் எய்தான்) ஸர்வலோக
பிதாவாஸிருப்பவன், தன்பிள்ளையொருவனுக்குப்புத்திரனாக ஆசைப்
பட்டு, சக்கரவர்த்தித் திருமகனாகப் பிறந்து, நீர்மைக்குணம் வெளிப்
படுமபடி குரங்குகளோடு கலந்து, கக்கிவளை நம்ப வைப்பதற்

குட்டியென்று பாராதே. பிராட்டி சொன்னுளென்று எய்தான். (எய்ததித்யாதி,) எய்ததுவும் ராவணனைக் கொல்லுகக்காக.

யும் பட்டுருவ எய்துவிட்டான். தூரிக்கப்பட்ட ஆபரணங் களையுடைய பிராட்டிக்காக. அவ்வாபரணச் சேர்த்தி யழகிலே ஆழங்காற்பட்டு மேல்விளைவதறியாமல். அந்த மாயாம்புகும் புரண்டுவிழும்படியாக எய்து பொகட்டான். அவள் சிறையிருப்பு மாற்றுகைக்காகத் தெற்குத்திக்கி லுண்டான லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன் குட்டிச் சுவர்போலே உருண்டுவிழும்படியாக எய்ததும். முன்பொரு காலத்திலே ஸ்ரீவாமனனாய்க்கொண்டு மஹாபலிபக்கலிலே

காக, மராமரங்கள் ஏழும் ஓரம்பாலே துளைக்கப்படும்படி எய்து விட்டான். (ஏந்திழைக்காய் அம்மான மறியை எய்தான்) "நின் அன்பின் வயிநின்று" [பெரியாழ் 3-10-7] எனகிறபடி ஸர்வாபரண பூஷிதையான சீதாபிராட்டியிடம் அன்பினால் தூண்டப்பட்டு, "ஓர் மான் குட்டியிடம் சாமபூரணத்தையச் செலுத்துவது" என்று ஆலோசிக்காமல் அம்பெய்தான். மறியை—குட்டியை. இது பெரிய வாச்சான்பிள்ளையின் நிர்வாஹம். 'மறிய' [புரண்டு விழ] என்றும் பாடங்கொண்டு, "பிராட்டியின் ஆபரணச் சேர்த்தியழகிலே ஆழங்காற்பட்டு, மேல் விளைவதறியாத பார்க்குதன செய்வது போலே. அந்த மாயமான் புரண்டுவிழும்படியாக அம்பெய்து விட்டான்" என்று கருத்தருளிச்செய்வர் அப்பிள்ளை. (ஏந்திழைக் காய் எய்ததுவும் தெனனிலங்கைக் கோனழி) அப்பிராட்டியின் சிறையிருப்பைத் தவிர்ப்பதற்காக, தெற்குத்திக்கிலுள்ள (அல்லது அழகிய) இலங்கையின் அரசனான இராவணன குட்டிச்சுவர்போலே காய்ந்து விழும்படியாக அம்பெய்தான். 'பிராட்டிக்காக' என்னும் போது, மானகுட்டியேயோடு, இராவணனோடு வரசிபாராமல் அம்பை எய்வதே! என்று ஈடுபடுகிறார். 'ஏந்திழைக்கா' என்னும் பதம் நடுவினிருந்துகொண்டு முன்னும் பின்னும் அத்வயிக்கிறது. இப்படி ராமாவதாரத்தில் அந்தரங்கையான பிராட்டிக்குச் செய்த உபகாரம் மாத்திரமோ? அதற்கும் முன திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் சேதனர் அனைவர்க்குமாகச் செய்தவை அளவிடவொண்ணாதவையன்றோ என்கிறார் மேலே,—(முன் குறளுருவாய்ச் சென்று முயன்று நிலம கைக்கொண்டான) முன்னொரு காலத்திலே ஸ்ரீவாமனனாக அவதரித்து மஹாபலியின் யாகபூமிக்குச்சென்று. தன் வடிவழகைக்

(சென்றிதயாதி.) குறனருருவாய்ச்சென்று மூன்று லோகத்தை
அடங்கலும் கைக்கொண்டான். 52.

53. முயன்று தொழுநெஞ்சே முரிநீர் வேலை
இயன்றமரத் தாலிலையின் மேலால்—பயின்றங்கோர்
மணனலங்கொள் வெள்ளத்து மாயக் குழவியாய்
தண்ணலங்கல் மாலையான் தாள்.

முரி நீர் வேலை—அலையும் நீரையுடைத்தான ஸமுத்
ரத்திலே. இயன்ற—பொருந்தியுள்ள. ஆலமரத்து இலையின்
மேலால்—ஆலமரத்தின் இலைமீது. பயின்று—நெடுங்காலம
சாய்ந்திருந்து. அங்கு—அங்கே. மண்—பூமியினுடைய.
நலம்—நலமாய்மை. கொள்—அபஹரித்த. வெள்ளத்து—
பிரளய வெள்ளத்திலே. ஓர் மாயம் குழனி ஆய்—ஆய்சர்ய
மான ஒரு குழந்தையாய். தண் அலங்கல் மாலையான்—
குளிர்த்து அமைதிபெற்ற மாலையையுடையவனான எம்பெருமா
னுடைய. தாள்—திருவடிகளை. நெஞ்சே—நெஞ்சமே!
முயன்று தொழு—முயற்சிக்கொண்டு வணங்கு.

சென்று வடிவவழங்குக காட்டுவது. முக், க, ழுல்பிதங்களைப்
பண்ணுவதாய்க்கொண்டு மிகவும் உத்யோகத்து பூமியை
வாங்கிக்கொண்டான். இவ்வொரு செயல்களிருக்கும்படியே
என்று வித், க, ராய் அனுபவிககிருர். “அம் மான் மறியை”
என்று பாடமானபோது. அந்த மான் குட்டியை எய்தான்
என்றாகக்கடவது. 52.

காட்டுவது, மழலைப் பேசுக உகைப் பேசுவது. சிறியவடிவைப் பெரிய
வடிவாகுவது. உலகங்களை அளப்பது முதலான பெரு முயற்சி
களைச் செய்து, தன்னுடையதான பூமியைத் தான் கைப்பற்றிக்
கொண்டான். உடையவன் உடைமையை ரக்ஷிப்பதற்காக இவ்
வண்ணமாகச் செய்த செயல்களுக்கு ஓரளவுண்டோ என்று ஈடுபட்டு
அனுபவிககிருர். இப்பாசரத்தால் இயற்கையான உபாயமான
எம்பெருமான சேதனாபததுக்காகச் செய்யும் பெரு முயற்சிகள்
பேசப்பட்டன. 52.

அவ:—(முயன்று) தூர்க்கூடங்களைக் கழிப்பிக்க வல்லவன்; அவனை ஆஸ்ரயியென்கிருர்.

வ்யா:— (முயன்று தொழு நெஞ்சே) உதாம் பண்ணி ஆஸ்ரயிக்கப்பார். (மூரிநீரித்யாதி,) உலாவாநின்ற நீரையுடைத்தான கடலிலே உண்டான மரத்தினுடைய பல்லவமா

அவ:— ப்ரஸ்துதனான ஸ்ரீலாமனனோடு போலியான வடதௌஸாயியை ஆஸ்ரயி என்று தன் திருவுள்ளத்தைத் தூண்டுகிருர்.

உரை:— ஸஞ்சரியாநின்ற உள்ள நீரையுடைத்தான ஸமுத்ரத்திலே பொருந்தியிருக்கிற ஆலமரத்தினுடைய பவனாயிருப்பதோரிலே மேலே சிரகாலம் சரய்ந்தருளி. அங்கே பூமியினுடைய. சேதனர்க்கு பேராக்யாதி,களாய் விரியோக்யப்படுகிற ஸாராம்ஸத்தைக் க்ரஸியாநின்ற உள்ள ப்ரள

58. அவ:— “நம்மைப்பெறுகைக்கு முற்கூறிய பெரு முயற்சிகளோடு நில்லாமல், மற்றும் செயற்கரிய செயல்களையும் அவன செய்வானா பின்பு, அவனை ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக அநுபவிப்பதற்கு உன்னாலான முயற்சிகளையெல்லாம் நீ செய்யவேண்டாவோ” என்று தன் நெஞ்சுக்கு உபதேசிக்கிருர்.

வ்யா:—(நெஞ்சே முயன்றுதொழு) எனக்கு வசப்பட்ட நெஞ்சே! நமக்காக அநாதி காலமாகப் பற்பல முயற்சிகளையும் செய்துவரும் அவன் திருவடிகளிலே தீயும் உன்னாலான முயற்சிகளைச் செய்து ஆஸ்ரயிக்கப்பார்ப்பாயாக. அவன் செய்த செயற்கரிய முயற்சியொன்றைச் சொல்லுகிருர் மேலே,—(மூரிநீர்வேலை. இயன்ற மரத்தாலிலையின் மேலால்) அலையெறியும் நீரை உடையதான கடலிலே பொருந்தியிருக்கும் ஆலமரத்தினுடைய அன்றே தளிர்த்த இலையின் மேலே. (பயின்று) நெடுங்காலம் சயனித்திருந்து. (அங்கு)

“பாலன் தனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு ஆலிலையின் மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்யென்பர்—ஆலன்று வேலை நீர் உள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ சோலை சூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு” [முதல் திருவ-62]

யிருப்பதொரு ஆலிலேமேலே பயின்று சேதநர்க்கு பேராகே, ப
கரண பேராக, ஸ்தாந பேராக, யமான பூமியையழியாநின்ற
வெள்ளத்திலே ஆஸ்சர்யமான பிள்ளையானவன். (தண்ண
லங்கலித்யாதி.) ஆலிலையின்மேலே கண்வர்ந்தருளுகிறபோது
பொகட்ட மாலையுந்தானுமாய்க் கிடந்தபடி. அவனுடைய திரு
வடிகளை முயன்று தொழு நெஞ்சே. 53.

54. தாளால் சகட முதைத்துப் பகடுந்தி
கீளா மருதிடைபேய்க் கேழலாய்—மீளாது
மண்ணகலம் கீண்டங்கோர் மாதுகந்த மார்வற்கு
பெண்ணகலம் காதல் பெரிது.

யத்திலே, அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமான ஹ ஆஸ்சர்ய
சேஷ்டிதத்தையுடைய முக்தகஸ்ய—வானவனாய், ஸ்ரம
ஹரமாய். அசைந்துவராநின்றான் திருமாலையாலே
அலங்கருதானவன் திருவடிகளை. நெஞ்சே! வரில்
பொகட்டென் கொடித் தேட்டென் என்றிருக்கையன்றிக்கே
உத்ஸாஹித்துக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கப்பார். அலங்கல்—
அசைவு. 53.

என்று ஆநிவாஸிதம் ஆஸ்சர்யமபபடும் அவ்விடத்திலே. (மண்
நலங்கொள் வெள்ளாதது) ஜீவர்களுக்கு போக்யமாகவும், போக
உபகரணமாகவும், போகஸ்தானமாகவும் இருக்கும் சிறப்புடனே
உடைய பூமியிலே அச்சிறப்புடையெல்லாம் அழிக்கின்ற ப்ரளய
வெள்ளத்திலே. (ஓர் மாயக்குழனியாய்) தன் உடைமையான பூமி,
வெள்ளத்திலுல அப்படி அழிக்கப்படாமல், சிறியதான தன் வயிற்
றிலே பெரிதான பூமி முடிவதையும் வைத்து ரக்ஷித்த அகடிதகடநா
ஸாமர்த்யத்தை உடைய ஆஸ்சர்யமான பச்சைக்குழந்தையாய்.
(தண்ணலங்கல் மாலையான்) அந்த நிலையிலும் குளிர்ந்து அசையா
நிற்கும் மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பெற்றவனுடைய. (தாள முயன்று
தொழு நெஞ்சே) நமக்காக இப்படிச் செயற்கரிய முயற்சியைச்
செய்தவனுடைய திருவடிகளை, 'வந்தால் வரட்டும், போனால்
போகட்டும்' என்று அலட்சியமாயிராமல், பெரிய உத்ஸாஹை
துடன் நீ ஆஸ்ரயிக்கவேண்டாவோ நெஞ்சே என்று கீழோடே
அந்நவயம். அலங்கல் மலை—அசையும் மலை. 53.

சகடம் — சகடாஸுரனை. தாளால் — திருவடியாலே. உதைத்து — உதைத்தொழித்தவனாயும். பகடு — (சுவலயாபீடமென்கிற) யானையை. உந்தி — உதைத்துத் தள்ளினவனாயும். கீணா — பிளவில்லாத. மருது இடை போய் — மருதமரங்களின் நடுவே தவழ்ந்து சென்று. கேழல் ஆய் — வராஹரூபியாய்க்கொண்டு. மீளாது — தயங்கித் திரும்பாமல் சென்று. அகலம மண் கீணாடு — அகன்ற பூமியை (அண்டச் சுவரில் நின்று) ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்தவனாயும். ஓர் மரது உகந்த மார்வற்கு — ஒப்பற்ற பெரியபிராட்டியார் விரும்பியிருக்கின்ற திருமார்பையுடையவனுமுள்ள எம்பெருமானுக்கு. பெண் அகலம — பூமிப்பிராட்டியினுடைய திருமேனியிலே. காதல்-ஆசையானது. பெரிது-கரை புரண்டிருப்பது.

வ்யா:—(தாளால் சகடமுதைத்து) திருவடிகளாலே சகடாஸுரனிரஸநம்பண்ணி. (பகடுந்தி) சுவலயாபீடத்தைத்தள்ளி.

அவ:—வட துளையிவ்ருத்தகர்ந்ததேதாடெரக்கச்சொல்லலாமான க்ருஷ்ணவ்ருத்தகர்ந்ததை அநுபவிக்கிறார்.

உரை:— அஸுராவிஷ்டமாய் மேல்விழுகிற சகடத்தை முலைவரவு தாழ்த்துச்சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே உதைத்துவிழவிட்டு “புகுவாய் நின்ற போதகம்” என்னும் படி வழியிலே நின்று நலியப்புக்க சுவலயாபீடத்தைத் திருக்கையாலே உருண்டுவிழும்படி தள்ளிப்பொகட்டு.

54 அவ:—வட துளையாயின ஆனிலைககண்ணனின் அற்புதச் செயலை அனுஸந்தித்தவுடன். அதைப்போலே பல செயல்களைச் செய்த கண்ணனின் அருஞ்செயல்களை அனுபவிக்கிறார்.

வ்யா:—(தாளால் சகடமுதைத்து) அஸுராவேசத்துடன் தன் மேல் விழுகின்ற சகடத்தை (வண்டியை), யிசோதையின் முலைப்பால் குடிக்கும் நேரம் கடந்தமையினாலே கோபம்கொண்டு நிமிர்த்த திருவடிகளாலே உதைத்து அழித்து. (பகடு உந்தி) “புகுவாய் நின்ற போதகம்” [பெரியதிரு6-5.6] என்னும்படி கம்மனுடைய வில்விழவுகாணக் கண்ணன் வத்தபோது உட்புகும் வாசலிலே தன்னை அழிக்கவந்த சுவலயாபீடமெனனும் யானையைத் தன் திருக்கையாலே உருண்டு விழும்படி தள்ளி. பகடு—யானை

(கீளாமருதிடை போய்) இரண்டாய் அருகே நின்ற மருதாடே போய். (கீளா) பிளவாமருதிடைபோயென்றுமாம். (கேழலா யித்யாதி,) ஸ்ரீவராஹருபியாய் மீளாதபடிக்கீடாக பூமியைக்

இடைவெளியறப் பொருந்தினிற மருதுகளின் நடுவே அவை அடியற்று விழும்படி தவழ்ந்துகொண்டுபோய், ஸ்ரிய:பதியான தன் பெருமை பாராதே வராஹவேஷத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு. வடிவை அழியமாறினவளவிலே மீளுகையின்றிக்கே அந்த ப்ரளயத்திலே முழுகி அண்ட பித்தியிலே ஒட்டிக்கிடக்கிற அத்விதீயமாய்ப் பரப்பை யுடைத்தான பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறி "நாரீணமுத்தகமையான பெரியபிராட்டியார் "இதையுமகல கில்லேன" என்று விரும்பும்படியான திருமார்வையுடைய வனுக்கு ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுடைய அபரிச்சித்பேபாக்க்ய மான திருமேனியிலே ப்ரேமம் கரைபுரண்டிருந்தது.

(கீளாமருதிடை போய்) இடைவெளியிலலாமல ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துநின்ற இரட்டை மருதமரங்களின நடுவே அவை வேரோடு விழும்படி கட்டிய உரவேரடு தவழ்ந்துகொண்டுபோய்; கிழித்துக் கொண்டு மருதுகளிடையே போய்—எனறும் பொருள் கொள்ள லாம். (கேழலாய் மீளாது மண்ணகலம் கீண்டு) திருவுக்கும் திரு வாகிய தன்பெருமை பாராமல் மாகடம்பில் நீர் வாரா மாளமிலாப் பன்றியுருக்கொண்டு. அவ்வுருவுக்குத்தக்கசெயலைச் செய்யத் தயங்கி மீளாமல், அந்தப் பிரளய நீரிலே முழுகி அண்டச்சுவரிலே ஒட்டிக் கிடக்கும் ஒப்பற்ற பரப்பையுடைய பூமியை தந்தத்தாலே குத்தி எடுத்துக்கொண்டு மேல் ஏறி. (ஓர் மாது உகந்த மார்வற்கு) 'நாரீணம் உத்தமா வதூ:' [பெண்களுக்குள் ஒப்பற்றவள்] எனகிற படியே ஒப்பற்ற பெரிய பிராட்டியார் "இதையும் அகலகில்லேன" [திருவாய் 6-10-10] எனது விரும்பும்படியான திருமார்வையுடைய வனுக்கு. ஒப்பற்ற பூமிப்பிராட்டியை அணைத்துக்கொண்ட திரு மார்வை உடையவனுக்கு என்றுமாம். (பெண்ணகலம் காதல் பெரிது) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுடைய அளவற்ற இனிமையுள்ள திருமேனியிலே அளவு கரை புரண்டிருந்தது. அதனாலேயன்றே அவளுடைய சரீரமான பூமியைத் தன் பெருமைக்குப் பொருந்காத வடிவு கொண்டு எடுத்தான் என்கை.

கீண்டு ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை உகந்த மார்பற்கு. (பெண்ணகலங்
காதல் பெரிது, பிராட்டிபக்கலிலே ஸ்நேஹம் பெரிது. 54.

பகடு—யானை. கீளாமருதிடைபோய்—கிழித்துக்கொண்டு
மருதுகளின் நடுவேபோய் என்னவுமாம். காதல்பெரிது—
அவள் பக்கல் ப்ரேமத்தின் கனத்தாலேயேற அவள்
அபிமானித்த பூமியை எடுத்ததென்கை. 54.

“கிடந்து இருந்து நின்று அளந்து கேழலாய்க்கீழ்ப்புக்கு
இடந்திடும் தன்னுள் கரக்கும் உமிழும்
தடம்பெரும்தோளாரத் தழுவும் பாரென்னும்
மடந்தையை மால் செய்கின்ற மால் ஆகாணபாரே”

[திருவாய் 2-8-7]

என்று இவளிடம் பலவாறு க ஈடுபடுமபடியான மிகப்பெரிய
காதலையுடையவன் என்றுமாம். அகலம்—திருமேனி, பெண்ணகலம்—
பெண்ணிடம் என்றும் கொள்ளலாம். இங்கு “கேழலாய்
மண்ணகலம் கீண்டு” என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட பூமிப்
பிராட்டியைக் குறிக்கிறது. அதற்கே “மாது உகந்த” என்று
சொல்லப்பட்ட புருஷகாரபூதையான பெரியபிராட்டியானாக குறிக்க
ிறது என்றுமாம். அப்பெரியபிராட்டியார் இவளை உகந்திருப்பது
போலே இவளும் அவளிடம் பெருங்காதல கொண்டிருப்பாள்
என்றபடி.

“அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டேதம்”

[ரா-ஸ 15-52]

[இந்த தேவியின் மனம் அப்பெருமானிடமும், அவனுடைய மானம்
இதேவியிடமும் நிலைநிற்கின்றது.] முதலான ப்ரமாணங்கள்
அநுஸந்திப்பது. (மாது உகந்த மார்வற்குப் பெண்ணகலங்
காதல் பெரிது) அவளுடையது உகப்பு; இவனுடையது பெருங்
காதல் என்றுமாம். “ஊர்த்வம மாலாந்ந ஜீவேயம்” [ரா-ஸ 23-1]
பெருமானைப் பிரிந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேல் உயிர்வாழமாட்டேன்
என்று அவளும்.

“சிரம் ஜீவதி வைதேஹீ யதி, மாஸம் த்ரிஷ்யதி।

ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணம்” [ரா-ஸ 20-1]

55. பெரிய வரைமார்வில் பேராரம் பூண்டு
கரிய முகிலிடை மின்போல—திரியுங்கால்
பாணெடுங்க வண்டறையும் பங்கயமே மற்றவன்றன்
நீணெடுங்கண் காட்டும் நிறம்.

பெரிய வரை மார்வில்—பெரிய மலைபோன்ற திரு
மார்பிலே, பேர் ஆரம் பூண்டு—பெரிய ஹாரத்தை அணிந்து
கொண்டு. திரியுங்கால்—உலாவினால். கரிய முகிலிடை மின்
போலே—கார்மேகத்திலே மினைல்மின்னினிறு போன்றி
ருக்கும்; மற்று—அன்றியும்; அவன் தன்—அப்பெருமா
னுடைய. நீள் நெடு கண் நீண்ட பரந்த திருக்கண்களி
னுடைய. நிறம்—நிறத்தை. பாண் ஓடுங்க வண்டு அறையும்
பங்கயமே காட்டும்—பாட்டென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம்
ஒடுங்கும்படியாக (மிகவினிமையாக) வண்டுகள் இருந்து
பாடப்பெற்ற தாமரைப்பூவே காட்டிக்கரும்.

வ்யா.—(பெரியவரைமார்வில்) ஆரத்தால் பரிச்சேஷ்த்துக்கப்
போகாத மகர்பில். (பேராரம்பூண்டு) மடித்துப்பூணவேண்டும்

அவ.— இப்படி ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிபக்கல பெரும்பிச்ச
னுவனுடைய அழகையது விக்கிரூர்.

உரை:— ஹாரத்தால் பரிச்சேஷ்த்துக்கவொண்ணாதபடி
பெரிய மலைபோலே பரந்திருக்கிற திருமார்விலே இருமடி

[விதேஹ ராஜகுமாரி ஒரு மாதம் தரித்திருப்பாளாகில் நீண்டநாள்
வாழ்பவளேயாவாள். அவளைப் பிரிந்து யான் ஒரு கணமும் வாழ
மாட்டேன்] என்று இவனும் கூறியதிலிருந்து அவளுடையதைக்
காட்டிலும் இவனுடைய காதல் பெரிதென விளங்குகிறதல்லவோ.
இப்படிச் சொன்ன பெருமாள் மேலும் வாழ்ந்துகொண்டுதானே
இருந்தார்: இது சொன்ன வார்த்தைக்குப் பொருந்துமோ?
எனில்: அவளைப் பெறுகக்காக, உயிரிருந்தும் நடைபிணம்
போலே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாநாகையாலே குறையிலலை. 54.

55. அவ:— இப்படிப் பிராட்டிமாரிடம் பெருங்காதல்
கொண்டவனுடைய அழகை அநுபவிக்கிரூர்.

வ்யா:— (பெரிய வரை மார்வில்) ஹாரத்தாலே அளவுபடுத்த
முடியாதபடி பெரிய மலைபோலே பரந்திருக்கும் திருமார்பிலே.

பெரியஹாரத்தைப்பூண்டு. (கரியமுகிலிடைமின்போல) மார்புக்
கும்ஆரத்துக்கும் த்ருஷ்டார்தம்.மேகத்திலேமின்னினுற்போலே
ய்யாமமான திருமார்பிலே ஹாரங்கிடந்தபடி. (தெரியுங்கால்)
அநுஸந்திக்கும்போது. “திரியுங்கால்” என்று பாடமுமாம்.
(பாண்டுங்கவித்யாதி) பாண்சாதியாக ஒடுங்கும்படி பாடா

யிட்டுச் சாத்தவேண்டுமபடி பெருத்திருக்கிற திரு
வாரத்தைச் சாத்தி மனோஹரமாம்படி ஸஞ்சரிக்கப்படுக்கால்
காளமேகத்திலே மின்கொடி பரந்தாற்போலே அத்யந்தாநு
பாவ்யமாய். அதுக்குமேலே அவனுடைய மிக்க அழகை
யுடைத்தான திருக்கண்களினுடைய நிறத்தைப் பாட்
டென்று பேர்பெற்றவையடங்கலும். லஜ்ஜித்து ஒடுங்கும்

(பேராரம் பூண்டு) இரண்டாக மடித்துச் சாத்தவேண்டுமபடி
நீண்டிருக்கும் ஹாரத்தைச் சாத்திக்கொண்டு. - (கரிய முகிலிடை
மின போல) நீருண்ட கார்மேகத்திலே மினனற்கொடி பரந்து
சென்றுற்போலே. கறுத்த திருமேனியிலே வெளுத்த ஹாரம்
கிடந்தது என்று கருத்து. (தெரியுங்கால்) இத்தகைய ஆபரண
ஸோபையுடைய இவனுடைய அவயவஸோபையை அநுஸந்திக்கப்
பார்த்தால்; இவனுடைய கண்ணழகே நம் நெஞ்சைக் கொள்ளை
கொள்கின்றது எனகிரூர் மேலே. (தெரியுங்கால்) எனபதைப்
பாகரத்தின் முதலிறகொண்டு. ‘இவனுடைய அழகை’ அநு
ஸந்திக்கப் பார்த்தால், ஆபரணஸோபையும், அவயவஸோபை
யும் இவ்வண்ணமிராநிஹன’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.
(திரியுங்கால்) என்றும் பாடமுண்டு. பெரிய வரை மார்பில்
பேராரம் பூண்டு அடியார் நெஞ்சை இழுப்பதற்காகத் திரிந்தா
னுகில, கரிய முகிலினிடையே மின்னல் பரந்து செல்வதுபோலே
மிகவும் அநுபவிக்கத்தக்கதாயிருக்கும் என்று பொருள். (மற்று)
அவனுடைய அவயவ சோபையையும் அநுஸந்திக்கப்படுக்கால்.
(அவன்றன் நீண்டுங்கண் நிறம்) அவனுடைய கரியவாகிப்புடை
பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாய கண்
களின் நிறமே நம் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொள்கின்றதாய், மற்ற
அவயவங்களிலே செல்லவிடுகிறதில்லை என்று கருத்து. அந்நிறம்
தான எப்படியிருக்கிறது எனில்; (பாண் ஒடுங்க வண்டு அறையும்
பங்கயமே காட்டும) பாட்டுப்பாடுவதையே தொழிலாகக்கொண்ட
பாணர் சாதிமுடிவதுமே லஜ்ஜைகொண்டு ஒடுங்கும்படி அத்தனை

நின்ற வண்டையுடைத்தான பங்கயமே. (மற்றவனித்யாதி)
அவனுடைய பரிச்சேதி, ககப்போகாத கண்ணினுடைய நிறத்
தைக்காட்டா நின்றது. 55.

56. நிறம் வெளிது செய்து பசிது கரிதென்று
இறையருவம யாமறியோ மெண்ணில்—நிறைவுடைய
நாமங்கை தானும் கலம்புகழ வல்லளே
பூமங்கை கேள்வன் பொலிவு.

இறை—ஸர்வேஸ்வரனுடைய. உருவம்—திவ்யமங்கள
விக்ரஹமானது. நிறம்—நிறத்தால். வெளிது—வெளுத்
திருக்குமோ. (அல்லது) செய்து—சிவந்திருக்குமோ. (அல்லது)
பசிது—பசுமையாயிருக்குமோ. (அல்லது) கரிது—கறுத்
திருக்குமோ என்று—எவ்வண்ணமாயிருக்குமென்று. எண்
ணில்—ஆராயுமிடத்தில. யாம் அறியோம்—நாம் அறிய
மாட்டோம்: (ஆது நிற்க:). நிறைவு உடைய—ஜ்ஞான
சக்திகளில பூர்ந்ததையை உடையவளான நாமங்கை தானும்—
ஸரஸ்வதி தேவியும். பூ மங்கை கேள்வன்—தாமரைப்

படிககீடாக வண்டுகளானவை ஸப்தியாசரின்றுள்ள
தாமரைப்பூவே காட்டாநிறகும். 'தெரியுங்கால்' என்று
பாடமாகில 'அவ்வழகை அநுஸந்திக்கும்போது' என்று
பொருளாகக் கடவது. 55.

இனிமையாக வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யும் தாமரையே அவனுடைய
திருக்கண்களின் நிறத்தைக் காட்டும். பாண்—பாணர். அசறிக்கே,
பாண என்று பாட்டாய். பாட்டெனறு போபெற்றவையெல்லாம்
எதிர்நிற்கமாட்டாமல் ஒடுவதும்படி வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யும்
தாமரை என்றும் பொருளொளையலாம். ஆக, 'நீலதோயது
மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகே, வ ப்ராஸவரா' [தை.நா] [நீலமுண்ட
மின்னினை மேனிப் பெருமான] என்றும் 'தஸய யதா கப்பாஸம்
புண்டரீகமேலமகிணி' [சு.ந 1-7] [அப்பெருமானாகத் ஸூர்ய
ஸூல மலர்ந்த தாமரை போன்ற இருகண்கள் உள] என்றும்
வேதங்கள் ஈடுபட்ட பாணமோபயிலும், திருக்கண்ண முகிலும்
இவரும் ஆழங்காற்படடு இப்பாகரம் அருளிச்செய்தாராயிற்று. 55.

சூவில் வாழும் பெரிய பிராட்டிக்குக் கணவனுன எம்பெரு
மானுடைய. பொலிவு—நிறைவை. நலம் புகழ வல்லீள்—
நன்றாகப் புகழ சக்தியுடையவளே? (அல்லள்)

அவ:—(நிறம்) என்னுடைய ஸ்வாமியினுடைய ரூபத்தை
இன்னபடியிருக்குமென்று சொல்லப்போகாது. ப்ரயோஜகத்
தைச் சொல்லுமித்தனை யென்கிறார்.

வ்யா:—(நிறமித்யாதி) இறையினுடைய வடிவானது
வெளுப்பு, சிவப்பு பசுமை கறுப்பு என்றெண்ணில் நாமறி

அவ:— இவனுடைய அழகை அநுபவித்துக் குமிழ்
நீருண்ணுமித்தனையொழிய நம்மால் அளவிட்டுப் பேச
வொண்ணாது கிடரென்கிறார்.

உரை:— ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய
திவ்யமங்கள் விக்ரஹமானது. நிறத்தால் வெளுத்திருக்கும்.
சிவந்திருக்கும், பச்சென்றிருக்கும். கறுத்திருக்குமென்று
ஆராயமிடத்தில் ஏகதேயமும் அறியமாட்டுகிறிலோம்.

56. அவ:—இவனுடைய அழகுக்கடலிலே அமிழ்ந்து ஆழ்ந்து
போமித்தனையல்லது. நம்மால் அதை அளவிட்டுப் பேசமுடியாது;
இதற்குக் காரணம் அவ்வழகு திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனின்
அழகாசிருப்பதேயாகும் என்கிறார்.

வ்யா:—(இறை உருவம்) ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய
திவ்யமங்கள் விக்ரஹமானது. விக்ரஹமில்லை என்பாருடைய மிடற்
றைப் பிடித்தாற்போலே பேசுகிறார். (நிறம் வெனிது செய்து பசிது
கரிதெனறு எண்ணில யாமறியேம்) நிறத்தால் வெளுத்திருக்
குமோ. சிவந்திருக்குமோ. பசுமையாசிருக்குமோ, கறுத்திருக்குமோ
என்று ஆராய்ந்தால். அதில் ஒரு சிறிதும் யாம அறியவல்லோ
மாகிறோமல்லோம். “நீலதோயத்யமத்யஸ்த்யா வித்யுல்லேகேவப்யாஸ
வரா” [தை-நா] [நீலமேகமுட்கொண்ட மினனற்கொடிபோல்
பிரகாசிப்பது] “ஆதித்யவக்ணம்” [பு. ஸ. 9] [சூரியன்போலே
ஒளிரிவிடுவது] “தஸ்ய கைஹதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யத்யா மாஹாரஜநம்
வாஸ:” யத்யா பாண்ட்வாலிகம். யதேந்த்ராகேபோ. யத்யாக்ஷ
யர்ச்சிர் யத்யா புண்டரீகம் யத்யா ஸக்ருத்வித்யுத்தம்” [புருஷ 4-8]

யோம். (நிறையித்யாதி) நாமேமாட்டாதோமானால் மதிப்
புடையள்ள ஸரஸ்வதி அங்குத்தைக்குத் தரமாகப் புகழ்

இது கிடக்க; எல்லாருமவனைப் பேசமிடத்தில் தனைப்
பற்றவேண்டும்படியுமாய் தான் உள்ளபடி அறிந்து
பேசுகைக்கீடான ஜ்ஞாநஸ்க்த்யாதி, பூர்த்தியையுடையளான்
ஸரஸ்வதியானவளும் புஷ்பநிவாஸிநியான் பெரியபிராட்டி

[அப்படிப்பட்ட இந்தப் புகழ்னுடைய உருவமானது, பொன்னுடை
போலேயும், வெள்ளைக்கம்பளம்போலேயும், இத்திரகோபப் புழு
வைப்போலேயும், அக்தியின் ஒளியைப்போலேயும், தாமரையிலை
யைப்போலேயும், துளாக மினனுக் மின்னலைப்போலேயும் நிற
முள்ளது] "வித்யுத: பருஷாத்" [தை-நா] [மின்னல்போலுற
உருவையுடைய பருஷனிடமிருத்து] "பருஷம் க்ருஷ்ணபிங்குளம்"
[தை-நா] [கறுப்பும் மஞ்சளும் கலத்த உருவமுடைய பருஷனை]
"ஹிரண்மய பருஷ:" [சாத்] [பொளையுமாய் பருஷன்] என்று
வேதங்களும் இவனுடைய உருவத்திற்குப் பல நிறங்களோடு கூடிய
பல பொருள்களை உவமையாக இட்டதன் மூலம் இவனுடைய திரு
மேனியின் நிறத்தை இன்னபடியென்று அறியமுடியாது என்றன
வன்றோ. திருமேனியின் நிறம் கார்மேக வண்ணமேயாயினும்,
பிராட்டி, பீதாமபரம், ஸங்குசக்ரங்கள், திருவாபுரணங்கள்
முதலானவற்றின் சேர்த்தியாலே பல நிறங்கொண்டதாய் வர்ணிக்க
இயலாத அழகையுடையதாகிறதன்றோ திருமேனி. "எண்ணில்"
என்பதை மேலேயும் அந்நயிக்கலாம். (எண்ணில்) ஆராயப்புகுந்
தால் (நிறைவுடைய நாமங்கைதானும் தலம் புகழவல்லளே) நாம்
அறியமாட்டோம் என்பது ஒருபுறமிருக்க, எல்லாரும் அவனைப்
புகழ் நனைக்கும்போது அதற்குத்தக்க வாக்யவைபுவத்தை வேண்டித்
தனைப்பற்றவேண்டும்படியிருப்பவளாய், தான் அவனை உள்ளபடி
அறிந்து பேசவல்ல அறிவு, சகதி முதலான நிறைவுகளையுடைய வாக்ய
தேவியும் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணத்தினின் பெருமையை அப்
பெருமைக்குத்தக்கபடி தனாகப் புகழ வல்லவளோ? (நிறைவுடைய)
என்றதற்கு "என்னைக் காட்டிலும் நிறைவுடைய" என்று பொருள்
கொண்டால், இவ்விடத்தில் 'நாமங்கை' என்னும் பதம் ஹயக்யூர்வ
பத்தியான வாக்யதேவியைக் குறிக்கக்கடவது. பூரஹம் பத்தியான
ஸரஸ்வதியைக் குறிப்பதாகக்கொண்டால், "அவனருளாலே காட்
டக்கண்ட நாமே அவனுடைய பெருமையை அறியாதபோது,
தன்னுடைய ஜ்ஞாநாதி, பூர்த்தியைக்கொண்டு அவனை அறியப்

வல்லளோ? (பூமங்கைகேள்வன் பொலிவு) புகழப்போகாமை
யென்னென்னில்: ஸ்ரிய:பதியுடைய ஸம்ருத்தி,யைச் சிலவ
ரால் பேசப்போமோ? 56.

57. பொலிந்திருண்ட கார்வானில் மின்னேபோல் தோன்றி
மலிந்து திருவிருந்த மார்வன் பொலிந்த
கருடன் மேலகொண்ட கரியான் கழலே
தெருடன்மேல் கண்டாய் தெளி.

திரு—பிராட்டியானவள். பொலிந்து இருண்ட கா—
செறிந்து இருளையுடைத்தான கார் காலத்திலுண்டான.
வானில்—மேகத்தில். மின்னே போல் தோன்றி—மின்னல்
போல் பிரகாசித்து. மலிந்து இருந்த மார்வன்—பெருமை
யுடன் வாழப்பெற்ற திருமார்பையுடையனாய். பொலிந்த
கருடன் மேல் கொண்ட—விளங்குகின்ற கருடனை மேலிருந்து
கொண்டு நடத்தா சிந்தும். கரியான்—கருநிறப் பெருமா
னுடைய. கழலே திருவடிகளே. தெருள்தன் மேல்—
ஜ்ஞாநத்திற்கு மேற்பட்டதான பக்திக்கு விஷயமென்று,
தெளி கண்டாய்—(நெஞ்சிச!) தெளிந்திரு.

யார்க்கு வல்லபு, னுனவனுடைய ஸ்வரூபபகு, னுதி, களா
லுண்டான ஸம்ருத்தி,யை அங்கு கதைக்குத் தகுதியாம்படி
நாருகப் புகழவல்லதோ? ஸ்ரிய:பதியுடைய ஸம்ருத்தி,
யைச் சிலராலே சொல்லலாயிருந்ததோவென்றபடி. 56.

யார்க்கும ஸரஸ்வதியானவள் அவளை தன் புகழ்ப் புகழவல்லவளோ?"
என்று கருதது. இப்படி எவராலும் அளவிடமுடியாமலிருப்ப
தற்குக் காரணமென்ன? எனில்: (பூமங்கைகேள்வன் பொலிவு)
தாமரைபூவில் வாழும் பெரியபிராட்டியாருடைய நாதனுடைய
ஸ்வரூபபகு னுதி, களால் வந்த பெருமையனரே அது. ஐஸ்வர்
யாநாதனாகெல்லாம் அதி, தே, வகையான அவளுக்கும் தலைவனா
யிராமவனுடைய பெருமையை எவராலும் அளவிட்டுப் பேச
முடியாது என்று கருதது. "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ: யஸ்ய ஸா
ஜநகாதமஜா" [18 ஆ 57-18] [ஜனகராஜன் திருமகளைத் தன்
ஹுடைகாரமாகக் கொண்டவனின் பொலிவு அளவிடவொண்ணாத
தனரே] என்று மாரீசனும் அறுதியிட்டானன்றோ. 56.

அவ:—(பொலிந்து) கருடவாஹநனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயி யென்கிறது.

வ்யா:—(பொலிந்தித்யாதி) ஸம்ருத்தமாயிருண்ட கார் காலத்திலே மேகத்தின் மின்போலே தோற்றித் தண்ணீர் தண்ணீரென்றொசைப்படாவின்ற பெரியபிராட்டியாருகந்த திரு

அவ:— ஏவம்விதமான வைபவத்தையுடையவனை அநுஸந்திக்கும்துலே நமக்கும் உத்கர்ஷணேஹதுவென்கிறார்.

உரை:— செறிந்து இருளையுடைத்தான கர்க்காலத்தில் மேகத்திலையுண்டான மின்போலே ப்ரகாசித்துப் பெரிய பிராட்டியாரானவள் ஸ்வரூபரூபகுணாதிசூனியவளாக வைபவத்தையுடையளாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற திருமார்வையுடையனாய். அதுக்குமேலே மிக்கவைபவத்தை

57. அவ:—இப்படிப்பட்ட பெருமைகளை உடையவளை அநு ஸந்தித்து, அவன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிப்பதே நமக்கும் சிறப்பு என்று நெஞ்சை தோக்கி உபதேசிக்கிறார்.

வ்யா:— (பொலிந்திருண்ட கார் வானில் மின்னான போல் தோன்றி) செறிந்து, இருளையுடைய கர்க்கால மேகத்தின் நடுவே ஒளிவிடும் மின்னல்போல் தோன்றி; இது 'திரு'வோடு அந்வயிக் கிறது. 'பொலிந்திருண்ட கார்மேகம் திருமார்வுக்கும் அதில் மின்னல் பிராட்டிக்கும் உவமை. இச்சேர்த்தியை "நீலதோயதமத, யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பூஸவரா" [தை-நா] "நீலமுண்ட மின் னன்ன மேனிப் பெருமான்" [திருவிருத்தம் 29] என்று மறைகள் முழங்கினவன்றோ. (திரு மலிந்து இருந்த மார்பன்) பெரிய பிராட்டியார் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளால் மற்றுள்ளாசைக் காட்டிலும் பெருமையுடையளாய் எழுந்தருளியிருந்த திருமார்வை யுடையவள். பிராட்டியினுடைய ஸ்வரூபம் புகுவதஸ்வரூப திரு பகத்வத்தால் உண்டான விபூதவத்தையுடையதாயிருக்கையாலே ஜீவஸ்வரூபவிலகணமாய், இனிமையிலே விஞ்சியிருக்கையாலே 'பரமாத்ம ஸ்வரூபவிலகணமாயிருக்கும். அவனுடைய குடும்பம், குணமும் பரமாத்மாவான அவனுடையவற்றைக்காட்டியவகூடப்

மார்வையுடையவன். (பொலிந்தியாதி) மஹாமேருவிலே ஒரு அஞ்ஞன்கிரியிருந்தாற்போலே ஸ்மருத்தான பெரிய திருவடி மேலே இருந்தவனுடைய திருவடிகளிலேயுண்டான.

யுடையனாய்க்கொண்டு மேருவின்மேலே ஓரஞ்ஞன்கிரியிருந்தாற்போலே பொற்கென்றிருக்கிற நிறத்தையுடைத்தாய். பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு நடத்தாநின் துள்ளுகறுத்த நிறத்தையுடைய ஸர்வஸாவரணுடைய திருவடிகளை கிடாய் உத்கர்ஷஹேதுவாக அநுஸந்திக்கப்படும் ஸவபூவமெல்லாவற்றிலும் மேலான உத்கர்ஷம். நெஞ்சே! நீ இத்தை நன்றாக புத்திபண்ணு. சோஷபூகனுக்கு ஸ்வரூபாநுசூணமான உத்கர்ஷம் சோஷிதிருவடிகளை அறிகையிறே. “பொலிந்த கருடன்” என்று பாடாமானபோது

பெருமையில விஞ்சியிருக்கும் எனபது ஸர்வஸாஸ்த்ர ப்ரஸித்தம். ‘சோஷிதே பரம புமாத்’ [சூருண 22] என்று உபயவிபூதியையுடைய அவனும தன்கை இவனாகு விபூதிபூதனாக அபிமானிக்கையாலே இவனுடைய விபூதிவைபவமும் மற்றுள்ளானுடையதைக காட்டிலும் விஞ்சியிருக்கும். இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘மலிந்து இருந்த’ [பெருமையுடையவளாய் இருந்த] என்கிறா (இருந்த மார்பன்) இப்படிப்பட்ட பெருமையையுடைய பெரியபிராட்டியாரும். “அகலகில்லேன இறைய” [திருவாய் 6-10-10] என்று அரைகண்ணம் பரியவும் மாட்டாதவளாய், பெருந்தாஹமெடுத்தவன் தண்ணீரை ஆசைப்படுவதுபோலே ஆசையுடன் நிதயவாஸம் செய்யும் திருமார்வையுடையவன். (பொலிந்த கருடன் மேற்கொண்ட கரியான்) வேதஸ்வரூபனாயிருக்கை. “தூஸ: ஸக்ஷா வாதூநம் ஆஸநம் த்வஜ: யஸ்தே விதாநம் வ்யஜநம்” [ஸ்தோ. 4-41] [அடியாளுக்கும், நண்பனாகவும், வாதூனமாகவும், ஆஸநமாகவும் கொடியாகவும், மேற்கட்டியாகவும், விசிறியாகவும் அடிமைசெய்யும் கருடன்] என்கிற படியே பலவிதமாக அடிமை செய்கை முதலான பெருமைகளை உடையவனாய், செம்பொற்குன்றுபோன்ற திருமேனிப்பொனிலையும் உடையவனான கருடனாலே மேற்கொள்ளப்பட்ட கருநிறத்திருமேனியை உடையவன். (பொலிந்து கருடன் மேற்கொண்ட கரியான்) மஹாமேருவின்மேலே, மைவரை இருந்தாற்போலே பெரியதிருவடியின் மேலே பெருமைதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும்

(தெருடனித்யாதி) ஜ்ஞானவிபாகையான புக்தியை எல்லா வற்றுக்கும் மேலாகக் கொண்டு அநுஸந்தி. ஒலக்கவார்த்தைத யென்றிராதேகொள். 57.

ஸம்ருத், த, னுன திருவடி என்று பொருளாகக்கடவது. (தெருடன்மேல் கண்டாய்) தெருடல்—தெருடப்படுமது. அநுஸந்தி, க்கப்படுமவற்றில் இதுவே கிடாய் மேலான தென்றபடி. அன், க்கே, தெருளென்று—ஜ்ஞானமாய். ஜ்ஞானத்தில் மேலாயிருக்கிற புக்தியைச் சொல்லுகிறதாய். ஜ்ஞானவிபாகையான புக்தியாலே கரியான் கழலைக் கண்டருபவிக்கப்பெற்றாயே என்றுமாம். “முயன்று தொழு நெஞ்சே! என்கிற பாட்டிற்சொன்ன நெஞ்சே இங்கும் முன்னிலை. 57.

கரியவன என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். மேற்கொண்ட—மேல் இருந்த மேற்கொண்டு நடந்துகிற என்றுமாம். (கரியான கழலை தெருள்தனமேல் கண்டாய்) கரியதிருமேனிப்பெருமானுடைய திருவடிகே ஜ்ஞானத்தின் புகழவநிலையான பக்திகு விஷயமாவது கிடாய்; தெருள்—நானாம்; அகற்கு மேலிருப்பது அதன முற்றிய நிலையான பக்தி. கரியான கழலை பக்தியொன்றது பக்திக்கு விஷயமாவது என்றபடி. ஸாமரநாதி, கரன்யம் விஷயவிஷயி பாவத்தால் ஏற்படுவது. அன்றிகே, கரியான கழலை பக்தியாலே கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றாய் என்றுமாம். அன்றிகே, (கரியான் கழலை தெருளே) கரியானுடைய திருவடிகளிலே உண்டான பக்தியையே; (தனமேல் கண்டாய்) தமமுடைய செல்வங்களுக்கெல்லாம் மேலான செல்வங்கிடாய் என்றுமாம். இந்த நிர்வாஹத்தில் “மேழுஷி புக்திருபா” [மீபாஷயமங்களம்] என்று எம்பெருமானார் அருளியபடியே ஜ்ஞானநிர்வாஹமான பக்தியையே ‘தெருள்’ எனனும் பதம் குறிக்கிறது. அன்றிகே, கரியானுடைய திருவடிகளையே சிறப்பிடன அநுஸந்திக்கத்தக்கவைகளுள் தலைசிறந்தது என்று அறிவாய் என்றுமாம். தெருடல் — தெருடப்படுமது. அநுஸந்திக்கப்படுவது. (நெஞ்சே! தெளி) நெஞ்சே! இதைப் பெருஞ்சபையில் பலருக்குச் சொல்லப்படும வார்த்தையென்று நினைவாமல், உனக்காகவே சொல்லப்படும் வார்த்தையென்று அறிவாயாக. ‘முயன்று தொழு நெஞ்சே!’ [58] என்ற பாட்டிவிருந்து நெஞ்சே! எனனும் பதத்தை இவரும் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டும். 57

58. தெளிந்த சிலாதலத்தின் மேலிருந்த மந்தி
அளிந்த கடுவனையே நோக்கி—விளங்கிய
வெண்மதியம் தாவென்னும் வேங்கடமே மேலொருநாள்
மண்மதியில் கொண்டுநந்தான் வாழ்வு.

தெளிந்த—தெளிவுடையதாயிருக்கிற, சிலாதலத்தின்
மேல் இருந்த மந்தி—ஸ்படிகப் பாதையின் மீது இருக்கும்
பெண் குரங்கானது. அளிந்த கடுவனை நோக்கி—அன்புள்ள
ஆண் குரங்கை நோக்கி. விளங்கிய வெண் மதியம் தா
என்னும் வேங்கடம்—‘பிரகாசிக்கின்ற வெளுத்த சந்திரனை (ப்
பிடித்துக்) கொடு’ என்று சொல்லும்படியிருக்கிற திரு
வேங்கடம். மேல் ஒருநாள்—முன்னொரு காலத்தில். மண்—
பூமியை. மதியின்—தனது புத்தி சாதாரியத்தினால். கொண்டு—
(மாவலியிடத்தில்) பெற்றுக்கொண்டு. உகந்தான்—திரு
வுள்ள மூவந்த ஸர்வேஸ்வரன், வாழ்வு—வாழ்விடம்.

அவ:—(தெளிந்த) “अस्मिन् मया साधु” (அஸ்மிந். மயா
ஸார்த்தம்) என்று பிராட்டி செய்த செயலைத் திருமலையில்
திரியக்குக்களும் அநுவர்த்தியா நின்றதென்கிறார்.

வ்யா:—(தெளிந்தவித்யாதி) ஸ்படிகப்பாதையிலேயிருந்த
பெண்குரங்கு. (அளிந்தவித்யாதி) தன்பக்கிலே ஸ்நேஹிதத

அவ:— இப்படிப்பட்ட ஐஸ்வர்யத்தை யுடையவன்
கண்ணாலே காணலாம்படி திருமலையிலேவந்து நின்றா
னென்கிறார்.

உரை:— ஸ்படிகமான சிலாதலத்திலே தன் வேண்டப்
பாடு தோற்றவருந்த பெண் குரங்கானது. நம்மை ஏளிக்

58. அவ:—இப்படிப்பட்ட செவ்வத்தை உடையவன். கண்
னாலே காணலாம்படி திருமலையிலே வந்து நின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:—(தெளிந்த சிலாதலத்தின் மேலிருந்த மந்தி) தெளிவை
யுடையதான ஸ்படிகக்கற்பாதையின் மேலிருந்த பெண்குரங்கு,
(இருந்த) கடுவனையும் நியமிக்கவல்ல பெருமைதோற்ற வீற்றிருந்த.

ஆண்குரங்கை நோக்கி. (விளங்கியவித்யாதி) ஊடினால் ஒருகூடகர் பொருந்தவிடவேண்டாதே தானே சந்திரனுடைய மேற்புறமாகையாலே களங்கமற்று உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள சந்திரமண்டலத்தைத் தர்வென்னுநின்றது. இழிந்துவாங்க வேண்டுங்காணும் திருமலையினுடைய உயர்த்தி. (மேலித்யாதி)

கார்யம் கொள்வது எப்போதோவென்று அவஸரப்ரதீக்ஷ மாய், ஸ்நேஹமே ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கிற ஆண்குரங்கை. ப்ரணய ரோஷம்மாறி ஸாத்யரமாகக் குளிரப் பார்த்து, பார்க்கைக்குக் கண்ணாடி கொண்டுவந்து தாவென்பாரைப்போலே மேற்புறமாகையாலே களங்கமற்று ஒளிவிடுகிற பூர்ணசந்த்யரமண்டலத்தைத்தாவென்று சொல்லும்படி இராகமம் திருவேங்கடமே பண்டொரு

(சிலாதலத்திற்...மரதி) "அஸமிந் மயா ஸார்த்தம் உத்யாரயீலா, ஸிலாதலே பூர்வமுபோபவிஷ்டா" [ரா. ஆ. 66-12] [உத்யாரயீலையான ஸீதை இந்தக்கற்பாறையிலே எவ்ளோடுகூட வீற்றிருந்தாள்] என்று கோதாவரீதீரத்தில் பெருமானும் பிராட்டியுமிருந்தாற்போலே திருமலையில் தீர்யக்குளமான இலையிருக்கிறபடி. (அளிந்த கடுவனையே நோக்கி) 'நமஸா இயமா ஏவிககார்யம் கொள்வது எப்போதோ?' என்று ஸாமயந்தை நோக்கி நிற்பதாய், அனபே ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலிருக்கும் ஆண்குரங்கை, நிலாவொளியாலே ஊடல் தீர்ந்து அனபுடைய குளிரப்பார்த்து (விளங்கிய வெண்மதியை தா எனனும் வேங்கடமே) முகம் பார்ப்பது, ற்குக் காதலனைக் கண்ணாடி கேட்கும் காதலியைப்போலே, சந்திரனின் களங்கமற்ற மேற்புறமாகையாலே வெளுந்து விளங்காநிறதும் சந்திரனை 'எடுத்துத் தா' என்று கேளாநிற்கும் வேங்கடமே, திருமலையின் உயர்த்தியை நோக்கும்போது சந்திரனும் கீழேயிருப்பதாய், களங்கமுள்ள சந்திரனின் கீழ்ப்பகுதி கண்ணாடிக் குவியலாகாமல், களங்கமற்ற மேற்பகுதியே குரங்கை கண்ணாடிக்கு இலக்காகிறது என்று 'விளங்கிய வெண்' என்னும் விசேஷணங்களாலே உணர்த்துகிறார். மேலிருந்த மந்தி கீழேயிருக்கும் சந்திரனாகிற கண்ணாடியை எடுத்துத் தா என்கிறது. இது பரமபதததிருக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி, தவளஸ்வரூபமான சந்திரனையோலே சுத்தமான பூத்து, ஜீவாத்மாவைக் கைதூக்கிவிடும்படி எம்பெருமானைக் கேட்பதுபோலே இராநின்றது என்று கருதது. (வேங்கடமே) மந்தியோடுகூடிய கடுவன

பண்டொருநாள் பூமியை மதியாலேகொண்டு அலப்யலாபம்
பெற்றானாய் உகந்தவனுடைய ஐஸ்வர்யம். 58.

59 வாழும் வகையறிந்தேன் மைபோல் நெடுவரைவாய்
தாழ் மருவிபோல் தார்கிடப்ப—சூழும்
திருமா மணிவண்ணன் செங்கணமால் எங்கள்
பெருமா னடிசேரப் பெற்று.

மை போல் நெடு வரை வாய்—மைபோன்று இருண்டு
பெரிதான மலையிடத்திலே. தாழும்—இருபக்கமும் தாழ்ந்
தாய்கின்ற. அருவி போல்—அருவிபோலே, தாா கிடப்ப—
மாலை சாத்தப்பட்டிருக்க (அதிலே ஈடுபட்டு). சூழும்—
ஒருகணமும் விட்டுப்பிரியாமல் வளைத்துக் கொண்டிருக்கிற.
திரு—பிராட்டியையுடையவனும். மா மணி வண்ணன்—
நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையவனும். செம கண் மால்—
காலத்திலே பூமியைத் தன் புத்தியோகத்தாலே மஹா
பலியிருப்புக்குப் பொருந்தும்படி அர்த்தித்து வாங்கிக்
கொண்டு அலப்யலாபம் பெற்றாற்போலே உகந்த ஸர்வேஸ்வ
ரன் தனக்கு ஸர்வஸம்பத்துமாக நினைத்திருக்கும்
தேனும். 58.

சிலாதலத்திருப்பதுபோலே அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பள
திருமலையிலே இருக்கிறபடி. (மேல் ஒருநாள் மதியில் மண் கொண்டு
கந்தான வாழ்வு) முன் ஒரு காலத்தில், “மதியினால் குறள்மூன்று
உலகிரந்த கள்வற்கு” [திருவாய் 1-4-3] என்கிறபடியே தன் புத்தி
சாதூர்யத்தினாலே யாசகனாகி, தேவேந்திரனுக்காக இந்த பூமியை
மாவனியிடம் மூவடி மண் வேண்டிப்பெற்றுப் பெருப் பேறு
பெற்றுப்போலே உகந்த ஸர்வேஸ்வரன் தனக்கு எல்லாச் செல்வமு
மாக நினைத்திருக்கும் இடம். தேவேந்திரனுக்காக இப்பாடுபட்ட
வன் திருமலையில் மத்திக்குச் சந்திரனைத்தரும் நெடுவளைப்போலே
புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்காக ஜீவர்களை அவசியம் கைதூக்கி
விடுவான என்று கருத்து. ஆக, திருமலையில் ஒரு இயற்கைக்
காட்சியை வருணிப்பதுபோல காணும் இப்பாட்டு, திருமலையின்
விளப்ரேமபாரதத்திவத்தையும், பிராட்டியின் புருஷகாரக்ருத்யம்
என்றும் பழுதுபடாது என்பதையும் காட்டித்தருகிறது. 58.

சிவந்த திருக்கண்களையுடைய பெரியோனுமான. எங்கள் பெருமான்—எம்பெருமானுடைய. அடி—திருவடிகளை. சேர பெற்று—அணுகப்பெற்றதனால். வாழும் வகை அறிந்தேன்—உய்யும்வழி தெரிந்தவனானேன்.

வ்யா:—(வாழும் வகையறிந்தேன்) ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றி ஆதமரவுக்கு வகுத்த ஸம்பத்தென்று வ்யுத்தத்திபண்ணினேன். (மைபோலித்யாதி) அஞ்ஜநகி,ரியிலே பாயாநின்ற அருவிபோல்

அவ:—“கரியான் கழலே. தெருடன் மேற்கண்டாய்” என்ற திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அநுபவிககச்சொல்லி, திருவடிகளைத் தாம் கீட்டி அநுபவித்தபடியை அருளிச் செய்தருளர்.

உரை:—அஞ்ஜனம்போலே இருண்ட நிறத்தையுடைய தான பெரியமலையிடத்திலே இருண்டருகும் காழ விழுந்து பாயாநின்ற அருவிபோலே திருத்தேதாள்களில் சாததின

59. அவ:—இந்தகைய புகழ்ச்சாரபு, நதயோடு கூடிய உபாய நயதனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை அடைவகையாகிய வாழும் வகையை அறிந்தேன் என்கிறார்.

வ்யா:—(எங்கள் பெருமான அடிசேரப்பெற்று வாழும் வகையறிந்தேன்) எங்கள்புருடைய ஸ்வாமி யினை திருவடிகளைப்பற்றி, அதுவே வாழும் வகை என அறிந்தோம். இப்படி உபாயமாகில் ஆரோக்யமோடாயமான கஷாயங் உபாயமோலே கசப்பாயிருக்குமோ? எனில், பாலே மகநதாரமோபோலே மிக இறிய தாயிருக்கும் என்கிறா மேலே,—(மைபோல தெந்வரைவாய் தாழும் அருவிபோல தார் கிடப்ப) அஞ்ஜனம் (மை போலே இருண்ட நிறத்தை உடைய பெரியமலையின் சிகரத்தல நிவறம, இப்படிமத தாழந்து விழுந்து பாயாநிறகம் அருவிபோலே திருத்தேதாளில் சாததின திருமலை மிக அழகுடன் ஜளினமொழிந்த.

“உபெயுள யதி; வ்யேரம்நி ப்ருதூக் பதேதாம்

ஆகாஸக்யங்குபயஸ: ப்ரவாஹௌ |

தேநோபமீயேத தமாலநீலம்

ஆழத்தமுத்தாலதம் அஸ்ய வக்ஷ: || [சிகபாலவதம-1]

திருமார்பிலே சாத்தின தோள்மாலே கிடப்ப. (சூழந்திருமா மணிவண்ணன்) அதிலே ஆசைப்படாநின்ற பெரியபிராட்டி யாரையுடையனாய். ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். (செங்கண்மால்) ஈஸ்வரத்வத்தை ஸஞ்சிப்பியாநின்ற கண் களை உடையவன். (எங்களித்யாதி) பேராக்யபூதனாய். என்னை யுடையவனாய்வகுத்தவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்று. “**बुद्धिनाशोऽप्यनश्यति**” (புத்தி, நாஸாத் ப்ரணஸ்யதி) என்று ஸப் தாதிகளைப்பற்றுகே வாழும் ப்ரகாரமறிந்தேன். 59.

திருமாலையானது அநுபூவ்யமாய்க்கிடந்து ப்ரகாசிக்க. இவ்வொப்பனையழகைக்கண்டு “இறையமகல கில்லேன்” என்று சூழ்ந்துபோந்து அங்கே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பெரியபிராட்டியாரையுடையனாய். பெருவிலையான. நீல ரத்னம்போலே ஸ்ரமஹரமான திருமேனியையுடையனுமாய், இவ்வைஸ்வர்ய ஸஞ்சகமான சிவந்த திருக்கண்களையுடைய ஸர்வாதிகளாய் ஆஸ்ரிதரான எங்களுக்கு வகுத்த ஸௌக்ய மான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்று ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாழும் ப்ரகாரத்தைஅறிந்தேன். 59.

[நீலவானில். இரண்டு ஆகாசகங்கைகள் பெருக்கெடுத்ததுபோலே பிராநிதிறது முத்துமர்லையோடுகூடிய நீலவண்ணக்கண்ணனின் மார்பு] என்று மாகுகவி பாடியதும் இங்கு குறிக்கெள்ளத்தக்கது. (சூழும் திருமாமணிவண்ணன்) தோளும், தோள்மாலையுமான இவ் வழகிலே ஆழங்காற்பட்டு. “அகலகில்லேன் இறையும்” [திருவாய் 6-10-10] என்று வளைத்துக்கொண்டு. அத்திருமார்பிலேயே நித்ய வாஸம் செய்யும் பிராட்டியை உடையவனாய், விலைமதிப்பற்ற நீலரத்னம் போன்று கண்டார் களைப்பை ஆற்றும் நிறமுடைய திருமேனியை உடையவன். (செங்கண்மால்) இச்செல்வத்தையெல் லாம் காட்டித்தரும் திருக்கண்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். இப்படிப் பெரியவனாகில் அனுகத்தகாதவனாகவும் கிட்ட அரியவனாய்மிருப் பானோ?எனில்: (எங்கள் பெருமான்) அடியாரான எங்களுக்கு அடை யத்தக்க தலைவனாய், திருமலையிலே எளியனாய் நிற்கும் ஸ்வாமியி னுடைய. (அடிசேரப் பெற்று வாழும் வகையறிந்தேன்) என்று அந்வயம். “த்யாயதோ விஷயாந் பும்ஸ:...புத்தி, நாஸாத் ப்ரண ஸ்யதி” [கீதை2-63] என்று கீதையில் சொன்னபடியே ஸப் தாதிக ல்விஷயங்களைப்பற்றித் தாழ்ச்சியடையாமல், இவ்விஷயத்தைப்பற்றி வாழும் வகையறிந்தேன்.

60. பெற்றம பிணைமருதம் பேய்முலை மாச்சகடம்
முற்றக்காத தூடுபா புண்ணுதைத்து—கற்றுக்
குணிலை விளங்கனிக்குக் கொண்டெறிந்தான வெற்றிப்
பணிலம் வாய் வைத்துகந்தான் பண்டு.

பெற்றம—பசுக்களை, முற்ற காத்து—ஒன்று தப்பாமல்
ரக்ஷித்தவனாயும். பிணை மருதம் ஊடு போய்—பிணைந்திருந்த
(இரட்டை) மருத மரங்களினிடையே சென்றவனாயும்.
பேய் முலை உண்டு—பூதனையின முலையை உண்டவனாயும்.
மா சகடம் உதைத்து—பெரிய சகடத்தை உதைத் தொழித்
தவனாயும். கற்று குணிலை கொண்டு—கனரூகிய எறி
தடியைக்கொண்டு. விளங்கனிக்கு எறிந்தான்—விளாம்
பழக்தின்மீது எறிந்தவனாயுமுள்ள எம்பெருமான. பண்டு—
முன் ஒரு காவத்தில். வெற்றி பணிலம்—தடியை இயல்வா
யுடைய சங்கை. வாய் வைத்து—வாயிலே வைத்து ஊதி.
உகந்தான்—மகிழ்ந்தான்.

அவ:—(பெற்றம்) ப்ரதிபுந்தகங்கள் பொருளன்றோ
வாமுமபடியாவதெனனில்: அவன் தானே ப்ரதிபுந்தகங்களைப்
போக்குமென்கிறது.

அவ:—உமகது வாழ்விவே அந்வயமாகில், அது க்ரு
ப்ரதிபுந்தகமானவை, செய்தது என்? எனன். அதோபாக்
குகை அவனுக்கு ப்ரமாய் விட்டது என்கிறார்.

60. அவ:—தீர் வாமும் வகை அறிந்தீராகில் அவ்வாழவுக்குத்
தடையானவை என்னுமிற்று? எனில்: தடைகளைப் போக்குவதையே
இயல்வாகவுடைய அவனுக்கே அது பொறுப்பாயிற்று என்கிறார்.

வ்யா:—(பெற்றம்...உதைத்து) "அரவமடல் வேழம்" [முதல
திருவ54] என்ற பாகரம்போலே இவ்வீரண்டடிகளும் திரளிறை
யுணி (யதூஸங்க்யாலங்காரம்) ஆகையாலே, "பெற்றம் முற்றக்
காத்து, பிணைமருதம் ஊடுபோய், பேய்முலை உண்டு, மாச்சகடம்
உதைத்து" என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். (பெற்றம்
மூ-தி 25

(பெற்றமிழ்யாதி,) இது நிரல்நிறை. கன்னுகிய எறிகருவியைக்கொண்டு விளங்குகளுக்குக் கொண்டெறிந்தவன். வெற்றியை விளைப்பதான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வாயிலே வைத்து உகந்தவன். பண்டுண்டான ப்ரதிபுந்த,கங்களையெல்லாம் போக்கும. 60.

உரை:—பசுக்களை ஒன்றொழியாமல் ரக்ஷித்து, ஒன்றோடொன்று பிணைந்து நிரலிவரமாய் நின்ற மருதுகளை ஊடறுத்துக்கொண்டுபோய் விழவிட்டு. பூதனையுடைய முலையை அவள் பிணமாய் விழும்படி உண்டு. ப,யாவஹமான பெரிய சகடத்தை முறிந்து விழும்படி உதைத்துப் பொகட்டு கன்னுகிய எறிகருவியைக்கொண்டு விளாவினுடைய பழத்துக்கு எறிந்து இரண்டையும் முடித்துப் பொகட்டவன்—முன்பொரு நாளிலே. விஜயத்தை உண்டாக்குமதான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ப்ரதிபுஷம் நஸிககும்படி திருப்பவனத்திலே மடுத்துதி, விஜேரதி,பேரகப் பெற்றோமென்று உகந்தருளினவன் கிடர். 60.

(முற்றக்காத்து) பசுக்களை ஒன்றொழியாமல் ரக்ஷித்து. இந்திரனுடைய சிலாவர்ஷம் முதலான பற்பல பேராபத்துக்களில் ஒன்றுக்கு ஒரு சிறிதும் நோவுவாராதபடி பசுக்களைப் பரிபூர்ணமாக ரக்ஷித்து. (பிணைமருதம் ஊடு போய்) ஒன்றோடொன்று பிணைந்து இடைவெளியற்றிருந்த இரட்டை மருதமரங்களை ஊடறுத்துக்கொண்டுபோய் விழவிட்டுப் பெய்ம்மாய் மருதான அகரண அழித்து. (பேய்முலை உண்டு) தன்னை அழிக்க விஷந்தடவிய முலையோடு வந்த பூதனையின் முலையை அவள் பிணமாய் விழும்படி அவளுடைய உயிரோடு உண்டு (மாச்சகடம் உதைத்து) பயங்கரமான பெரிய சகடத்தைத் தாயே பிள்ளைக்கு ரக்ஷகமாய் வைத்துப்போன துணையில், அஸுராவேசமகொண்ட அதுவே அவளை தவியவர. முலை வரவு தாழ்த்துச் சீறி உதைத்த உதைவிலே அச்சகடாஸுரன் கட்டுக்குலைந்து விழும்படி உதைத்து. (கற்றுகருணிலே விளங்குகளுக்குக் கொண்டெறிந்தான்) இரு அஸுரர்கள் தன்னை தவிவதற்காக ஒருவன் கனரகவும் மற்றொருவன் விளாமபழமாகவும் இருந்துகொண்டு தீவகிழைக்கத் தருணம் பாராத்திருக்க, களறா எறிதடியாகக்கொண்டு விளாம்பமத்திலே

61. பண்டெல்லாம் வேங்கடம் பாற்கடல் வைகுந்தம்
கொண்டங் குறைவாற்குக் கோயில்போல்—வண்டு
வளங்கிளரும் நீள்சோலை வண்பூங் கழகை
இளங்குமரன்றன் விண்ணகர்.

வைகுந்தம்—பரமபதத்தை. கொண்டு—இருப்பிடமாகக்
கொண்டு. அங்கு—அவ்விடத்திலே. உறைவாற்கு—நித்ய
வாஸம்பண்ணும் எம்பெருமானுக்கு. பால் கடல்—திருப்
பாற்கடலும். வேங்கடம்—திருமலையும். வண்டு வளம்
கிளரும் நீள் சோலை—வண்டுகளின் கூட்டம் மிக்கிருக்கிற
பரந்த சோலைகளையுடைத்தாய். வண—அழகியதாய். பூ—
இனியதான. கழகை—திருக்கழகைக் குன்றும். இள குமரன்
தன் விண்ணகர்—இளமையோடு கூடிய யௌவனமுடைய
அவன் தன்னதென்று அபிமானிக்கும் திருவிண்ணகரும்.
(ஆகிய இத்திருப்பதிகளெல்லாம்) பண்டு எல்லாம்—என்னை
விஷயீகரிப்பதற்கு முன்பெல்லாம். கோயில் போல்—கோயில்
களாக இருந்தன போலும். [இப்போதோவென்னில்.
என்னெஞ்ச மொன்றே அவனுக்குக் கோயிலாயிருக்கிறது
என்று கருத்து.]

அடித்து இரண்டையும் அழியச்செய்தவன். (பண்டு) அஸுர
ராஷ்டிரர்களோடு போர்புரியும்போது என்னவுமாம். பாரத யுத்த
காலத்தில் என்னவுமாம். (வெற்றிப்பணியை வாய்வெத்து உகத்தான்)
எதிரிகளை ஜயிப்பதையே இயல்வாகக்கொண்ட படைபோர்புக்கு
முழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியத்தை. எதிரிகள் அழியுமபடி வாயிலே
வைத்து ஊதி. 'எதிரிகள் அழியப்பெற்றோம்' என்று உதந்தருளின
வளன்றோ. இவ்வண்ணமாக. விரோதி நிரஸனத்தையே இயல்
வாகக்கொண்டவனாகையாலே. என்னுடைய தடைகளை நீக்குவது
அவனுக்கே பொறுப்பு என்று கருத்து. 60.

61. அவ:—என் தடைகளைப் போக்குவதோடல்லாமல், என்
நெஞ்சிலே புகுவதற்காகப் பரமபதத்திலிருந்து திருப்பாற்கடலுக்கும்.
திருமலை முதலான திருப்பதிகளுக்கும் எழுந்தருளி நெடுங்காலமாக
நித்யவாஸம் செய்கின்றான் என்கிறார்.

அவ:--(பண்டெல்லாமித்யாதி)ப்ரதிபுந்த,கங்களைப்போக்கு மளவேயோ? பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன் ஸம்ஸாரத்திலே உகந்தருளின திருப்பதிகளைத் தனக்கிருப்பிடமாகக் கொள்ளுகிறதுஆஸ்ரிதார்த்தமாகவன்றோ வென்கிறார்.

வ்யா:--(வேங்கடம் பாற்கடல் வைகுந்தம் கொண்டங் குறைவார்க்கு) "திருமாலவைகுந்தமே தன்னதிருவேங்கடமே" என்று பரமபதத்தோபாதியாகத் திருமலையைச் சொல்லுகிறது. வைகுந்தங்கோயிலாகக்கொண்டு அங்குறைவார்க்கு வேங்கடம். பாற்கடல். வண்டுவளங்கிளரும நீளசோலை வண்பூங்

அவ:--பரதிபுந்த,கங்களைப் போக்குகிறவளவன்றிக்கே, பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன இங்கே ஆஸ்ரிதார்த்தமாக வந்து திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதஸ்ரூபம் என்கிறார்.

உரை:--ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தனக்கு அபிமதவாஸஸ்தானமாகக்கொண்டு. அங்கே ஆதரித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வைபவத்தையுடையவர்க்கு திருப்பாற்கடலும் திருமலையும். வண்டுகளினுடைய திரள் மிக்கு வாராநின்ற உள்ள பரப்பையுடைய சோலையையுடைத்தாய் அழகிய தாய். பேரக்யமான திருக்கடிகையும். நித்யயௌவன ஸ்வபாவனாவன தன்னது என்று ஆதரித்து வர்ததிககிற

வ்யா:--(வைகுந்தம் கொண்டு அங்கு உறைவாற்கு) ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தனக்கு இனிய வாஸஸ்தானமாகக்கொண்டு அங்கே உகப்புடன நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பெருமையை உடையவனுக்கு. (பாற்கடல் வேங்கடம்) வ்யூஹஸ்தானமான திருப்பாற்கடலும், அங்கிருந்து வந்து நின்ற திருமலையும். (வைகுந்தம் பாற்கடல் வேங்கடம்) "திருப்பாற்கடலே எவதலையே திருமாஸ்வைகுந்தமே தன் திருவேங்கடமே" [திருவாய்10-7-8] என்று ஆழ்வாரைப்போலே பா வ்யூஹங்களோடு திருமலையைச் சேர்த்துச் சொல்லுகிறார். (வண்டு வளங்கிளரும் நீளசோலை வண்பூங்கடிகை) வண்டுகளுடைய கூட்டம் மிகுந்துள்ள பரந்த சோலைகளை உடைய தாய், அழகியதாய், இனியதான திருக்கடிகையும். (இளங்குமரன்

கழகை. விண்ணகரான இவை இளங்குமரனான தனக்கு
இப்போது கோயில்போல். 61.

62. விண்ணகரம் வெஃகா விரிதிரைநீர் வேங்கடம்
மண்ணகம் மரமாட வேளுக்கை - மண்ணகத்த
தென்குடந்தை தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி
தன் குடங்கை நீரேற்றான் தாழ்வு.

இவ்வில திவ்யதேவங்கள் என்னை விஷயமாக தற்கு
முன்னெல்லாம் உகப்புடனே எழுந்தருளியிருக்கிற கோயில
கள்போலே இருந்தன; என்னை அங்கீகரிக்கப்பிடி அவ்வவ
தேவங்களைக் காட்டிலும் என்னுடைய ஹ்ருதயத்தி
யவனுக்கு வாஸஸ்தானமாய்விட்டது என்று கருத்து. 61.

விண்ணகர்) "யுவாகுமார: " [ரிக்வேதம்] என்கிறபடியே
என்றும் இளகிப் பதித்த யௌவனத்தை இயல்வாக உடைய
வனுடைய திருவிண்ணகரும். 'விண்ணகர்' என்று திருவிண்ணக
ராகிய திவ்யதேசத்தைக் குறிப்பதாகப் பெரியவாச்சான்மீனியை
நிர்வாஹம். 'தன விண்ணகர்' என்று எம்பெருமான தன்னுடைய
தாக ஆதரிகரும் முற்கூறிய திவ்யதேசங்களைச் சொல்லுவதாக
அப்பிள்ளை நிர்வாஹம். (பண்டெல்லாம் கோயில் போல்) என
தெஞ்சை அடைவதற்கு முன்னெல்லாம் முற்கூறிய திவ்யதேசங்கள்
உகப்புடைய எழுந்தருளியிருக்கும் கோயில்களாயிருந்தன. என
தெஞ்சை அடைந்தபின்பு அந்த திவ்யதேசங்களைக் காட்டிலும்
என தெஞ்சமே அவனுக்கு உகந்து வாழும் இடமாய்விட்டது
என்று கருத்து.

நிற்பதும் ஓர் வெற்பகை(து) இருப்பும் விண கிடப்பதும்
நற்பெருந் திரைக்கடலுள் நானிலாத முன்னெல்லாம்
அற்புதன அனந்தசயனன் ஆதிபூதன் மாதவன்
நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் எனனெஞ்சுளே [65]

என்னும் திருச்சுந்தவிருத்தப் பாடலும் இங்ங் அனுபவத்திற்குத்
தக்கது. 61.

விண்ணகரம்—திருவிண்ணகரம். வெஃகா—திருவெஃகா. விரிதிரைநீர் வேங்கடம்—விரிந்து அலையெறிகிற நீர்வளம் பொருந்திய திருமலை. மண் நகரம்—பூமியில் இதுவே நகரம் எனத்தக்க. மா மாடம் வேளுக்கை—பெரிய மாடங்களையுடைத்தான திருவேளுக்கை. மண் அகத்த தென் குடத்தை—பூமிக்கு நடுநாயகமான அழகிய திருக்குடத்தை. தேன் ஆர் திரு அரங்கம்—தேன் வெள்ள மிடுகிற (சோலைகள் சூழ்ந்த) திருவரங்கமானகர். தென் கோட்டி—தென் திருக்கோட்டியூர். (ஆகிய இத்திருப்பதிகள்) தன் குடங்கை—தனது உள்ளங்கையாலே. நீர் ஏற்றான்—(மாவலிபக்கல்) தானநீர் பெற்ற பெருமான். தாழ்வு—நீர்மையுடன தங்குமிடங்களாம்.

அவ:—(விண்ணகரம்) கேவலம் ஸமஸாரத்திலே நின்ற மாத்ரமோ? பரமபதத்திலிருப்பு மனிச்சுக்காய். தாழ்ச்சியோடே கூட இருப்பது உகந்தருளின தேவாத்திலேயன்றே எனக்கூர்.

வ்யா:—(விண்ணகரமித்யாதி) விண்ணகரம். வெஃகா, விரிதிரைநீர் வேங்கடம். திருமலையென்றால் ஒரு விஸேஷண

அவ:—ஆயிரித ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தஸ்துவங்க ளென்று உகந்தருளின நிலங்களைச் சால விரும்பியிருக்கும் எனக்கூர்.

உரை:—திருவிண்ணகரமும். திருவெஃகாவும். விஸ் தீர்ணமாய் அலையெறிகிற ஜலஸம்ருக்தியையுடைத்தான,

62. அவ:—தம் நெஞ்சை அடைந்தபின்பும், மற்றும் பல அடியார்களை ரக்ஷிப்பதற்கு உறுப்பாக, திவ்யதேசங்களை மிகவும் விரும்பியிருக்கிறான் என்கிறார்.

வ்யா:—(விண்ணகரம்) ஒப்பிலியப்பன் ஸன்னிதி என்று வழங்கப் படும் திருவிண்ணகர். (வெஃகா) யதேசக்தகாரி ஸன்னிதி என்று வழங்கப்படும் காஞ்சியிலுள்ள திருவெஃகா. (விரிதிரைநீர் வேங்கடம்) விரிந்து அலையெறிகிற நீர் வளம் பொருந்திய திருமலை.

ஈஹிதமாகச் சொல்லமாட்டார். (மண்ணகரமித்யாதி,) பேராக, வதை குறைவற்ற கோயில். (தன் குடங்கையித்யாதி,) மஹா பலிபக்கலிலே தன்னுடைமை பெறுகைக்கு அர்த்தி, த்வம் தோற்றும்படி அர்த்தி, யாய் நின்றாற்போலே. உகந்தருளின தே, ஸங்களிலே தாழ்வு தோற்றும்படி நின்றான். 62.

திருமலையும். பூமியிலேயுண்டாய். வைகுந்தமாநகர்போலே அவனுக்கு பேராக, ஸ்தூபமான திவ்யநகரமாய். பெரிய மாடங்களை யுடைத்தான திருவேளுக்கையும். பூமியிலே உண்டான அழகிய திருக்குடந்தையும், தேனவெள்ளமிடுகிற திருச்சோலையையுடைத்தான திருவரங்கப் பெருநகரம். தெற்குத்திக்கிலே உண்டான திருக்கோட்டியுருமாடிகிற இவ்வீவ திருப்பதிகள் தன்னுடைய சிறுங்கிதக திருக்கையிலே நீரேற்றுத் தன் உடைமை பெறுகைக்கு அர்த்தி, யானவன். இந்த ஆதமாக்களைப் பெறுகைக்கு அர்த்தி, யாய்க் கொண்டு அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே எப்போதும் உதவும்படி கரல்தாழ்ந்து வர்த்திக்கிற தே, ஸங்களாயிருக்கும். 62.

திருமலையில் ஈடுபாட்டாலே 'விரிதிரை தீர்' என்று விசேஷணமிடுகிறார். பின்னுள்ள திருப்பதிகளுக்கும் இது பொருந்தும். (மண்ணகரம் மா மாட வேளுக்கை) 'மண்ணில இதுபோல நகர் இல்லை' இம்மண்ணிலே வைகுந்தமாநகர்போல் அவனுக்கு இனிய நகர்' என அனைவரும் கொண்டாடுமபடியாய். பெரிய மாடங்களை உடையதாய். ஆளரி (தரசிங்கை) எழுந்தருளியிருக்கும் கச்சித் திருவேளுக்கை. (மண்ணகத்த தென் குடத்தை) பூமிக்கு நடுநாயக மாயுள்ள அழகிய திருக்குடத்தை. (தேனார் திருவரங்கம்) தேன வெள்ளமிடுகிற சோலை, னை உடைய திருவரங்கப்பெருநகரம். (தென கோட்டி) தெற்கு திக்கிலே உள்ள அல்லது அழகிய திருக்கோட்டி யூர். இத்திருப்பதிகளுக்கு உள்ள ஏற்றத்தைக் கடைசி அடியிலே அருளுகிறார். — (தன் குடங்கை நீரேற்றான தாழ்வு) தன்னுடைய குவிக்கப்பட்ட திருக்கையிலே மாவலியிடம் நீரேற்று. தன் உடையை யைப் பெறுகைக்குத்தான யாசகனுளவன். இந்த ஆதமாக்களைப் பெறுகைக்கு யாசகனுய்க் கொண்டு. விபலாவதாரங்கள்போலே

63. தாழ்சடையும நீன்முடியு மொண்மழுவும் சக்கரமும்
சூழரவும் பொன்னாணும் தோன்றுமால்—சூழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமே லெந்தைக்கு
இரண்டுருவு மொன்று யிசைந்து.

தாழ் சடையும்—தாழக் கட்டின ஜடையும். நீன் முடியும்—நீண்ட திருமுடியும். ஒண் மழுவும்—அழகிய மழு. வென்னும் ஆயுதமும். சக்கரமும்—திருவாழிப்படையும். சூழ அரவும்—சுற்றிலும் அணிந்துள்ள நாகராபரணமும். பொன் நாணும்—பொன் னரைநா ணுமாய்க்கொண்டு. இரண்டு உருவும்—ஒன்றுக்கொன்று சேராச் சேர்த்தியாயிருக்கிற (சங்கரநாராயணர்களின்) இரண்டு வடிவும். சூழும் திரண்டு அருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு—நாற்புறமும் திரள் திரளாக அருவிகள் பெருகப்பெற்ற திருமலைமேலுள்ள அப்பனுக்கு. ஒன்று ஆய் இசைந்து தோன்றும்—ஒரு வடிவ மாய்ப் பொருந்தி விளங்காநின்றது: ஆல்—ஆச்சரியம்!.

நீரு காலத்தில் முடிவடைவாமல், எப்போதும் உதவாபடி ஸௌலப்யம் ஸௌஸீலயம் முதலான தீர்மைக்குணங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு வாழ்கிற திவ்யதேசங்களாவிருக்கும். "தன் குடங்கை நீரேற்றான் தாழ்வு" என்றது, மாவனியிடம் யாசகனாகப்போகும் போது காட்டிய ஸௌலப்யம், ஸௌஸீலயம் முதலான தீர்மைக்குணங்களெல்லாம் இத்திருப்பதிகளிலும் தோற்றும் எனகைகாக. இக்கருத்தினாலேயே விபுவாவதாரங்களை ஒருகாலத்திலே பெருக்கெடுத்து ஓடும் காட்டாறுகளாகவும், அர்ச்சாவதாரங்களை அவற்றிலே தேங்கின மடுகளாகவும் சொல்லுவது. ஆக, இவ்வரணம் பாட்டுக்களாலும் பரத்வம் பிரகாசிக்ரம் பரமபதத்திற்குப் பட்டிலும், சேதனரை உய்விக்கைகாகத் தாழ்ச்சியோடே கூட எழந்தருளியிருக்கும் திருப்பதிகளே மிகவும் உத்யோக்யம் எனரூராயிற்று. 62.

64. அவு:—நிமிக்கீரமாவதாரத்திலுள்ள தீர்மைக்குணங்கள் கற்பாபதிகளிலே தோற்றும் எனரூர் சென்ற பாகரத்தில். சங்கீர தாரமாவதாரம் என்னும் விபுவாவதாரத்திலே காட்டிய ஸௌஸீலயம் உதயத் தாலையில் வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்ற எவகிந்த இப்பாகரத்தில்.

அவ:— (தாழ்சடையும்) ஸித்தமான வேஷத்தையும் ஸாதகமான வேஷத்தையும் ஒக்க தரிப்பதே! இதொரு பரீலவத்தையே! என்கிறார்.

அவ:— இத்தேசங்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவன் ஸீலாதிகளுக்காயிருக்குமவன்கிடர்! என்கிறார்.

வ்யா:— “ பஹுதா விஜாயதே ” [பு. ஸ ௭] “ பஹுநி மே வ்யதீதாநி ஜநமாநி ” [கீதை] என்கிறபடியே எம்பெருமான் எடுத்த பலவகைப் பிறப்புக்களில், நரங்கலந்த சிங்கம்போலே அரன் கலந்த அரியுருவாய்த் தோன்றிய சங்கர நாராயணாவதாரம் எனப் தொன்றும் சாஸ்திரங்களில் பேசப்படுகிறது. அரனுடைய உருவ மும் தன் உருவமேயெனும், ஆயினும் அது அபரதநாமா யிருப்பது எனும் காட்டுவதற்காக ப்ரதநமான வலப்புறம் முழுவதும் ஸர்வேஸ்வரனான அரியின் லக்ஷணங்களோடும், அப்ரதநமான இடப்புறம் முழுவதும் அவனைக்குறித்துத் தவம் புரியும் அரனுக்குரிய லக்ஷணங்களோடும் ஆவாப்படுத்த அவ தாரமே சங்கரநாராயணாவதாரம் எனபதாகும். இப்படி ஸித்த ரூபத்தையும், ஸாதகரூபத்தையும் ஒருருவில் காட்டியதுபோலே, “ மநதி பாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான் ” [அமல னாதி 3] என்றாப்போலே, வானரங்களுக்கும் வானவர்களுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுக்கும் நீர்மையைக் காட்டிக் கொண்டு திருமலையில் எழுந் தருளியிருக்கிறான் என்கிறார் இப்பாகரத்தில். இப்பாகரத்தைக் கண்டு, திருவேங்கடமுடையானுக்கு சங்கரநாராயணரூபம் உண்டோ எனச் சிலர் ஐயமுறுவர். திருவேங்கடமுடையானின் திருமேனியில் நீண்முடியும், சக்கரமும், பெண்ணுணும் உள்ளனவே யொழிய, தாழ்சடையும், ஒண்மழுவும், குழரவும் இல்லை. சென்ற பாகரத்தில் பல திவ்யதேசங்களை எடுத்து, இவையெல்லாம் தண் குடங்கை நீரேற்றவனான திரிவிக்கிரமன் தாழ்நிற்குமிடங்கள் என்று கூறியதால் அந்த திவ்யதேசங்களில் பகவான் திரிவிக்கிரம ரூபியாயிருக்கிறான் என்று ஏற்படாது; திரிவிக்கிரமாவதாரத்திற் காட்டிய நீர்மைக்குணத்தை அத்திவ்யதேசங்கள் அனைத்திலும் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறான் என்றே ஏற்படும். அதுபோலவே “ திருமலைமேல் எந்தைக்கு சங்கரநாராயணரூபம் பொருந்தியிருக் கிறது ” என்றதனால், சங்கரநாராயணாவதாரத்தில் காட்டிய

வ்யா:— (தாழ்சடையித்யாதி) குழத்திரண்டருவி பாயா
 நின்ற திருமலைமேலே நிற்கிற என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு.

உரை:— ஸாத்யகத்வஸுசகமாம்படி தாழக்கட்டின
 ஜடையும்த். ஆதித்யாஜ்யஸுசகமான ஓக்கத்தையுடைத்
 தான திருவடிக்ஷேபமும். கொலைக்குப் பரிகரமான அழகிய
 மழுவும். ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான * அருளார் திருச்
 சக்கரமும். பாயாவஹமாம்படி இடையிலே குழப்பட்ட

ஸௌஸீல்யம் திருவேங்கடமுடையானுக்கும் உள்ளது எனறே
 பொருள்படும். ஆகையால், இப்பாகரத்தைக்கொண்டு சிவவிஷ்ணு
 ஸாய்வாதம் செய்யவும் சிறிதும் இடமில்லை. "மாமலரான் வார்
 சடையான் என்று இவர்கட்கு எண்ணத்தான் ஆமோ இமை" [97]
 என்ற பாகரத்தில் பிரமன் உருத்திரன் முதலானார்க்குத் திருமலைச்
 சற்றேனும் நெஞ்சால் நினைக்கவும் இயலாது என்று முழங்கி
 யிருக்கும் இவ்வாழ்வார் 'அரியும் அரனும் ஒன்று' எனனும்
 அப்யுத்யத்யுக்கொள்கையை ஆதரிக்கச் சிறிதும் இடமில்லை என்பதை
 நடுநிலையாளர்கள் குறிக்கொள்வார்களாக. இனி, பாகரப்பொருளைக்
 காண்போம். (தாழ்சடையும் நீண்முடியும்) 'இவன் மற்றொரு
 வனைக் குறித்துத் தவம் புரிபவன்' என்று காட்டித்தரும் சிவ
 றுடைய தாழக்கட்டின ஜடையை இடப்புறத்திலும். 'ஆதித்யாஜ்ய
 யதிகம் புவநாநாம் ஈஸ தே பிஸுநயந் கில மௌனி:" [வரதராஜ
 ஸ்தவம் 25] [எல்லாவுலகிற்கும் சக்கரவர்த்தி நீயே என்பதை
 உன் கிரீடம் கோட்சொல்லாநிற்கிறது] என்கிறபடியே ஸர்வ
 லோக ஏகசக்ராதிகபதி இவனே எனக்காட்டித்தரும் ஹரியின
 உயர்ந்த கிரீடத்தை வலப்புறத்திலும் உடையவனாயிருக்கிறான்
 சங்கரநாராயணமூர்த்தி. (ஒண்மழுவும் சக்கரமும்) தன் பிள்ளை
 யென்றும், ஸஹோதரனான மஹர்ஷியென்றும் பாராதே பிள்ளை
 யானாக் கழுத்தை வெட்டவும். பிருகுமஹர்ஷியின் கழுத்தைக்
 குறித்து ஓங்கவும் உபயோகிக்கப்பட்ட காணக்கண்கூகம். சிவ
 றுடைய மழுவாயுதத்தை இடப்புறத்திலும். ஆஸுரஸ்வபூவர்
 களையே தலையறுப்பதாய். நல்லோர்களை ரக்ஷிப்பதையே இயல்
 வாக உடையதான அரியினுடைய * அருளார் திருச்சக்கரத்தைத்
 வலப்புறத்திலும் உடையவனாயிருக்கிறான் சங்கரநாராயணமூர்த்தி.

(இரண்டுருவும் ஒன்றாயிசைந்து) ஒன்று ஸாத்யமாய்.

ஸர்ப்பமுதம். ஸுயாவரயணசாகமம். டி திருவரையிலே
சாத்தின (பொன்னரை முடிவாய்க்கொண்டு ஒன்றுக்
கொன்று சேராச்சேர்த்தியாய்) இருவடிவும்—
நாலுபாடும் (முதல்து'ரகாண்ட) இரண்டு அருவிகள் வந்து

'ஒண்மழுவும் சக்கரமும்' என்று ஹரியின்னத்தை உடைய பாதியில்
சக்கரமிருப்பதாகக் கூறுவாயினால் சங்கரநாராயணமூர்த்தியின்
ப்ரத்யாநப்யாக்ஷரண வஸதுப்யாக்ஷர சக்கரமேந்திய ஹரியின் வஸது
பாகமே என விளங்குகிறது. இது மூலாக ஹரியின் பாகமா
யிருந்ததாகில் சங்கதனையையே கூறியிருக்கவேண்டும். சிவனடியார்
களிற்சேர்ந்த கணக்கொளையாமையாம். " ஓநபால் உலகளந்த மாயவ
னும் மற்றை ஓநபால் உளையவனாம் " என்று பாயலில், அர்த்த
நாரீஸ்வரனின் இடையாகத்தை உபாயிஷ்டவாயதாகவும், மற்றைப்
பக்கமான வஸப்பாகத்தை உலகளந்த மாயவனுடையதாகவும்
கூறியிருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. " அர்த்தம் தநவவைரிணு
கூரிஜயாப்யர்த்தம் தநவவைரிணுதாம் " [வரலுண்ம உடனில் பாதி
அஸுரஸத்துவான விபுஷ்டவர்க்குதாம், மற்றைப்பாதி பர்வதராஜ
குமாரியாலும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டது.] என்று சிவபக்த
வடமொழிக் கவிபுற இய்யாயே சொன்னான். " வலத்தனன் திரிபுரம்
எரித்தவன் " [திருமாய 139] முதலானவிடங்களில் ஆழ்வார்கள்
எம்பெருமான் தன் காலதூல சிவனுக்குத் தன் திருமேனியின்
வலப்புறத்தில் ஒரு மூலையினை இவ்வொடுந்த நீர்மையைப் பேசுகை
யால் விரோதப்படுக. (முதலும் பொன்னானும்) காண்பவர்
பயப்படுமபடி பாயலில் உடலெங்கும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும்
பாம்பாட்டியையையினால், ஆரளின் இடையிலே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும்
பாமலை இப்படித்திலும். ' ஸர்வேஸ்வரன இவனே ' என்று
காட்டுவதாய், ஹரியின் திருவரையில் சாத்தப்பெற்றிருக்கும்
பொன்னரைநாளை வஸப்புறத்திலும் உடையவனாயிருக்கிறான்
சங்கரநாராயணமூர்த்தி. (தோனதுமால்) இப்படி ஸாத்யமாகவும்,
ஸித்த்யமாகவும் ஒன்றுக்கொன்று சேராச்சேர்த்தியாயிருக்கும் இவ்
விரண்டுருவங்களுமே சங்கரநாராயணனுக்கு ஒருருவிலேயே தோள்
றும்; இது ஆச்சரியமவனே! இனி, இவ்வடிவம் சைவர்களை
கூறுவதுபோல சிவனுடையதன்று. ப்ரத்யாநப்யாக்ஷத்தில் காணப்
படும் திருமாலுடையதே என்கிறார் அடுத்தபடியாக,— (குழம

ஒன்று ஸித்₃த₄மாணல் சேராச்சேர்த்தியாயிருக்குமோவென்னில்;
இரண்டுருவுமிசைந்து ஒன்றாயிருக்கும்—பொருந்தியிருக்கும். 63.

64. இசைந்த வரவழம் வெற்புங் கடலும்
பசைந்தங் கழுது படுப்ப—அசைந்து
கடைந்த வருத்தமோ கச்சி வெஃகாவில்
கிடந்திருந்து நின்றதுவு மங்கு.

குதியாநிற்கிற திருமலைமேலே நித்யவாஸம் பண்ணுநின்
றுள்ள என ஸ்வாமியானவனுக்குத் தன் திருமேனிக்கும்
இதுக்கும் ஒரு வாசி தோற்றாதபடி பொருந்தி ஒரு கோவை
யாய்க்கொண்டு தோற்றாநின்றது. கெட்டேன்! இதொரு
ஸீவாதிசாயமிருக்கும்படியே! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். 63.

திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு) நார்புறமும்
குழந்துகொண்டு திரண்டு அருவிகள்வந்து கீழே குதியாநிற்கும
திருமலைமேலே நித்யவாஸம் செய்யும் திருமாலான திருவேங்கட
வனே இப்படி ஒருகாலத்தில் சங்கரநாராயணமூர்த்தியாக அவ
தரித்தான்: இப்போதும் அந்தீர்மை தோற்ற வானரங்களுக்கும்,
வானவர்களுக்கும் ஒக்கழுங்கொடுத்து நிற்கிறானே என்று கருத்து.
சிவன அவதாரங்கள் எடுப்பதில்லையென்பதையும், திருமாலே
பலபடியான அவதாரங்களை எடுப்பவன் என்பதையும், சங்கர
நாராயணமூர்த்தியின் வலப்புறம் சக்கரம் தாங்கிய திருமாலுடைய
தாயிருப்பதையும் காண்போர்க்கு இவ்வவதாரம் திருமாலுடையதே
யொழிய சிவனுடையதல்ல என விளங்கும். இனி, நரங்கலந்த
சிங்கம்போலே இப்படி ஒன்றுக்கொன்று சேராச்சேர்த்தியான
சங்கரநாராயணரூபங்கள் இம்மூர்த்திக்கு மிகவும் பொருத்தி
யிருக்கும்படியைக்கண்டு ஆச்சர்யப்படுகிறார் பாகரத்தின் கடைச்
அடியாலே,— (இரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து) ஸர்வேஸ்வர
சிந்ஹமுடைய வலப்புறத்துக்கும், பிஷுசிந்ஹமுடைய இடப்
புறத்துக்கும் ஒரு வேறுபாடு தோற்றாதபடி, இரண்டு உருவும்
ஒரு கோவையாகப் பொருந்தித் தோற்றாநின்றது. ஐயோ!
இப்படியும் ஒரு நீர்மையிருப்பதே! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.
தோன்றுமால்' என்ற பதத்தில் ஆல்' எனபது ஆச்சரியத்தைக்
காட்டுவது. ஆக, சங்கரநாராயணாவதாரத்தின் ஸௌரீஸ்யம்,
திருமலையெய்பெருமானிடம் விளங்கா நிற்கிறது என்றாயிற்று. 65.

இசைந்த—கடைகயிருகக் கொள்வதற்குத் தகுதியுடைய. அரவமும்—வாஸுகிராகமும். (இசைந்த)—மத்தாக நாட்டுவதற்குத் தகுதியுடைய. வெற்பும்—மந்தரபர்வதமும். (இசைந்த)—தாழியாக்குவதற்குத் தகுதியுடைய. கடலும்—கடலும் (ஆகிய இம்மூன்றையும). பசைந்து—ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படுத்தி. அங்கு—அந்தக் கடலிலே. அமுது—அம்ருதமானது. படுப்ப—உண்டாம்படி. அசைந்து—அலைச்சல்பட்டு. கடைந்த வருத்தமோ—கடைந்த தனாலுண்டான ஆயாஸத்தினாலோ. கச்சி—காஞ்சீபுரத்திலுள்ள. வெ.காவில—திருவெண்காவில். கிடந்து—சயனித்துக் கொண்டும். அங்கு—அக்காஞ்சீபுரத்தில் (திருப்பாடகத்தில்). இருந்து—வீறறிருந்தும் (திருவூரகத்தில்). நின்றதுவும்—நின்று கொண்டும் இருப்பது?

வ்யா:— (இசைந்தனித்யாதி) கடலிலே ஒருமலையை நட்டு. ஒருபாம்பைச்சற்றிக் கடையாநினரூல சேராச்சேர்த்தியா யிருக்குமோவென்றால்.— (இசைந்த) தன்னில் பொருந்தி

அவ:— பரயோஜாநாந்தரபரர்க்கும் உடம்புநோவக் கடல்கடைந்து அபேக்ஷித ஸம்வித்யாநம் பண்ணுமவன் ஸ்வபூரவத்தை அநுஸந்தித்து அவனுக்குப் பரிகிரார்.

உரை:—கடைகயிருகக் கொள்ளுதலுக்குத் தகுதியான வாஸுகியும். மத்தாக நாட்டுதலுக்குத் தகுதியான மந்தர

64. அவ:— சங்கரநாராயணரூபத்தினை நீர்மையை அநுபூயித தார் கீழ்ப்பாகரத்தில்; ஷுத்தரபூலனை விருமபிய தேவர்களுக்கும் உடம்புநோவக் கடல்கடைத்து. அவர்கள் விருமபியது கொடுத்த வனின் நீர்மையை அநுஸந்தித்து அவனுக்குப் பரிகிரார்.

வ்யா:— கடலிலே ஒரு மலையை மத்தாக நாட்டி. ஒரு பாம்பைக் கடைகயிருகச் சுற்றிக் கடையதெனில் சேராச்சேர்த்தியா யிருக்குமோ? எனில்: இவ்வேயில்லை: ஒவ்வொன்றும் மிகப் பொருந்தியிருந்தது என்கிறா முதலடியிலே: 'இசைந்த' என்ற பதம் முதலடியில் மேலுள்ள மூன்று பதங்களோடும் அநுவயிக்கிறது: (இசைந்த அரவமும்) கடைகயிருகக் கொள்வதற்குத் தகுதியுடைய வாஸுகி எனும் பாம்பும். (இசைந்த .. ந்பும்) மத்தாக நாட்டு

யிருந்தபடி. (பசைந்தங்கமுது படுப்ப) அதிலே அம்ருதம் படும் படிக்கு ஈடாகப் பசைகொடுத்து. (அசைந்தித்யாதி) உலாவிக் கடைந்த வருததமோ? (கச்சியித்யாதி) திருக்கச்சியிலும். திரு வெஃகாவிலும் கிடப்பது இருப்பது நிற்பதாகிறது தனியே கடலைக் கடைந்தத்தாலே திருமேனியிலே பிறந்த ஆயாஸமோ? 64.

பர்வதமும. தாழியாக்குகைக்குத் தகுதியான கடலுமான இம்முனறையுங்கொண்டு. ஈர் கோதரம்படி கலக்கி. அந்தக் கடலிலே அம்ருதத்தை உண்டாக்குகைக்காக அலைச்சற் பட்டுக் கடைந்த ஆயாஸமோ.— திருக்கச்சியிலே வெஃகா விலே கண்வளர்ந்து. அங்கு திருக்கச்சி தனலிலே திருப் பாடகத்திலே எழுந்தருள் இருந்து. திருஹ்ரகத்திலே எழுந் தருளிநின்றதுவுமீ? கடல் கடைந்த இளைப்பாலே நிற்பது இருப்பது கிடப்பது கொண்டு இங்ஙனே நோவு படுகிறானாகாதே! என்ற உபதேசமறிகிறார். 65.

வதற்குத் தகுதையுடைய திருமேனனும் கடலையும் (இசைந்த கட லும்) தாழியாக் குவதற்குத் தகுதையுடைய ஈரநீரையும் பிரவர்த்திசை யும் கொண்டு. (அழகு படுப்பப் பசைத்து) படிக்கடைவ தாலே அமுதம் உண்டாக்கப் படுவதும் செய்வதாலே தாமதம் யும், அதிநிரந்து வராமல் அமுதம் வெளிப்படுமாடிக்கலை என்றுமாய். (அசைத்து பசைந்த வருத்தமோ) ஆயிரம் தாளால் அலைகடல் கடைந்தான். வெரியதிருமொழி 66. ஈரநீர்ப்படியே ஆயிரங்கைகளாலே தாளையம் பினனுமாக அசைக்கடைந்த ஆயாஸத்தினாலே. கச்சி வெஃகாவில் கிடப்பது இருப்பதும், நிற்பதுமாகிற செயல்களைச் செய்கிறது? என்று சொல்லாது அத வயிக்கிறது. (கச்சி வெஃகாவில்) திருக்கச்சியிலும் திருவெஃகா விலும். (வெஃகாவில் கிடப்பது) கச்சித்திருவெஃகாவில் சுயனித திருப்பதையும், (கச்சி அங்கு இருந்து) அததிருக்கச்சியை திருப் பாடகத்திலே நிற்பதுமாகிறதையும், (கச்சி அங்கு நிற்பதுமாகி, அத்திருக்கச்சியில் திருஹ்ரகத்திலே நிற்பதுமாகி) திருஹ்ரக சல்பட்டுக் கடல்கடைந்த ஆயாஸம் திருவதற்குரியதாய் நிற்பது அலைச்சல்பட்டவர்கள் அவ்வலைச்சல்தீரச் சிறிது தோய் படுமாடிய சிறிதுநேரம் இருப்பதும். சிறிதுநேரம் நிற்பது. சொல்லுமே.

65 அங்கற் கிடரின்றி யந்திப் பொழுதத்து
மங்க-ஹிரணியன தாகத்தை—பொங்கி
அரியுருவமாய்ப் பிளந்த வம்மா னவனே
கரியுருவம் கொம்பொசித்தான் காய்ந்து.

அங்கற்கு-பிள்ளையான ப்ரஹ்மாதனுக்கு. இடர் இன்றி
ஒரு துன்பமும் வராதபடி. அந்தி பொழுதத்து—மாலை
நேரத்தில். இரணியனது - ஹிரண்யனுடைய. ஆகத்தை—
மார்பை. மங்க—அழிந்துபோம்படியாக. அரி உருவம் ஆய்
பொங்கி—நரளிம்ஹரூபியாய்க் கிளர்ந்து. பிளந்த—கிழித்
தொழித்த. அமமான் அவனே—அப்பெருமானே; காய்ந்து—
சீறி. கரி உருவம்—கருத்த உருவத்தையுடைத்தாயிருந்த
ஆனையான குவலயாபீடத்தினுடைய. கொம்பு—தந்தத்தை.
ஒசித்தான்—ஒடித்துப்போட்டான்.

எம்பெருமானும் கடல்கடைந்த அலைச்சல்கீரத் திருக்கச்சியிலே
கிடந்திருந்து நிற்கிறானபோலும் என்று தம்முடைய பரிவாலே
வயிறு பிடிக்கிறார்.

“தாளால் உலகமளந்த அசைவேகொல்
வாளா கிடந்தருளும் வாய்திறவான்—நீளோதம்
வந்தலைக்கும் மாமயிலே மாவல்லிக்கேணியான்
ஐந்தலைவாய் நாகத்தனை” [நான்-திருவ 35]

“நடந்தகால்கள் நொந்தவோ நடுங்க ஞாலம் ஏனமாய்
இடந்தமெய் குறுங்கவேர விலங்குமால்வரைச்சுரம்
கடந்த கால் பரந்த காவிரிக்கரைக் குடந்தையுள்
கிடந்தவாறு?” [திருச்சந்த-61]

“கொடியார் மாடக் கோளுரகத்தும் புளிங்குடியும்
மடியாதினனே நீ துயில்மேனி மகிழ்ந்ததுதான்
அடியார் அல்லல் தவிர்தத அசைவோ அன்றேல் இப்
படிதான் நீண்டு தாவிய அசைவோ பணியாயே”
[திருவாய் 8-3.5]

என்று எம்பெருமானுக்குப் பரிந்து வயிறுபிடிப்பது ஆழ்வார்கள்
ஆனைவார்க்கும் இயல்வன்றோ.

வ்யா:—(அங்கற்கிடரின்றியித்யாதி)பிள்ளையுடையவிடாய்தீர.
“அங்கக்கிடரின்றி”என்று பாடமாகில்,அவ்விடத்தில் விடாய்தீர.

அவ:— அபருதமதநம் பண்ணின ஆயாஸமாதர
மன்றிக்கே. அவலாத அவதாரங்களிலும் அவசதலுக்கு
அடியான அவன் செயல்களை அநுஸந்திக்கிறார்.

உரை:— சிறு பிள்ளையான ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாதாழ்
வானுக்கு ஒரு து:க்கம் வாராதபடி. அஸுரர்க்கு

65. அவ:— அமுதவடைத்த அலைச்சல் ழனறேயோ? அடி
யார்க்காக மற்றும் பல அவதாரங்களிலும் அவனபட்ட ஆயாஸங்
கள் பலவனரோ என்கிறார் இப்பாகரத்தில்.

வ்யா:— (அங்கற்கிடரின்றி) “அங்குதங்குத ஸம்பவஸி—
ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி” [ஓவ்வேசரங்கத்திலிருந்தும் உண்டா
கிறாய்; புத்திரன எனனும் பெயருடைய நானேயாகிறாய்.] என்ற
ம்குதியின்படியே அங்கத்திலிருந்துண்டானவனாகையாலே அங்
கஜனான பிள்ளையை அங்கன என்கிறது; கடைக்குறை.
இரணியனுடைய பிள்ளைக்கு இடரின்றி என்றபடி. இரணியனுக்கு
அங்குஜனயிருந்தும், அவ்விரணியன இப்பிரஹ்மாதானுக்கு இட
ரிழைத்தான். அப்போது அவ்விடரைத் தவிர்த்தவன் திருபாதிக
பிதாவான இரணியென்கை. அன்றிக்கே, அங்கன் என்றது
நரசிங்கனின் பிள்ளை எனனுமாம். பிரஹ்மாதான மஹாஜ்ஞாஸி
யாகையாலே தனது நாராயணனுக்கே புகராக அநுஸந்தித்
திருப்பாவையாலே அங்கற்கிடரின்றி இரணியனது ஆகத்
தைப் பிளந்தான், என்கிறார். தன பிள்ளைக்கு இடர்வாராதபடி
இரணியனுட்கே கிழித்தான் நரசிங்கன் என்றபடி. அன்றிக்கே,
திருநாற்கல் சென்னையிலே காரணமாக வயிற்றிற்பிறந்தவனை
இரணியன் மைஞ்ஞையாலே, திருநாமஞ்சொன்ன அவனைத்தன்
பிள்ளையாக எண்ணி, ஆர்வார் ‘அங்கன்’ என்கிறாராகவுமாம்.
“பிள்ளையைச் சீறி” [பெரியதிருமொழி 2-5-8] என்றாரனரோ
திருமங்கையார்வாரும். அன்றிக்கே, ‘அங்கு மகற்கு’ என்றது
குறைந்து அங்கற்கு என்று கிடக்கிறதாகவுமாம். அங்கர்க்கு
என்று பாடமானாலும், ‘அங்கற்கு’ என்றே கொள்ளவேணும்.
“ஸர்வகூத்வாதநதல்ய ஸ ஏவாஹமவஸதித” [விபு 1.19-95]
[அதந்தன் எவ்வயாடியோயிருப்பதாலே, நான் அவனுடையேயிருக்கிறேன்] என்று தனனை அனந்தனுக்கு அங்கமாக ப்ரஹ்மாதன்
அநுஸந்திக்கையாலே, அவனை ‘அங்கன்’ என்பதாகவும் கொள்ள
பாட. ‘அங்கு’ என்ற பாடமானாலும் ‘அங்கற்கு—அங்
கற்கு’ என்றபடி என்று சீறித்துப் பெருள்கொள்வது.

(அந்திப்பொழுதத்து) அஸுரர்க்கு பூலம் வர்த்திக்கும் கர்வத்திலே. (மங்கலிரணியனதாகத்தை) ஹிரண்யனுடைய ஹ்ருத்யமானது மங்கிப்போம்படிக்கீடாக. (பொங்கியித்யாதி) .. பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப் பெருகினுனே” என்னும்படி. (அவனையித்யாதி) அவனே குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை ஒசித்தான். (காய்ந்து) சீற்றமில்லாதவன் சீறி. 65.

பூலம் வர்த்திக்கும்படியான ஸந்த்யாகாலத்திலே ஆஸுர ப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனுடைய வரபூலாதிசுளாலே பூண் கட்டின மார்வை உருத்தெரியாதபடி அழிந்துபோம்படியாகப் பெரியகிளர்த்தியை உடையனாய்க்கொண்டு நரளிம்ஹ ரூபியாய் இடந்து பொகட்ட ஸர்வேஸ்வரனான அவனே, சீறிக்கொண்டு குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸே முறித்துப் பொகட்டவன். அங்கரென்றது அங்கனென்றபடியாய் பிள்ளையென்றபடி. அன்றிக்கே.

(அந்திப்பொழுதத்து) அஸுரருக்கு பூலம் வளரக்கூடிய மாலை வேளையிலே அஸுரப்பையலோடு பேசரிடுவதே! என்று வயிறு பிடிக்கிறார். (இரணியனது ஆகத்தை) அஸுரப்பையலான இரணியனுடைய வரபூலம் முதலானவற்றாலே பூண்கட்டின மார்பை. ஆகம—மார்பு; ஹ்ருத்யம் என்றுமாம் சிந்தையினால் இகழ்ந்தவனாகையாலே நெஞ்சிருக்கும் ஹ்ருத்யத்தையுமபிளந்தான். (மங்க) நாகிங்கத்தைக் கண்ட காட்சியிலே உருத்தெரியாமல் அழிந்துபோம்படி. (அரியுருவாய்ப்பொங்கிப் பிளந்த) நரசிங்கரூபியாகிப் பெருகிப் பிளந்த. “பிறையெயிற்று அன்று அடலரியாய்ப் பெருகினுனே” [பெரிய திரு2-5-8] என்கிறபடியே பாகவதாபசாரம் பொருத சீற்றத்தாலே, விரல் நுளியாலே கிழித்தெரியவேண்டிய அவனைக்கொல்லப் பேருரு வெடுத்தான். “ஈஸ்வரன் அவதரித்துப்பண்ணின ஆனைத் தொழில்கள் எல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொருமை என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார்” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு அது ஸந்திச்சுத்தக்கது. (அம்மான் அவனே) இவ்வருஞ்செயலைச் செய்ததன் மூலம் ஸர்வஸ்வாமி தானே என்பது தோற்ற நினை அவனே. (அம்மான்) ப்ரஹ்மலாதனுக்குச் செய்த உதவியைத் தமக்குச் செய்ததாக நினைத்து ஸ்வாமி என்கிறாராகவுமாம். (காய்ந்து). சீற்ற மூ-தி 27

66 காய்ந்திருளை மாற்றிக் கதிரிலகு மாமணிகள்
ஏய்ந்த பணக்கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப—வாய்ந்த
மதுகைடபரும வயிறுருகிமாண்டார்
அதுகேடவர்க் கிறுதி யாங்கு.

காய்ந்து—சீறி. இருளை மாற்றி—இருளைப் போக்கி.
கதிர் இலகு—ஒளிவிடாநின்றன. மா மணிகள்—சிறந்த
ரத்னங்கள். ஏய்ந்த—பொருந்தியிருக்கிற, பணம்—(திரு
வனந்தாழ்வானின்) படங்களினுடைய. கதிர் மேல்—ஒளிகு
மேலே (எம்பெருமான்). வெவ்வுயிர்ப்ப—பெருமூச்சுவிட.
வாய்ந்த—கிட்டின. மதுகைடபரும—மதுகைடபர்கள். வயிறு
உருகி மாண்டார்—குடலழுகி முடிந்து போனார்கள்: அவர்க்கு
அந்த மதுகைடபர்களுககு. ஆங்கு—அவ்விடத்தில். அது
கேடு இறுதி—அப்படிக்கிட்டியதே காழ்வுக்கும் அழிவுக்கும்
காரணமாயிற்று.

“सर्वात्मादनन्तस्य स एवाहमवस्थितः” (ஸர்வகூத்வாதநந்தஸ்ய
ஸ' ஏவாஹமவஸ்த்தித:) என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்குந
தன்னை அங்குமாக அநுஸந்தித்திருக்குமவன் என்னவுமாம்.
அங்ஙனுமன்றிக்கே. அங்கு—அவ்விடத்து. என்று பிரித்து.
மகறகென்கிறத்தைத் தலைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிற
தென்னவுமாம். ஹிரண்யனுடைய மகனுக்கு இடரில்
லாதபடி என்று பொருளாகக் கடவது. “அங்கககிடர்”
என்று பாடமானபோது அவ்விடத்து இடரில்லாதபடி
என்று பொருளாகக்கடவது. 65.

மில்லாதவன, கம்ஸன செய்த பாகவதாபசாரத்தாலே சீறி, அவன
மேலுள்ள சீற்றத்தை அவனுடைய பரிசுரமான ஆணையின் மீதும்
காட்டினான். (கரியருவம் கொம்பு ஓசித்தான்) காருருவமுடைய
சுவஸ்யாபீடும் எனனும் ஆணையின் கொம்பை ஒடித்தான்.
அன்றிக்கே, கா எனனும் வடசொல் துதிக்கையையுடைய யானை
கையக குறிப்பதாய், அவ்வுருவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு பொருத
அவ்வுருவத்தை முறித்துப்போட்டு. அவனை அழித்தான்
என்றும் கொள்ளலாம். ஆக, அடியார்களுக்காக அவன செய்த
ஆணைத்தொழில்கள் சிவவற்றை அருளீச்செய்தாராயிற்று. 66

அவ:— (காய்ந்து) உணர்த்தி உண்டானபோது விரோதி, நிரஸநம்பண்ணிது ஒரேற்றமோ அவதூரமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே விரோதிகளை முடிக்கவல்லவனுக்கு? என்கிறார்.

வ்யா:— (காய்ந்திருளைமாற்றி) சீறி இருளைப்போக்கி. (கதிரிலகித்யாதி₃) ஒளிவிடாநின்றன்ன மணிகள் சேர்ந்த பூணத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸின்மேலே நெடுமூச்சு விட. (வாய்ந்தவித்யாதி₃) கிட்டின மதுகைடபர்கள் வயிறுருகி

அவ:—தானொரு வடிவுகொண்டு வந்து விரோதியைப் போக்கினானென்கிற இது ஓர் ஏற்றமோ, கண்வளர்ந்தருளுகிறவிடத்தே வந்து கிட்டின விரோதிகளை முடிக்க வல்லவனுக்கு? என்கிறார்.

உரை— ஸஹாவஸ்தூநமில்லாதமாத்ரமன்றிக்கே சீறிக் கொண்டு இருளைப் போக்கிக் கிரணங்கள் ஒளிவிடாநின்ற னுள்ள பெருவிலையான ரத்னங்கள் சேர்ந்திருக்கிற தன்னுடைய பூணங்களின் ஒளிகுமுமேலே, திருவனந்தாழ்வான் அநுபூவஜுரிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துக்குப்போக்குவிட்டு வெவ்விதாக உச்ச்வாஸநிர்வாஸங்களைப்பண்ண. இவ்வளவிலே

66. அவ:—தான் ஓர் வடிவ கொண்டுவந்து விழித்திருக்கும் போது விரோதிகளை அழித்தான் என்கிற இது ஓர் சிறப்போ—கவன மில்லாமல் கண்வளர்ந்தருளுமிடத்திற்கு வந்த பகைவரை மூச்சாலே முடிக்கவல்லவனுக்கு? என்கிறார்.

வ்யா:—(காய்ந்து இருளை மாற்றி) சிறிய ஒளியாயிருந்தால், இருளோடு சேர்ந்துமிருக்கும்; பெரொளியாகையல்லே இருளோடு சேர்ந்திருக்கமாட்டாமையெயன்றிக்கே. இருளைச் சீறிக்கொண்டு அழிக்கும் கிரணங்கள் என்றபடி. (கதிர் இலகு மாமணிகள் ஏய்ந்த பணக் கதிர்மேல்) அத்தகைய கிரணங்கள் ஒளிவிடாநிற்கும் பெருமதிப்புள்ள ரத்தினங்கள் பொருத்தியிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானின் படத்தின் ஒளிக்கற்றைக்குமேலே. (வெவ்வுயிர்ப்ப) எம் பெருமான் பெருமூச்சுவிட (வாய்ந்த மதுகைடபரும் வயிறுருகி மாண்டார்) இந்த சமயத்தில் எதிரிகளாகக்கிட்டிய மதுவும் கைட

முடிந்தார்கள். (அதுகேடித்யாதி:) "என்றுமென் பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள் அங்ஙனமாவர்களே". 66.

விரோதித்து வந்து கிட்டின மதுகைடபுர்களும் குடலமுகி முடிந்து விட்டார்கள். அநுகூலர்க்கு வாழவும் ஜீவிக்கவுமான அந்தக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸ்தலத்திலே ப்ரதி கூலித்து வந்து கிட்டினவர்களுககு அந்தககிட்டினவதுவே வாழ்வககு ப்ரதிகோடியான கேடும். ஸத்தையோடே ஜீவிககககு ப்ரதிகோடியான விநாஸமுமாய் விட்டது. 66.

புலம குடலமுகி இறந்துவிட்டார்கள். "கீஷ்டதுஷ்ட மதுகைடபு கேடென" என்று கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தரபுராணுஸ்தவத்திலும், "மதுமிவ மதுகைடபுஸ்ய...கிமுபயிமீமஹி எங்குஞ்ஜரோர்வோ: " என்று பட்டர் ஸ்ரீரங்கரஃஜஸ்தவத்திலும் மதுகைடபுர்கள் எம்பெருமானுடைய தொடையிலே இறுக்கிக கொல்லப்பட்டதாகவன்றோ கூறியிருக்கிறார்கள்? எனில்: பெருமூச்சாலேயே குடலமுகிவிட்டவர்களைத் தொடையால் இறுக்கிக்கொன்றாள் என்று கொண்டால் விரோதமில்லை. இப்படி எம்பெருமானுடைய பெருமூச்சாலேயே இவர்கள் மாண்டார்கள் என்று கொண்டாலதான் மதுஸூதநன், கைடபுரி எனலும் திருநாமங்களுக்கு மிகப்பெருந்தியிருக்கும். அப்படியன்றிகே. சகசரத்தால் தலைநொண்டாலும் இவனே தலைவறுத்ததாகச் சொல்லுவதுபோலே. திருவனந்ததாழ்வானுடைய விஷப் பெருமூச்சாலே அவர்களை அழித்தான் என்றும் கூறுவர். தன் பணங்களின ஒளிகுமேலே, திருவனந்ததாழ்வான் எம்பெருமானை அனுபவித்ததனால் உண்டான ஆனந்தத்துககுப் போகருவிடாகப் பெருமூச்சுவிட, அப்போது ப்ரதிகூலாக வந்தடைந்த மதுகைடபுர் குடலமுகி மாண்டார்கள் என்றபடி. திருமெய்யத்தில் 'இதைக் காணலாம். (அது ஆங்கு அவர்ககுக் கேடு இறுதி) அநுகூலர் ஸத்தை பெறவும் வாழவுமிடமான அந்த ஸ்தலத்திலே, ப்ரதி கூலித்து வந்த அவர்களுககு அப்படிக்கிட்டின அதுவே வாழவுககு எதிர்த்தட்டான கேடும். ஸத்தை பெறுகககு எதிர்த்தட்டான அழிவுமாகிவிட்டது. ஆக, ஒளியிருக்குமிடத்தில் இருளழிவது போலே, இவனிருக்குமிடத்தை அணுகினாலே எதிரிகள் அழிந்து படுபவர் என்றதாயிற்று. "என்றும் என் பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள் அங்ஙனம் ஆவர்களே" [பெரியாழ்திரு 3.3-7] என்ற பெரியாழ்வாரைப்போலே நிர்ப்புராசிகார். 66.

67. ஆங்குமலரும் குவியுமாலுந்திவாய்
ஒங்கு கமலத்தினென்போது—ஆங்கைத்
திகிரிகடரென்றும் வெண்சங்கம் வானில்
பகருமதி யென்றும் பார்த்தது.

மால்—ஸர்வேஸ்வரனுடைய. உந்தி வாய்—திருநாபி
யிலே. ஒங்கு—உயரவளர்ந்த. ஒண கமலத்தின் போது—
அழகிய தாமரைப் பூவானது. கை—அவனுடைய வலத்
திருக்கையில். ஆம்—உள்ள. திகிரி—திருவாழியை. கடர்
ராளறும்—ஸார்யனென்றும். (கை ஆம்)—இடத்திருக்கையி
லுள்ள. வெண் சங்கம்—வெளுத்த சங்கை. வானில்
பகரும் மதி என்றும்—ஆகாசத்தில் ஒளிவிடுகிற சந்திர
னென்றும். பார்த்து—நினைத்துக்கொண்டு. ஆங்கு—ஒரே
காலத்திலே. மலரும் குவியும்—மலர்வதும் மூடிக்கொள்
வதுமாயிராநின்றது.

அவ:— (ஆங்கு) ஹிரண்யனும் மதுகைடபர்களும்
முடிந்தபின்பு கண்வளரும்போதை அழகை அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா:—(உந்திவாயித்யாதி,) திருநாபிகமலத்திலே ஒங்கி
யிருந்துள்ள அழகியதான தாமரைப்பூ. (ஆங்கையித்யாதி,)

அவ:— அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திரு
நாபீ, கமலமானது கையுமாழ்வார்களுமான சேர்த்தியைக்
கண்டுஅலருவது மொட்டிப்பதாகிறபடியை அநுபுவிக்கிறார்.

உரை:— திருநாபீ, கமலத்திலே உண்டாய். உயர
வளர்ந்த தாமரையினுடைய செவ்விஞன்றாக அழகிய

67. அவ:— ஹிரண்யனும். மதுகைடபர்களும் அழிந்த
பின்பு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளும்போதுள்ள அழகை
அநுபுவிக்கிறார்.

வ்யா:— (உந்தி வாய் ஒங்கு கமலத்தின் ஒன்போது) “அஜஸ்ய
நாபெ, ன அத்யேகமாப்பிதம்” [பிறப்பற்றவனிக் திருநாபியில் ஒர்
கமலம் உள்ளது] “ஸ ப்ரஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணே ஸமபுவத்”

கையில் திருவாழியை ஆதித்யனென்றும். (வெண்சங்க
மித்யாதி,) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஆகாஸத்திலே விளங்கா
நின்றுள்ள சந்திரனென்றும்பார்த்து-அநுஸந்தித்து. (ஆங்கு
மலருங்குவியுமால்)-இரண்டு காலத்திலே பிறக்கக்கடவ அவ்
விரண்டவஸ்த்தையானது யுகபத் உண்டாகாநின்றது. 67.

பூவானது. அவனுடைய வலத்திருக்கையில் உண்டான
திருவாழியை ஆதித்யனென்றும். மற்றைத் திருக்கையில்
ஏந்தின வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜன்
யத்தை ஆகாஸத்திலே வர்த்திக்கிற ஒளியையுடைய சந்திர

[அப்பிரமன. ஒருவனே தாமரைநீரில் பிறத்தான] என்று வேதம்
ஒதியபடியே பிரமனையும் தாங்கும் -பெருமைகைய உடையதாய்
ஒவகும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாபியில் உள்ள தாமரைநீர் ஒளி
மிகுந்த புஷ்பம். (ஆங்கு மலரும் குவியுமால்) ஒரே காலத்தில்
மலர்வதையும், குவிவதையும் செய்யாநிற்கிறது. (ஆல்) உலகில்
மற்ற தாமரைகள் ஒரு காலத்தில் குவியும்; மற்றொரு காலத்தில்
மலரும்; இதுவே ஒரே காலத்தில் குவிவதையும், மலர்வதையும்.
மாறிமாறிச் செய்கிறதே! இதென்ன ஆச்சர்யம் என்கிறார்.
அளறிக்கே, "மால் உத்திவாய...போது ஆங்கு மலரும் குவியும்"
என்று அந்நயித்தும் பொருள் கொள்ளலாம். "ஸர்வேஸ்வர
னுடைய உத்தியிலுள்ள தாமரை ஒரே காலத்தில் மலர்வதையும்
குவிவதையும் செய்கிறது" என்று பொருள். இப்படிப் பொருள்
கொள்ளும்போது ஆர்ச்சர்யம் ஸப்தாஸித்தமல்லாமல் அர்த்த
ஸித்தமாகிறது. இவ்வார்ச்சர்யத்திற்குக் காரணத்தை விளக்க
கிறார் பின்னடியினாலே—(ஆவகைத்திகிரி கடர் என்றும்) கை ஆம்
திகிரி கடர் என்று பார்த்து மலரும் என்று அந்நயிக்கவேணும்;
உலகில் தாமரை ஸூர்யனைக் கண்டதும் மலரும்; இத்தாமரையோ
வெளில் எம்பெருமானுடைய வலத்திருக்கையில் உள்ள கோடி
ஸூர்ய பரகாமான ஸூர்யரூபத்தை ஸூர்யனென நினைத்து
மலரும். (வெண் சங்கம் வானில் பகரும் மதி என்றும் பார்த்து)
உலகில் தாமரை சந்திரனைக் கண்டதும் குவியும்; இத்தாமரையோ
வெளில் "சந்திரமண்டலம் போல் தாமரைதரன்கையில்" [நாச்-
திரு 1] கிறபடியே. எம்பெருமானுடைய இடத்திருக்கையில்
உள்ள வானில் விளங்கும் சந்திரனைப்போன்ற வெண் சங்கத்தைச்
சந்திரன் என நினைத்துக் குவியும்; இப்படி ஒரே காலத்தில்

68. பார்த்த கடுவன் சுனேரீர் நிழற்கண்டு
பேர்த்தோர் கடுவனெனப் பேர்ந்து —கார்த்த
கனங்கனிக்குக் கைநீட்டும் வேங்கடமே மேனாள்
விளங்கனிக்குக் -கன்றெறிந்தான் வெற்பு.

கனை நீர்—திருமலைச் சுனையின் நீரிலே. பார்த்த—
சுவிந்து பார்த்த. கடுவன்—ஆண் குரங்கானது. நிழல்
கண்டு—நீரினுள்ளே பிரதிபலிக்கிற தன் நிழலைக்கண்டு.
பேர்த்து ஓர் கடுவன் என—(தனக்கு எதிரியான) வேறொரு
குரங்கு இருப்பதாக மயங்கி பேர்ந்து—பயத்தாலே அல்
விடம் வீட்டு அடியிடத் தொடங்கி (மறுபடியும் சாபல
யத்தாலே). கார்த்த கனங்கனிக்கு கை நீட்டும்—கரிய
களாப்பழத்தைப் பறித்துத்தா வென்று கை நீட்டப்பெற்ற.
வேங்கடமே—திருவேங்கடந்தான். மேல் நாள்—முன்பொரு
காலத்தில். விள கனிக்கு—(அஸுராவேஸங்கொண்ட)
விளாம்பழங்கள் உதிர்வதற்காக. கன்று எறிந்தான்—
வத்ஸாஸுரனை (எறிதடியாகக் கொண்டு) வீசியெறிந்த
பெருமானுடைய. வெற்பு—திருமலை.

னென்றும் உதப்பேரகழித்துக்கொண்டு அக்காலத்திலே
 அலர்வது மொட்டிப்பதாகாநிற்கும்: இதோர் ஆய்சர்ய
 மிருக்கும்படியே! என்று அநுபுவிக்கிறார். "மாலுந்தி வாய்"
 என்றபோது ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாடியில் என்றாகக்
 கடவது. ஆங்கு—அந்தப்பொழுதில். ஏககாலத்திலென்றபடி.
 வானிலே வர்த்திக்கிற ப்ரஸித், த, னான சந்த், ர
 னென்னவுமாம்.

67.

எம்பெருமானுடைய இறுதிருக்கைகளிலும் ஸங்கீதகரங்கள் சந்திர ஸூர்யர்களைப்போலே விளங்குகையால், உந்தித்தாமரையும் ஒரே காலத்தில குவிவதையும் மலர்வதையும் செய்யும் ஆம்சர்யம் காணப் படுகிறது என்று கருத்து. வானில் பகரும்—வானில் ஒளிவிடும் என்னை; அன்றிக்கே, பகரும் என்றது பகரப்படும் (சொல்லப்படும்) என்றதாய் 'பிரஸித்திபெற்ற' எனலும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆக, எம்பெருமான கண்வளரும்போதுள்ள அழகை அநுபவித்தா ராயிற்று.

வ்யா:— (பார்த்தவித்யாதி,) சுணைநீரிலே கடுவனுனது தன்னுடைய நிழலைக்கண்டு. (பேர்த்தோரித்யாதி,) வேறே தனக்கெதிரியான கடுவனென்று பெயர்ந்து. (கார்த்தவித்யாதி,) பிள்ளையும் தன்னுடைய சாபலத்தாலே அருகில் களாப்பழத்தை அறுத்துத்தாவென்று கைநீட்டாநிற்கும்

அவ:— இப்படிப்பட்டவனுடைய அழகை அநுபூவிக் கைக்குத் திருப்பாற்கடலேறப் போகவேண்டா, திருமலையிலே அநுபூவிக்கலாங்கிடர்—என்கிறார்.

உரை:— கரையில் களாவிலேநின்று சுணையின் நீரைப் பார்த்த கடுவனுனது. நீருக்குள்ளே தன் நிழலைக்கண்டு, இது நம்முடைய நிழலென்று புத்திபண்ணமாட்டாதே, தனக்கு எதிரியான வேறேறையொரு கடுவனென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி. கன் கையின் சிவப்புக்குப் பகைத்தொடையான கறுத்தநிறத்தையுடைத்தான களாவின் பழத்துக்கு—தான் நிற்கிற களாவின் நிழலென்று அறியாதே, வேறொருக்கருதி அதிப பழமும் பெறவேணுமென்னும் சாபலத்தாலே, அதை அறுத்துத்தா என்று கைநீட்டாநிற்கும்

68. அவ:— இப்படிப்பட்டவனுடைய அழகை அநுபூவிக்கத் திருப்பாற்கடலுக்குச் செல்லவேண்டா; திருமலையிலேயே அநுபூவிக்கலாமே என்று பல பாசுரங்களில், திருமலையின் அழகையும், திருமலையப்பனின் அழகையும் அநுபூவிக்கத் தொடங்குகிறார்.

வ்யா:— (பார்த்த கடுவன்) கரையில் களாமரத்தின் மேலே நின்று கீழேயுள்ள சுணையின் நீரைப்பார்த்த ஆண்குரங்கானது. “கார்த்த களங்கனிக்கு” என்று மேலே வருகையாலே களாமரத்தின் மேலே நின்று பார்த்தது எனக்கொள்வது. (சுணை நீர் நிழற்கண்டு) அச்சுணையின் நீரிலே தன் நிழலையே கண்டு (பேர்த்து ஓர் கடுவனா என) ‘இது தன் நிழலே’ என்று அறியாமல், ‘தனக்கு எதிரியான வேறொரு ஆண்குரங்கு’ என்று நினைத்து. (பேர்ந்து) அதனிடம் பயந்து ஓடத்தொடங்கி. (கார்த்த களங்கனிக்குக் கைநீட்டும்) சஞ்சலபுத்தியையும் சாபல்யத்தையும் உடையதாகையாலே, மறுபடியும் நின்று, தன் கையின் சிவப்புக்கு மாறுபட்ட கறுத்த நிறமுடைய களங்கனியின் நிழலை நீரிலே கண்டு, அது தான்நிற்கிற களாவின் பழத்தின் நிழலே எனறறியாமல் மற்றொரு மரத்தின் பழம் எவ்வெண்ணி அதையும் அககுரங்கினிடமிருந்து பெறவேணும் என்று, ‘அதனை அறுத்துத்தா’ எனலும் கருத்து தோன்ற அககளங்கனிக்கு அக்குரங்கினிடம் கைநீட்டுகிற.

திருமலை; (மேனாஸித்யாதி) பண்டு கன்னைறக்கொண்டு விளங்கு
கனிக்கெறிந்தவனுடைய மலை. 68.

69. வெற்பென்று வேங்கடம் பாடும் வியன் துழாய்க்
கற்பென்று குடும் கருங்குழல்மேல்—மற்பொன்ற
நீண்டதோள் மால்கிடந்த நீள்கடல் நீராடுவான்
பூண்டநா னெல்லாம் புகும்.

வேங்கடமே. பண்டொருநாளிலே விளாவின் பழத்துக்குக்
கன்று எறிந்தவன் வார்த்திக்கிற திருமலை. இதனுடைய
மௌக்யத்தம்போலேயாய்த்து அவனுடைய மௌக்யத்தைய
மிருக்கும்படி. 68.

சாபலத்தையும், மௌக்யத்தையும் (அறிவின்மையையும்) ,
காட்டும் இக்குரங்கின் செயல் நடந்தது என்கேயெனில், அது
போன்ற செயலைச் செய்தவன் வாழும் திருமலையிலே என்கிறார்
பாகரத்தின் எஞ்சிய பகுதியாலே,— (வேங்கடமே மேல் நாள்
விளங்குவிடக் கன்றெறிந்தான் வெற்பு) திருவேங்கடமே முன்னொரு
நாள் விளாவின் பழத்தைப் பெறுவதற்காகக் கனகை எறிந்தவன்
வாழும் திருமலை. விளாம்பழங்களைப் பெறவேண்டும் என்னும்
சாபலத்தாலே கனகை எறிதடியாக எறிந்த அவனுடைய
மௌக்யத்தினைச் செயல்போலேயிராதின்றது விளங்குவிடக் கைநீட்
டும் இக்குரங்கின் செயல் என்று கருத்து. கருஷ்ணாவதாரத்தில்
சிறுபிள்ளைத்தனமாக இவன் செய்யும் செயல்களெல்லாம் அஸுர
நிராஸனத்திலே முடிந்தன என்பது இதிலாஸைபுராணப் ப்ரணித்தும்;
விளங்குவிடையப் பெறவிரும்பிக் கனகை எறிந்ததால் கனகைய்
வந்த வத்ஸாஸுரனும், விளவாய்நின்ற கபித்தாஸுரனும் ஒரு
சேர முடிந்துபோயினரன்றோ. கைக்குழந்தையாய்த் தொட்டிலில்
கிடக்கும்போது, தாய்முலை வாவு தாழ்த்துச் சீறி உதைத்த சிறு
குழந்தைத்தனத்தால், இவனை முடிப்பதற்கு அருகில் வண்டியிலே
ஆவேசித்து நின்ற ஸகடாஸுரன் முடித்ததும் இங்கு அதுஸந்
திக்கத்தக்கது. இவ்வண்ணமாகத் திருமலையிலேயுள்ள திரயக்கு
(விலங்கு)களின் செயல்கள்கூட அவனுடைய அழகிய சேஷத்தங்
களுக்கு ஸ்மாரகமாய்நின்று தம்மை ஆழங்காற்படுத்துகின்றன
என்று கருத்து. 68.

வெற்பு என்று—(என் மகளானவள்) ஏதேனும் ஒரு மலையைப்பற்றிப் பேச்சு வந்தாலும். வேங்கடம்—திருமலையைப் பற்றி. பாடும்—பாடுகின்றாள்; கற்பு என்று—பாதி வரத்யத்துக்குத் தகுந்திருப்பதென்று. வியன் துழாய்—வியக்கத்தக்க திருத்துழாயை. ஒரு குழல் மேல்—(தனது) கரிய கூந்தலில். சூடும்—அணிந்து கொள்ளுகின்றாள்; மல்—மல்லர்கள். பெண்ணு—அழியும்படியாக. நீண்ட தோள்—நீண்ட திருத்தோள்களையுடைய. மால்—ஸர்வேஸ்வரன். கிடந்த—பள்ளிகொண்டிருக்கப்பெற்ற. நீள் கடல்—பரந்த திருப்பாற்கடலிலே. நீராடுவான்—தீர்த்துமாடுவதற்காக. பூண்ட நாள் எல்லாம்—விடிந்த விடிவுகள் தோறும். புகும்—புறப்படுகின்றாள்.

அவ:—(வெற்பென்று) ஆழ்வாரான அவஸ்தை, போய் ஒரு பிராட்டி அவஸ்தையைப் புகுத்து அவளுடைய துயரையைத் தாயார் சொல்லுகிறாள்.

அவ:—இப்படிப்பட்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய மெளக்யத்தை அநுபவித்துத்தாமான தன்மையழிந்து. ஒரு பிராட்டி துயரையைப் ப்ராப்தராய். அவளுடைய உக்தி வருத்திகளைத் திருத்தாயாராக. அநுவதித்துக்கொண்டு பேசுகிறார்.

69. அவ:— இப்படிப்பட்ட, திருவேங்கடமுடையானுடைய அளவில் பிள்ளைமைச் செயல்களை அநுபவித்துத் தாமான தன்மை அழிந்து ஒரு தாயகியின் திணையை அடைந்தவராய். அவளுடைய பேச்சையும் செயல்களையும் அவள் திருத்தாயார் பாகரத்தாலே பேசுகிறார். முதலாழ்வார்கள் பாகரங்களிலே இதுவொன்றே தாமான தன்மை அழித்து பேசும் பேச்சு “ கங்குலும் பகலும் ” [திருவாய் 7-2] “திவனும் வெண்மதிபோல்” [பெரியதிரு 2-7] முதலான பிற்பட்ட ஆழ்வார்களின் திருத்தாயார் பாகரங்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டியவாரிகுப்பது இப்பாகரம்.

வ்யா:— (வெற்பென்று வேங்கடம் பாடும்) எனது பெண் பிள்ளை ஏதேனும் ஒருமலையைப்பற்றிப் ப்ரஸக்தாதுப்ரஸக்தமாகப்

வ்யா:—(வெற்பித்யாதி) லோகயாத்ஸாரயும் இவருக்கு புகுவத், விஷயத்திலே: திருமலையொழிய வேறொரு மலையுமறியாள். (கருங்குழல்மேல் வியன்துழாய் கற்பென்று குடும்) காட்டுப்பூச்சுடாள். “தொடுத்த துழாய்மலர் குடிக்களைந்தன குடுமித்தொண்டர்களோம்” என்கிறபடியே. விஸ்மயமான திருத்துழாயல்லது குழலில் வையாள். “கற்பு” என்று பாதி

உரை—ஏதேனுமொரு மலையைச் சொல்லப்படுக்காளாகில். திருமலையைப் பரிதிப்பேரரிதையாய்ப் பேசாநிற்கும்; ஏதேனுமொரு பூவைச் சூட நினைத்தாளாகில், விஸ்மயமான திருத்துழாய் குலமரியாதைக்குச் சேருவதென்று என்று. “தொடுத்த துழாய் மலர் குடிக்களைந்தன குடுமித்தொண்டர்களோம்” என்கிறபடியே இருண்ட குழலின் மேலே ஸாதூரமாகச் சூடாநிற்கும்.

பேச்சு ஏற்பட்டாலும், அன்பினால் தூண்டப்பட்டுத் திருமலையையே பாடாநின்றாள். வேறு மலையை அறியாதவளாயிருந்தாள். “பெருமாள் மலையோ திருவேங்கடம்” [திருவிருத்தம் 60] என்ற பரங்குசநாயகியைப்போலே. (கருங்குழல்மேல், கற்பென்று வியன்துழாய் குடும்) ஏதேனும் ஒரு பூவைச் சூடநினைத்தாளாகிலும், “தொடுத்த துழாய்மலர்குடிக்களைந்தன குடுமித்தொண்டர்களோம்” [திருப்பல்லாண்டு 9] என்கிறபடியே தம் தொண்டக்குலவரம்புக்கும், தம் பாதிவ்ரத்யத்திற்கும் பொருந்துவது வியக்கத்தக்க இத்திருத்துழாயே என்று. அதையே தன் கறுத்த திருக்குழலின்மேலே ஆர்வத்துடன் குட்டிக்கொள்ளுகிறாள். “தெய்வத்தன்னாந்துழாய்த் தாராயினும், தழையாயினும், தன்கொம்பதாயினும், கீழ் வேராயினும், நின்ற மண்ணாயினும் கொண்டு வீசியினே” [திருவிருத்தம் 58] என்று பேசப்பட்ட பரங்குசநாயகியைப்போலே, திருத்துழாயையொழிய வேறொரு மணமிகு பூவைச் சூடமாட்டாளாவள். கற்பு—குலவரம்பு. இதைவிட, “கண்டார் இழைவளவே காதலன்தான் செய்திடினும், கொண்டாணையல்லால் அறியாக்குலமத’னின் பதிவிரதைத்தன்மையே கற்பு எனப்படுவதாகக் கொள்வது கவையிக்கது. இனி, விடியற்காலையில் நீராடநினைக்கும்போதெல்லாம், அவன் கிடந்த திருப்பாற்கடலிலேயே நீராடநினைக்கிறாள் என்கிறார் எஞ்சிய பகுதியாலே,—(மற்பொன்ற

வ்ரத்யம். (மற்பொன்றவித்யாதி) விரோதி, நிரஸநத்துக்காக வளர்ந்த தோனையுடையனாய். வ்யாமுக், த, னனவன் கிடந்த நீள்கடலிலே விடிந்த நாளெல்லாம் புகாநின்றான். திருப்பாற் கடலொழிய வேறென்றில் குளித்தால் விடாய் கெடாதென்றிரா நின்றான். இப்ரகரணத்தில் கீழும் மேலும் அந்யாபதே, ஸ

மல்லவர்க்கும் பொடிபடும்படி வளர்ந்த திருத்தோள்களை யுடைய ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளின பரந்த திருப் பாற்கடலிலே நீராடுகைக்காக விடிந்த விடிவுகள்தோறும் புகாநிற்கும். வேறொரு மலையின் பேர் சொல்லுதல், நாறு பூச்சுடுதல். வேறொரு நீர்நிலைகளில் குளித்தல் செய்யாள். பாடுகை—குடுகை முதலான லோகயாத்ரை யடங்கலும் இவளுக்கு ப, க, வத், விஷயத்திலேயாயிருக்கிறபடி. மால் கிடந்த—வ்யாமுக், த, னனவன் பள்ளிகொண்டருளின என் னவுமாம். இங்ஙனன்றிக்கே, கீழும் மேலும் அந்யாபதே, ஸ

நீண்டதோள் மால் கிடந்த நீள் கடல் நீராடுவான்—பூண்டநாள் எல்லாம் புகும்) “மல்லாண்ட திண்டோள்” [திருப்பல்லாண்டு 1] என்கிறபடியே மல்லர்திரள் அழியும்படியாக நீண்ட திருத்தோள் களையுடைய திருமால் பள்ளிகொண்டருளிய பரந்த திருப்பாற் கடலிலே நீராடுகைக்காக, விடிந்த விடிவுகள்தோறும் புறப்படா நிற்கிறான். திருப்பாற்கடலொழிய வேறென்றில் நீராடினால் தாபம் ஆறுதென்றிருக்கிறான். பாடுகை, குடுகை, நீராடுகை முதலான லோகயாத்திரை முழுவதும் இவளுக்கு, ப, க, வத், விஷயத்திலே யாயிருக்கிறபடி. (பூண்ட நாள் எல்லாம் புகும்) “குஷ்யதே யஸ்ய நகரே ரங்கயாத்ரா தி, நே தி, நே” [எவருடைய நகரத்தில் தினந்தோறும் ரங்கயாத்ராகே, டாஷம் முழங்குகிறதோ]. என்று குலசேகரர் தினந்தோறும் திருவரங்கம் செல்லப் பாரிக்குமா போலே, இவள் விடிவுதோறும் திருப்பாற்கடல் செல்லப் பாரிக் கிறான் போலும்! மால்—ஸர்வேஸ்வரன் என்றும், அடியாரிடம் மயங்கி நிற்பவன் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்கொள்ளலாம். “பூண்டநாளெல்லாம்—ஸர்வனுடைய தேரிலே குதிரை பூட்டின நாளெல்லாம் என்றபடியால், ‘விடிந்த விடிவுகள்தோறும் என்று பொருள்பட்டது” என்பது தீபிகையுரை. இத்திருவந்தாதியில் வேறெங்கும் தாமதான தன்மைபுழிந்து பேசும் பாகரயில்லாமலிருக்க,

மின்றிக்கேறிருக்க. இப்பாட்டொன்றும் இப்படி கொள்ளுகிற தென்னென்று நிர்வஹிப்பார்கள்:— ‘அம்மலை இம்மலை என்று ஒன்றைச் சொல்லக்கடவிகோளிறே: ஆனபின்பு, திருமலையைப்பாடுங்கோள். (வியன் துழாயிதயாதி) ஒரு பூவைச் சூடக் கடவிகோளிறே: ஆனபின்பு, வகுத்தவன் உகக்கும் திருத்துழாயைச் சூடுங்கோள். (மற்பொன்றவித்யாதி) பராதஸ்ஸநாம பண்ணக்கடவிகோளிறே: ஆனபின்பு, விரோதி,

மற்றிருக்க. இத்தொன்றும் இப்படி கொள்கிறதென்னென்று பரோபதேஸமாக நிர்வஹிப்பார்கள்: அப்போது, அம்மலை இம்மலை என்று ஏதேனுமொரு மலையைச் சொல்லப் பார்த்தீர்களாகில், திருமலையைப் பாடுங்கோள்: ஏதேனுமொரு பூச்சூட நினைத்தீர்களாகில், திருத்துழாயைச் சூடுங்கோள். ஏதேனுமொரு நீர்நிலைகளிலே புகு ப்ராத:ஸ்நாமம்

இப்பாகரம் ஒன்று மாத்திரம் இப்படியிருப்பது விருபமாயிருக்கிற தென்று கருதி, நம் பூர்வாசார்யர்களிலும் சிலர் இதைப் பரோபதேஸபரமாக நிர்வஹிப்பர்களாம். அப்பொருளை இனி விவரிப்போம்.

அவ:— இப்படி புகுவுத்துள்ளியத்தைத் தாமனுபுனீத்தவர், இன்களி தஸியருத்தலாகாதெனனும் நியாயத்தாலே, உலகத்தாரையும அதை அநுபுனீக்கக் கூப்பிடுகிறார்.

வ்யா:— (வெற்பென்று வேங்கடம் பாடும்) உலகத்தீரே! ‘கொச்சிமலை, குடகுமலை, கொலனிமலை’ என்னுற்போலே ஏதேனும் ஒரு மலையைப் பாடுவீர்களன்றோ! அப்படிப் பயனிலலாமல் ஒரு மலையைப் பாடாமல், பெரும்பயன் பெறலாம்படி திருமலையைப் பாடுங்கள்: (வியன் துழாய் கற்பென்று சூடும் கருங்குழல்மேல) ஏதேனும் ஒரு பூவைச்சூட நினைப்பீர்களன்றோ! அப்போது ‘இதுவே நம் ஸ்வரூபத்துக்குத்தக்கது’ என்று வகுத்த ஸ்வாயி யான அவன் உகக்கும் திருத்துழாயைக் கருங்குழலிலே சூடுங்கள். கண்ட பூவைச் சூடினால் ஒரு பயனுமில்லை: இதைச் சூடினால் ஸ்வரூபம் திராபெறும். (மற்பொன்றவித்யம்) ஏதேனும் ஒரு நீர்நிலையிலே புகுந்து ப்ராத:ஸ்நாமம் பண்ண வேண்டுமென்றிருந்தீர்களாகில், விரோதி, நிர்வஹிப்போம். இயல்வாகக் கொண்டு

நிரஸஃபீலஞானவன் கிடந்த திருப்பாற்கடலிலே
முழுகுங்கோன். 69.

70. புகுமதத்தால் வாய்பூசிக் கீழ்தாழ்ந்து அருவி
உகுமதத்தால் கால்கழுவிக்க கையால்—மிகுமதத்தேன்
விண்டமலர் கொண்டு விறல் வேங்கடவனையே
கண்டு வணங்கும் களிறு.

களிறு—(திருமலையிலுள்ள) யானையானது. புகு மதத்
தால் வாய் பூசி—மத்தகத்திலின்றும். கன்னங்களிலின்றும்
வாயிலே புகுகின்ற மதஜலத்தாலே வாய்கொப்பளித்து.
ஆசமனம் பண்ணி. கீழ் தாழ்ந்து அருவி உகுமதத்தால்—
மேலிருந்து கீழ்வரையில் அருவிபோலே வந்து பெருகுகிற
மதஜலத்தாலே. கால் கழுவி—கால்களை சுத்தி செய்து
கொண்டு. கையால்—துதிக்கையாலே, மிகு மதம் தேன்—
மிகுந்த மதத்தை விளைக்கக்கூடிய தேனையுடையதும்.
விண்ட — மலர்ந்ததுமான. மலர்கொண்டு — புஷ்பத்தைக்
கொண்டு. விறல் வேங்கடவனையே-பெரு மிடுக்கான திருமலை
யப்பனையே கண்டு வணங்கும்-ஸேவித்து வணங்குகின்றது.

பண்ணப்பார்த்தீர்களாகில். அவன் சாய்ந்தருளின கடலிலே
நாடோறும் அவகூ ஹிக்கப்பாருங்கோளென்று பொருளாகக்
கடவது. கற்பென்று பாதிவ்ரத்யதூர்மமென்றுமாம். 69.

வன பள்ளிகொண்ட திருப்பாற்கடலிலே நீராடப்பாருங்கள்.
கிட்டவொன்னாத திருப்பாற்கடலிலே நீராடச்சொல்லி ஆழ்வார்
உபகேசரிப்பரோ? எனில், 'திருப்பாற்கடல்' என்றது புகுவத்
ஸமபூந்தமுள்ள நீர்நிலைகளுக்கு உபலக்ஷணமாய், பகவத்ஸமபந்த
முள்ள நீர்நிலைகளிலே நீராடுங்கள் என்று கொள்வது. இவ்
வருமையையும், 'பாடும்' 'சூடும்' 'புகும்' என்னும் வினைமுற்றுக்
களை முளனிலையாகக் கொள்ளவேண்டிய அருமையையும் நோக்கும
பொது. தாய்ப் பாகரமாகக்கொள்ளும் நிர்வாஹமே சிறந்ததென
விளங்கும். 69.

அவ:—(புகுமதத்தால்) அநுகூலருடைய தேஹயாத்நையெல்லாம் தன் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு உடலாகக் கொள்ளுமவனுடைய திருமலை என்கிறது.

வ்யா:—(புகுமதத்தாலித்யாதி) வாயிலே புகுகிற மதஃஜலத்தாலே வாய்கழுவி. (கீழித்யாதி) கீழே தாழ்ந்த அருவி போல உகாநின்ற மதஃஜலத்தாலே கால்கழுவி. (கையித்

அவ— ஆகில். தவணை ஆஸ்ரயிக்கும்போது சிறிது யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டாவோ? என்ன. 'அது வேண்டா. திரியக்குக்களும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி யிருப்பா நெருவன் என்கிறார்.

உரை—மஸ்தகஸ்துலம். கண்டஸ்துலம் இவற்றினின்றும் பாய்ந்து வாயிலே புகுகிற மதஃஜலத்தாலே வாய் கொப்பளித்து ஆசமனம்பண்ணி கீழே தாழ்ந்து அருவிகள் போலே வந்து விழுகிற மத ஃஜலத்தாலே கால்க்கழுவி.

70. அவ:— முன் பாகரத்திற் சொன்னபடி அவனை ஆஸ்ரயிப்பதாகில், அதற்குச் சில தகுதிகள் வேண்டாவோ? என்ன. "விலங்குகளும் தன்னை ஆஸ்ரயிக்கலாமபடியிருப்பவனாய், அவற்றினுடைய தேஹயாத்நையெல்லாம் தன் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு உறுப்பாகக் கொள்ளுமவனாகையாலே தகுதி வேண்டா" என்கிறார்.

வ்யா:— (களிறு) திருமலையில் உள்ளதொரு விலங்கான யானையானது. (புகுமதத்தால் வாய்பூசி) மததகம், கன்னம் இவற்றினின்றும் பாய்ந்து, வாயிலே புகுகிற மதஃஜலத்தாலே வாய் கொப்பளித்து, ஆசமனம்பண்ணி. இதன வாயில் தன்னடையே புகுந்து புறப்படுகிற மதநீரை, கொப்பளிக்கும் நீராகவும், ஆசமநீயமாகவும் கொள்கிறான் அவன் என்று கருத்து. (கீழ் தாழ்ந்து அருவி உரு மதத்தால் கால்கழுவி) தலையிலிருந்து கீழே இறங்கி, அருவிகள் போலே காலில வந்து விழுகிற மதநீராலே கால்கழுவி. தன்னடையே காலில விழுவதைப் பாத்யமாக அவன் கொள்கிறான் என்று கருத்து. ஆக, பரமபுகுஷண ஸேவிக்குமுன் கால்கழுவி, வாய்கொப்பளித்து, ஆசமனம் செய்துவரவேண்டும் என்னும் நியமம் இவ்விலங்கிற்குக் கோலவிழுந்தாலே ஸித்திபெறுகிறது.

யாதி) கையாலே மிக்க மதுவையுடைத்தாய், அலராரின்ற பூவைக்கொண்டு களிருனது விறல்வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும். விறல்வேங்கடவனென்று—திருமலையில் திரயக்குக் களும் தன்னை வணங்கும்படி ஜ்ஞாநத்தைக்கொடுக்கவல்ல ஸக்தியையுடையவனென்கிறது. ஜ்ஞாநகார்யமான ஸமாஸ்ர வணத்தை தேயுரவாஸததாலே பண்ணிவைக்கும். 70.

71. களிறு முகில்குததக் கையெடுத்த தோடி
ஒளிறு மறுப்பொசிகை யாளி—பிளிறி
விழ, கொன்று நின்றதிரும் வேங்கடமே மேளுள்
குழக்கன்று கொண்டெறிந்தான் குன்று.

துதிக்கையாலே மிக்க மதத்தைப் பண்ணக்கடவ தேனை யுடைத்தாய் அப்போதலர்ந்த செவ்விப்பூக்களைப் பெய்கை களிலே புக்குப் பறித்துக்கொண்டு ஸாஸ்த்ரவார்யமல்லாத திரயக்குக்களுக்கும் ஸ்வஸ்யத்தில் ஜ்ஞாநப்ரேமங்களை விளைக்கவல்ல பெருமிடுக்கான திருவேங்கடமேயெவந்தை யைக் கண்டு தலையார வணங்கி ஆஸ்ரயியாநிற்கும் அங்குண் டான ஆனையானது. மதமென்று கந்தாமாய், மிக்க கந்தைத் தையும் தேனையுமுடைய செவ்விப்பூக்களைக் கொண்டென் னவுமாம். 70.

விடுகிறது என்றபடி. (கையால் மிகுமதத்தேன வினாட மலர் கொண்டு) துதிக்கையாலே, மிக்க மதத்தை விளைக்கும் தேனை உடையதாய், அப்போதலர்ந்ததான செவ்விமலர்களைப் பெய்கை களிலே புதுந்து பறித்துக்கொண்டு; அன்றிக்கே, மதம என்றது மணமாய், மிக்க மணத்தையும், தேனையுமுடைய செவ்விப்பூக்களைக் கொண்டு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (விறல் வேங்கட வனையே) ஸாஸ்த்ர விதிநிஷேதங்களுக்கு வசப்படாத அறிவற்ற விலங்குகளுக்கும் தன் விஷயத்தில் அறிவையும் அன்பையும் விளைக்கவல்ல மஹாபுலத்தையுடைய திருவேங்கடத்தானையே. (கண்டு வணங்கும்) கண்டு, தலையார வணங்கி ஆஸ்ரயிக்கின்றது. ஆக, ஜ்ஞானத்தினால் உண்டாகக் கூடிய ஆஸ்ரயணத்தை தேயு ரவாஸத்தைக் கொண்டே எம்பெருமான் விலங்குகட்கும் விளைக் கிருகையாலே, இவனை ஆஸ்ரயிப்பதற்குத் தகுதவேண்டுமோ என்று அஞ்சவேண்டா எனாராயிற்று. 70.

களிறு—யாணையானது. கை எடுத்து ஒடி—தனது துதிக்கையை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாயோடி. முகில்—(மதயாணைபோலெழுந்த) மேகங்களை. குத்த—(எதிரி யாணையென்று நினைத்துக்) குத்த. யாளி—இதைக்கண்ட யாளியானது. ஒளிறு மருப்பு—அந்த யாணையினுடைய ஒளி வீசும் கொம்பை. ஒசி—முறிக்கிற. ஸ்க—துதிக்கையை உடைத்தாய்க்கொண்டு. பிளிறி விழ கொன்று—அந்த யாணை) வாய்விட்டவறிக்கொண்டு விழும்படி (அதனைக்) கொன்று. நின்று அதிரும்—அங்கேயே நின்றுகொண்டு பெருமுழக்கம் செய்யப்பெற்ற. வேங்கடமே-திருவேங்கடபே. மேல் நாள்—முன்பொருகாவத்தில. குழ கன்று கொண்டு—இளங்கன்றை (எறிகடியாகக்) கொண்டு. எறிந்தான்—(விளங்கனிமீது) எறிந்த பிரானுடைய குன்று-திருமலையிட.

வ்யா:—(களிறித்யாதி) கையைஎடுத்துக்கொண்டோடிக்களிறுனது முகிலைக்குத்த. (ஒளிறித்யாதி) ஆனையினுடைய

அவ:—வரோதி, நிரஸநஸ்வபு, வஞனவன் நின்றருளின திருமலை வருத்தாந்ததை அனுபவித்து இனியராசிரார்.

உரை:—ஆணையானது தன் துதிக்கையை எடுத்துக்கொண்டு பெரிய வேகத்தோடே சென்று * மதயாணை போலெழுந்த மாமுகிலைப் பரதிக்ஷுமென்று புத்திபண்ணிக்

71. அவ:—வரோதி, நிரஸனத்தையே இயல்வாகக் கொண்டவன் வாழும் திருமலையில் விலங்குகளும் அவ்வியல்வையே கொளையுக்கின்றன என்று அனுபவிக்கிரார்.

வ்யா:—(களிறு கையெடுத்து ஒடி முகில் குத்த) யாணையானது. “மத யாணை போல எழுந்த மாமுகில்காள்” [நாச்-திரு8-9] என்றும். “கரியமாமுகிற் படலங்கள் கிடத்தவை முழங்கிடக் களிநெளறு” [பெரிய திருமொழி1-2-10] எனளும் கூறுகிறபடியே மங்குல நோய்சென்னி வடவேங்கடமலையிலே முழங்கிவரும் கரிய மேகத்தைத் தனக்கு எதிரியான மற்றொரு யாணை என நினைத்து, தனது துதிக்கையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒடிச்சென்று குத்த. “கையெடுத லு-தி 29

வெண்மருப்பை முறியாநின்ற யாளி. கையெடுத்தோடியென்று யாளிக்காகச் சொல்லவுமாம். (பிளிற்றித்யாதி) ஆனையானது பிளிற்றிக்கொண்டு விழும்படிக்கீடாகக் கொன்று சினத்தாலே நின்றதிராநின்ற திருமலை. (மேனாளித்யாதி) ஸஹஜஸத்ருக்களை முடித்து விரோதி, போகப்பெற்றதென்று உகந்து நிற்குமவனுடைய திருமலையிறே. 'திருமலையில் பிள்ளை ஒன்றுக் கொன்று பூத, கமாகுமோ?' எனனில், அக்ரீஷோமீய ஓழிம்ஸையோபாதியிறே அவற்றுக்கும். 71.

குத்த. இத்தைக் கண்ட யாளியானது—அந்த யானையினுடைய. வெருத்த நிறத்தையுடைத்தான கொம்பை அநாயாஸே முறியாநின்ற கையையுடைத்தாய்க்கொண்டு, அது—வாய்விட்டு அலறிக்கொண்டு முறிந்துவிழும்படி கொன்றுபொகட்டு. பிள்ளையும் சீற்றம் மாறாகபடியாலே இவ்விடந்தன்னிலே நின்று கடித்தூரம்ருகங்கள் மண்ணுண்ணும்படி கார்ஜியாநிற்கும் வேங்கடமே முன்பொருநாளிலே குழக்கன்றைக்கொண்டு விளங்கனி எறிந்தவனுடைய திருமலை. 71.

தோடி" எனபதை மேலேயும் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளலாம். (கையெடுத்து ஓடி ஒளிறு மருப்பு ஓசிகையாளி) 'இந்த யானைக்கு இத்தனை மதமா' என்று சீறி, தனது திக்கையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி, அந்த யானையின் ஒளிவீகம் வெருத்த தத்தத்தை வாழைத் தண்டை ஓடிப்பதுபோலே எளிதில் ஓடித்த துதிக்கையை உடைய யாளியானது. (பிளிற்றி விழக் கொன்று) கொம்பை ஓடித்ததுடன் நில்லாமல், அந்த யானை வாய்விட்டு அலறிக்கொண்டு சறிந்து விழும்படி அதைந்கொளறு. (நின்று அதிரும் வேங்கடமே) இதன் பிள்ளும் சீற்றம் தணியாமையாலே, அவ்விடத்திலேயே நின்று, மற்ற காட்டு மிருகங்களெல்லாம் இவ்வொலியைக் கேட்டு மயங்கி மண்ணில் விழும்படியாகப் பெருமுழக்கம் செய்யப்பெற்ற திருமலையே. (மேல் தான் குழக்கன்று கொண்டெறிந்தான் குன்று) முன்பொருநாள் இளங்கனகை எறிதடியாகக் கொண்டு விளங்கனி நீது எறிந்து களராவும், விளவாவும் வந்த அகரர் இங்வரையும் அழித்தவன வாழும் மலையாகும். தனக்கு இயல்வான், எதிரிகளை

பெரிய வ்யா:- (ஓ நருவனல்லை) "नित्यो नित्यानां" (நித்யோ நித்யாநாம்) என்கிறபடியே ஸர்வவிஸஜாதீயம் என்கிறதன்று உனக்கு வடிவு. (ஓளிஉருவம் நின்னுருவம்) "भक्तानां त्वं प्रकाशसे"

உரை: உன் படி பார்த்தால், என்றும் ஒருபடிப்பட ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு ஸ்வரூபத்தை உடையையல்லை. "भक्तानां त्वं प्रकाशसे" (பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸே) என்கிற படியே உன்னை ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கி, அத்தாலே புகர்

வ்யா:- (ஓர் உருவனல்லை) உன் தன்மையைப் பார்த்தால், என்றும் ஒன்றுபோலேயிருக்கும் ஸ்வாதந்த்ரீயமாகிற ஸ்வரூப நிரூபகதூர்மத்தை உடையவனல்லை. (ஓர் உருவன் அல்லை) ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் ஸ்வரூபத்தை—ஸ்வரூபநிரூபகதூர்மத்தை- உடையவன் அல்லை இங்கு ப்ரகரணனுகுணமாக ஸ்வாதந்த்ரீயமே அந்த ஸ்வரூபமாகிறது. அன்றிக்கே, (ஓர் உருவன்) "नित्यो नित्यानां" நித்யாநாம் சேதநர்சேதநாநாம் ஏகோ பஹுநாம் யோ வித்யத்யதி காமாந்" [கட 2-5-13] [நித்யரான பல சேதநர்களுக்கிடையே நித்யனான எந்த ஒரு சேதனன் இஷ்டங்களை அளித்துக் கொண்டிருக்கிறானோ] என்கிறபடியே, மற்ற எல்லாச் சேதனர்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்டிருக்கும் ஒப்பற்ற ஒரே சேதனன் என்னும் பெருமை உன்னுடைய ஸ்வரூபநிரூபகதூர்மமன்று என்கிறதாகவுமாம். "அப்படியாகில் என்னுடைய ஸ்வரூப நிரூபகதூர்மம் எது?" என்று எப்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரீயமே அது என்கிறார்.—(ஓளியுருவம் நின்னுருவம்) "न ते रूपं न साकारो नायुता न सास्वतम् | तद्यपि पुरुषाकारो भक्तानां त्वं प्रकाशसे||" [ஜிதந்தே] [உன்னுடைய ஸ்வரூபம், திருமேனி, ஆயுதங்கள், இருப்பிடம் ஆகியவை உனக்காக ஏற்பட்டவையல்ல. அப்படியிருந்தபோதிலும் பெருமையுடையவனாகவும் இருக்கிறாய்; பக்தர்களுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருந்துகொண்டே நீ பிரகாசிக்கிறாய்] என்கிறபடியே உன்னை நீயே உன் ஸங்கல்பத்தாலே அடியாரிட்ட வழக்காக்கி, அதனாலே புகர்பெற்றுப் பிரகாசிப்பவனாயிருக்கையே உனக்கு நிலையாயிருக்கும் ஸ்வரூபநிரூபகதூர்மம். ஸ்வாதந்த்ரீயம், ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரீயம் என்னும் இரண்டுமே அவனுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகதூர்மமாயிருந்தபோதிலும், கிருபை தலையெடுக்குட்போது ஸ்வாதந்த்ரீயம் தலையெடுக்கையாலும், ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரீயம் இ—தி 29

வ்யா:—(குன்றித்யாதி) திருமலைக்குக் - கீழிழியில் குடிப் பழியாம குறவருடைய பெண்கள். (கோல்வளைக் கையித்யாதி) குறவருடைய பெண்கள்கோல்வளையையுடைத்தான கையாலே சென்று விளையாடுகிற கழலானது போய். உஜ்ஜ்வலமான

உரை:—திருப்பதியினின்று இழிகை குடிப்பழி என்று நினைததுத் திருமலையொன்றையுமே உடையராய்க்கொண்டு வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழக்கடவீராய். ஸ்வேவச்சையிலே சென்று விளையாடும் குறப்பெண்களுடைய துர்மாயமான வளையை உடைத்தான கையானது, பசுமையாலும் சுற்றுடைமையாலும் ஒழுகுநீட்சியாலும் அழகிய மூங்கில் களைவென்று. அதக்குமேலே உஜ்ஜ்வலமான சந்திரனை

வ்யா:—(குன்று ஒன்றினாய குறமகளிர்) திருமலையினின்று கீழே இறங்குவதைத் தம குடிக்குப் பழியாகக்கொண்டு திருமலையொன்றையுமே உடையவர்களாய் * வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழக்கடவர்களான குறத்திகள். (சென்று விளையாடும் குறமகளிர்) மலையின் சிகரங்களிலே இவ்வுடப்படி சென்று விளையாடும் குறத்திகள். இவர்கள் சென்று விளையாடும் மலைச்சிகரங்களின் உயரத்தின் மிகுதியைக் காட்டுகிறார் மேலே,—(கோல்வளைக்கைத் தீங்கழை) அழகிய வளைகளை அணிந்த கைகளாலே ஊஞ்சலாடுகைக்காக வளைக்கப்பட்ட அழகிய மூங்கில்கள். கோல்—கோலம்; அழகு. (போய்) வளைவு தீங்கியபின் சந்திரமண்டலத்தளவும் சென்று. (வென்று) கிரஹண காலத்தில் சந்திரனைப் பிடிக்கவந்த ராஹுவைக் குத்தி வெற்றி கொண்டு. (விளங்கு மதிக்கோள் விடுக்கும் வேங்கடமே) பிரகாசியா திற்கும பூர்ண சந்திரனை கிரஹணத்தினின்று விடுவிக்கப்பெற்ற திருமலையே. இவ்வுயர்வுநவீத்சி(அதியோகத்தி)யாலே திருமலைச் சிகரங்களின் ஓக்கமும், அதில் வளர்ந்திருக்கும் மூங்கில்களின் உயர்த்தியும் உணர்த்தப்பட்டன. இது பெரியவாச்சரண பிள்ளையும் அப்பிள்ளையும் கடைசியாக உணர்த்திய பெருள். அப்பிள்ளை வேறு பலபடியாகக் கொண்ட பெருள்கள். இனி விவரிக்கப்படுகின்றன: (குளஞ்சுந்தினாய சென்று விளையாடும் குறமகளிர்) பெருள் முன்போலவே. இனி, அவர்களுடைய வளைக்கையின் சிறப்பு பேசப்படுகிறது. (கோல் வளைக்கை) அழகிய வளையணிந்த கைகள். (தீங்கழை வென்று) பசுமையாலும், கணுக்களினறியே

சந்த்ரணை ராஹுவானது க்ரஹிக்கவொண்ணுதென்று
வென்று சந்த்ரனுக்கு அந்த வ்யஸநத்தைப்போக்கும் திருமலை
பாமபத்யத்தில் தன்னோடொக்க (த்வி?)த்வாத,ஸவார்ஷிக

க்ரஹிக்க ஒருப்படுகிற ராஹுவால் வந்த அவன் வ்ய
ஸநத்தைப் போக்கும் திருமலையே—எர்வேரத்தமராய்.
நிரந்தராநுபுவத்தாலே நித்யயௌவந ஸ்வபூவரான
நித்யஸூரிகளுக்கு ஸவாமியானவன் விருப்பி வர்த்திக்கும்
ஸ்தூநம். விளையாடும் குறமகளிர் கோல்வளைக்கையானது
சென்று நல்ல மூங்கிற்செறிவைநீக்கிக் கிரணங்களை உடைய
சந்த்ரன் இங்குப் புகுரப்பெறுமையாலுண்டான இடரை
நீக்கும்—என்றுமாம். அன்றிக்கே, அவர்கள் வளையின் ஒளி
சந்த்ரனொளி புகுரப்பெறுத மூங்கிலிருளை அறுத்து வெளி

உருண்டு நீண்டிருப்பதாலும் அழகிய மூங்கில்களை வென்று.
(போய்) அதற்கும் மேலே சென்று. (விளங்கு மதி கோள்
விடுக்கும் வேங்கடமே) விளங்காநிற்கும் பூர்ண சந்திரனைப்
பிடிக்க வந்த ராஹுவைத் தம் ஒளியாலும், வளையொளியாலும்
விரட்டி,சந்த்ரனைகிரணம் தந்திவந்து விடுவிக்கப்பெற்றதிருமலையே.
இவ்வுயர்வு தவீற்சியால் குறமகளிருடைய வளைக்கையின் சிறப்பு
பேசப்பட்டது. இனி, உயர்வு தவீற்சியல்லாததொரு பொருள்:
(குன்றொளியை விளையாடும் குறமகளிர் கோல்வளைக்கை) பொருள்
முன்போல். (சென்று) மூங்கிற் புதரிருக்குமிடம் சென்று. (தீங்கழை
போய் வென்று) சந்திரகிரணம் உட்புகமுடியாதபடி மூடிக்
கொண்டிருக்கும் நல்ல மூங்கிலின் செறிவைநீக்கி. (விளங்கு மதி
கோள் விடுக்கும் வேங்கடமே) கிரணங்களால் பிரகாசிக்கும்
சந்திரன் அககிரணங்களால் திருமலையில் புகப்பெறுமையால்
உண்டான துன்பத்தை நீக்கும். இத்தால் திருமலையில் வளரும்
மூங்கிற் புதர்களின் செறிவைக் கூறுவதன்மூலம் திருமலையின் நில
வளம் உணர்த்தப்பட்டது மற்றுமொரு உயர்வு தவீற்சிப்பொருள்:
(குன்றொளியை—விளையாடும்—குறமகளிர் கோல் வளைக்கை)
பொருள் முன்போல். (தீங்கழை போய் வென்று) சந்திரனுடைய
கிரணமும் நுழையப் பெறுத அழகிய மூங்கிற் புதரையும் தம்
வளையின் ஒளியாலே இருளறுத்து வெட்ட வெளிச்சமாகி வெற்றி
கொண்டு. (சென்று) அப்புதரை ஊடறுத்துக்கொண்டு சந்திர

ரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸோஷியானவனிடம். “தீங்கழை” என்று இவர்கள் ஊஞ்சலாடுகைக்குப் பிடித்து வினையாடும் மூங்கிலாகவுமாம். 72.

யாக்கிச் சந்திரன். மறுவையும் போக்கும்—என்றுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே. குறமகளிர் கோல்வளைக்கையாலே ஊஞ்சலாடுகைக்காக வளைத்துவிட்ட மூங்கிலானது போய் விளங்குமதி கோள்விடுக்கும்—என்றுமாம். 72.

மண்டலத்தளவும் சென்று. (விளங்கு மதி கோள் விடுக்கும் வேங்கடமே) தன்கு புலப்படும்—சந்திரனின மறுவாகிற களங்கத் தையும் தம் ஒளியாலே போக்கப்பெற்ற திருமலையே. இவ்வுயர்வு நன்றியால் குறமகளிருடைய கைவளையொளிச் சிறப்பு பேசப்பட்டது. இவ்வளவும், அப்பிள்ளை விவரித்த பொருள்கள். இனி, பெரிய வாச்சாவபிள்ளை “தீங்கழை” என்று...மூங்கிலாகவுமாம்—என்று இரண்டாம் பொருளில் “தீங்கழை” என்பதைப் பாடும்படி, தாமசக் காட்டுகையாலே. முதற்பொருளில் அவர்க்குத் தீங்கழை என்று பாடும்படி; “தீங்கழல்” என்பதே அவர் கொண்ட முதல் பாடும்படி. தீங்கழலுக்கு ‘வினையாடும்’ என்று வினேஷணமிட்டிருப்பதும் இப்பொருளிலேயே பொருந்தும். [இதை அறியாமல் “தீங்கழை” என்று இரண்டாம் பாடங்கொண்டு, தீங்கழை மூங்கில் என்றுதல் பிழை” எனறெழுதினார் அரும்பதவுரைகாரர்] இனி, பெரியவாச்சாவபிள்ளை திருவுள்ளமபற்றிய இம் முதற்பொருளினபடி பொருளை விவரிப்போம். (குற மகளிர் கோல்வளைக்கை சென்று வினையாடும் தீங்கழல்) குறவருடைய பெண்கள் கோல்வளையை யுடைய தம் கைகளாலே சென்று வினையாடுகிற அழகிய கழற் கொடியானது; கழல்-கழற்கொடி. பெண்கள்கழல்களை உயர்வெறித்து வினையாடுவது வழக்கமன்றோ; அது சந்திரமண்டலத்தளவும் சென்றது என்கிறார் மேலே.—(போய்) சந்திரமண்டலத்தளவும் சென்று. (வென்று) ராஜமூர்த்தி அடித்து அவனை வென்று. (விளங்கு மதி கோள் விடுக்கும் வேங்கடமே) பூர்ணசந்திரனின் கிரஹணத்துபத்தைப் போக்கப்பெற்ற திருமலையே. உயர்வு நன்றியான இப்பொருளிலும் திருமலையின் உயர்த்தியும், அங்குள்ள குறப்பெண்களின் வலிமையும் உணர்த்தப்படுகிறது. ‘இவ்வளவு உயர்மான இடத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவன்தான் வார்’ எனில். (மேலை இளங்குமரர் கோமானிடம்) எல்லாவுலகிற்கும் மேலான

73. இடம்வலமேழ் பூண்ட இரவித் தேரோட்டி
வடமுக வேங்கடத்து மன்னும்—குடநயந்த
கூத்தனாய் நின்றான் குரைகழலே கூறுவதே
நாத்தனா லுள்ள நலம்.

இடம் வலம்—இடப்புறமும், வலப்புறமும், ஏழ் பூண்ட—
ஏழு குதிரைகளைப் பூண்ட, இரவி தேர்—ஸூர்யனுடைய
தேரை, ஓட்டி—(அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டு) நடத்து
கிறவனும், வட முகம் வேங்கடத்து மன்னும்—வடதிசையில்
உள்ள வேங்கடத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுமவனும்,
குடம் நயத்த கூத்தன் ஆய் நின்றான்—ஆசையோடு குடக்
கூத்தாடின கண்ணபிரானாய் அவதரித்தவனுமான பெருமா
னுடைய, குரை கழல் கூறுவதே—ஆபரண ஒலி
பொருந்திய திருவடிகளைத் துதிப்பதே, நா தன்னால் உள்ள
நலம்—நாவினால் கொள்ளக்கூடிய பயன்.

அவ.— திருமலையிலே நின்றருளின மனோஹாரி
சேஷ்டிதங்கையுடையவனவன் திருவடிகளை ஏத்துகையே
நாவால் கொள்ளும் ப்ரயோஜனம் என்கிறார்.

பரமபதத்தில் எப்போதும் எம்பெருமானை அனுபவிப்பதால்
அவனைப்போலே இருபததுநான்கு வயஸ்ஸு நிறைந்தவர்களா
கவேயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவன வாழும் இட
மன்றோ இது; இது இத்தனை உயரமாயிருப்பதில் வியப்பில்லை
என்று கருத்து. மேலை—எல்லாவுலகிற்கும் மேலான பரமபதத்திலே
என்றபடி; அன்றிகே, ஜீவர்கள் அனைவரிலும் மேம்பட்ட இளங்
குமரர் என்று நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷணமாகவுமாம். ஆக,
அயர்வறும் அமரர்கள்திபதியைத் திருமலையிலே கண்டு களிக்கலாம்
என்றாராயிற்று.

72.

73. அவ:—திருமலையிலே நின்றருளியவனாய், நெஞ்சையீர்க்
கும் செயல்செய்யுடையவனான பெருமானுடைய திருவடிகளைத் துதிக்கையே
நாப்படைத்த பயனாகும் என்கிறார்.

வ்யா:— (இடம் வலம் ஏழ் பூண்ட இரவித்தேர் ஓட்டி) இடப்
புறத்திலும், வலப்புறத்திலுமாக ஏழு குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற

வ்யா:— (இடமித்யாதி) இடத்திலும் வலத்திலுமாக ஏழு குதிரை பூண்ட ஆதி,த்யனுடைய தேரை ஒட்டி; ஏழ் பூண்ட ஆதி,த்ய ரத,த்தை மஹா மேருவுக்கு வலமே இடமாக-மார்க்கமாக ஒட்டி என்றுமாம். இரவியினுடைய தேரை புரத ஸமரத்திலே நடத்தி என்று மாம்.

உரை:-மேருவுக்கு இடமாயும் வலமாயும் ஸஞ்சரிக்கக்கடவதாய். ஏழு நாமத்தை உடைத்தாயிருப்பதாய். ஏழு குதிரை பூண்ட ஆதி,த்யரத,த்தை தத்யந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ஒட்டி,

ஸஞ்ச ரத,த்தை (ஸஞ்சனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து கொண்டு) ஒட்டி. (இடம் வலம் ஏழ்) மேருவுக்கு இடப்புறத்திலும் வலப்புறத்திலும் ஸஞ்சரிக்கும் ஏழு நாமத்தையுடைய ஏழு குதிரைகள் என்றுமாம். (ஏழ் பூண்ட இரவித்தேர் இடம் வலம் ஒட்டி) என்று அத்வயிக்கவுமாம். "ஸப்த யஞ்ஜந்தி ரத,மேகசக்ரம்" [ஒரு சக்கரத்தையுடைய தேரை ஏழு குதிரைகள் இழுக்கின்றன] என்று வேத,த்திலும்.

“ஹயாஸ்ச ஸப்த ச,ந்த,ராம்ஸி
தேஷாம் நாமாநி மே ஸ்ருணு!
க,ரயத்ரீ ச ப்,ருஹத்யஷ்ணிக்
ஜக,தீ த்ரிஷ்டுபே,வ ச||
அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுத்தா:
ச,ந்த,ராம்ஸி ஹரயோ ரவே: ||”

[ஸஞ்ச ரத,த்தின ஏழு குதிரைகள் ஏழு ச,ந்த,ஸ்ஸுக்களையாகும்; அவற்றின் பெயர்களைக் கூறுகிறேன் கேளாய்:— (1) க,ரயத்ரீ, (2) ப்,ருஹதீ, (3) உஷ்ணிக், (4) ஜக,தீ, (5) த்ரிஷ்டுப், (6) அநுஷ்டுப், (7) பங்க்தி என்று கூறப்படும் ஏழு ச,ந்த,ஸ்ஸுக்களே ஸஞ்சனின் ஏழு குதிரைகளாகும்.] என்று உபப்,ருமஹணங்களிலும். “காரார் புரவி ஏழ் பூண்ட தனியாழித் தேரார் விறை கதிரோன்” என்று சிறிய திருமடலிலும் கூறப்பட்டது இவகு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. அர்ஜுனனிடமிருந்த இரவித்தேரை மஹாபுரத யுத்த,த்திலே கண்ணனாயிருந்து நடத்தியதைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (ஒட்டி) நடத்தி: விளைபெச்சம்: தேரோட்டி என்று தேரை ஒட்டியவன் என்று பெயர்ச் சொல்லாகவுமாம்.

(வடமுருகவித்யாதி) வடக்கில் திக்குக்கிலே உண்டான திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (குடநயந்தனித்யாதி) குடமாகிய நின்றவனுடைய ஆபரணவெரலியையுடைத்தான திருவடிகளைக் கூறுகை நாவால் படைக்கும் னம்பத்து. குடக் கூத்தாடியை இனையாடித் திருமலையிலே வந்து நின்றுள் போலே.

73.

74. வலமே வலிதுகெடல் நஞ்சுட்டு வன்பேய்
நிலமே புண்ணுபோய் வீழ—வலமேதான்
வெங்கொங்கை யுண்டான மீட்டாய்க்கி யூட்டுவான்
தன்கொங்கை வாய்வைத்தாள் சார்ந்து.

வடக்குதிக்கில் பந்தாநமாயிருந்துள்ள திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றனாமாய் அத்யபி நிவிஷ்டனாய்க் கொண்டு குடமெடுத்தாடுகிற மலேநா ஹா ரிசேஷ்டி தத்தை உடையனாய் நின்றவனுடைய ஆபரணத் தவனியை உடைத்தான திருவடிகளை ஏத்துகையே நாவால் கொள்ளும் பந்தையா ஹம்.

73.

மும்புண்ட இரவித்தேவை மஹாமேருவற்கு வலமே இடமாக—வழியாக ஒட்டி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இடம்—வழி. (வடமுருகவேங்கடத்து மன்னும்) வடக்கு திக்குக்கு முக்யஸந்தாநமாகிருக்கும் திருவெங்கடமலையிலே நித்யவாஸம் செய்கின்ற. முக்யஸந்தாநம் முக்யம்' என்னும் பொருளை உடையது (குடநயந்தக் கூத்தனாய் நின்றான்) யிக விருப்பத்துடன் குடத்தைத் தலையில் எடுத்தேறிட்டுக்கொண்டு கூத்தாடுகின்ற நெஞ்சை யிழுக்கும் செயலை உடையவனாய் நின்றவனுடைய. (நின்றான்) கண்ணனுயிருந்து குடக்கூத்தாடியை களைப்புத்தீர திருமலையிலே வந்து நின்றான் போனும்! (குறைகழலே கூறுவதே நூத்தனனால் உள்ள நலம்) ஆபரணவெரலியையுடைய திருவடிகளைத் துதிப்பதே நூப்படைத்த தற்பயனாகும்.

73.

சலமே—வஞ்சனையாகவே, நஞ்சு—விஷத்தை. ஊட்டு—
உண்பிக்க வந்த. வன்பேய்—கொடிய பூதனையானவள்,
நிலமே—பூமியிலே. புரண்டு போய் வீழ—(பிணமாய்) போய்
சரிந்து விழும்படியாக. தான் சலமே—தானும் வஞ்சனை
யாகவே. வெம கொங்கை—(அவனது) வெம்மைமிக்க
முலையை. உண்டாணை—அழுது செய்த கண்ணபிராணை.
ஆயச்சி—யசோதையானவள். மீட்டு—(அப் பூதனையிடத்
தில நின்றும்) மீட்டு. ஊட்டுவான்—(தனது முலைப்பாலை)
உண்பிப்பதற்காக. சார்ந்து—அணுகிச் சென்று. தன்
கொங்கை—தனது முலையை. வாய் வைத்தாள்—அவனது
வாயிலே உண்ணக் கொடுத்தாள்; நலமே வலிதுகொல்—
இந்தப் பரிவு மிகவும் வலிது போலும்!

வ்யா:—(நலமே வலிது கொல்) ஸதீரீதவப்ரயுக்தமான
அச்சத்திற்காட்டில் ஸ்நேஹமே வலிதாகாதே! (சலமே தான்
நஞ்சுட்டு வன்பேய்) தாய்வேஷத்தைக்கொண்டு நஞ்சுட்டுவ
தாக வந்த வலிய பேயானது. (நிலமே புரண்டு போய் வீழ)

அவ:— அவன் பக்கல் ஸ்நேஹமுடையாரில் யசோதைப்
பிராட்டிகளை பரிவரில்லை கிடர்! என்கிறார்.

உரை:— பேய்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு
வருகையாகிற க்ருத்ரிமத்தாலே விஷத்தை புஜிப்பிப்பதாக
ஒருப்பட்ட கடினசித்தையான பூதனையானவள் பூமி
யிலே பிணமாய் மறிந்துபோய் விழும்படியாக் வெவ்விய

74 அவ:— அவனிடம் அன்புடையவர்களில் யசோதைப்
பிராட்டியப்போலே பரிவுடையாரில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (சலமேதான் நஞ்சுட்டு வன்பேய்) பேய்வடிவை
மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வருகையாகிற வஞ்சனையாலே
விஷத்தை முலைப்பாலில் கலந்து கண்ணனுக்கு ஊட்டுவதற்கு
முயன்ற வலிய நெஞ்சத்தை உடைய பூதனையானவள். (நிலமே
புரண்டுபோய் வீழ) கண்ணனை நிலத்தில் வீழ்த்த வேண்டுமென

நிலத்திலே புரண்டு விழும்படிக்கீடாக. (வெங்கொங்கை யித்யாதி) விஷமுலையுண்டதுக்குப் பரிஹாரமாக அம்ருதத்தை யுடைத்தான தன் கொங்கையைக்கால்நடை தந்து சென்று

முலையை அமுதுசெய்கவளை அவள் பக்கலினின் றும் மீட்டு. யசோதைப் பிராட்டியானவள் விஷத்துக்குப் ப்ரத்யௌஷத, மான அம்ருதத்தை புஜிப்பிப்பதாக—கேட்ட இடத்திலே மோஹித்து விழாதே அவ்வளவும் கால்நடைதந்து சென்று கிட்டித் தன்னுடைய முலையை அவன் திருப்தவளத்திலே

வந்தவள். பிணமாக அந்த நிலத்திலேயே தான் புரண்டுவிழும் படியாக. (வெங்கொங்கை உண்டாகை) விஷங்கலந்ததாகையாலே வெம்மைமிக்க முலையை உண்டவளை. (சலமே தான உண்டாகை) என்றும் கூட்டிப்பொருள கொள்ளலாம்; அவள் பேயரயிருந்தும் தாய்வடிவுகொண்டு வந்தாற்போலே, இவனும வேற்றுமுலையென வெறுக்காதவனாய். தாய்முலைபோலே ப்ராவித்துப் பரமபேடாக்யமாக “விடப்பால் அமுதா அமுது செய்திட்ட மாயன்” [திருவாய் 1-5-9] “பெற்றதாய்போல் வந்த பேய்க்கி பெருமுலையூடு உயிரை வற்ற வாங்கி உண்டவாயான்” [பெரியதிரு 1-3-1] எனகிறபடியே முலைப்பாலோடு அவளுடைய உயிரையும் வஞ்சித்து உண்டாள் என்றபடி. “பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் புட்கொடியுடைய கோமான்” [திருமொழி 15] என்றானருே தொண்டரடிப் பொடிகள். (மீட்டு) அவளுடைய பிடியினிருந்து மீட்டு. மிகவும் பயந்த இடைச்சியான யசோதை ப்யங்கரவுருவை யுடைய பூதனையின உடம்பில் அவளுடைய பிடியில் சிக்கி யிருந்த கண்ணனை விடுவிக்கவல்ல வனிமையுடையவளாவதே! என்று ஆர்ச்சர்யப்படுகிறார். (ஊட்டுவான் தன் கொங்கை வாய் வைத்தாள்) விஷமுலை உண்டதுக்குப் பரிஹாரமாக மருந்தும் அமுதமுமான தன முலைப்பாலை ஊட்டுவதற்காகக் கண்ணனுடைய விஷப்பாலுண்ட வாயிலே தன முலையை வைத்தாள். இப்பிள்ளை யால் முலையுண்ணப்பட்ட பேய் பிணமாகப் புரண்டு விழுந்திருப் பதைப் பார்த்தபின்னும் அஞ்சாதே தாய் முலைகொடுப்பதோடீ என்று ஆர்ச்சர்யப்படுகிறார். (கார்ந்து) கேட்ட இடத்திலே மலங்கி விழவேண்டியிருக்க அப்பேய்ப் பிணமிருக்குமிடம் வரையில் நடந்து செல்வல்லவளாவதே! அதுக்குமேல் அப்பேயைக் கண்ட பின்பும், அவள் பிணமாய்க் கிடப்பதைப் பார்த்த பின்பும் அவள்

அவன் வாயிலே வைத்தாள். (நலமே வலிதுகொல்) அச்சமும்
ஸ்நேஹமுங்கூடமுல் ஸ்நேஹமே வலிதாகாதே! 74.

75. சார்ந்தகடு தேய்ப்பத் தடாவியகோட் டுச்சிவாய்
ஊர்ந்தியங்கும் வெண்மதியி னெண்முயலை—சேர்ந்து
சினவேங்கை பார்க்கும் திருமலையே ஆயன்
புனவேங்கை நாரும் பொருப்பு.

கொடுத்தாள். ஆனபினபு. நம்மையிழக்கவரில் செய்ய
தென் என்று பயப்பட்டு மீளுகைக்கு உடலான அறிவிற
காட்டிலும் தன்னைப்போனதே அவனைப் போனுகைக்கு
உறுப்பான ப்ரேமமே வலிதாகாதே! ஒருத்தியுடைய
ஸ்நேஹமிருக்கும்படியே! என்று வித்தகராகிரார். 74.

பிடிப்பினிருந்து இவளை விடுவித்துத் தான் முலைகொடுக்கவும்
வல்லவளாவதே! என்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்.

“என்னொருவர் மெய்யென்பர்? ஏழலகுண்டு ஆலிலையில்
முன் ஒருவனைய முகில்வண்ணா!—நின்னுருகிப்
பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்ந்திலளால்! பேரமார்க்கண
ஆய்த்தாய் முலைதந்தவாறு!”

என்று பொய்கையாழ்வாரும் இப்பரிணயே ஆச்சரியப்பட்டாரன்றோ.
இப்படி பயப்படாதே பரிவு காட்டியவள்தான் யாரென்கிலை.
(ஆய்ச்சி) இடைக்குலத்திலே பெண்ணாய்ப் பிறந்து பயத்தையே
‘இவல்வாகக்கொண்ட ஒருத்தியன்றோ இச்செயலைச் செய்தாள்! என்
கிறார். (நலமே வலிதுகொல்) பெண்ணைக்குரிய பயத்தைக்காட்டிலும்,
தாய்க்குரிய பரிசை வலிமை மிக்கதுபோலும்! நம் உயிர் போய்
விட்டால் என் செய்னது’ என்று பயப்பட்டு மீளச் செய்யும்
அறிவைக்காட்டிலும், தன்னை நோக்காமல் குழந்தையையே நோக்
கச் செய்யும் அன்பே வலிதுபோலும்! என்று ஆஸ்சர்யப்படுகிறார்.
‘என்னொருவர் மெய்யென்பர்?’ என்று பொய்கையாழ்வார் அருளிய
படியே வசொதைக்கே உரியதான் நம்பமுடியாததான் ஆஸ்சர்ய
மாரோடு அவனாகக் கண்ணாண்டமுள்ள இப்பரிவு. 74.

தட்டாவிய-உபர்ப்பாஷ்யம்-த்கான, கோடு—மலைச் சிகரங்
கள்ளினுடைய, உச்சி வாய் உச்சிமீதே, அகடு தேய்ப்ப—
ஜீவியிற் ற ரகபயா ரகபாக, சார்ந்து—அணுகி, ஊர்ந்து
இயங்கும்—இயல்பு உபகரிக்கின்ற வெண் மீதியின்—
வெளுத்த சந்திரமரி அழகன் புண முயலை—அழகிய முயலை,
சினம வேங்கை (கேரள மரமுடைய தடைய வேங்கைப் புலி
யானது, சேர்ந்து - கண்கள்) உருகும் - (கணதப் பீடித்துக்
கொள்ளவும் விரிவுப் பிதகமும் பரிசு) எப்போதும்
பார்த்தபடிவே நினைப்பது, நினைப்பேன் (நினைக்கான்,
ஆயன்—கண்ணாடிகளால் காட்டி, புறம் வேங்கை நன்றும்—
தன்னிலத்தும் வளாகும் அழகியது (வேங்கை மரங்கள்
மணம் கமழப் பெற்றனவாம், வெள்ளை) —மலை.

வ்யா.—(சார்ந்தவாழி (முயலை கோடு நிச்சிவாய் சார்ந்து
அகடு தேய்ப்ப) பரிசு (பரிசு) மீதே கிடிக் ஜீவியிற்
தேய்ப்ப, (ஊர்ந்தியங்கும் (வெண்மதியின்) முயலை) பேசுக்காய்

அவ்! திரும்பி வந்தவன் எவ்வழியினான்
கீருஷ்ணன் வந்தவன் அகடுதேய்யம் திரும்பி வந்தவன் தந்தைத்
அநுபூஷிக்கவா.

உச்சி - உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே
உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே
குத்தை பேசுக்காய் உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே
நிக்கக்கா-வந்தவன் உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே

75. அவ்! திரும்பி வந்தவன் திரும்பிவந்தவன் இயல்பாக
உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே
அநுபூஷிக்கவா.

வ்யா. (திரும்பி வந்தவன்) (திரும்பிவந்தவன்) (திரும்பிவந்தவன்)
உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே
தன் அடிவழிற் தேய்ப்பாடியாக, (ஊர்ந்து இயங்கும்) வெண்மதி
யின் தடையே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே
கொள்ளல் (கொண்டவன்) உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே
கொண்டவன் உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே உச்சிமீதே

தையாலே மெள்ள ஸஞ்சரியாநிறை ஸிகரத்திலே தேய்கை
யாலே ஒளியையுடைத்தான சந்திரானபக்கல் முயலை (சேர்ந்தித்
யாதி) கிட்டிச் சினததாலே புலி படப்பார்க்கும் திருமலை.
(ஆயனிதயாதி) இடையர்க்குக்காட்டில் மரங்களுடைய
நாற்றம் சாலை ப்ரியமிறே. 75.

இட்டாற்போலே ஒளியையுடையனாயிருக்கிற சந்திரன்
பக்கலுண்டான அழகிய முயலை. கோபத்தையுடைத்தான
வேங்கைப் புலியானது கிட்டிக் தனக்கு ஆயி ஷமா என
முயலாகக் கருதி, பிடித்துக்கொள்ளுதல் விட்டுப் போதல்
செய்யமாட்டாமல் எப்போதும் பார்த்தபடியே நிற்கும்
திருமலையே—க்ருஷ்ணன் என்னென்று அபிமானித்த
ஸ்துலமாய் ஜாத்யுசிசமான தன்னிலத்தில் வேங்கைகள்
நிரந்தரமாகப் பரிமளிக்கும் பர்வதம். 75.

ஸரிடம் உள்ள. இத்தால திருமலைச்சிகரத்தின் உயர்த்தியும், இனிமை
யும் உணர்த்தப்பட்டதாயற்று, அதியோகத்தி (உயர்வு நவீற்சி)
என்னும் அலங்காரம். (வெண்மதியின ஓண் முயலைச் சேர்ந்து)
முற்கூறிய சந்திரனிலிருந்தும் ஒளிபொருந்திய முயலை அனுகி;
முயல் வடிவிலிருக்கும் களங்கத்தை நெருங்கி, அதை முயலென்றே
மயங்கி என்றபடி. (சின வேங்கை பார்க்கும் திருமலையே) கோபத்தை
உடைய வேங்கைப் புலி தனக்கு முயல் மரம் ஸம கிடைத்தது
என்று நாக்கில் ஜலம் சொட்டப் பார்க்கும். (பார்க்கும்) உண்மை
முயலல்லாமையாலும், எட்டமுடியாமையாலும் பிடித்துப்போக
முடியாது. மாமலத்திலுள்ள ஆகையினாலே விட்டுப்போகவும்
இயலாது; ஆகையாலே அந்த முயலைப் பார்த்தபடியே நிற்கிறது.
(சின வேங்கை பார்க்கும்) பார்த்த பாலையிலேயே அம்முயல்
பட்டுப்போகுமபடியாகப் பார்க்கும் என்றும் கொள்ளலாம்.
(திருமலையே ஆயன் புனவேங்கை நாளும் பொருப்பு) இத்தகைய
செயல் நிகழும் திருமலையே—முற்கூறிய பூதநாஸமஹாசகனான
கிருஷ்ணனாலே தன்னுடையது என்று அபிமானிக்கப் பெற்றதாய்,
தன் நிலத்தில் வேங்கை மரங்கள் எப்போதும் மணம் வீசும் மலை
யாகும். காடுவாழ்சாதியான இடையர்க்குக்காட்டில் மரங்களுடைய
மணம் மிகவும் இனிதாயிருக்குமாயாலே, கண்ணன் இவ்விடத்
திலே திருமலையப்பனாக நித்யவாஸம் செய்கிறான் என்று கருத்து. 75.

76. பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்தும் ஐந்து
நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர்வேண்டா—விருப்புடைய
வெஃகாவே சேர்ந்தானே மெய்ம்மலர்தூய்க் கை
அஃகாவே தீவினைக் ளாய்ந்தது. [தொழுதால்

நீர்—(ஓ உலகத்தவர்களே!) நீங்கள், பொருப்பு
இடையே—மலைகளின் நடுவே, நின்றும்—நின்று கொண்டும்,
புனல்—நீர்நிலைகளிலே, குளித்தும்—முழுகிக்கொண்டும், ஐந்து
நெருப்பு இடையே—பஞ்சாங்கு நடுவிலே, நிற்கவும்—
நின்றுகொண்டும் தவஞ்செய்ய. வேண்டா—வேண்டிய
திலகை; விருப்பு உடைய—(எல்லா ராலும்) விரும்பத்தக்கதா
யிருக்கின்ற. வெஃகா—திருவெஃகாவில். சேர்ந்தானே—
வந்து கண் வளர்ந்தருளும் பெருமானே. மெய்—ஒரு பயன்
கருதாமல். மலர் தூய கை தொழுதால்—புஷ்பங்களைப்
பணிமாறி வணங்கப் பெற்றால். தீ வினைகள்—பாவங்க
ளெல்லாம், ஆய்ந்து—(நமக்கு இங்கு இடமில்லை என்று)
ஆராய்ந்து, அறிந்து, அஃகாவே—சுருங்கிப்போக மாட்டாபோவோ?
(அகன்றோடிப் போய்விடுமென்கை)

அவ:—(பொருப்பிடையே) ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ஸாரத்திலே
புகுந்து தன்னுடம்பைப் பேணுதே நமகார்யம் செய்யாநின்றான்.
நீங்கள் உடம்பை ஒறுக்கவேண்டா—என்கிறார்.

அவ:—உடம்பை ஒறுத்து துஷ்கரமான ஸாத்யனங்களை
அனுஷ்டித்து து:க்கப்படுவேண்டா; *வெஃகாவில் துயி
லமர்ந்த வேற்கை ஆஸ்ரயிக்க ஸகல து:க்கங்களும் தன்
னிடையே விட்டுப்போம் என்கிறார்.

76. அவ:—ஸர்வேஸ்வரன் தன் உடம்பைப் பேணாமல் நம்
காரியம் செய்வதற்காக ஸம்ஸாரத்திலே புகுந்து கண்ணாக
அவதரித்ததோடு திருப்தியடையாமல் பல பல இடங்களில்
அர்ச்சாவதாரமாகக் கோவில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறான்.
அப்படியிருக்கும்போது அவனை உபாயமாகப்பற்றி ஸாக்ஷமாக
வாழாமல் நீங்கள் உடலை வடிகுருதவம் புரியவேண்டா
என்கிறார்.

வ்யா:— (பொருப்பித்யாதி) பனிகாள் மலைகளில், பெரியுக்கைகளிலே புக்குக் குளித்து, (ஐந்தித்யாதி) கோடை நாள் பஞ்சாக்கி மத்யஸ்தனாய் நிற்கவும் வேண்டா.

உரை:— பனிகாலத்தில் மலைகளின் நடுவே, நின்றும், குளிர்காலத்தில் பெய்கைகளிலே புக்கு நீரிலே முழுக்கி கிடந்தும், உஷ்ணகாலத்தில் பஞ்சாக்கி நடுவே நின்றும் வெந்து விழுந்தும் இப்படி கரூரமான ஸாதனங்களை அநுஷ்டித்து நீங்கள் து: க் க ப் ப ட டே வ ண் டா :

வ்யா:— (பொருப்பிடையே நின்றுக்) பனிகாலத்தில் மலைகளின் நடுவே நின்றும்: மலைக் சிகரங்களெல்லாம் பனிமூடி இருக்கும் பனிகாலத்தில் அவற்றினிடையே நின்று தவம் செய்வது மிகவும் கடினமானதே. (புனலு குளித்தும்) குளிர்காலத்தில் குளங்களின் உட்புகுந்து நீரிலே முழுக்கி கிடந்தும்; குளிர்மிக மழைகாலத்திலே குளிர்ந்த நீரினின்று நின்று தவம்செய்வது மிகவும் கடினமானதே. (ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும்), கோடை காலத்தில் தளையெச்சுற்றி நாரபுறமும் நூலுதையை மூட்டிக்கொண்டு மேலே ஸூர்யனாகிற பெருநெருப்பு காயும்போது தவம் செய்வதாகிற பஞ்சாக்கி மத்தியிலே நிற்பதும், ஐந்து நெருப்புகளிடையே வெந்து விழும் இது மிகவும் கடினம் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இப்படி மூன்று காலங்களில் மூவகைத்தவம் என்று அப்பிள்ளை நிர்வாஹம். பொருப்பிடையே நிற்பதும், புனலு குளிப்பதும் பனிகாலத்தில் என்பது பெரியவாச்சானபிள்ளை நிர்வாஹம். ஆசாராயஹந்தய (சூ. 99) வியாக்கியானத்தில்,

உஷ்ண காலங்களில் பர்வதாக்கரத்திலும், பஞ்சாக்கிமத்யத்திலும் நின்றும், பரீதகாலங்களில் அருக்கயமான தடாகத்தினே முழுகிக் கிடந்தும்” என்று மாமுனிகள் பொருப்பிடையே நிற்பதும், ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்பதும் உஷ்ணகாலத்தில் எனக், கொண்டு நிரவஹிததார, (நீரே வேண்டா) நீங்கள் இப்படி ‘ உஷ்ண வாட வாட உயிர்காவுவிட்டு உடனிற்பிரியாப் புலன் ஐந்துபு நொந்து தாம வாட வாடத் தவம் செய்யவேண்டா ’ என்கிறார். நீங்கள் விருமபும் பஸை எவ்வெவ்வெவ் வழி இருக்கும்போது இப்படி எதற்காகக் கஷ்டபா வேண்டும்? என்று கருத்து.

(விருப்பித்யாதி) விரும்பப்படுவதான திருவெஃகாவிலே
சேர்ந்தவனை. (மெய்ம்மலரித்யாதி) அந்நயப்ரயோஜனரூப
புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு ஆய்ந்து-அநுஸந்தித்துக்

அவனோடு அவ்வாதாரோடு வாசியற ஸர்வரும் ஒருமிடரூப
விரும்பும்படியான திருவெஃகாவிலே—தன்னைப்பேணுதே
நம்மை ரக்ஷிக்கக்காக வந்து கண்வளர்ந்தருளினவனை
ப்ரயோஜனரந்தரபரதையாகிற பொய் கல்சாதே. அந்நய
ப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு பூக்களை அக்ரமமாகப் பணிமாறி
கைவாலே அஞ்ஞலீபுந்த, த்தைதப்பண்ணி ஆஸ்ரயித்தால். துஷ்

அவ்வழிதான் யாது என்ன. அருளிச்செய்கிறார் மேலே,—(விருப்
புடைய வெஃகாவே சேர்ந்தானே) 'தன்னைக் கொள்வாருமுண்டோ?'
என்று எதிர்பார்த்துப் பெருவிரும்பத்தைச் செய்து, திருவெஃகா
விலே தன்னைப் பேணாமல் நம்மை ரக்ஷிக்கத் தானே வந்து சேர்ந்
திருப்பவனை. உம்மையும் அவனையும் சேரவைக்கும் புருஷகார
பூதரான அடியார்களால் பெருவிரும்பத்தைச் செய்யப்படும் திரு
வெஃகா என்று புருஷகாரஸத்யபூவததை அநுஸந்திக்கிறாராகவு
மாம். ரக்ஷிக்கொண்டு பேர் பெற்றவர்கள் அனைவராலும் விரும்பப்
படும் வெஃகா என்று தீவ்யதேயுஸத்தின் இனிமையை அநுஸந்
திக்கிறாராகவுமாம். ஆக, தீவ்கள் அநுஷ்டிக்கும் ஸாத்யநாத்தரங்
களைப்போலே கடியுனமாகவும், விரஸமாகவுமிராமல், இது எளிய
தாகவும் ஸரஸமாகவுமிருக்கும் என்று கருத்து. இவன் விஷயத்
திலும் ஏதாவது மெய்வருத்திக் கைசெய்யவேண்டாவே? எனில்:
ப்ராப்தஸேஷியான இவன் விஷயத்தில் ஸ்வரூபப்ராப்தமாய், மிக
வினிதாய், மிக எளிதாய்ருக்கும் புஷ்பாஞ்ஜலி ஸமர்ப்பிக்கை
போதும் என்கிறார்,—(மெய்ம்மலர் தூய்கை தொழுதால்), மற்ற
பலன்களில் பற்றுதலுக்கையாகிற பொய் கலவாது. அவனையே
பரமப்ராப்யமாகக் கொள்ளுகையாகிற மெய்ம்மையோடே கைக்குக்
கிடைத்த மலர்களை முறைகெடப் பணிமாறி ஓர் அஞ்ஞலி செய்
தால். (மெய்) உங்களைப்போலே ஸரீரஸ்ரமப்பட வேண்டா: பூவ
ஸூத்தியிருந்தால் போதும். மென்மலர் என்று பாடாமா னால்
பறிக்க மிக எளிது என்று காட்டுகிறது. (மலர்) "பத்ரம் புஷ்பம்"
"புரிவதுவும் புதை பூவே" [திருவாய் 1-6-1] என்கிறபடியே கைக்
கெட்டினதொரு மலர் போதும். (தூய்) சடங்குமுறை யெதுவும்
மூ-தி. 31

கைதொழுதால். அசேதநமான கொடிய பாபங்கள்தான் தன்னையாஸ்ரமிக்க நிற்கவற்றோ? தீவினைகள் தானே ஆராய்ந்து நமக்கு நிலமன்றென்று போகாவோவென்றுமாம். “**वृष्टिप्राप्ति-
क्षान्नायः**” (வ்ருஷ்டிப்ரதீக்ஷாஸ்ஸாலய:) என்னும் நவாயத தாலே “**சம்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே**” என்கிறபடியே. 76.

கர்மங்களடங்கலும் நமக்கு இவ்விடம் ஆஸ்ரயமன்று என்று அநுஸந்தித்துத் தானே விட்டுப் போகாவோ? “சம்மெனாதே கைவிட்டோடி” என்னுமாபோலே சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது. அன்றியே. மெய்ம்மலர்தூவி. ஆய்ந்து அவன் குணங்களை அநுஸந்தித்துக் கைதொழுதால் தீவினைகள் அஃகாவே என்னவுமாம். “மென்மலர்” என்று பாட்டமாகில் ம்ருதுவான மலரை என்றாகிறது. 76.

வேண்டா, முறைகெட இடலாம். (கைதொழுதால்) ‘எங்கள் கையில் ஓளறுமில்லை’ என்று காட்டும் அஞ்ஜனியைப் புண்ணினால் போதும். (ஆய்ந்து கைதொழுதால்) அவன் குணங்களை ஆராய்ந்து அஞ்ஜனியைச் செய்தால்: அவனுடைய ஸௌலப்ய ஸௌஸீல்ய வாத ஸல்ய ஸ்வாமிதவங்களை ஆராய்ந்தால் ‘இதுவும் மிகை’ எனத்தோற்றும் அஞ்ஜனியைச் செய்தால். இவ்வெளிய செயலைச் செய்வதன் மூலம் பெறும் பலன் மிகப்பெரிது என்கிறார் மேலே.—(அஃகாவே தீவினைகள் ஆய்ந்து) நாம் அநாதிகாலமாகச் செய்து வந்த பாபங்கள் அனைத்தும், ‘இனி மடியொடுக்கி நிற்பதிலும் அடியெடுப்பதே அழகு’ என்று ஆராய்ந்து. “நம்மன்போலே வீழ்த்தழுக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சம்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” [பெரியாழ்த்திரு 5-4-3] என்கிறபடியே தாமே விட்டுப் போகாவோ? ‘ஆய்ந்து’ எனபதை கீழும் மேலும் அந்வயிக்கலாம். (ஆய்ந்து அஃகாவே) ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்குப் பாபங்களுக்கு அறிவுண்டோ? எனில்: “**वृष्टिप्राप्ति-
क्षान्नायः**” [பயிர்நெல் மழையை எதிர்பார்த்து நிற்கிறது] என்னுமாபோலே. சேதநஸமாதியாலே—(பாபங்களைச் சேதனராகக் கற்பித்துச்)—சொல்லுகிறது. புகுவந்திக்ஷாஹருபமான பாபங்கள் ‘அவன் பொறுத்தேன்’ என்னத தீரும் என்று கருத்து. ஆக, ப்ராப்தஸேஷி விஷயத்தில் ஸவருப ப்ராப்தமான எளிய செயலைச் செய்து அரிய. பலனைப்

77. ஆய்ந்த வருமறையோன் நான்முகத்தோன் நன்குறங்கில்
வாய்ந்த குழவியாய் வாளரக்கன்—ஏய்ந்த
முடிப்போது மூன்றேழென் நெண்ணினான் ஆய்ந்த
அடிப்போது நங்கட் கரண்.

ஆய்ந்த—ஆராய்ந்து கற்கப்பட்ட. அருமறையோன்—
அருமையான வேதங்களை யுடையவனான். நான்முகத்தோன்—
சதுர்முக, ப்ரஹ்மாவினுடைய. நன் குறங்கில்—அழகிய
மடியிலே. வாய்ந்த—நோர்பட்ட. குழவி ஆய்—இளங்
குழந்தையாயிருந்துகொண்டு. வான் அரக்கன்—ஆயுத,
முடைய இராவணனுடைய. ஏய்ந்த—(அறுப்புண்ணத்)
தகுதிபெற்ற. போது முடி—மாலையுடைய தலைகளை. மூன்று
ஏழ் என்று எண்ணினான்—மூன்றும் ஏழும் பத்து என்று
(தனது திருவடியாலே) எண்ணிக் கரட்டினவனுடைய.
அடி போது — திருவடித்தாமரைகள். நங்கட்டு — நமக்கு.
ஆய்ந்த அரண்—குறையற்ற உபாயம்.

அவ:— (ஆய்ந்தவருமறையோன்) கீழ் ஸர்வேஸ்வரனை
ஆஸ்ரயிக்கவே உங்கள் பாபங்களெல்லாம் போமென்றது.

அவ:— பேரளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளும் விளைவ
தறியாமல் தங்களுக்கு ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளத்

பெதலாயிருக்க. செயற்கரிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டா
என்றாசயிற்று. 78

77. அவ:—ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கவே. அவனுடைய
திப்ரஹ்மபுமான பாபமெல்லாம் தன்னையே விட்டுப்போம்
என்றார் சென்ற பாகரத்தில். இப்பாகரத்தில்— அதிகமான.
ஜ்ஞானசக்திகளையுடைய பிரமன் முதலானும் மேல் விளைவதறி
யாமல் தங்களுக்குத் தாங்களே ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளத்
தொடங்கினால், தான் முன்னின்று அவ்வாபத்தைப் போக்கி அவர்
களையும் ரக்ஷிக்கவல்ல ஸர்வேஸ்வரனே தமக்குத் தஞ்சமாவான்
என்கிறார். இப்பாட்டில் அதுஸத்திக்கப்படும் இ தி ஹ ா ஸ ம்
“ஆமேயமரர்க்கறிய” [முதல்-திருவ 45] “கொண்டு குடங்கால்மேல்”

இதில் அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு வழிகேடாகப் பூக்கால் பரிஹரிப்பான் அவன் என்கிறது.

வ்யா:— (ஆய்ந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனாலே ஒது விக்கப்பட்டு வேதார்த்தநிருபணம் பண்ணவல்ல ப்ரஹ்மாவின்னுடைய குறங்கிலே. ஸ்வாபுரானிகமான ஸேஷித்வமில்லாமையே

தேடினால். ஏற்கவே அவ்வாபத்தைப் போக்கி அவர்களை ரக்ஷிக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளே நமக்கு ரக்ஷகம்—என்கிறார்.

உரை— அர்த்தஸஹிதமாக ஆராய்ந்து அதிகரிக்கப் பட்ட பெறுதற்கரிய வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாக வுடையனான சதுர்முகனுடைய அழகிய மடியிலே நோர்,

[நான்-திருவ44] என்னும் பாகரங்களிலும் அநுஸந்திக்கப்பட்டது. முன்பு இராவணன் தன் பத்து தலைகளையும் மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடம் சென்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளும் காலத்தில் எம்பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தை வடிவாகி அவன் மடியிலே விடந்து, 'இவன் பத்துத் தலைகளையுடைய ராக்ஷஸன், ஏமாந்து போய் இவனுக்குக் கண்டகண்ட வரங்களைக்கொடுத்துவிட வேண்டா' என்று உணர்த்துவதற்காக ராவணனுடைய பத்து தலைகளையும் தன் திருவடியாலே எண்ணிக்கட்டினான் என்பது இப்பாகரங்களில் தெரினிகப்படும் வரலாறாகும்.

வ்யா:— (ஆய்ந்த அருமறையோள்) “யோ ப்ரஹ்மானம் வித்யாதாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி 'தஸ்மை'” [ஸ்வே 6-18] [எவனொருவன் பிரமனை முன் படைத்து அவனுக்கு வேதங்களை உபதேசிக்கிறானோ] என்கிறபடியே நேரே ஸர்வேஸ்வரனிடமிருந்தே வேதம் ஒதுவிக்கப்பெற்று. அதன் பொருளையும் உணரவல்லவனாய். (நான்முகத்தோன்) அந்த நாலு வேதங்களையும் ஒரே காலத்தில் உச்சரிக்கலாம்படி நாலு முகங்களையும் உடையவனான பிரமனுடைய இவ்விண்ணு பெயர்களாலும். இவன் பரம்பொருளிடமிருந்து உபதேசம் பெற்று ஸரீராதீனமான தொழில்களை உடைய ஒரு ஜீவனே என உணர்த்தப்படுகிறது. (நான் குறங்கில்) ஸர்வேஸ்வரன் வந்து குழந்தையாய்க் கிடக்கையாலே அழகுபெற்ற மடியில். 'குறங்கு என்பது துடைக்குட்

யாலே புதுக்கும்பிடைக் கண்டு இறுமார்து தங்கள் அநர்த்தம் அறியாதே ராவணனுக்குத் தேடிற்றெவ்வாம் கொடுக்கப்புக. இவனுலே நோவுபட்டாலும் நம்முடைய பாடேயிறே இவர்கள் 'வந்துவிழுவது' என்று பார்த்து. (வாய்ந்த குழவியாய்) அழகிய பிள்ளையாய். (வாளரக்கன்) ஸாயுதனான ராக்ஷஸனுடைய. (ஏய்ந்தவித்யாதி) ராக்ஷஸனுடைய தலைகளை மெளக்த்யத்

பட்ட முக்த்யாபிஸுவாய்க்கொண்டு. ஸாயுதனான ராவணனுடைய அறுப்புண்கைக்குத் தகுதியான மாலைகட்டின

பேராயினும், இங்கு லக்ஷணையாலே மடியைக் குறிக்கும. (வாய்ந்த குழவியாய்) தானே வந்து ஆவிர்ப்புவித்த சிறு குழந்தையாய். பிரமனாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டாமல். அவனுடைய அதர்த்தத்தைப் போக்கத்தானே வந்து தோன்றிய குழந்தை இது எனறு கருத்து. அழகு வாய்ந்த குழந்தையாய் எனறும் பெருள் கொள்ளலாம். அப்படி என்ன அதர்த்தம் அவனுக்கு வந்தது எனில்: வஞ்சகனான ராவணன் இப்பிரமனிடம் வரம் பெறுவதற்காகத் தான பத்துத் தலை ராக்ஷஸன என்பதை மறைத்துக்கொண்டு இப்பிரமனை வணங்கி நின்றான்; இப்பிரமனும் இயல்வாகவே ஸேஷிதவயில் லாதவனாகையாலே, புதுப்பணக்காரனை வந்தடைந்த செல்வம் போலே தனனை வந்தடைந்த இப்புதுக்கும்பிடைக் கண்டு கூர்வங்கொண்டு இவ்வரவனாகக் கொடுத்தால் நமக்கு வரப்போகிற அதர்த்தங்கள் என்னவென்று ஆராயாமல், ராவணன் கேட்ட வரங்களையெல்லாம் கொடுக்கத் தொடங்கினவனவிலே, 'ஐயோ! இப்பிரமன் என்ன காரியம் செய்கின்றான். தன் கையாலேயே தன் கண்ணைக் குத்திக்கொள்வது போன்ற காரியமானதே இது. இப்படி வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் பின்னால் துன்புற நேரும போது. அதைப் போக்கிக்கொள்ள நம் காலில்தானே விழப் போகிறான்; இப்போதே இவனை எச்சரிக்கை செய்வோம்' என்னும் திருவுள்ளத்துடன் ஒரு அழகிய குழந்தையாய் ஆவிர்ப்புவித்தான் என்று கண்டுகொள்வது. இப்படித்தோன்றி அவன் செய்த காரியம் யாது? எனில்: (வாளரக்கன் ஏய்ந்த முடிப் போது முனறேழென்று எண்ணினான்) சங்கரன் கொடுத்த வானையுடைய ராக்ஷஸனான இவனுடைய தலைகளை பத்து என்று திருவடியாலே எண்ணிக்காட்டினான். "பூமேய மாதவத்தோன தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியைப் பாதம் அத்தால் எண்ணினான்" [முதல்

தாலே மூன்றேழென்றெண்ணினவனுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்யவற்றாய் பேராக்யமான திருவடிகள் நமக்கு ரகை. 77.

தலைகளைத் தன் மௌக்யம் தோற்ற மூன்றுமேழுமென்று அறுப்புண்கைக்கு யோக்யமென்னுமிடம் தோற்றத் திருவடிகளாலே எண்ணிக்காட்டிப் ப்ரஹ்மாவை ரக்ஷித்தவனுடைய பேராக்யதையால் பரிபூர்ணமான திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்கள். அகஞ்சனராய் அந்யப்ரயோஜனரான நமக்கு ரகை. 77.

திருவ45] என்றும், “கொண்டு குடங்கால்மேல் வைத்த குழனியாய், தண்ட வரக்கன் தலை தாளால் பண்டெண்ணிப்போம் சூமரன்” என்றும் மற்றையாழ்வார்கள் அருளிச்செய்கையாலும், இவரும் மேலே ‘எண்ணினான் அடிப்போது’ என்கையாலும் திருவடிகளாலே எண்ணிக்காட்டினான் என்று இங்கும் பொருள்கொள்ளவேண்டும். (வாளரக்கன்) ‘இவன் சங்கரன கொடுத்த வானை உடையவனாயிருக்கிறான் பார்!’ என்று அதையும் சுட்டிக்காட்டினான்போலும்! (ஏய்ந்த முடிப்போது) அலங்கருத்ய ஸிரஸ்சேத்யாயத்தாலே அறுப்புண்கைக்குத் தகுதியாக மாலை கட்டி அலங்கரிக்கப்பெற்ற தலை. ஏய்ந்த—தகுதியான, முடிப்போது—போதுமுடி—மாலைகட்டின தலை. (ஆடு முதலாளவற்றைத் தலையறுப்பதற்குமுன் அவற்றுக்கு மாலைபோட்டு அதன்பின் அவற்றைத் தலையறுப்பது அலங்கருத்ய ஸிரஸ்சேத்யமாகும்) (மூன்றேழென்றெண்ணினான்) இவன் தன் மற்ற தலைகளை மறைத்துவந்தானாயினும், ‘மூன்றும் ஏழும் பத்து’ என்று பள்ளிப்பாடம் படிக்கும் பிள்ளையைப்போலே ‘இதோ பார் இவனுடைய பத்து தலைகளையும்’ என்று எண்ணிக்காட்டிப் பிரமனை எச்சரிக்கை செய்தான். (ஆர்ந்த அடிப்போது நங்கட்டு அரண்) இப்படிச் செய்தவனுடைய நிறைவுடைய திருவடித்தாமரை நமக்குத் தஞ்சமாகும். ஆர்ந்த—பிரமனை எச்சரிக்கை செய்து, மனிதர்கள் தவிர்ந்த மற்றவர்களால் சாவில்லை என்று அவன் கேட்ட வரத்தை இசையச் செய்து, மனிதனாகத்தான் அவதரித்து இவனை அழிக்க இடம் பெற்று இவ்வண்ணமாக எண்ணினதை முடிக்கவல்ல நிறைவைச் சொல்லுகிறது. அடிப்போது—போது என்று புஷ்பமாக உருவகப்படுத்துவதன்மூலம் திருவடியின் இனிமையைக் காட்டுகிறது. ‘ஆர்ந்த அடிப்போது’ என்று இனிமையின் நிறைவைக் காட்டுவதாகப் பொருள்கொண்டார் அப்பிள்ளை. ஆக, அதிக

78. அரணும் நமக்கென்று மாழி வலவன்
முரணுள் வலம்கழிந்த மொய்ம்பன்—சரணுமேல்
ஏதுகதி யேதுநிலை யேதுபிறப் பென்னுதே
ஒதுகதி மாயனையே யேர்த்து.

ஆழி — திருவாழியாழ்வானை. வலவன் — வலத்திருக்
கையிலுடையவனும். முரன்—முரணுரனுடைய நாள்—
ஆயுளாலுண்டான. வலம்—வலிமையையும். கழிந்த—
பேபாக்கின. மொய்ம்பன்—மிடுக்கையுடையவனுமான
பெருமான். சரண் ஆம் ஏல்—ரக்கனாக அமையும் பகைத்
தில், கதி ஏது நிலை ஏது பிறப்பு ஏது என்னுதே—(நம்முடைய)
ஞானமென்ன!; ஒழுக்கமென்ன!; ஜன்மமென்ன! என்று
(இவற்றின் தாழ்வுகளைப் பார்த்து) இகழாமல், நமக்கு
என்றும் அரண் ஆம்—நமக்கு எல்லாக் காலத்திலும் ரக்க
னாகவேயிருப்பன்; மாயனையே—(ஓ நெஞ்சமே!) ஆர்ச்சரிய
மான குணசேஷத்தங்களையுடையவனுன அப்பெருமானையே,
கதி—உபாயமாக. ஓர்த்து—உறுதிபூண்டு ஒது—அவன்
திருநாமங்களை ஒதுவாயாக.

அவ:— (அரணும்) அவன் ஸர்வரக்கனாகிலும் நம்
முடைய ஜ்ஞாநவ்ருத்த ஜந்மங்களினுடைய கொற்றைபார்க்க
வேண்டாவோவென்ன; வேண்டாவென்கிறது.

அவ:— அவன் நமக்கு ஸரணமிடத்தில் நம்முடைய
வித்யாவ்ருத்தங்களின் பொல்லாங்கைப்பார்த்து உபேக்ஷி
யாதே ரக்கனும். ஆனபின்பு அவனுடைய திருநாமங்களைச்
சொல் என்கிறார்.

மான ஜ்ஞாநஸத்திகளையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளையும் ரக்ஷிப்பவனே
நமக்குத் தஞ்சம் என்னுரையிற்று. 77.

78. அவ:—அவன் நமக்கு உபாயமாய்ப்போது நம்முடைய
பிறவி ஓழுக்கம், அறிவு ஆகியவற்றின் தாழ்வைப் பார்த்து
இகழாமல் நமமை ரக்ஷிக்கிருன். அப்படிப்பட்ட அவனுடைய
திருநாமங்களைச் சொல்லு—எனது தம் நெஞ்சுக்கு உபதேசிக்கிறார்.

வ்யா:— (அரணுமித்யாதி) ஸர்வஸக்தி நமக்கு ரக்ஷையாம். வலவருகே திருவாழிபிடிக்குமவன் போலேகாணும் ரக்ஷகனாவான். தன்னைப் புரஸ்கரித்திறே “மாஸுசு:” (மாஸுசு:) என்றது. இவனுடைய அஹம்புத்தி, சோர்க நிமித்தம்: அவனுடைய அஹம்புத்தி, சோக நிவர்த்தகம். (முரணுவலஞ்சுழிந்த மொய்ம்பன்) விரோதி,யைப்போக்கி ரக்ஷிக்க வல்லனென்னுமிடத்தை உபாதிக்கிறது. முரணுடைய ஆயுஸ்ஸாகிற மிடுக்கை முடிக்கவல்ல மிடுக்கன்.

உரை— ரக்ஷணடரிகரமான திருவாழியை வலவருகே யுடையனாய், முரஸுரனுடைய ஆயுஸ்ஸால் வந்த புலத்தைப் போக்கின மிடுக்கையுடையனாவன் ரக்ஷகனுமிடத்தில்

வ்யா:—(அரணும நமக்கு என்றும் ஆழி வலவன்) வலக்கை விலே ஆத்மிதரக்ஷணத்திற்குறுப்பான திருவாழியைப் பிடிக்கவல்ல ஸர்வஸக்தியே நமக்கு என்றும் ரக்ஷகனாவான். சரமஸ்ஸேகத்திலே “அஹம்” என்று வலக்கையாழி இடக்கைச் சங்கமுடைய தன்னைச் சுட்டிக்காட்டியனரே ‘மாஸுசு:’ [நீ (உன் பாபங்களை நினைத்து) வருந்தாதே] என்றான்: அதுபோலே இவரும் ‘ஆழிவலவன்’ என்று அவனைச் சுட்டிக்காட்டி அவன் நமக்கு ரக்ஷை என்கிறார். இச்சேதனன் ‘அஹம்’ என்று அஹவகரிப்பது ஸம்ஸார சோகங்களுக்கெல்லாம் காடிணமாகிறது. அப்பரமன் ‘அஹம்’ என்று தன் ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வங்களைக் காட்டுவது இவனுடைய ஸம்ஸார சோகங்களையெல்லாம் போக்கடிக்கிறது. ஆழிவலவன்’ என்று திருவாழியை தரிக்கவல்லவன் என்கையாலே, இவனுடைய ஸர்வஸக்தித்வம் காட்டப்படுகிறது. விரோதிகளாலுண்டாகும் தடையை என் செய்வது என்னில், அவை முரணுடைய ஆயுள் பட்டது படும என்கிறார்.— (முரன் நான் வலம் சுழிந்த மொய்ம்பன்) நரகஸுரனுடைய மந்திரியான முரனுடைய ஆயுள் மிகுதியால் உண்டான புலத்தைப் போக்கின புலத்தையுடையவன். (நான் வலம்) என்றதற்கு ‘மிருந்த ஆயுஸ்ஸால் உண்டான புலம்’ என்றும் ‘மிருந்த ஆயுஸ்ஸாகிற புலம்’ என்றும் இருவகையாகப் பொருள் கூறலாம். (சரணுமேல்) அவன் ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனை நினைத்தானாகில். ‘ஏல்’ என்பது அருமைகைக் காட்டுகிறது. இப்படி அவன் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனைத் தன்னை ஆக்குவது ஸ்வப்ரவ்ருத்திலேயும் அற்றவர்களாய், அவன் கைபார்த்திருக்கும் சில அதிக்காரிகளுக்கே என்று கருத்து.

(சரஸ்வதேமேலித்யாதி) அவன் ரக்ஷகனாமிடத்தில்—ஜ்ஞாநமேது. வ்ருத்தமேது. ஜந்மமேது என்றாராயாதே ஆழிவலவனரனாம்—ஆஸ்ரயணீயனாம் “समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेषोऽस्ति न प्रियः” (ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந

ஏது ஜ்ஞானம், ஏது வ்ருத்தி, ஏது ஜன்மமென்று வித்யாவ்ருத்தஜன் மங்களினுடைய நிகர்ஷம் பார்த்து உபேக்ஷியாதே — ஆபந்நராய ரக்ஷகாபேகஷ்யுடையரான நமக்கு ஸர்வகாலத்திலும் ரக்ஷகனாம். ஆனபின்பு நம் முடைய குற்றத்தைப் பார்த்துப் பிற்காலியாதே, ஸரண்யத்னவகாந்தமான ஆஸ்ரயகுணசேஷ்டிதங்களை உடைய னைவணீயே உபாயமாக அத்யவளித்து. அவன் திருநாமங்களை இடைவிடாமல் நெஞ்சே! சொல்லு: “நேர்படு

இனி, அவன் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனாகத் திருவுள்ளம்பற்றி விட்டானாகில், அவனுடைய க்ருபை கரைகட்டாக் காவேரிடேசல் பெருகு வதை அருளச்செய்கிறார்.— (ஏது கதி ஏது நிலை ஏது பிறப்பு எனானுதே அரனாம்) நான் ரக்ஷிக்கப்படுக்கவர்களுடைய ஞானம் எத்தகையது, ஒழுக்கம் எத்தகையது, பிறவி எத்தகையது என் றெல்லாம் ஆராயாமல், அவர்களுடைய ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞானங்கள் எத்தகை தாழ்த்தவையாயினும் அவர்களை ரக்ஷித்தருள்வான். (நமக்கு அரனாம்) ஸமஸாரமாகிய ஆபத்திலே சிக்கிக்கொண்டு, நம்மை ரக்ஷிப்பார் ஆர் எனது தேடும் நமக்கு ரக்ஷகனாம். கர்மஜ்ஞாந புக்திகள்போன்ற வேறு தகுதி தம்மிடம் இருக்கவேண்டியதில்லை என்று கருத்து. (எனறும் அரனாம்) அப்படி ரக்ஷிக்கும்போது ஸர்வகாலத்திலும் ரக்ஷகனாம். இப்படி இத்தலையிலே ஏதுமின்றிக்கே யிருக்க, அவன் ரக்ஷகனாமோ? என்னில்: “ஸமோஹம் ஸர்வ பூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:” [கீதை 9-29] [எல்லா ஜீவராசிகட்கும் (என்கை ஆஸ்ரயிக்கும் விஷயத்தில்) நான் ஸமானமானவனே; (ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞானங்களின் தாழ்வைப்பார்த்து) எனனால் வெறுக்கத்தக்கவன் எனனுமில்லை; (அவற்றின் உயர்வைப் பார்த்து) எனக்கு இனியவனும் எனனுமில்லை.] “யே஽பி ஸ்யு: பாபயோநய:” [பாபயோனியிற் பிறந்தவர்களும் (முக்தி யடைகின்றனர்)]

ப்ரிய:) “येऽपि युः पापयोनयः” (யே஽பி ஸ்யு: பாபயோநய:)
 “எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்”
 (ஒதுகதி மாயனையேயோர்த்து) ஸரணயனாய் ஆர்ச்சர்யபூ,தனான
 வனை அநுஸந்தி,த்து அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லு. 78.

வான் தான் முயலும் நெஞ்சு” என்று மேலே சொல்லு
 கிற நெஞ்சே இங்கும் முன்னிலைக்கு விஷயம். அன்றிக்கே.
 “நிலைவரம்பில பல பிறப்பாய்” என்கிறபடியே. முரன் நாள்
 வலஞ்சுழிந்த மொய்ம்பன் ஸரணமிடத்தில். தனக்கென்ன
 ஒரு நியதியின்றிக்கே ஆர்ரிதரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான
 ஏதேனுமொரு ஜன்மவித்யாவ்ருத்தங்களைத் தானுடைய
 னாய்க் கொண்டு நமக்கு என்றும் அரணம் என்றுமாம்.
 “ஒதுகதி மாதவனையோர்த்து” என்று பாட,மாகில்,
 ‘ப்ரிய:பதியையே உபாயமாக புத்தி,பண்ணி அவன் திரு
 நாமங்களை ஏத்து’ என்று பொருளாகக்கடவது. 78.

“குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலும் கீழிழிந்து எத்தனை
 நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்
 வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்(று)
 கலந்தார் அடியார்தம் அடியார் எந்தம் அடிகளே” [உள்
 [திருவாய் 6-7-9]

முதலான ப்ரமாணங்களிலே ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞானங்களால் தாழ்ந்த
 வர்களும் தலைகிறத்த பலனைப் பெறுகின்றனர் என்று முழங்கப்
 படுகின்றதன்றோ. (சரணமேல் ஏதுகதி ஏதுநிலை ஏதுபிறப்பு
 எனானுதே அரணம்) என்றதற்கு அப்பிள்ளை மற்றொரு வகை
 யாகவும் பொருள்கொண்டார். அதாவது:— “பிதா புத்ரேண
 பித்ருமாந் யோநியோநென” [ஸர்வலோக பிதாவானவன் தன்
 பிள்ளைகளில் ஒருவனைப் பிதாவாகக்கொண்டு பிறக்கிறான்]
 “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” [திருவிருத்தம் 1] “நிலை
 வரம்பில பல பிறப்பாய் ஒளிவரும்” [திருவாய் 1-3-2] என்கிற
 படியே ஆழிவலவனாய், முராரியானவன், ரக்ஷகனும்போது, தன்
 பெருமை பரமம். ஆர்ரித ரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான ஏதேனும்
 ஒரு ஜந்மவித்யாவ்ருத்தங்களைத் தான் உடையவனாய்க்கொண்டு
 நமக்கு ரக்ஷகனாவான் என்கை. இனி, நாம் செய்யவேண்டிய
 தென்ன? என்ல: (மாயனையே கதி ஓர்த்து ஒது) நம் தாழ்வைப்

79. ஓர்த்த மனததரா கயந்தடக்கி வராய்ந்து
பேர்த்தால் பிறப்பேழும் பேர்க்கலாம்—கார்த்த
விரையார் நறுந்துழாய் வீங்கோத மேனி
நிரையார் மார்வனையே நின்று.

கார்த்த—மகமையான நிறமுள்ளதாய். விரை ஆர்—
பரிமளம் நிரம்பியதான. நறு துழாய்—செவ்வித் திருந்
துழாய் மாலைபயபுடையவனும். வீங்கு ஓதம் மேனி—
தேங்கிய கடலபோல் திருமேனியபுடையவனும். நிரை
ஆரம் மார்வனையே—ஒழுங்கான ஹாரங்களணிந்த திரு
மார்பையுடையவனுமான பெருமானையே. நின்று—நிலைத்து
நின்று. ஓாதத மனததார் ஆய்—அநுஸந்திக்குகின்ற மன
முடையவராய். ஐந்து அடக்கி—பஞ்சேந்திரியங்களையும்
வென்று. ஆராய்ந்து—ஸம்ஸாரத்தின் தாழ்வை ஆராய்ந்து.
பேர்த்தால்—அதில நின்று நெஞ்சைத் திருப்பிக்கொண்டால்,
பிறப்பு ஏழும்—ஒன்றின்பின் ஒன்றாக வரக்கூடிய ஜனம
பரம்பரைகளை. போக்கலாம்—போக்கிவிடலாம்.

பார்த்துத் தயங்காமல், ரக்ஷகத்துக்கு உறுப்பான ஆர்ச்ரய
மான குணங்களையும் செயல்களையும் உடைய ஸர்வேஸ்வரனையே
உபாயமாக உறுதிபூண்டு. காலகேசபத்துக்கு உறுப்பாக அவன்
திருநாமங்களைச் சொல்லு. எண்பதாவது பாகரத்தில் 'நேர்படு
வான் தான் முயலும் நெஞ்சு' என்று சொல்லப்பட்ட நெஞ்சைக்
குறித்தே உபதேசிக்கிறார் என்று கொள்ளவேண்டும். "ஓது
கதி மாதவனை ஐர்த்து" என்று பாடம் கொண்டால், "ஸ்ரீய:பதி
யையே உபாயமாக உறுதிபூண்டு அவன் திருநாமங்களைச்
சொல்லு" என்று பொருள்படுகிறது. புருஷகார ஸம்பந்தத்தை
அநுஸந்தித்து ஆறியிருக்கச் சொல்லுகிறார். ஆக, தாயும்
தந்தையுமாயிருந்து நமமை ரக்ஷிக்கிறவர்களிருக்கும்போது நம
தாழ்வை நினைத்துக் கலங்காமல் அவர்களை ரக்ஷகராக உறுதிபூண்டு
ஆறியிருக்கையே நாம் செய்யவேண்டியது என்றாராயிற்று. 78.

79. அவ:—அநாதிகாலமாக நாம் மலைமலையாகப் பாபங்
களைப் பண்ணியிருக்கும்போது, அவற்றைப்போக்க அதந்தகாலம்
வேண்டாவோ? எனில், ஸம்புராயமான திருமேனியோடுகூடிய
அவனை அநுஸந்தித்து ஸப்ததூதி விஷயங்களில் பற்றினைமை

அவ:— (ஓர்த்த மனத்தராய்) அநாதிகாலம்பண்ணின பாபத்தைப்போக்கும்போது அனந்த காலம் வேண்டாவோ? என்னில் : அவனை நுஸந்தித்து ஸப்,த,ரதி,களிலே அநாத,ரம் பிறக்கச் சடக்கெனப் போக்கலாமென்கிறது.

வ்யா:—(கார்த்தவித்யாதி) அழகிய திருத்துழாய் மாலையை உடையவனுமாய். தேங்கின கடல்போலேயிருக்கும் திரு

அவ:—அனாதிகாலம் பண்ணின பாபத்தைப்போக்கும் போது அனந்தகாலம் வேண்டாவோ? என்னில் : அவனை அநுஸந்தித்து ஸப்,த,ரதி, விஷயங்களில் அநாத,ரம் பிறக்கவே சடக்கெனப்போக்கலாமென்கிறார்.

உரை:— பசுத்த நிறத்தையுடைத்தாய். பரிமள ப்ரசுர மான செவ்வித்திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய். தேங்கின உண்டானால் பாபங்கள் உடனே பறந்தோடிப்போம், பாபபலனான பிறப்புகள தீங்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— பாலே மருத்தாமாபோலே, நம்முடைய பாபங்களாகிய பெரிய வியாதி தீங்குவதற்கு மருத்தாய். அமுதமாயிருக்கும் திருமேனி யின அழகிருக்கும்படியைப் பின்னமாகளாலே காட்டி, முன்னடி களாலே அதிலே நெஞ்சைச் செலுத்தினால் எல்லாம் தன்னடையே லித்தி,க்கும் என்கிறார். (கார்த்தமேனி) காணக் கண் கூசும் எரி மேனியாயிராமல், கண்டார் கண்குளிரும் பசுத்த நிறத்தையுடைய திருமேனி. இதனால் கண்ணை இதர விஷயங்களில் நின்று மீட்க வல்லது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (கார்த்த துழாய்)என்று கூட்டி, பசுமையான திருத்துழாய் எனறும் பொருள் கொள்ளலாம். (விரை யார் நறும் துழாய் மேனி) “ ஸர்வகூந்த: ” என்று தானே ஸர்வ கூந்த,ங்களும் நிறைந்திருப்பதாய், அதற்கு மேலே நறுமணம் மிக்க துழாய்மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பெற்ற திருமேனி, இதனால் மூக்கை இதர விஷயங்களில் நின்று மீட்கவல்லது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ‘விரை’ என்றும், ‘நறும்’ என்றும் இரண்டும் மணத்தைக் குறிக்கும் பதங்களாகையால் ஒன்று மேனிக்கும், ஒன்று துழாய்க்கும் விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அனறிக் கே. ‘ நறும் துழாய் ’ என்றது துழாயின செவ்வியைக் காட்டுவதாகவும், ‘ விரையார் ’ என்று அதன் மணத்தைக் காட்டுவ தாகவும் கொள்ளலாம். (விவகோத மேனி) அலை ஓய்ந்து நித்திரை

மேனியை உடையவனுமாய். ஸப்,த,த,தி,களை நாக்குவளைக்க
லாம்படி ஆப,ரணவழகையுடையவனை. (நின்று ஓர்த்த

கடல்போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவழகையுடையனாய்.
ஒழங்குபட்டிருக்கிற திருவாரத்தாலே அவங்கருகமான திரு
மார்வையுடையவனையே ஒருபடிப்படநின்று. நிரந்தரமாக

புரிகையாலே தேங்கியிருக்கும் கடல்போன்று இருண்டு குளிர்ந்த
திருமேனி. வீங்கல்—தித்திரை புரிதல். இவனுமீ யோகதித்திரை
செய்கின்றானானே. அன்றிக்கே. வீங்குதல் பொங்குதலாய்,
பொங்கும் கடல்போன்ற திருமேனி எனலாம். சத்திரனைக்கண்
டால் பொங்கி ஆரவாரம் செய்யும் கடல்போலே, இவனும் அடி
வாரைக்கண்டால் பொங்கியெழுந்து. “மூரிநிமிர்ந்து முழங்கிப்
புறப்பட்டு” “ஸவரேனோவாச புக்யவான் பரிபூதானாவத்,வரி:”
[சதுவமஸம் 10-35] [கடலின் ஒலியை வெல்லும் முழக்கதையுடைய
புக்யவான் (பெரிய)வவரத்துடன் பேசினான்] என்கிறபடியே முழங்கு
கின்றவனானே. ‘கார்த்தமேனி’ எனனுமபோது கறுப்பு நிறத்தை
மாதிரி உணர்த்திற்று. இங்கு சஸமயமான கடலை உபமான
மாகச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வரஸமாயிருக்கையையும், குளிர்ந்
திருக்கையையும், முழங்குதலையும் காட்டுகிறது. ஆகையால் புநருகதி
யில்லை. இதனால், சஸநேநக்யரியமான நாக்கையும், ஸ்பாஸேந், ிய
மான த்வக்கையும், செவிப்புலனையும் இதர விஷயங்களினின்றும்
மீட்கவல்லது என்று காட்டுகிறது. இனி, ஸப்,த,த,தி,களினின்றும்
இந்திரியங்களை மீட்கத் திருமேனிதான் வேண்டுமோ? அதில்
உள்ள ஓர் திருவாரபுரணம் போதாதோ என்கிறது.—(நிரை ஆர
மார்வனையே) ஒழங்குபட்டிருக்கும் ஆரமணிநத திருமார்பை
உடையவனையே; ஒழங்குபட்டிருக்கும் ஆரம் ஒளிறே, ஒழங்கற்ற
ஸப்,த,த,தி, விஷயங்களை நாகு வளைத்து (பரிஹஸித்து) இந்திரி
யங்களை அவற்றினின்றும் மீட்கவல்லது என்று கருத்து. ஆக,
இவ்வளவால் த்யவ்யமங்க்யளவிக்யஹம் தியானிகக எளிதான
ஸுபூராயமாகவும், மிகவினிதாகவுமிருக்கையாலே—நெஞ்சையும்,
மற்ற இந்திரியங்களையும் ஸப்,த,த,தி,களினின்றும் ஈர்க்கவல்ல
உபாயமாயிருப்பது என்று காட்டப்பட்டது; இனி, (நின்று ஓர்த்த
மனத்தராய்) என்று தொடக்கி, இந்தத் திருமேனியில் நெஞ்சைச்
செலுத்துவதால் வளையும் பயனைப் பேசுகிறது; (நின்று ஓர்த்த
மனத்தராய்)புப்படி நமது இதநிர் . . . னக்கெல்லாம் பரிபூர்ணமாக

மனத்தராயித்யாதி) நின்று அநுஸந்தித்த மனஸ்ஸையுடையராய், இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடி அடக்கி, அவை பொல்லாதென்று ஆராய்ந்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கப்புக்கால் போக்கலாம். ஏழ்பிறப்பென்றது உபலக்ஷணம்; ஐந்மமடங்கப் போக்கலாமென்றபடி. 79.

அநுஸந்தித்திற மனஸ்ஸையுடையராய், ஸ்ரோத்ராதி, களானஐந்து இந்த்ரியங்களையும் விஷயங்களில் போகாதபடி நியமித்து, ஸம்ஸார தேசாஷத்தை அநுஸந்தித்து, அதில் நீன்றும் ஹ்ருத்யத்தை மீளவிட்டால்—ஒன்றின்பின் ஒன்றாக வரக்கடவ ஐந்மபரம்பரைகளை அநாயாஸேந பேர்க்கலாம். அவனுடைய ஸ்வாபுரவிகமான விடிவழகையும் ஒப்பணையழகையும் அநுஸந்தித்தால் ஸப், த்யாதி, விஷயங்களை நாக்கு வளைத்து உபேக்ஷிக்கலாமென்று கருத்து. 79.

இகாவிடவல்ல திருமேனியையும், துழாய் மாலையையும், திருவாபுரணங்களையும் உடையவனையே சனியாமல் நின்று இடைவிடாமல் அநுஸந்தித்திற மனத்தையுடையராய், பால் குடிக்கக் கால்பிடிக்க வேணுமோ? தேனிருக்க, வேப்பெண்ணெயின் அருகில் செல்வார் உண்டோ? படிவத்துவிஷயத்தில் தெஞ்சைச் செலுத்தியபின் அதில் நின்று மீளவும், ஸப், த்யாதிகளில் மறுபடியும் கண்ணைக்கவும் இயலுமோ? என்று கருத்து. (ஐந்தடக்கி) பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கி, இப்படித் தலைவனான தெஞ்சு ஸுபுராயமான திருமேனியிலே ஈடுபட்ட பின்பு, அதற்கு வேலைக்காரர்களான மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் ஸப், த்யாதிவிஷயங்களில் செல்லாமல் மீட்பது மிக எளிது என்று கருத்து. இப்படி மீட்டாலும், அநாதிகாலமாக அவற்றில் ஈடுபடுத்தி வந்த ருசி வாஸதைகளைப் போக்க—அவற்றின் தாழ்வையும், ஸம்ஸாரத்தின் தாழ்வையும் இடைவிடாமல் அநுஸந்திக்கவேணும் என்கிறது,— (ஆராய்ந்து) ஸப், த்யாதி, விஷயங்களின் தாழ்வையும், அவற்றில் பற்றறுந்தாலும் அறுக்கவொண்ணாத புத்ரமித்ரகளத்ராதி, மயமான ஸம்ஸாரத்தின் தாழ்வையும் இடைவிடாமல் அநுஸந்தித்து, (பேர்த்தால்) இப்படி அநுஸந்தித்தால், தெஞ்சம் எளிதில் ஸப், த்யாதி, விஷயங்களிலும் ஸம்ஸாரத்திலும் ருசிவாஸனைகளும் அற்றுப் பேர்க் கவநிம என்க கருத்து. (பேர்த்தால் பிறப்பேறும் பேர்க்க

80. நின்றெதிராய நிரைமணித்தேர் வாணன் தோள்—
ஒன்றிய வீரைஞ்ஞா றுடன துணிய—வென்றில்ங்கும்
ஆர்படுவான் நேமி யரவணையான் சேவடிக்கே
நேர்படுவான் தான்முயலும் நெஞ்சு.

நின்று—(கூசாமல்) எதிரே வந்து நின்று. எதிர் ஆய—
எதிரியாய்ப் பேர்ச்செய்ய வந்தவனும். நிரை மணி தேர்—
ஒழுங்காக அழுத்தின மணிகளையுடைய தேரின்மேல் ஏறி
வந்தவனுமான. வாணன் ஒன்றிய ஈர் ஐஞ்ஞாறு தோள்—
பூரணஸூரனுடைய அடியொன்றாய் வளர்ந்த ஆயிரந்தோள்
களும். உடன்—ஒரே காலத்தில். துணிய—அறுப்புண்டு
விழும்படியாகக் காரியஞ்செய்து. வென்று—வெற்றி பெற்று.
இலங்கும்—(அதனால்) ஒளிவீசுகின்ற. ஆர்படு—கூர்மையை
யுடைய. வான்—வலிய. நேமி—திருவாழியாழ்வானையுடைய
வனாய். அரவு அணையான்—சூஷணாயியான எம்பெருமா
னுடைய. சே அடிக்கே—சிவந்த திருவடிகளிலே. நேர்படு
வான்—கிட்டுவதற்காக. நெஞ்சு—(எனது) நெஞ்சு, தான்—
தானே. முயலும்—உதஸாஹப்படுகின்றது.

லாம்) இப்படி இந்திரியங்களோடுகூடிய நெஞ்சை ஸவாஸ்திக
ஸப்ததூதி விஷயங்களினின்றும் பேர்த்தால், ஜந்மகாரணமான
பாபங்கள் நீங்கிவிடுமாய்கையாலே, விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமா
போலே, பல்பிறப்புகளையும் சடக்கொப் பேர்த்துவிடலாம்.
(பிறப்பு ஏழும்) என்று உபலக்ஷணமாய், "புநரபி ஜநநம் புநரபி
மரணம் புநரபி ஜநநீஜடரே ஸயநம்" [(மரணத்திற்குப்பின்) மறு
படியும் பிறப்பு; மறுபடியும் இறப்பு; மறுபடியும் ஓர் தாயின கருக்
குழியில் கிடப்பது] என்கிறபடியே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஓயாமல்
வரும் பல பிறப்புகளையும் காட்டுகிறது. 'போக்கலாம்' என்றது
விரைவிலும், எளிதிலும் தீக்கிவிடலாம் எனபதைக் காட்டுகிறது.

ஆக, இப்பாகரத்தால்—அநாதிகாலமாகச் சேர்த்த பாபங்களைப்
போக்த அநந்தகாலம் முயலவேண்டாவோ? என்று கலங்க
வேண்டா; திருமேனியை அணடாகொண்ட பூலத்தாலே இந்திரி
யங்களை அடக்கி, விஷயங்களில் ருசிவாஸனைகளற்று, பாபங்கள்
நீங்கப்பெறுகையாலே பாபபூலான பல்பிறப்புக்களையும் போக்கி.
விடலாம்—என்று சொல்லிற்றாயிற்று.

அவ:— (நின்றெதிராய) நம்மால் இந்த,ரியஜயம்பண்ணி அவனை அநுஸந்தித்து ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் அறுக்கப்போகாது: அவன் ப்ரதிபந்த,கதைப்போக்க. அவனை அநுஸந்தி,க்க ஆசைப்படாநின்றது நெஞ்சென்கிறார்.

வ்யா:— (நின்றெதிராயவித்யாதி) தாமஸதே,வகையை ஆஸ்ரயிக்கையாலே ஸர்வேஸ்வரனென்றறியாதே எதிரிட்டு,

அவ:— ப்ரதிகூலநிரஸா ஸ்வப,ாவனாவனைப் பெற வேணுமென்று தமக்கு முன்னே தம் திருவுள்ளம் அவ் விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை— ருத்,ரனை அண்டை கொண்ட ப,லத்தாலே ஸர்வேஸ்வரனென்று அறியாதே கூசாமல் முன்னே வந்து நின்று எதிராய் நின்றவனாய், ஒழுங்குபட அழுத்தின மணிக ளோடே கூடின தேரிலே ஏறிவந்த ப,ரணஸ்ரனுடைய அடியொன்றாய்ப்பனைத்திருந்துள்ள ஆயிரம் தேராம் ஏகோத்,யோகே,ந அறுப்புண்டு விழும்படியாக ஜயித்து,

80. அவ:— ' இப்படி இந்தரியங்களை அடக்கி, ஸம்ஸாரத்தின் தாழ்வை அநுஸந்தித்து ஸப்,த,திகளில் ருசிவாஸனையையும் அறுத்து ஸமஸாரஸம்பந்த,த்தை நீர் அறுத்துக் கொண்டீரோ? ' என்ன, ' நான் இதற்காக எம்முயற்சியையும் மேற்கொள்ளவில்லை; என் பரபங்களை அவன போக்க. விரோதி,நிராநத்தையே இயல்வாகக் கொண்ட அவனைப் பெறவேணுமென்று எனக்கு முன்னதாக என் நெஞ்சு தானே அவனிடத்தில் ஈடுபடுகிறது ' என்கிறார்.

வ்யா:— (நின்று எதிராய) தமோகு,ணாம் மிகுந்த உருத்திரனை ஆஸ்ரயிக்கையாலே, 'கண்ணன ஸர்வேஸ்வரன்' என்று அறியாமல், அச்சிவனை அண்டைகொண்ட ப,லத்தாலே கூசாமல் முன்னே வந்து நின்று எதிரிட்டவனாய். (நிரை மணித்தேர் வானன்) ஒழுங்காகப் பதித்த ரத்தினங்களோடு கூடிய தேரிலேறி வந்த ப,ரணஸ்ரன். அண்டைகொண்ட ப,லத்தோடு, ஐஸ்வர்யப,லத்தையும் உடைய ஆஸ்ரப்ரக்ருதியாகையாலே தக்க த,ண்ட,யினையை அளித்தான் என்கிறார் மேலே,— (ஒன்றிய ஈகாஞ்ஞாறு தேரன் உடன் துணிய) அடிமரம் ஒன்றாய். அதிலிருந்து பல கிளைகள் வளர்வதுபோலே, ஒவ்வொரு தோளிலிருந்தும் பனைத்த ஐந்நூறும் ஐந்நூறுமான ஆயிரம் கைகளும் ஒரே சகரப் பிரயோக,த்தில் ஒரேயடியாக மலைக்கொடுமுடிகள்போலே வெட்டுண்ணும்படியாக.

தேரையுடையன பூரணனுடைய தோளோடே தோளொன்
றிய அல்லாத ஆயிரந்தோளும் துணியும்படிக் கீடாக வென்று.
ஒளியையும் கூர்மையையுமுடைய திருவாழியையுடைய

அத்காலே ஒளிவிடாநிற்பதாய். கூர்மையை உடைத்தாய்,
அதிப்ரபுலமான திருவாழியையுடையனான அனந்தஸாயி
யுடைய சிவந்த திருவடிகளிலே நெருசானது எனக்கு
முன்னே கிட்டுவதாகத் தானே உதஸாஹியா நின்றது.

‘தோள் ஒன்றிய’ என்றுமாம்; தோளிலே ஒன்றிய என்றபடி.
‘நரைஞ்ஞாறு என்று ஒவ்வொரு தோளிலிருந்தும் வளர்ந்துள்ள
ஐந்நாயும் ஐந்தநாயுமான கைகளைச் சொல்லுகிறது. இது
அப்பிள்ளை நிர்வாஹம்; அன்றக்கே, ஒன்றிய’ என்றது
‘தோளோடு தோள் ஒன்றிய’ என்று பொருள்படுவதாகக்கொண்டு,
அத்தகைய ஆரேம் தோள்களில் இருக்கவேண்டிய இரண்டு
தோள்களை மாத்திரம் விட்டுவிட்டு, கர்வபேறதுவான மற்ற
தோள்களை ஒரே பரபயாகத் தலை துணித்தான் என
றும் கொள்ளலாம். இது பெரியவாச்சானபிள்ளை நிர்வாஹம்.
திருப்பல்லாண்டில், “மாயப் பொருபடைவாணனை ஆயிரம் தோளும்
பொழி குருதி பாயச் சுழற்றிய” [திருப்பல் 7] என்றவிடத்து வியாகி
யானத்தில, “வண்ணனுடைய தலையை அருதொழிந்தது குற்றம்
பேராமையனது; உடை பித்ருஹிதை ஆகாமக்காகவும்,
‘தேவதாந்தர பூஜதம் பண்ணுவார்க்குப் பூலம் இது’ எனனு
மிடத்துக்கு மச்சமாகவும் (அடையாளமாகவும்). ‘அதாவது,—
‘பரிமின்றி வண்ணைக் காத்தும்’ [திருவாய் 3-10-4] என்று
ப்ரதிஜ்ஞை பண்ண, புத்தத்திலே இவனைக் காட்டிக்கொடுத்து,
ஸ்பரிகரணயக்கொண்டு முதுகுகாட்டிப்போனான் ரக்ஷகன். ரக்ஷயன்
தோள் துளியுண்டாவ; ‘உன்னை ரக்ஷிக்கப்புகு நான் பட்டதோ’
என்றும். ‘உன்னை ஆஸரய்த்து நான் பட்டதோ’ என்றும் இரு
வரும் கூடக் கட்டிக்கொண்டு கதறுகையிறே பூலமாய்விட்டது
என்று பெரியவாச்சானபிள்ளை அருளியது இங்கும் அநுஸந்தித்
கத்தக்கது. (வென்று இலகும் நேமி) இத்தகைய வெற்றியாலே
ஒளிவிடாநிற்கும் திருவாழியாழ்வான். “பாழியந்தோளுடைப் பற்ப
நாபன் கையில் ஆழிபேரல் மின்னி” [திருப்பாவை 4] என்கிறபடியே
எம்பெருமானுடைய வெற்றிகண்டு ஒளிவிடுவதனோடு திருச்சக்கரம்.
மூ-தி 38

அநந்தமாயியுடைய திருவடிகளிலே அணைய நெஞ்சானது
தானே ப்ரவர்த்தியாநின்றது. 80.

81. நெஞ்சால் நினைப்பரியனேனும் நிலைப்பெற்றென்
நெஞ்சமே பேசாய் நினைக்குங்கால்—நெஞ்சத்துப்
பேராதுநிற்கும் பெருமானே யென்கொலே
ஒராது நிற்ப துணர்வு.

என் நெஞ்சமே—எனக்கு வசப்பட்ட மனமே. நெஞ்சால்
நினைப்பு அரியன் ஏனும்—(எம்பெருமான்) நெஞ்சால்
நினைக்கமுடியாத பெருமை வாய்ந்தவனையாயினும் (அவ
னுடைய பெருமையை நினையாமல் எளிமையையே நினைத்து),
நிலைப்பெற்று—காலூன்றி நின்று. பேசாய்—அவனைப்பேசப்
பார்; நினைக்குங்கால்—நாம் ஒருமுறை நினைத்தாலும்,

ஆர்படுகை — கூர்மையையுடைத்தாகை. அரங்கையுடைத்
தாகை என்றுமாம். வான்—வலி. 80.

(ஆர்படு தேமி) இப்படி அனூரணினை ஆவிரம தோனாயும் ஓரே
யடியாகத் துணிக்கவல்ல கூர்மையை உடைய திருக்கரம்
ஆர்படுகை—கூர்மையை உடையதாகை. அனறிக்வே, அரங்கையு
டைய திருவாழி எனறும் கொள்ளலாம். (வான் தேமி) மிகப்
பெரிய சக்கரம். வலியிக்க சக்கரம் என்றுமாம். இத்தால் தன்
பேரனா அதிருத்தானுக்காக, அவனுடைய அபேகையில்லாமல்
அவன் விரோதியான வானனை வலியழித்ததுபோலே. என
விரோதிகளையும் என் அபேகையில்லாமலே தானே அழித்தான்
என்றதாயிற்று. இப்படி விரோதி, போனபின்பு அதுபுள்ளிலும்
வடிவழகைச் சொல்லுகிறது.— (அரவணையான்) ஆதிபேரடி
மயனத்தில் 'கிடத்ததோர் கிடக்கை' [திருமாலை 23] என்று அடியார்
ஈடுபடும்படி பள்ளிகொண்டிருப்பவன். (சேவடிக்வே தேர்படுவான்
நெஞ்சு தான் முயலும்) அவனுடைய சிவந்த திருவடிகளோ
அனைத்து கைங்கர்யம் செய்ய என் நெஞ்சு தானே முயலாநின்றது.
என் முயற்சியை எதிர்பாராமல் என விரோதிகளைப்போக்கி,
என் நெஞ்சை எனக்கு முற்படுத்த தன்னிடம் ஈடுபடும்படி என
எம்பெருமானை சொந்தான் என்று கருத்து. 80.

- நெஞ்சத்து—நெஞ்ச தன்னிலே, பேராது நிற்கும்—விட்டு நீங்காமல் நிலைத்து நிற்கின்ற, பெருமானை—எம்பெருமானை.
- உணர்வு—நமது நெஞ்சானது, ஓராது நிற்பது என்கொலோ—நினையாமல் வாளாவிருப்பது ஏனோ?

அவ:—(நெஞ்சால்) கீழ் ஸம்ஸாரிகளுக்கு இல்லாதது தமக்குண்டானவாறே நெஞ்ச பகவத் விஷயத்திலே மண்டிற் றென்று கொண்டாடினார். விஷயத்தைப் பார்த்தவாறே அடியிட்டிவராயிருந்தாரென்கிறது.

அவ:— ஸம்ஸாரிகள் 'நெஞ்சபோலே அந்யபரமாயிருக்கையன்றிக்' என நெஞ்ச பகவத்ப்ரவணமாய்த்து என்று கொண்டாடினவர் விஷய வைவக்ஷண்பத்தைப் பார்த்தவாறே இவ்விஷயத்திலே நெஞ்ச முதலடிபிட்ட திலை என்று தோற்றி, அவன் துர்ஜ்ஞேயனாகிலும் அவனை அநுஸந்தி, என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்து அவனை இம்மனஸ்ஸு அநுஸந்தியாமக்கு தேவது ஏதோவென்று ஸ்வகதமாக அருளிச்செய்திருார்.

81. அவ:— 'ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்சபோலே எப்பதூதிக் விஷயங்களிலேயே மண்டியிராமல், என் நெஞ்ச எம்பெருமானிடம் தானே ஈடுபடாதின்றது', என்று சென்ற பாகரத்தில் 'நெஞ்சைக் கொண்டாடினார். அநெஞ்ச கணத்திலே பகவத் விஷயத்தின் பெருமையை அநுஸந்தித்தவுடன், 'இவ்விஷயத்திலே நெஞ்ச இப்போதுதானே அஷ்டாப்யாஸம் செய்வதென்கியிருக்கிறது' எனது தோற்றி, 'அவன் இப்படி அறப்பெரியனாகையாலே அறிய அரியவனாகிலும், பின் வாங்காமல் தீ அவனையே அநுஸந்திக்கவேண்டும்' என்று முற்பகுதியில் தம் திருவுள்ளத் துக்கு உபதேசித்து, பிற்பகுதியிலே, 'அவனை இந்நெஞ்ச அநுஸந்திக்காமல் பின்வாங்குவது ஏனோ?' என்று தமக்குத் தாமே கேட்டுக்கொள்ளுகிறார் இப்பாகரத்தில்.

வ்யா:— (நெஞ்சாலித்யாதி) நெஞ்சமே! உன்னால் நினைக்கப் போகாதாகிலும். (நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சமே பேசாய்) ஐஸ்வர்யங்கண்டு பிற்காலியாதே அநுபவியாய். (நினைக்குங்காலித்யாதி) ஒருகால் நினைக்கில், நாக்குண்டா

உரை— பரிச்சித்யின்ன வஸ்துக்ரஹகமான மனஸ்ஸால் பரிச்சேத்யித்து நினைக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையது யிருந்தானையாகிலும் அவன பெருமையை நினைத்துப் பிற்காலியாதே ஆஸ்ரிதஸுலபனென்று அநுஸந்தித்து காலூன்றி தரித்துநின்று எனக்கு புவ்யமான நெஞ்சே! அவனைப் பேசப்பாராய். இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் திருவுள்ளம் மெத்தென்று இருந்தவாதே தனக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே இவன் ஒருகால் நினைத்துக் கைவாங்கி

வ்யா:— (நெஞ்சால் நினைப்பரியளேலும்) அளவுபட்ட பொருள்களையே அறியும் நெஞ்சாகிற உன்னால் அளவுபடுத்தி அறியவொண்ணாத பெருமையை உடையவனானாலும். (நிலைப்பெற்று என் நெஞ்சமே பேசாய்) எனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் நெஞ்சே! அவனுடைய பெருமையை நினைத்துப் பிரவாகங்காமல், 'அடியார்க்கு எளியவன்' என அறிந்து, பரத்வவெள்ளத்தால் ஒதுக்கப்படாமல் காலூன்றி தரித்துநின்று. அவனைப் பேச முயல்வாய்! இப்படி ஆழ்வார் உபதேசமித்த பின்பும், 'இதற்கு நாக்கு உண்டா, அல்லது இருத்தும் நா எழவில்லையோ?' என்று ஸந்தேஹிக்கும்படி நெஞ்சு புகுவத்விஷயத்தைப் பேசாமலே மெத்தென்றிருக்க, 'இது ஏன் இப்படியிருக்கிறது?' என்று தமக்குத் தாமே கேட்டுக்கொள்கிறார் பாகரத்தின எஞ்சிய பகுதியாலே— (நினைத்துக்கால் நெஞ்சத்துப் பேராது நிற்கும் பெருமானை) "ஸ்திதே மகஸி ஸுஸவஸாதே ஸரீரே ஸதியோ நர: தூதுஸாம்யே ஸதிதே ஸ்மர்த்தா" [வராஹசரமம்] [மனம் நிலை நிற்கையில், சரீரம் தோயற்று ஸுகமாயிருக்கையில், வாதம், பித்தம், மிலேஷம் என்னும் மூன்று தூதுக்களும் ஸமமாயிருக்கையில், எந்த மனிதன என்னை நினைக்கிறானோ] என்கிற படியே தனக்கு ஸௌகர்யமாயிருக்கும் ஏதோவொரு ஸமயத்தில இவன் ஒருமுறை ஸர்வேஸ்வரனை சஷ்கனாக நினைத்துப் பின் மறந்தாலும், நினைத்த அக்கணத்திலேயே அவன் நெஞ்சிலே

நாவெழாவென்ற நெஞ்சுவிட்டுப் போகவறியாத ஸர்வேஸ்
வரணை. “கண்ணுள்ளே நிற்குங்காதன் மையால் தொழில்” என்
கிறபடியே. (என்கொலோவித்யாதி) அவனை நினையாதே
மணலை முக்கப்பார்க்கிறதோ? அவனை நினையாதே தானுண்டாம்
படி எங்ஙனே? “ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே
நோக்குமுணர்வு” 81.

னால் பிண்ணை எப்போதும் நெஞ்சம்விட்டுப் போக
மாட்டாமே நித்யவாஸம்பண்ணும் ஸர்வேஸ்வரணை அறி
வுக்கு வாய்த்தலையான மனஸ்ஸானது அநுஸந்தியாதே
இருக்கிறது என்கிறதோ? வேறே சில துராராக், தேவதை
களைப் பற்றவிருக்கிறதோ? ஸப்த, ராதி, விஷயங்களைப்
பற்ற இருக்கிறதோ? இம்மனஸ்ஸு எத்தை நினைத்து
அவனை நினையாதிருக்கிறது? என்று ஸ்வகூதமாக அநு
ஸந்தித்தாராய்த்து. 81.

குடியேறி. அதற்குப்பின் இவன் தனனை நினைத்த போதோடு நினை
யாதபோதோடு வசியாற எப்போதும். ‘இந்த நெஞ்சுக்கு
நாக்குதான் உண்டா’. இருந்தும் நா எழுவிலையே’ என்று
ஐயுறும்படி தன்னைப் பேசாமலிருக்கும் இவன் நெஞ்சைவிட்டுப்
போகமாட்டாமல் நித்யவாஸம் செய்யும் ஸர்வேஸ்வரணை. “கண்
னுள்ளே நிற்கும் காதனமையால் தொழில். எண்ணிலும் வரும்
என்னினி வேண்டுவம்?” [திருவாய் 1-10-2] என்கிறபடியே ஒரு
கால் தொழுதாலும். எண்ணினாலும் எளியனாயிருக்கிறானன்றோ
எமபெருமான. (என்கொலோ ஓராது நிறபது உணர்வு)
“ஒண்டாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு”
[முதஸ்திருவ 67] என்கிறபடியே அவனை அறிவதற்கெனறே ஏற்
பட்டதாய். அவனை அறியாவிடில் ஸததைபெருத (உளதாக
மாட்டாத) அறிவு புறப்படும் இடமான இந்நெஞ்சம். இவனை
நினையாமலிருப்பது ஏனோ? கண்ணெதிரே பாயும் அமுத
வெள்ளத்தைப் பருகாதே இரும்பைக் காய்ச்சிக் குடிக்கநினைக்
கிறதோ? ஆராவமுதாய். எளியனான அவனை விட்டு, கவை
யற்றவராய். ஆராதனைக்கரிவரான வேறு தேவதைகளைப்
பற்றலாமென நிறுக்கிறதோ? ஆற்றுநீர் பாய்த்துவருப்போது,
கண்டத்தை அடைக்கும் மணலை விழுங்க நினைக்கிறதோ? பருகு

82. உணரி, லுணர்வரிய னுள்ளம் புஞ்ந்து
 புணரிலும் காணபரிய னுண்மை—இணர்ணைய
 கொங்கணைந்து வண்டறையும் தண்டுழாய்க் கோமாணை
 எங்கணைந்து காண்டு மினி.

உணரில்—(அப்பெருமாளை நாமாக) அறியப்பார்த்தா
 லும். உணர்வு அறியன்—(அவன்) அறியவொண்ணாதவன்;
 (அவன்தானே). உள்ளம் புஞ்ந்து புணரிலும்—நெஞ்சிலே
 வந்து புஞ்ந்து அணைந்தாலும். உண்மை காண்பு அறியன்—
 உள்ளபடி அறியக் கூடாதவன்; இனி—இப்படியான பின்பு,
 இணர் அணைய—பூங்கொத்துகள் தாமும்படியாக. கொங்கு—
 தேனிலே. வண்டு—வண்டுகள். அணைந்து—வந்துகிட்டி.
 (மதுவைப்பருகி). அறையும்—ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற.
 தண்—குளிர்ந்த. துழாய்—திருத்தழாய் மாலையை அணர்ந்
 துள்ளவனான. கோமாணை—அந்த ஸர்வேஸ்வரனை. இனி—
 இந்நிலையில். எங்கு—எவ்விடத்தில். அணைந்து—கிட்டி.
 காண்டும்—காணக்கடவேர்ப்?

அவ:— இம்மனஸ்ஸை இன்னதாகிறதென்? ஒருவர்க்
 கும் ஒருவகையும் அறியவொண்ணாதபடி இருப்பானாய், நிரதி
 ஸயபேராக், உணுமாயிருந்தபின்பு, இனியவனை நாம் கிட்டிக்
 கொண்டோமாய்த் தலைக்கட்ட விரகுண்டோ? என்கிறார்.

நீர் போலேயிருக்கும் அவனைவிட்டு. ஸப்தாதி விஷயங்களை
 அதுபுவிக்க நினைக்கிறதோ? இம்மனம் நாம் உபதேசரித்த
 பின்பும் எதை நினைத்து அவனை நினையாமலிருக்கிறது? என்று
 தம் ஆற்றுமையாலே தெஞ்சை அதிசங்கைபண்ணித் தமக்குத்
 தாமே கேட்டுக்கொள்கிறார். ஆக, இப்பாகரத்தால், நெஞ்சால்
 அளவிட்டறியமாட்டாத அவன் பெருமை சொல்லிற்றாயிற்று. 81.

82. அவ:— இம்மனத்தை வெறுத்துப் பயனென்ன? எவ
 ராலும் எவ்வகையிலும் அளவிட்டு அறியமுடியாதபடியிருப்பவனாய்,
 கைவிடமுடியாதபடி ஒப்பற்ற இனிமையை உடையவனாயிருக்கும்
 அவனை நாம் அணுகி அதுபுவித்து முடிப்பதற்கு வழியுண்டோ?
 என்கிறார்.

வ்யா:— (உணரிலுணர்வரியன்) தன்னாலுமறியப் போகாது: இவனாலுமறியப்போகாது. “தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானை” ஸ்வயத்தத்தால் காண்பார்க்குக் காணப் போகாது (உள்ளமித்யாதி) தானே வந்து ஹ்ருத்யத்திலே புணர்ந்தானேயாகிலும் அவனுடைய உண்மை அறியப்

உரை:— ஆரேனுமொருத்தார்க்கும் ஸ்வயத்தத்தாலே அறியப்பார்க்குமளவில் அறிவரியனாயிருப்பானொருவன். இவ் வருமை தீர அவன் தானே ஹ்ருத்யத்திலே வந்து புகுந்து கலந்தானாகிலும் இவ்வளவென்று பரிச்சேதித்துக் காண கைக்கரியனாயிருப்பானொருவன். இது பரமார்த்தம். இப்

வ்யா:— (உணரில் உணர்வரியன்) எவரேனும இவனைத் தம் முயற்சியாலே அறியப்பார்த்தார்களாகில், அறிய அரிய வனாயிருப்பான். நம்மைப்போன்ற அலபஜ்ஞர்களுக்கு மாத்திர மல்ல; பேரளவுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும், ப்ராஹ்மருத்ராதி களுக்கும் அறிய அரியவனாயிருப்பன். “ஸோ அங்க வேத்யதிவா த வேத்ய” [அவன் தானே தன் பெருமையை அந்வானே மாட்டானே] “தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானை” [திருவாய் 8-4-6] “தாம் தம் பெருமை அறியார்” [பெரியதிரு 5-2-1] எனகிற படியே நித்யஸர்வஜ்ஞனான அவனாலேயே அவன் பெருமையை அளவிட்டறியமுடியாது. ஸ்வயத்தத்தால் அவனை அறியமுடியா தாகிலும், அவன தானே தன்னைக் காட்டக்கண்ட உம்மைப் போன்றவர்கள் அறியத்தட்டெனன? என்ன, அப்போதும் அள விட்டறியமுடியாது என்கிறார்,— (உள்ளம் புகுந்து புணரிலும் உண்மை காண்பரியன்) நம் முயற்சியால் அறியமுடியாத அருமை தீர இவன்தானே நம்முடைய உள்ளத்தில் புகுந்து நம்மோடு புரையறக்கலந்தானாகிலும், இவனுடைய தன்மைகளில் ஒரொன்றை யும் இவ்வளவென்று அளவிட்டுக் காண அரியவனாயிருப்பவன். ‘எத்திறம்’ என்று மயங்கினிழுமித்தனை. ‘உண்மை’ என்று மேனமை, தீர்மை முதலான ஒவ்வொரு தன்மையைக் காட்டுகிறது. ‘உண்மை காண்பரியன்’ என்றதற்கு உள்ளபடி காணமுடியாத வன் என்றும் கொள்ளலாம். அனதிககே, (உள்ளம் புகுந்து புணரிலும் காண்பரியன்) என்று இவனுடைய (ஸ்வரூபஸ்வ பூர்வங்களின்) அளவிட்டறியமுடியாமையைக்காட்டி, (உண்மை) இவ்வர்த்தம் ஸத்யமானது என்கிறாராகவுமாம். இப்படிக்காண

பேசுகாது. (இணர்ணையவித்யாதி) காணவரியென்று
கைவாங்கப்போகாதென்கிறது. பூங்கொத்துக்கள் தாமும
படிக்கீடாக மதுவைப் பாடும் பண்ணின வண்டுகள் ஸப், தியா
ரினற திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை எங்கே
கிட்டிக் காண்போமினி? 82.

படியானபின்பு. பூங்கொத்துக்கள் தாமும்படிக்கீடாக
தேனிலே வண்டுகள் வந்து கிட்டி அதைக்கழுத்தே
கட்டளையாகப் பருகிச் செருக்கி அதுக்குப் போக்குவிட்டு
ஸப், தியாரின் றுள்ள குளிரந்த திருத்துழாயையுடைய
ஸர்வேஸ்வரனை எங்கே கிட்டிக் காணக்கடவோம்? 'காண்
பரியன் உண்மை' என்றானபேசு ஒருவர்க்கும் இவ்வள
வென்று அளவிட்டுக் காணவரிதான வைலகணியத்தை
யுடையவென்று பொருளாகக் கடவது. இணர்--
பூங்கொத்து. 82.

வொண்ணாதவனாகில அவனைக் கைவிட்டு வீடலாமே? என்ன,
அவன் இனிமையைப் பார்த்தால் கைவிடமுடியுமோ? என்கிறார்.—
(இணர் அணையக் கொங்கு அணைந்து வண்டு அறையும் தண்
துழாய்க் கோமாளை) பூங்கொத்துக்கள் தாமுமபடியாக, தேனிலே
வண்டுகள் மொய்த்து, தேனைக் கழுத்தளவும் பருகிச் செருக்
கடைந்து, அச்செருக்குக்குப் போக்குவிடாக ரீங்காரம் செய்யும்
குளிரந்த திருத்துழாயை மாலையாக உடைய ஸர்வேஸ்வரனை,
இத்தகைய திருத்துழாயை தரித்திருப்பதே இவன் ஸர்வேஸ்வரன்
என்று காட்டித்தருகிறது என்று கருத்து. தண்துழாயை இன்ன
விடத்தில் தரித்திருப்பவன் என்று குறிப்பிட்டுக் கூறுமையாலே,
"தோளிணைமேலும் நன் மார்பின்மேலும், கடர்முடிமேலும் தாளிணை
மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்" [திருவாய் 1-9-7]
என்று இதையே பாதுகாதிக்கேளாந்தமரக தரிப்பவன் என்று
தோற்றுகிறது. (இனி எங்கணைந்து காண்டும்) இப்படி அறி
வரிய பிரானம், கைவிடவொண்ணாத இனிமையையுடையவனாக
அவனிருக்குமபேசு. அவனை எந்தக் காலத்தில், எந்த தேசத்தில்
புணுகிக் கண்டுமுடிக்கக்கடவோம்? அநந்த காலத்திலும்,
நேரே ஓரகாலத்திற்கும் பரம்பதத்திலும் அவனை அளவிட்டு
அறியமுடியாது என்று கருத்து. 82.

83. இனியவன் மாய னெனவுரைப்ப ரேலும்
இனியவன் காண்பரியனேலும்—இனியவன்
கள்ளத்தால் மண்கொண்டு, விண்கடந்த பைங்கழலான்
உள்ளத்தி னுள்ளே யுள்ள.

இனி—இப்போது. அவன்—அந்த ஸர்வேஸ்வரன்,
மாயன்—அறிவரிய ஆச்சர்யபூதன், என—என்று, உரைப்
பர் ஏலும்—சொல்லுவார்களேயாகிலும். இனி—இப்போது,
அவன்—அப்பெருமன், காண்பு அரியன் ஏலும்—கண்டு
அநுபூதிக்க இயலாதவனையாகிலும், கள்ளத்தால்-வஞ்சனை
யால், (மாவலி பக்கவிலே சென்று) மண்கொண்டு—பூமி
தூரணம் வாங்கி, விண் கடந்த பை கழலான் அவன்—
ஆகாசம் முதலிய மேலுலகங்களையும் ஆகரமித்துக்கொண்ட
பரந்த திருவடிகளையுடையனான அப்பெருமான், இனி—
இப்போது, உள்ளத்தின் உள்ளே உள்ள—எனது ஹ்ருதயத்தி
னுள்ளே (வேறிடமறியாமே) நிகைத்த நிற்கிருள். (இந்தப்
பெரும்பேறே போதும் என்கை.

வ்யா:— (இனியவனிய்யாதி,) வர்த்தமான த,ஸ்யயில்
ப்ரக்ருதியிலே (ஸம்)புந்தித்து “மம மாயா துரத்யா” (மம

அவ:— இப்படி இவன் ஒருவராலும் காணவும்
நினைக்கவுமொண்ணாதானொருவனாகிலும். அவன், இருந்தபடி
யிருக்க: இப்போது முந்துற முன்னம் என் ஹ்ருதயத்திலே
புகுந்து என்னிதிபண்ணுநின்றனென்கிருர்.

உரை:— புகுவதெனலப்யத்தின் ஏற்றமறியாத
வாய்கரையரானவர்கள் இப்போது அந்த ஸர்வேஸ்வரன்

83. அவ:— இப்படி இவன் எவராலும் காணவும், நினைக்கவும்
முடியாதானொருவனாகிலும். அவன் அப்படியே இருக்கட்டும். இப்
போது முதனமுதலில் என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து வாழ்கிருள்;
இது எனக்குப்போதும் என்கிருர்.

வ்யா:— (இனி அவன் மாயன் என உரைப்பரேலும்) பரம
புருஷனுடைய மேன்மையையே பார்ப்பவர்களாய், அவன் தீர்மை
மூ-தி 84

மாயா துரதயயா) எனனுமபடி காணவரியனாலும்; (இனி

ஒருவராலுமறியவரிய ஆர்ச்சியபூதன் என்று சொல்லு
வார்த்தையாகிலும். இப்போது அவன் ஒருவராலும் கண்டு
அநுபவிக்கைக்கு அரியனாயிருந்தாரேனையாகிலும். ஈர்வர
னென்று தெரியாதபடி க்ருத்ரிமத்தாலே மஹாபுலி பக்க
லிலே பூமியை நீரேற்று வாங்குவாரைப்போலே அபஹரித்
துக்கொண்டு ஆகாஸாதிகளான லோகங்களை அநாயாஸேந
அளந்துகொண்ட பரந்த திருவடிகளையுடையனான அவன்—
இப்போது பட்டதபட, என் க்ருத்யத்தினுள்ளே
ஸ்துலாந்தரமறியாதபடி ஸந்நிஹிதனாயிராரின்றான். இவ்
வம்ஸத்தை ஒருவரால் இல்லையெய்வொண்ணுதிறே
என்கை. 'இனி' என்று—இப்போது என்றபடி. அன்றிக்கே.
'இனியவன்' என்று ஒரு சொல்லாய், அநுஸந்திப்பார்க்கு
நிரதிராயபேராக்ஷனாயிருக்குமவன் என்று மூன்று இடத்
துக்கும் பொருளாகவுமாம். 'மாயன்' என்றது. "मम माया
दुरत्या" (மம மாயா துரத்யயா) என்கிறபடியே தன்

யில் ஆழங்காற்படாமல மேன்மைக் கரையிலேயே திற்கும
வாசாலகர்களான சிலர், இப்போது அந்த ஸர்வேஸ்வரன் ஒருவ
ராலும் அறியவொண்ணாத ஆர்ச்சியபூதன் என்று சொல்லுவர்
களாகிலும். மாயன் — ஆர்ச்சியமாயிருப்பவன். மாயாஸப்தம்
ஆர்ச்சியத்தைக் குறிக்கும். அன்றிக்கே. "மாயாம் து ப்ரக்ருதிம
யித்யாத் மாயிதம் து மஹேஸ்வரம்" [ஸ்வே] [மாயை எனப்படுப
வது ப்ரக்ருதி; அம்மாயையை உடையவன ஸர்வேஸ்வரன்.]
"மம மாயா துரத்யயா" [கீதை 7-14] [எனனுடையதான இந்த
ப்ரக்ருதி எவராலும் கடக்கவொண்ணாதது] என்கிறபடியே மாயா
ஸப்தம் ஆர்ச்சியமான ப்ரக்ருதியையும், 'மாயன்' என்னும்
ஸப்தம் அதை உடையவனையும் குறிக்குமாகையால், முதல்
இரண்டு அடிகளுக்கு 'அந்த ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடையதான
ப்ரக்ருதியாலே இவர்களை அநாதிகாலமாகக் கட்டி வைத்திருக்கும
மாயன் என்று ஞானிகள் கூறுவர்; ஆகையாலே இவர்களுக்குக்
காணமுடியாதவனாயிருப்பவன்' என்னும் பொருள் கொள்ளலாம்.
'இனி அவன்' என்று பதும் பிரித்து இப்போது அந்த
ஸர்வேஸ்வரன்' என்று பொருள்கொள்ளாமல், இனியவன்'

யித்யாதி,) நெஞ்சுக்கினியனுமாய்த் தன்னுடைய மஹா பூலிபக்கலிலே வஞ்சிததானாய்க் கொண்டு அனந்தவன் ஹருத்யத்திலே நின்று மறக்கவொட்டான். 83.

னுடையதான ப்ரக்ருதியாலே பூந்தித்து இவர்களுக்குக் காண அரியனாயிருக்குமவன் என்றுமாம். 'பைங்கழலான்' என்று அழகிய திருவடிகளையுடையன் என்றுமாம். 83.

என்று ஒரே சொல்லாகக்கொண்டு, "காண இனியவனாயினும் அநியவொன்னாதவன், அல்லது தம்மை மாயையில் கட்டிவைத் திருப்பவன் என்று கூறுவதேனும்" என்றும் பொருள் கொள்ள லாம். (இனி அவன் காண்பரியனேனும்) அவர்கள் அப்படிக் கூறுவதுபோலே, உண்மையிலேயே அவன் இப்போது காண அரியவனாயிருத்தானேயாகிலும், அன்றிக்கே, இனியவனாயிருத்தும் காண அரியவனாகவே இருத்தானாகிலும், (இனியவன்) எனக்கு ஓப்பற்ற இனிகமைய உடையவனாவேயிருக்கிறான்; காண்பரிய னாக இல்லை என்று கருத்து. "கடியன் கொடியன், நெடியமால் உலகங்கொண்ட அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தனாகிலும் கொடிய என் நெஞ்சம் அவனென்றே விடக்கும் எல்லே" [திருவாய் 5-8-5] என்ற தம்மாழ்வாரைப்போலே அருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே, இங்கும் 'இனி, அவன்' என்று பிரித்துப் பொருள்கொள்ளலாம். 'இனி' எனபதைக் கடைசி அடியிலே சேர்க்கவேண்டும். (கள்ளத் தால் மண்கொண்டு விண்கடந்த பைங்கழலான் அவன்) ஈர்வரன் என்று விளங்காதபடி வஞ்சகையாலே, மாவனிடம் சிறிய உருவை எடுத்துச்சென்று மூவடி மண்கேட்டு, அவ்வளவு பூயியை தீரேற்று வாங்குவதாகப் பெயர்பண்ணி, பெரிய வடி வெடுத்து மண்ணும் விண்ணுமான உலகனைத்தையும் அப ஹரித்துக்கொண்ட பரந்த திருவடிகளை உடையவனான் அவன். 'விண்' என்றது எல்லா உலகங்கட்கும் உபலக்ஷணம். பைங்கழலான்—பரந்த திருவடிகளை உடையவன்; அழகிய திரு வடிகளை உடையவன் என்றுமாம். இச்செயலையே அவன் மாயன் (அறிவரியவன்) என்று கூறுகிறவர்களும் தங்களுடைய வார்தைக்கு ப்ரமாணமாக எடுக்கின்றனர். இப்படி வஞ்சிதது மாவனிடம் மண்கொண்டதுபோலே, அதரதிகாலமாக 'ஓட்டேன்' என்றிருந்த இவரையும் வஞ்சித்து நெஞ்சைக்கொண்ட இச் செயலிலேயே இவரும் ஈடுபட்டு இவனை 'இனியவன்' என்கிறார்.

84. உளனாய நான்மறைவி னுட்பொருளை உள்ளத்
துன்னாகத் தேர்ந்துணர்வரேனும்—உளனாய
வண்டாமரை நெடுங்கண் மாயவனை யாவரே
கண்டா ருகப்பர் கவி.

நால் மறையின்—நான்கு வேதங்களினுடைய. உள்
பொருள்—உள்ளுறையும் பொருளாக. உளனாயவனை—இருக்
கின்ற எம்பெருமானை. உள்ளத்து உளன் ஆக—நெஞ்சிலே
பொருந்தியிருப்பவனாக. தேர்ந்து—அறிந்து. உணர்வர்
எனும்—(சில ஞானிகள்) அறிய ஆசைப்பட்டனரென்றாலும்.
வண தாமரை—அழகிய தாமரைப்பூப்போன்ற. நெடு கண்—
நீண்ட திருக்கண்களையுடைய. மாயவன்—ஆர்ச்சியபூகனாக.
உளனாயவனை—இருக்கின்ற அப்பெருமானை. கண்டார்
யாவரே—முடியக் காணப்பெற்றார் யாவர்? (ஒருவருமில்லை.)
கவி உகப்பர்—தோத்திரக் கவிக்கா உகந்து வாயால
சொல்லிக்கொண்டு நிறம்பெறுவர்களத்தனை.

அவ:— வேதைகஸமதி, க்ய்யனானவனை ஒருவரால்
காணமுடியாது. கண்டாராகச் சொல்லுகிறவர்களும் கவி
களைக் கொண்டாடினாரித்தனையல்லது ஒருவரும் கண்டா
ரில்லை என்கிறார்.

(இனி உள்ளத்தினுள்ளே உளன்) உலகளப்பது முதலான பல
பாடுகளைப்பட்டு என் நெஞ்சத்தை ஈடுபடுத்தி. இப்போது
வேறென்றையும் அறியாமல், என் உள்ளத்தினுள்ளே நிலையாய்
எழுந்தருளியிருக்கிறான். பிடித்துத் தன்னினாலும் போகமாட்டான்
போலிருக்கிறது என்கிறார். (உளன்) இங்கே எழுந்தருளிய
பின்பே ஸத்தை பெற்றிருக்கிறான். இனி, இவனுடைய இந்
நீர்மையை அறியாத எவர் எது சொன்னால் எனக்கென்ன? எனக்கு
இப்பெரும்பேறே போதுமானது எனது கருத்து. 83.

84. அவ:— உமது உள்ளத்தினுள்ளே அவன் வந்துசேர்ந்த
பின்பாவது, நீர் அவனை முடியக் கண்டாரோ? என்ன, அநந்தமான
வேதும் ஒன்றுலேயே அறியத்தக்க பெருமையை உடையவனான
அவனை எவராலும் முடியக் காணமுடியாது; கண்டதாகச்

வ்யா:— (உளனித்யாதி,) கிர்தேயாஷ ப்ரமணஸித,த, னாகையாலே தானுனனாய் வேத,த்தாலே ப்ரதிபாதி,க்கப் பட்டவனை. (உள்ளததித்யாதி,) கர்மயோக,த்தாலே ஜ்ஞாந யோக,ம் கைவந்து. ஜ்ஞாநயோக,த்தாலே காண ஆசைப

உரை:— நுக,ரதி,பே,த,ததாலே நாலு வகைப்பட்ட வேத,த்தில் பூர்வப,ரக,ஸித,த,மான கர்ம,தி,கள்,பே,லன் றிக்கே,உபநிஷ,த,ப,ரக,ஸித,த,மான ரஹஸ்யார்த,த,பூ,கனாய்க கொண்டு உளனுபிநுககிறவனை, கர்மயோக, ஸித,த,மான

சொல்லுகிற எவ்வாறு போன்றவர்களும். ஒருபடி கண்டு களி பாடினார்கள்.தலைமையையொழிய அவனை எவரும் பூர்ணமாகக் கண்டாரில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (நான்மறைநின் உட்பொருள உளனாயவனை) ருக், வஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்னும் நாலு வகைப்பட்ட வேத,த்தின் பூர்வப,ரக,த்தோடு, உத்தரப,ரக,மான உபநிஷத தோடு வாகியற வேதம் அனைத்துக்கும் உட்பொருளாய் விளங்கி, இப்படி குறறமற்ற ப்ரமாணததால வித,தி,க்கையால் தாம உளனுய்ருப்பவனை. உத்தரப,ரக,மேரே அவன் ஸ்வரூப,ம் குணவிபூ,தி,களைச் சொல்லும்; பூர்வப,ரக,ம் அவனுடைய ஸ,ர பூ,தர்களுள் அக்,தி. இதற்குள் முதலான தே,வர்களைச் சொல்லி, அவர்களுக்கு அநகாயாபியான அவனை ஆர,தி,க்கும் கர்மங்களைச் சொல்லும். ஆக, இருப,ரக,ங்களுக்கும் உட்பொருளாயிருப்பவன் அவனேயன்றே. இதனைப்போல வேத,த,ம் ஸர்வைரஹமேவ வேத,த,ய: " [கீதை 15-15] [எல்லா வேத,த,ங்களாலும் நானே அறி யத்தக்கவன்] என்று அவனை உத,கே,ஷித்தான. பூர்வப,ரக,த் தில் கர்ம,தி,களும், உத்தரப,ரக,த்தில் உபாஸநாதி,களும் வெளிப் பொருளாய் விளங்குகின்றன. அவற்றுக்கு விஷயமாயிருப்பவன் இவனேயாகையால் இவனே நான்மறையின் உட்பொருளாய் விளங்குபவன் என்று கருதது. இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிர்வாஹம். அன்றிக்கே, பூர்வப,ரக,ஸித,த,மான கர்ம,தி,கள் வெளிப்பொருள். உபநிஷத ப,ரக,ஸித,த,னான இவன் உட் பொருள் என்றும் கொள்ளலாம். இது அப்பிள்ளை நிர்வாஹம். (உள்ளத்து உள்ளத்தைத் தோறது உணர்வரேனும்) (கர்மயோக,த தாலே ஜ்ஞாநயோக,ம் கைவந்து. அந்த ஜ்ஞாநயோக,த்தாலே)

பட்டாரேயாகிலும். (உளனாயவித்யாதி,) “यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी” (யத்யா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி) என்று ஸ்ஞுதி ப்ரஸித், த, ம, ஈ, ஸ் கண்ணழகையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை ஆர்காணவல்லவர்? (உகப்பர்கவி) பின்னைக் காணும்படி எவ்வுபனையென்னில். அவனுடைய ஸ்தோத்ரத்தை உகக்குமத்தனை. 84.

ஜ்ஞானயோகத்தாலே யத்யாவாக ஆராய்ந்து, ஹ்ருத்யத்திலே ஸர்வஹிதனாகப் பரிச்சேசுதித்து அறிந்தார்களேயாகிலும், “यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी” (யத்யா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி) என்கிறபடியே அழகிய தாமரைப்பூப் போலே நீண்ட திருக்கண்களையுடைய ஆர்ச்சரயபூதனாய்க் கொண்டு உளனானவனை யார்தான் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றார்? கண்டாராகச் சொல்லுகிறவர்களும், இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணுமென்னும் ஆசையாலே கவியை உகந்தார்களித்தனையல்லது உள்ளபடி காணப்பெற்றார்களோ? என்று கருத்து. 84.

தம் நெஞ்சத்திலே உள்ளவனாக அறிந்து, அவனை அளந்து காண ஆசைப்பட்டார்களாகிலும், உணர்வர் — அறிய ஆசைப்படுவர். இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை திர்வாஹம். அப்பிள்ளை திர்வாஹம் இங்கும் வேறுபடுகிறது. தேர்ந்து — கர்மயோகத்தினால் ஏற்படும் ஜ்ஞானயோகத்தால் உள்ளபடி ஆராய்ந்து, உள்ளத்துளனாக உணர்வரேலும்—ஹ்ருத்யத்திலே கிட்டியிருப்பவனாக அளவிட்டு அறிந்தார்களேயாகிலும்—என்றபடி. (வண் தாமரை நெடுங்கண் மாயவன் உளனாயவனை யாவரே கண்டார்) “यथा कप्यासं पुण्डरीकम् एवम् अक्षिणी” [சாந் 1-6-7] [அவனுக்கு ஸூர்யனால் மலர்ந்த தாமரைபோன்ற இருகண்கள் உள.] என்று வேத்யத்தில் ஓதியபடியே அழகிய தாமரைப்பூப்போலே நீண்ட திருக்கண்களை உடைய ஆர்ச்சரயபூதனாய் எழுந்தருளியிருப்பவனை யார்தான் முடியக் கண்டார்? அவளிடமுள்ள எண்ணிறந்த ஆர்ச்சரயங்கள் அனைத்தையும் அறிவது ஒருபுறமிருக்கட்டும். அவன் கண்ணழகு ஒளையாவது அளவிட்டு அறியமுடியுமோ? என்று கருத்து. ‘கண்டேன்’ என்று சிலர் கூறுகின்றார்களோ? எனில்: (உகப்பர் கவி) அவனுடைய பெருமை

85. கவியினர் கைபுனைந்து கண்ணார் கழல்போய்
செவியினர் கேள்விபராய்ச் சேர்ந்தார்—புவியினர்
போற்றியுரைக்கப் பொலியுமே பின்னைக்காய்
ஏற்றியிரை யட்டா னெழில்.

கவியினர் — தோத்திரக் கவினைப் பாடுமவராய்க்
கொண்டு. கை புனைந்து—அஞ்ஜலிபண்ணி. கண்—தமது
கண்கள். ஆ கழல் போய—(அவனது) நிறைவுடைய
திருவடிகளிலே சென்று சேரப்பெற்று. செவியினர் ஆ
கேள்வியர் ஆய்—காதுநிறைந்த கேள்வியறிவையுடைய
ராய்க்கொண்டு. சேர்ந்தார்—வந்து பணிந்தவர்களான.
புவியினர்—பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும். போற்றி உரைக்க—
(ஒன்றுகூடிப்) புகழ்ந்து பாடினாலும். பின்னைக்காய் ஏறு
உயிரை அட்டான் எழு) பொலியுமே—நப்பின்னைப் பிராட்
டிக்காக எருதுகளினுயிரை மாய்த்த பெருமானுடைய அழகு
சிறப்புறச் சொல்லப்பட்டதாகுமோ? (ஆகாது.)

அவ:— (கவியினர்) ஒருத்தராலறியப்போகாதாகில்.
“வாழ்த்துவார் பலராக” என்னும்படியே பூமியிலுள்ளார்

அவ:— நால்வாரிசுவரால் சுறயப்போகாதென்கிறவள
வன்றிக்கே, பூமியிலுள்ளாரடங்கலும் பெருமுனையாகக்
கூட்டித் தந்த முடைய எவ்வகரணங்கடையுங்கொண்டு

யில பலகோடியில் ஒரு பகுதியை ஒருபடியாகக்கண்டு. தம் ஸ்வ
ரூபம் நிறம்பெற இவ்விஷயத்தில் வாகிச கைவகர்யம் செய்தோ
மாகவேணும் என்று பாசித்து. ‘கண்டேன’ என்று கவி பாடி
னார்களேயொழிய அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில்
எதையும் முடியக்கண்டார் எனருமில்லை என்று கருத்து. ‘உட்
பொருளை’ ‘மாயவளை’ என்றவிடங்களில் உள்ள இரண்டாம்
வேற்றுமையுருபுண ‘உளனாய’ எனலும பதங்களோடு சேர்த்துப்
பொருள் கொள்ளப்பட்டன. 84.

85. அவ:— சிலரால் அவனை அறியமுடியாதானாலும், “வாழ்த்து
வார் பலராக” [திருவாய் 5-1-7] என்கிறபடியே லீலாவிபூதியி

ரெல்லாரும் கூடினாலும் அறியவும் ஏத்தவும் போமோ ?
என்னில். ஒண்ணுதென்கிறது.

ஸதேதாத்ரம் பண்ணப்புகாலும் அவர்களுக்கும் எட்ட
வொண்ணாதபடி அவ்வருகுபட்டனரோ அவ்விஷயமிருப்பது
என்கிறார்.

ஹள்ளவர்கள் அனைவரும் ஒரே கூட்டமாகக் கூடித் தத்தமது
ஸாவேந்திரியங்களையும் ஒருமுனைப்படுததித் துதித்தால் இவனை
முடியாத துதித்து விடலாமோ ? எனில்: அப்படித் துதித்தாலும்
அளவுகாண முடியாதபடியானரோ அவ்விஷயத்தினை பெருமை
யிருப்பது என்கிறார்.

யானுமேத்தி ஏழுலகும் முற்றும் ஏத்திப் பின்னையும்
நானும் ஏத்திலும் தன்னை ஏத்த ஏத்த எங்கெய்தும்''
[திருவாய் 4.3.10]

எனற நம்மாழ்வாருடைய பாவம் இப்பாகரத்தில் ஒடுகிறது.
இப்படியிலுள்ளார் பெருப்பாலும் கவிபாடத் தெரியாதவர்களாக
வும், புகழுவானுடைய தூய்மையான அறியாதவர்களாகவும், அவன்
திருமேனியை ஸேவிககாதவர்களாகவும், கேள்விஞானமற்றவர்
களாகவுமே இருக்கின்றனர். அத்தகையவர்கள் கவிபாட வல்ல
வர்களாகவும், தூய்மையான அறிந்தவர்களாகவும், அவன் திரு
மேனியில் ஈடுபடுபவர்களாகவும், கேள்விஞானம் உடையவர்
களாகவுமாகி, அனைவரும் ஹனு சேர்ந்து துதித்தாலும் அவன்
பெருமையில் ஏகதேவத்தை அளவுகாண முடியாது என்கிறார்.

சதுர்முகாயுர் யதி, கோடிவகத்தோ
புவேந்தர: கவாபி விஸுத்த, சேதா: |
ஸ தே கு, ண்நாமயுகதேதேஸம்
வதேந்ந வா தேவவர ப்ரஸீத ||
[வராஹபுராணம் 73-94]

[பல ப்ராஹ்மாக்ஷிண ஆயுளை உடையவனாய், கோடிக்கணக்கான
முகங்களை உடையவனாய், மிகவும் சுத்தமான மனத்தையுடையவனான
ஒரு மனிதன் இருப்பானேயாகில், அவன் உன்னுடைய குணங்
களில் பதினாயிரத்தில் ஒரு பங்கைச் சொல்லுவானோ மாட்டானோ
அறியோம். தேவர்களில் சிறந்தவனே! அருள புரியவேண்டும்.]
என்று வராஹபுராணத்திலும் இதே ரீதியில் பேசப்பட்டதன்றோ.

வ்யா:— (கவியினூர்கைபுனைந்து) ஸ்தோத்தரத்தாலே அபிமானஞ்நயராய்த் தொழுது. (கண்ணூர்கழல்போய்) கண் விலக்ஷணமான திருவடிகளை அடைந்து. (செவியினூரித்யாதி) செவிறிறைந்த கேள்வியையுடையராய்ச் சேர்ந்தாரான பூமியி

உரை:— நப்பின்னைப் பிராட்டிககுப் பரதந்தரனாய்க் கொண்டு தத்ஸம்ஸ்லேஷ ப்ரதிபுந்தகமான ரிஷபங்க ளுடைய ப்ராணைகளை முடித்துப் பொகட்டவனுடைய மணக்கேகாலமும். ஏறுதழுவின ஒருசெயலும். வாயாலே சொன்ன கவியோடே கூடிக்கொண்டு. கையாலே அஞ்ஜலி யைப் பண்ணி, கண்களானவை அழகு நிறைந்திருந்துள்ள திருவடிகளிலே சென்று கிட்டி. செவியில் நிறையும்படி யான அவன் கல்யாண குணங்களில் கேள்வியை உடைய

வ்யா:— (கவியினூர்) “ கழிய மிக நல்ல வானகவி ” [திருவாய் 3-9-8] என்று சொல்லப்பட்ட மிகமிகச் சிறந்த கவிதைகளை வாயாலே சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்கள். இத்தகைய சிறப்பு தேவதாகடாஷ்டம்பெற்ற சிலர்க்கே அமையும். இப்படிப்பட்டவர் கள் பலர் கூடித் துதித்தாலும் அளவிடமுடியாது என்று பல மைக்குக் கருத்து. வாகிகமான அடிமை செய்பவர்களிலும் பலர்க் குக் காயிகமான அடிமை செய்வதில் ருசி இராது; அப்படியில் லாமல், காயிகமான அடிமையும் புரிதிருர்கள் என்கிறது மேலே — (கை தொழுது) தங்கள் அபிமானம் ஒழிநகமை தேற்றக கையாலே அஞ்ஜலியைப் பண்ணி; இது காயிகமான எல்லா அடிமைகளையும் காட்டுகிறது. அபிமானம் ஒழியப்பெற்றவர்கள் பாடும் கவிதையே சிறப்புறுமாகையாலே, அபிமானம் ஒழிந்து அடிமை செய்பவர்கள் எனக் குறிக்கிறார். அடிமை செய்வதே று மரத்திரமல்லாமல், வடிவழகில் ஈடுபாடும் இருந்தாலதான கவிதை சிறப்பும்; அதுவும் உண்டு என்கிறது மேலே.— (கண்ணூர் கழல் போய்) கண்களானவை அழகு நிறைந்த திருவடிகளைச் சென்று அடைந்து. வடிவழகில் ஈடுபாடு இருந்தாலும், கேள்வி ஞானம் இல்லாவிடில் கவிதை சிறப்புறுது; அதுவும் நிறைய உண்டு என்கிறார் மேலே.— (செவியினூர் கேள்வியராய்) செவியில் நிறைந்து நிற்கும் அவனுடைய குணசேஷத்தங்கள் பற்றிய கேள்வி ஞானத்தையும் உடையவராய். இப்படிச் சிறப்புற்றவர்கள் மூ-தி 33

லுள்ளாரெல்லாம். (போற்றியுரைக்கப் பொலியுமே) எல்லாருங்கூடப்போற்றியுரையாநின்றால். அங்குத்தைக்கு ஏற்புனும் அதிசயத்தைப்பண்ணப்போமோ? (பிள்ளைக்காயித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டி கலவிக்குப் ப்ரதிபுந்த, கமான வ்ருஷபங்களை அடர்த்த ஒரு செயலையும் வடிவழகையும் முடியாத சொல்லப்போமோ? 116.

ராய்க்கொண்டு கிட்டினாரான பூமியிலுள்ளாரெல்லாம் மங்குளவாசகமான ஸப்தங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணி அவர்கள் புசுழப் புகழ் மேன்மேலென எய்துமா, மாமித்தனை போக்கிச் சிறிது வரையிட்டுக் காட்டுமா? இவர்கள் சொன்னார்களென்று அங்குத்தைக்கு முன்பு சொன்னதொரு நன்மையுண்டாடுமா? என்றுமாம். 117.

ஒரே விஷயத்தில் கவிபாடச் சேருவது கடினம்; அதற்குத் தேர்ந்தமையைக் காட்டுகிறார் மேலே.— (சேர்ந்தார்) இவர்கள் அனைவரும் புகழ்வது விஷயத்தைக் கவிபாடவேன்றே கூடியிருக்கிறார்கள். ஓர் ஊரில் உள்ள கவிஞர்களோ, ஒரு நாட்டில் உள்ளவர்களோ இப்படிச் சேருவதே மிக அரிது; அப்படி மலையாளம் பூமியிலுள்ளார் அனைவருமே இப்படிச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்கிறார் மேலே.— (புனியினார்) பூமியிலுள்ள எல்லாக் கவிஞர்களும். பூமியிலுள்ள எல்லாச் சேதனர்களும் இத்தகைய பெருமைபெற்று புகழ்வது விஷயத்தைத் துதிக்கவேன்றே கூடியவராய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (போற்றி உரைக்க) இப்படி அனைவரும்கூடி ஸவாஸுபுவததோடு நின்றுவிடாமல், மகிழ்வு வாசகமான ஸப்தங்களைக்கொண்டு துதித்துப் புசுழப்புகு இப்படிச் சேராதெல்லாம் சேர்ந்து எல்லாரும் காலமுள்ளதனை யும் புசுழந்தாலும். (பொலியுமே) இவ்வளவு சிறப்புற்ற இத்தனை பேர்கள் புகழ்ந்தார்கள் என்னும் காரணத்தால். அவ்விஷயத்துக்கு முன்பு இல்லாததொரு சிறப்பைத் கூறியதாக ஆகுமே ” ஆகாது; உள்ள சிறப்பில் பல கோடியில் ஒரு கூற்றைக் கூறியதாகவும் ஆகாது என்று கருத்து; ‘பொலியுமே’ என்றது எந்த மறை ஏகாரம். அன்றிக்கே, தேற்றத்தைச் சொல்லும் ஏகாரமாகக் கொண்டு. இத்தனை சிறப்புற்ற இத்தனைபேர் கூடிப் புசுழந்தாலும் அவ்வளவு புகழ் சிறப்பு மேலேமேலே பெருகுமென்றுச் சிறப்பம்

86. எழில்கொண்ட மின்னுக் கொடியெடுத்து வேகத்
தொழில்கொண்டு தான்முழங்கித் தோன்றும்—எழில்
நீர்மேக மன்ன நெடுமால் நிறம்போல [கொண்ட
கார்வானம் காட்டும் கலந்து.

எழில் கொண்ட மின் கொடி எடுத்து—அழகிய மின்னலைக்
கொடியாக ஏந்தி. வேகம் தொழில் கொண்டு—வேகமாகத்
திரிதலாகிற வியாபாரத்தை உடையதாய். முழங்கி தோன்
றும்—கர்ஜிததுகொண்டு காட்சிதரும். கார் வானம்—
கார்காலத்து ஆகாசமானது. எழில் கொண்ட—அழகை
உடைய. நீர்மேகம் அன்ன—காளமேகம் போன்ற. நெடு
மால் நிறம் போல கலந்து காட்டும்—எம்பெருமானுடைய
திருநிறத்தைப் பொருந்தக் காட்டும்.

அவ:— (எழில்) ஸ்வரூபரூபங்கள் பரிச்சேத்தி₃க்கப்போ
காது; உபமானத்திலே சிறிதுசொல்லலாமித்தனையெனகிறது.

அவ— அவனுடைய அழகை ஒருவராலும் அளவிட்டுக்
காணவொண்ணாதாகிலும் அதைவிட்டு ஆறியிருக்க
மாட்டாதே. கண்டு அநுபூதிக்கவேணுமென்று ஆசைப்

அளவிட்டுக் காட்டியதாக ஆகாது என்பதாகவும் கொள்ளலாம்.
உ₃க₃வத்₃விஷயத்தின ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி சேஷத்தங்கள்
அனைத்தையும் இப்படி அளவிடமுடியாவிடிலும். அவற்றில் ஏக
தேயுத்தையாவது அளவிடமுடியுமோ? எனில், அதுவும் இய
லாது எனகிறார் கடைசியில்.— (பின்னைக்காய் ஏற்றுழிர அட்
டான எழில்) நப்பினைப் பிராட்டியின் கடைக்கண்ணோக்குக்கு
வசப்பட்டவனாய். அவளை அனைப்பதற்குத் தடையாயிருந்த
ஏழு எருதுகளின் பிராணன்களையும் ஒன்றாக முடித்தவனுடைய
அவ்வொரு செயலையும். அவனும் அவளுமாகக்கூடி நின்ற அம
ரணக்கோலம் ஒன்றையும் அளவிட்டு அறியவோ சொல்லவோ
முடியாது—என்று கருத்து. 85.

86. அவ:— ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி சேஷத்தங்களில் ஏக
தேயுத்தையும் அளவிட முடியாதாயினும். அவற்றைவிட்டு ஆறி
யருகமட்டாமல். கண்டு அநுபூதிக்கவேணும் என்று ஆசைப்

வயா:— (எழிலித்யாதி) எழிலையுடைத்தான மின்னைக் கொடியாக எடுத்து. (வேகத்தொழிலித்யாதி) வேகத்தை

படுமவர்களுக்கு மேகங்கள் தானே அவன் வடிவைக் காட்டுமென்கிறார்.

உரை:— அழகையுடைத்தாய்க்கொண்டு. மின்னை த், வஜமாக த்,ரித்து. வேகமாகிற வ்யாபாரத்தை உடைத்தாய்க் கொண்டு. தான் மிகவுப் கேட்குவித்துக்கொண்டு தோற்று

படுமவர்களுக்கு. அவன் வடிவழகுக்கு ஒரு புடை உபமானமான மேகங்கள் அவன் வடிவழகைக் காட்டும் என்கிறார். “ நீலதோயது மத்யஸதா வித்யுல்லேகேவ பூஸ்வரா ” [நாராயணஸூக்தம்] [நீலமேகம் உட்கொண்ட மின்னற்கொடிபோல் ஓளிரிவீசுவது (எம் பெருமானின் திருமேனி)] என்று வேத்யபுருஷனும். “ நீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப் பெருமான் ” [திருவிருத்தம் 29] என்று வேதம் தமிழ்செய்த மாறனும் எம்பெருமானுடைய திருமேனிக்கு. மின்ன லுடன் கூடிய மேகத்தையே உபமானமாகக் காட்டினாரெனவே.

வயா:— (எழில் கொண்ட மின்னுக் கொடியெடுத்து) எழில் அனைத்தையும் தன்னுட்கொண்ட மின்னற்கொடியைத் தன்னுள் த்,ரித்து. “ வித்யுல்லேகா ” என்ற உபநிஷதப்பேராகும் ‘ மின்னுக்கொடி ’ என்று தமிழ்ப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அன்றிக்கே, எழில்கொண்ட மின்னை கொடியாக (த்,வஜமாக), த்,ரித்து என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மேகமாகிற தேருக்கு மின்னல் த்,வஜமாகிறது என்று கருத்து. ‘ எழில் கொண்ட ’ என்றது மேலே கார்வானத்துக்கு விசேஷணமாகவுமாம். ‘ எழில் கொண்டு ’ என்றும் பாடமுள்ளதாக அப்பிள்ளை காட்டினார். அப்போது, ‘ எழில் கொண்டு தோன்றும் கார்வானம் ’ என்று அத்வயித்துக் கொள்ளவேணும். இப்படியே, ‘ மின்னுக் கொடியெடுத்து ’ ‘ வேகத் தொழில்கொண்டு ’ ‘ தான் முழங்கி ’ என்னும் ஒவ்வொரு தொடரையும். தோன்றும் கார்வானம் ’ என்னும் பதங்களேரடு கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேணும். (வேகத் தொழில்கொண்டு) ‘ உலகன்ப்பான மாகங்கள் எல்லாம் திரிந்து ’ [திருவிருத்தம் 32] என்கிறபடியே, உலகங்களை உய்விப்பதற்காக மிகவிரைவாகத் தரிசையாகிற தொழிலை உடையதாய்க்கொண்டு. அதிவேகமாக மறை பொழிகையாகிற தொழிலைக்கொண்டு என்றும் பொருள்

யுடைத்தான தொழிலைக்கொண்டு. தானே முழங்கித் தோன்ற
நின்ற கார்வானம். (எழிலித்யாதி) ஆக₃ளமாக நீரைப்
பாசம் பண்ணின காளமேகம்போலே இருந்துள்ள ஸர்வேஸ்

கிற க ர் கால த்தில் மேக₃மானது—கண்மாறவைக்க
வொண்ணாத அழகையுடைத்தாய் கழுத்தே கட்டளையாக
நீரைப்பருகின காளமேகம்போலேயிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்
வரணுடைய நிறம்போலே சேர்ந்து ப்ரகாசியாநிற்கும்.
“ எழில்கொண்ட மின்னுக்கொடியெடுத்து ” என்று பாட₃

கொள்ளலாம். (தான் முழங்கித் தோன்றும்) தானே கேட்க₃ஷித்துக்
கொண்டு தோன்றுகிற. (கார்வானம்) மழைக்காலத்து மேக₃
மானது. ‘வானம்’ என்னும் ஆகாசத்தைக் குறிக்கும் சொல்
இடவாகுபெயராய், அவ்வாகாசத்திலுள்ள மேகத்தைக் குறிக்கிறது.
(எழில் கொண்ட—நீர்மேகம் அன்ன—நெடுமால்) (எழில்கொண்ட
நெடுமால்) வைத்த கள்ளனை வாங்கமுடியாத வடிவழகை உடைய
நெடுமால். எழில் கொண்ட நெடுமாலுக்கு எழில் கொண்ட கார்
வானத்தையே ஒப்புச்சொல்லமுடியும் என்று கருத்து. இப்படி
எழில் ஒளறில் மாத்திரமல்லாமல், முன் மேகத்திற்குச் சொன்ன
எல்லாப் பெருமைகளையும் உடைய நெடுமாலுக்கு அம்மேகத்
தையே ஒப்பாகச் சொல்லமுடியும் எனகிறா.—(நீர்மேகம் அன்ன
நெடுமால்) “ ஆழியுட்புக்கு முகந்து கொடு ” [திருப்பாவை 4] ன்ள
கிறபடியே கடல்தீரைக் கழுத்துவரையில் (அதாவது பரிபூர்ண
மாக) பருகியிருக்கும் காளமேகம்போலே உள்ள நெடுமால்.
கார்வானம் கறுத்திருப்பதுபோலே, இவனும் கருநிறமுடையவனு
யிருக்கிறான்; அதில் மின்னற்கொடியிருப்பதுபோலே, இவனிடத்
திலும் மின்னற்கொடிபோன்ற பெரியபிராட்டியாரும். ‘ ஆழிபோல்
மின்னி ’ [திருப்பாவை 4] எனப்படும் ஸுதூர்ஸனும்வரணும்,
மின்னல்போல் ஒளிரீகம் பல பல ஆயுதங்களும், ஆபரணங்களும்
உள்ளன. அது உலகை உய்விப்பதற்காக வேகத்தொழில்
கொண்டு எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதுபோலே, இவனும் கஜேந்திராழ்
வானைப் போன்ற அடியார்களைக் காக்க அதிவேகமாக உலகெங்
கும் தரிந்து கொண்டிருப்பான். அது உலகம் வாழ அதிவேக₃
மாக மழை பொழிவதுபோலே இவனும், “ சார்ங்கமுதைத்த சர
மழைபோல் வாழ உலகினில் பெய்திடாய் ” [திருப்பாவை 4] என்ன
லாபபடி உலகம் வாழத் தீயவர்கள்மேல் சரமழையையும், நல்லோர்

வரனுடைய நிறம்போலே. (காரித்யாதி) கார்காலத்திலே
மேகமானது கலந்து காட்டும். 86.

87. கலந்து மணியிமைக்கும் கண்ணு நின்மேனி
மலர்ந்து மரதகமே காட்டும்—நலந்திகழும்
கொந்தின்வாய் வண்டறையும் தன்னுழாய்க் கோமானை
அந்திலான் காட்டு மது.

கண்ணு—கண்ணபிரானே! மணி கலந்து—ஸ்ரீகௌஸ்தப,
மணியோடுகூடி. இமைக்கும்—விளங்காநின்ற நின்மேனி—
உன் திருமேனியை. மரதகம்—மரதகரத்னமானது.
மலர்ந்து—ஒளிப்பரப்பையுடைத்தாய்க்கொண்டு. காட்டும்—
காட்டுகின்றது. நலம் திகழும்—அழகாக விளங்குகின்ற.
கொந்தின் வாய்—கொத்துக்களிலே. வண்டு அறையும்—

மானபோது, அழகையுடைத்தாயிருக்கிற கார்வானமென்று
மேகத்துக்கு விசேஷணமாகக் கடவது. 83.

கன்மேல் கருணை மழையையும் பொழிந்துகொண்டிருப்பான்.
அது தான் வருவதற்கு அறிகுறியாக இடிமுழக்கத்தோடு தோன்று
வது போலே, இவனும். 'வலம் புரிபேரல் நின்றதிர்ந்து' [திருப்
பாவை 4] என்னலாம்படி அடியார்கள் தான் வருவதை அறிய
லாம்படி பாஞ்சசன்னியத்தை முழங்கிக்கொண்டு தோன்றுவான்.
அது கைம்மாறு கருதாது வரைவாது பொழியும் நீர்மேகமாயிருப்
பதுபோலே, இவனும் நிர்ஹேதுமாக உயிர்களாகிற பயிர்
களுக்குத் தன் கருணைநீரை தேவதாநப வளிஷ்டசுண்டசூளாதி
விபூக்யமறப் பொழிவான். இத்தனை வகைகளாலே நீர்மேகம்
இவனுக்கு முற்றுவமையாயிருக்கையாலே 'நீர்மேகமன்ன நெடு
மால்' என்கிறார். (நெடுமால் நிறம்போலக் கார்வானம் கலந்து
காட்டும்) அந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிறத்தைப்போல, முதல்
இரண்டு அடிகளில் கூறப்பட்ட பெருமைகளை உடைய கார்வானம்,
பெருத்தமாக ப்ரகாஸியாநிற்கும். ஆகையால், சென்ற பாகரத்
தில் கூறியபடி அவனுடைய அழகை எவராலும் அளவிட்டுக்
காணவொண்ணாதாகிலும், அதைக் காணாமல் தூரிக்கமாட்டாத
நாமமைப் போன்றவர்களுக்கு மேகங்கள் அவன் வடிவழகைக்
காட்டும் என்றாராயிற்று. 86.

வண்டுகள் ரீங்காடம் செய்யப்பெற்ற. தண் துழாய்—திருத் துழாய் மாலையணிந்த. கோமானை—ஸர்வேஸ்வரனாகிய உள திருமேனியை. அந்தி வான் அது காட்டும்—மாலேநேரத்து ஆகாயமானது காட்டுகின்றது.

அவ:—(கலந்து) பின்னையும் உபமானத்திலே பாரிக்கிறார்.

வ்யா:— (கலர் த்யாதி) ஸ்ரீகௌஸ்துபுத்தோடே கலந்து ப்ரகாஸியா நின்ற உன்னுடைய திருமேனியை— ப்ரகாஸியா நின்ற ஸ்ரமஹரமான மரதகமே காட்டாநின்றது.

அவ:— அவனுடைய ஸ்வதஸ்ஸித்யுதமான அழகைப் பின்னையும் உபமானத்திலே பாரிக்கிறார்.

உரை— ஆஸ்ரிதஸுலபுனாவனே! ஸ்ரீ கௌஸ்து புத்தோடே கலந்து ப்ரகாஸியாநின்ற உன்னுடைய திருமேனியை—ஸ்ரமஹரமான மரதகரத்னமானது விஸ்த்ருதமான ப்ரபையை உடைததாய்க்கொண்டு. ஸ்பஷ்டமாக ப்ரகாஸிப்பியாநின்றது. அழகு விளங்காநின்றதுள்ள கொத்துக்

87. அவ:— திப்படி ஓர் உபமானத்தாலே கண்டு திருப்தி பெறக்கூடியவரல்லாமையாலே. அவனுடைய இயற்கையழகை மேலும் இரண்டு உபமானங்களாலே கண்டு அதுபூவக்க மநோரதிக்கிறார்.

வ்யா:— (கண்ணா!) ஓர் இடைச்சிக்கும் கட்டவும் அடிக்கவும் ஆம்படி க்ருஷ்ணாவதாரம் எடுத்து ஸுலபுனாவனே! நீயே காட்டக் கண்ட அடியார் கண்ணுக்கு விஷயமாகிவருவனே! என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அளவிட்டுக் காணவொண்ணாத உன்னைக் கண்ணால் கண்டவர்களும் பலர் உளர் என்று கருத்து. (மணி கலந்து இமைக்கும் நின் மேனி) ஸ்ரீ கௌஸ்துபுமணி கலந்து ஒளிவிடா நின்ற உன்னுடைய திருமேனியை. (மரதகமே மலர்ந்து காட்டும்) கண்டார களைப்பை ஆற்றும் மரதகரத்னமானது பரவி வீசும் ஒளியை உடையதாய்க்கொண்டு தெளிவாகக் காட்டாநின்றது ஏற்கனவே மணிவண்ணையிருக்கும் உன் திருமேனியில், ஸ்ரீகௌஸ்துபுமணியும் சேர்ந்து ஒளிவீசுவதால், மரதக

(நலந்திகழுமித்யாதி) அழகு திகழாநின்ற கொத்திலே
வண்டறையாநின்ற திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை
ஸந்த்யாராகுத்தாலே சிவந்தமேகம் காட்டாநின்றது. 87.

88. அதுன் நிதுதீதென் றையப்படாதே
மதுநின்ற தண்டுழாய் மார்வன்—பொதுநின்ற
பொன்னங் கழலே தொழுவின் முழுவினைகள்
முன்னங் கழலும் முடிந்த.

களிலே பூழ்ந்து, மதுபானம் பண்ணின வண்டுகள்
ஸப்தியாநின்றள்ள குளிர்ந்த திருத்துழாயையுடைய,
ஸர்வேஸ்வரனான உன்னை ஸந்த்யாராகுத்தையுடைத்தான
அந்த ஆகாஸமானது ப்ரகாஸிப்பியாநின்றது : திருத்
துழாயின் பசுமையும், திவ்யாவயவங்களிற் சிவப்பும்
கூடிய திருமேனியை அந்திவான் காட்டுமென்றபடி. அது
பேரல் காட்டுமென்னவுமாம். 87.

மணியே அதற்குப் பொருத்தமான உபமானமாகிறது என்று கருத்து.
(நலம் திகழும் கொந்தினவாய் வண்டறையும் தண்டுழாய்க்
கோமானை) அழகு விளங்கும் கொத்துக்களிலே படிந்து, தேனைப்
பருகிய வண்டுகள் ஒலிசெய்யும் குளிர்ந்த திருத்துழாயை உடைய
ஸர்வேஸ்வரனான உன்னை. (அந்தி வான் அது தாட்டும்) மாரி
வேளையில் அத்திலெய்யிலாலே சிவந்திருக்கும் ஆகாயம் அல்லது
மேகம் காட்டுகிறது. திருத்துழாயின் பசுமையும், வண்டுகளின்
கருமையும், கண் கை கால் முதலான அவயவங்களின் சிவப்பும்
கூடிய திருமேனியை அத்திறங்களைல்லாம் கூடிய அந்திவான்
காட்டும் என்றபடி. 'வான்' என்றது ஆகாயத்தையோ, மேகத்
தையோ, குறிக்கும். 'நெடுமால் திறம்போலக் கார்வாளம் காட்டும்'
என்ற சொற்ற பரகரத்திற்போலே. இங்கும் 'போல' என்பதைக்
கூட்டிக்கொண்டு, அதுபோல் காட்டும்' என்றும் பொருள்கொள்ள
லாம். ஆக, அளவிட்டுக் காணவொண்ணாத இவனைச் சில உப
மானங்களாலே கண்டு துறிக்கலாம் என்றாயிற்று. 87.

அது நன்று இது தீது என்று ஐயம்படாதே — 'அது நல்லதோ? இது கெட்டதோ?' என்று ஸந்தேஹப்பட்டுக் கொண்டிராமல், மது நின்ற தண்துழாய் மார்வன் — தேன் நிறைந்த குளிர்ந்த துழாய்மையைத் திருமார்பிலணிந்த பெருமானுடைய, பொதுநின்ற — (திருவடியடைவதில்) அனைவர்க்கும் பொதுவான, பொன் அம் கழலே—விரும்பத் தக்க அழகிய திருவடிகளையே, தொழுமின்—தொழுங்கோள் (அப்படித்தொழுதால்) முன்னம் — முன்னதாகவே, முழு வினைகள் — எல்லாப்பாபங்களும், முடிந்து — உருமாய்ந்து, கழலும்—விட்டு நீங்கும்.

அவ:— (அதுநன்று) அது நன்று, இது தீதென்று ஸம்ஸயியாதே ஸர்வேஸ்வரனே ஆஸ்ரயியுங்கோள்; உங்களுடைய ப்ரதிபந்தகங்கள் வேறொருவ்யக்திக்காகாதபடி போமென்கிறார்.

வ்யா:—(அது நன்றித்யாதி) புகுவத் ப்ராவண்யம் நன்று, விஷயப்ராவண்யம் பெல்லாதென்று ஸம்ஸயப்படாதே. (மது

அவ:—இதர விஷயங்களில் உள்மானம் புறமானங்களை ஆராய்ந்து ஸம்ஸயியாதே. ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள். உங்கள் ஸமஸ்தது:க்களுக்கும் போமென்கிறார்.

உரை:—ஸாஸ்த்ரஸித், துமான புகுவத், விஷயம் நல்லது. ப்ரத்யக்ஷஸித், துமான இதர விஷயங்கள் சாலபபொல்லாது, என்னுமில்வர்த்தத்தில் ஸம்ஸயப்படாதே. ஐஸ்வர்ய

88. அவ:— புகுவத், விஷயத்தில் தம்முடைய ஈடுபாட்டைப் பேசினார்; ஸம்ஸாரிகள் இதரவிஷயங்களிலே மண்டி ஸம்ஸயத் தோடே வாழ்ந்துவருவதைக்கண்டு, 'கெடுவீர்! இப்படி ஸம்ஸயத் தாலே அழிந்து போகாமல், அனைவரும் ஆஸ்ரயிக்கத்தக்க புகுவத், விஷயத்தை உறுதியோடு பற்றி உங்கள் துன்பங்களைப்போக்கிக் கொள்ளப் பாருங்கள்'—என்கிறார்.

நினைந்துவந்தபாதி) ஸமயபிக்கவெண்ணுதபடி ‘ஆதி, ராஜ்ய
ஸங்கமமான திருத்துழாயையுடையவனுடைய’ திருவடிகளை

ப்ரக்ரஸகமாய் தேன்நிறைந்திருக்கிற குளிர்த் திருத்துழா
யாலே அலங்கருதமான ‘திருமார்வையுடையவனுடைய,
ஸர்வாரித ஸாதாரணமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அழகியதர
யிருந்துள்ள திருவடியை ஆஸ்ரயியுங்கோள். ஆஸ்ரயண

வ்யா:—(‘அது தன்று இது தீது என்று ஐயப்படாதே)
இந்தூரியங்களுக்குப்புலப்படாததாய், ஸாஸ்தரங்களாலேயே அறியப்
படுவதாகையாலே ‘அது’ எனப்படும் புகுவத்யவிஷயம் ‘நல்லது;
இந்தூரியங்களுக்குப்புலப்படுகையாலே ‘இது’ எனத்தக்க இதர
விஷயம் யிகவும் தீயது என்று ஸம்ஸயப்பட்டாமல்; ‘புகுவத்யவிஷயம்
நல்லது, இதரவிஷயம் பொல்லாதது’ என்னும் அறிவே நிர்ணய
ரூபமானதாயிருந்தால் உத்யதேய்யமாக்கிறது; அதுவே ஸமஸயாத்
மகமான அறிவாகில், ‘ஸம்ஸயாத்மா விநியதி’ [கீதை 4-40] [ஐயப்
படுமநெஞ்சை உடையவன அழிகிறான்] என்கிற ரீதியிலே ஸிநாஸ
தேஹதுவாய் த்யாஜ்யமாகிறதானோ, அன்றிக் தே, ‘அது’ என்று
ஏற்கனவே அநுபூதிக்கப்பட்ட இதரவிஷயத்தையும், ‘இது’ என்று
இப்போது அநுபூதிக்கப்படுகிற இதரவிஷயத்தையும் ‘சொல்லு
வதாகக்கொண்டு, இப்படி இதரவிஷயங்களின் ‘உள்ளளவு,
வேளியளவுகளை ஆராய்ந்து அவற்றில் ‘தாரதம்யங்களைப்பார்த்து
ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுக்குத்தான், ஒன்றிலும் ‘நிலைநில்லாமல் ஸம்
ஸயாத்மாக்களாய்த் திரியாமல்’ என்றும் பொருள கொள்ளலாம்,
இதரவிஷயங்கள் இயல்வாகவே தீயவையாகையால், அவற்றை
அநுபூதிக்கும்போது விவேகிகளுக்கு இதுதீது’ என்று தோன்றும்;
அநுபூதிக்கப்பட்ட விஷயங்களும், அநுபூதிக்கவிருக்கும் விஷயங்
களும், இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை’ என்னும் நியாயத்தாலே
‘அது நன்று’ எனத்தோன்றும். இப்படி என்றும் நிலைநில்லாமை
ஏற்படும என்று கருத்து. ‘‘அதுகன்று இதுதீது என்று ஐயப்படாமல்
உறுதியாக நல்லவிஷயம் என்று பற்றலாவது எதை?’’ என்ன,—
(மது நின்ற தண்டுழாய மார்பன்) ‘இவனே ஸர்வேஸ்வரன்’
என்று காட்டித்தருவதாய், தேன் நிறைந்திருப்பதாய், குளிர்த்
தீருப்பதான திருத்துழாயாலே அலங்கரிக்கப்பெற்ற திருமார்வை
யுடையவனுடைய, (பொது நின்ற பொன்னங்கழலே)

ஆஸ்ரயியுங்கோள். (முழுன்னையித்யாதி) நீங்கள் பண்ணின பாபம் வ்யக்த்யந்தரத்துக்கு ஆகாதபடி நசிக்கும். 88.

விநேராதிகளான ஸமஸ்தபாபங்களும் வ்யக்த்யந்தரங்களில் கார்யகரமாக மாட்டாதபடி நசித்து, தொழுவதாகவொருப் பட்டவளவிலே விட்டு, நீங்கும். 'அது நன்று இது தீது என்று ஐயப்படாதே' என்று அநுபூதமான விஷயம் நல்லது, இப்போது அநுபூவிக்கிற விஷயம் பெரல்லாது என்று இதரவிஷயங்களில் உள்மானம் புறமானங்களைப் பார்க்கு ஸம்ஸ்யியாதே எனையுமாம். 88.

"தேவநாம் தூநவநாம் ச. ஸாமந்யமதி, சுத்யதம் |

ஸர்வதூ சரணத், வந்த்யம் வ்ரஜாயிஸ்ரணம் தவ ||" [ஜநநே] [தேவர்களுக்கும், அஸுர்களுக்கும், (ஆஸ்ரயிக்கும், விஷயத்தில்), எப்போதும் பொதுவான தெய்வமாயிருக்கும் உன் திருவடியினை உபாயமாக அடைகிறேன்.] என்றும், "ஸமோந்ஹம் ஸர்வபூதேஷு" [உதா. 19], [எல்லா ஜீவராசிகட்கும் (ஆஸ்ரயிக்கும் விஷயத்தில்), நான் ஸமமாயிருப்பவன்] என்றும் கூறுகிறபடியே, இன்னார் இனியார் என்கலும் வாகியிலலாமல் அனைவராலும், ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கதாய், பொன்பேரலே அனைவராலும் ஆசைப்படத்தக்கதாய், அழகியதான், திருவடியையே, ஐயப்படாமல், உறுதியாகப்பற்றத்தக்க விஷயம் இதைக்காட்டிலும் வேறு எது உள்ளது? என்று கருத்து, (கழலே தொழுக) அத்திருவடியையே வேறு எதிலும் தெஞ்செலுத்தாமல் ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும், தூராகமாகவும், பேரஷகமாகவும், பேரக்யமாகவும் நினைத்துத் தொழுங்கள். இப்படிப் பற்றினால் வரக்கூடிய பேறு யாதெனில்: (முழுவினைகள் முன்னம் முடிந்து கழலும்) முற்கூறிய ஸபஸயத்திற்குக்காரணமாய், உங்களை, இதுநாள் வரையில் இவ்விஷயத்தை ஆஸ்ரயிக்கவொட்டாமல் தடுத்து வந்த ஸசலபாபங்களும், உங்களை விட்டபின்பு வேறு யாரிடமும் கூடத் தம் விரயத்தைக்காட்ட முடியாதபடி அடியோடு அழிந்து, ஆஸ்ரயிக்கத் தொடங்கிய அக்கணத்திலேயே உங்களை, விட்டு நீங்கும். இப்படி விலகாண மிசன் புருஷார்த்தமான பூவத்விஷயத்தைப்பற்றி உஜ்ஜீவிக்கப்பாருங்கள்—என்று ஸம்ஸாரிகளின் அநாத் ததக் கண்டு பரோபதேஸம் செய், தருளினாராயிற்று. 88.

89. முடிந்தபொழுதில் குறவாணர் ஏனம்

படிந்துமுசால் பைந்தினைகள்வித்த—தடிந்தெழுந்த
வேயங்கழைபோய் விண்ணிறக்கும் வேங்கடமே மேலொரு
தீங்குழல்வாய் வைத்தான் சிலம்பு. [நாள்

முடிந்த பொழுதில் குறவாணர்—மரணமடையும் நிலைமையிலுள்ள கிழவர்களான குறவர் தலைவர்கள். ஏனம் படிந்து உழு சால்—காட்டுப்பன்றிகள் (தங்கள் செருக்காலே மூங்கில்கள் வேர்பறிந்து விழும்படி) ஊன்றி உழுத நிலங்களிலே. பை தினைகள் வித்த—புதிய தினைவிதைகளை விதைக்க, தடிந்து—வெட்டிப்போட்ட பின்பும். எழுந்த—(நிலவளத்தினால்) ஒங்கிவளர்ந்த வேயங்கழை—மூங்கில் தடிகளானவை. போய்—வளர்ந்து சென்று. விண் திறக்கும்—ஆகாசத்தை அளவப்பெற்ற. வேங்கடம்—திருவேங்கடம். மேல் ஒரு நாள்—முன்பொருநாள். தீம் குழல்—இனிய புல்லாங்குழலை. வாய் வைத்தான்—திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதின கண்ண பிரானுடைய. சிலம்பு—திருமலையாம்.

அவ:— (முடிந்த) திருமலையில் குறவரோடு திருவேங்கட முடையானோடு வாசியற எல்லாம் உத, தேய்யமாயிருக்கிறபடி.

வ்யா:— (முடிந்தவித்யாதி) சரமாவஸ்தவையிலே வர்த்திக்கிற குறவர்க்கு நிர்வாஹகர். (ஏனமித்யாதி) தங்களுக்கு

அவ:— இப்படி ஸமாச்சரயணீயனானவனைக்கண்டு அநுபூவிக்கலாவது திருமலையிலே கிடரென்கிறார்.

உரை:— அப்போது முடிந்தார்கள். இப்போது முடிந்தார்கள் என்னும்படி சரமதூரபன்னரான குறவருத, தூர்

89. அவ:— 'ப்ரத்யக்ஷம்' என்பதே கொண்டு தீதான இதர விஷயங்களிலே மண்ணீர்களாகில், தன்னுன அந்த பூகூவத், விஷயத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு திருமலையிலே அநுபூவிக்கலாம் வாரீர் என்கிறார்.

புலமின்றிக்கே பன்றியுழுத சாலிலே அழகிய தினைகளை வித்த,
(தடிந்தித்யாதி) தினைவிரைக்கைக்காக வெட்டியெழுந்த
வேயங்கழைபோய் விண்ணைத்திறக்கும் திருமலை. (மேலித்

கள் தாங்கள் ஏர் பிடித்து உழுமாட்டாமையாலும். ஜாத்ய
சிதவ்ருத்தி தவிரவொண்ணாமையாலும் வரா ஹங்களானவை
தங்கள் செருக்காலே மூங்கில்கள் வேர்பறிந்துவிழுப்படி
படிந்து உழுத சாக்களிலே, உழுத செவ்வி போவதக்கு
முன்னே அழகிய தினைகளை விதைக்க பிற்பிறநாள் பனறி
கள் சாய்ததுப் பொகட்ட, மூங்கில்களை தினைக்குக் களை
ஆகவொண்ணாதென்று அவர்கள் வெட்டிக்களைத்த வேய்
மூங்கில்களானவை போய் ஆகாயத்தை ஊடுருவ வளர்ந்து

வ்யா:— (முடிந்த பொழுதில் குறவாணர்) மரணமடையும்
நிலையிலுள்ள கிழக்குறவர் தலைவர்கள். 'அனறே முடிந்தனர்;
இதோ இன்றே முடிவர்' என்று ஊர்வழக்கு ஏற்படும்படி ஆயுள்
முடியும் நிலையிலுள்ள குறக்கிழவர் தலைவர்கள். இப்படி வயஸ்ஸு
அதி, உமாகி, தங்களுகுலத்தொழிலான வேட்டையாடுதல் முதலான
வற்றைச் செய்ய இயலாதவர்களாகி எளிதாக விவசாயம் செய்வதில்
ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று கருத்து. எளிதாக விவசாயம் செய்ய
இவர்கள் செய்வதுயாது? எனில்: (ஏனாம் படிந்துமுசால பைந்
தினைகள் வித்த) காட்டுப்பன்றிகள் தங்கள் செருக்காலே மூங்கில்
வேர் பறித்து விழும்படி ஊனறி உழுத நிலங்களிலே, உழுத
செவ்வி மாறுவதற்குள் புதிய தினைவிதைகளை விதைக்க; தாங்கள்
ஏர்பிடித்து உழுமாட்டாமையாலும், தங்கள் குலத்தொழிலை விட
மாட்டாமையாலும் பன்றிகள் உழுத நிலப்பகுதிகளிலே தினைகளை
விதைத்துப் பயன்பெறப் பார்க்கிறார்கள் என்று கருத்து. சால்—
உழுகின்ற நிலப்பகுதி. (தடிந்தெழுந்த வேயங்கழை போய் விண்
திறக்கும் வேங்கடமே) வெட்டிப் போட்டபின்பும் நிலவளத்தினால்
கிளைத்து வளர்ந்த மூங்கில்தடிகள் வளர்ந்து சென்று, ஆகாயத்தை
ஊடுருவி நிற்கும்படியான திருமலையே. பன்றிகள் சாலகளை உழும்
போது சாய்த்த மூங்கில்கள் தினைக்குக்களை ஆக்கூடாது என்றும்
எண்ணத்தாலே குறவர்கள் அபுமூங்கில்களை வெட்டி விடுகிறார்கள்;
வெட்டப்பட்ட அபுமூங்கில்களின் அடிப்பகுதிகள், நிலத்தின் வளத்
தாலே விரைவிலேயே ஆகாயத்தை ஊடும் மூங்கில்தடிகளாக

யாதி) . பண்டொருநாள் இனிப குழலே வாயிலே வைத்துத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரை வசிகரித்தாப்போலே ஒருமலையிலேநின்று ஸமஸாரிகளை வசிகரிக்க நிறகுமவன் சிலம்பு. 69.

நிற்கும்படியான திருவேங்கடமே பண்டொருநாளிலே திருவாய்ப்பாடியில் இடைச்சிகள் முதலானாரைப் பிச்சேற்றும்படி குழியை திருக்குழலேத் திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதினவன். பின்புள்ள ஸம்ஸாரிகளையும் வசிகரிக்கக்கூக விரும்பி வர்த்துக்கிற மலை. சிலம்பு—மலை.

வளர்ந்து விடுகிறது என்று. கருத்து. அன்றிக்கே, முடிந்த பொழுதில் என்று அந்தவேளையைச் சொல்லுகிறதாய், மலையேளையிலே குறவர்கள் தலைகளை விதைத்து, களையான, மூங்கில் களை வெட்டிவர அப்படி வெட்டப்பட்ட அடிப்பகுதி காலையில் ஆகாயமளாவும்படி வளர்ந்து விடுகிறது என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஸ்வரபதேஸத்தில், ஏனம் படிந்துமு, சாலகனிலே பைந்தினைகளை விதைக்கும் முடிந்தபொழுதில் குறவண்ணர் என்று, வராஹப் பெருமான காட்டிய ஸித்தேதேரபாய நிஷ்டையை உறுதியாகப்பற்றிநிற்கும் சரமாதிகாரிகளைக்காட்டுகிறது, ஏனத்தான் சாய்க்கப்பெற்று இவ்வதிதாரிகளாலும் வெட்டப்பெற்ற, களையான மூங்கிலாவது, இவர்களுடைய ஸ்வப்ரவ்ருத்தி வராஹம காட்டிய வழியான ஸித்தேதேரபாயநிஷ்டைக்கு அநாதிகாலமாகக் களையாய் நிற்பது ஸ்வப்ரவ்ருத்தியேனரே. இப்படி வெட்டப்பட்ட மூங்கில் உடனடியாக வளர்ந்து சென்று விளங்கிறப்பதாவது — இந்த ஸ்வப்ரவ்ருத்தியானது ஸ்வார்த்தமாக நின்ற நிலைமாறிப் பரார்த்தமாகி, பரமபதேஸவும் எம்பெருமானுக்கும் அவனடியார் களுக்கும் மங்குளாஸாஸநம் செய்வதாய் வளருகை, இவ்வளவு, காரியங்களும் வராஹகேதிரமான வேங்கடத்திலே நடக்கத் தட்டிவையனரே. (வேங்கடமே மேல ஓளுநாள் தீங்குழல்வாய் வைத்தான சிலம்பு) இந்தத் திருவேங்கடமே—முன் ஒரு காலத் திலே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடக்கை வலக்கையறியாத இடைச்சி களையும், பைத்தாறியாற மிருகங்களையும், அசேதனப்பொருள் களையும், பரமபொருளான தன்னையும்.

89.

[புரோபந்த ௪ # ஜஸ்தவம். ௨-72]

87.

90. சிலம்பும் செறிகழலும் சென்றிசைப்ப விண்ணு
 றலம்பிய சேவடி போய் அண்டம்—புலம்பியதோள்
 எண்டிசையும் சூழ இடம்போதா தென்கோலோ
 வண்டுழாய் மாலளந்த மண்.

சிலம்பும்—(திருவடிகளில் சாத்தின) நூபுரங்களும்.
 செறி கழலும்—நெருக்கமாக அணிந்த வீரத்தண்டைகளும்,
 சென்று இசைப்ப—எங்கும் ஒலிக்க. விண் ஆறு—ஆகாச
 கங்கையிலே, அலம்பிய—விளக்கப்பட்ட, சே அடி—திருவடி
 களானவை, அண்டம் போய்—அண்டச்சுவரளவும் நீண்டு
 போனபோது, புலம்பிய—(அணைவராலும்) துதிக்கத் தக்க,
 தோள்—திருத்தோள்கள், என் திசையும் சூழ—எட்டுத்
 திசையையும் வியாபிக்க. இடம் போதாது—இடம் போர
 வில்லை; வண் துழாய் மால்—அழகிய திருத்துழாய் மாலையை
 அணிந்த எம்பெருமான் அளந்த — அளந்துகொண்ட
 மண்—பூமியானது என் கொல்—என்ன பெரிது! [சிறியதே
 போலும்.]

அவ:— (சிலம்பும்) திருமலையில் மூங்கில்களாகப்பட உத்,
 தேய்யமாணவிடத்தில் அதில் நின்றவன் உத், தேய்யமாகச்
 சொல்லவேண்டா'விறே என்கிறார்.

அவ:— திருமலையில் மூங்கில்களோபாதி திருவேங்கட
 முடையானும் உத், தேய்யமாகையாலே அங்கே நின்று
 ஆர்ரிதரக்ஷணம் பண்ணியருளுகிறவன் படியை அருளிச்
 செய்கிறார்.

90. அவ:— திருமலையில் மூங்கில்களைப் போலே, திருவேங்கட
 முடையானும் உத், தேய்யமாகையாலே, அப் மூங்கிலைப்போலே
 அவன் வளர்ந்தருளிய திருவிக்கிரமவிருத்தாந்தத்தைப்பேசுகிறார்.
 சொல்லுபாகரத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸித், தேய்யபாய
 நிஷணாய இளி ப்ரபுத்த, நேஷத்தாலே விவரிக்கும் முறையிலே,
 'ரக்ஷயத்தின அளவல்ல ரக்ஷகளின் பாரிப்பு' என்னும் அர்த்தத்
 தைக் காட்டுகிறது இப்பாகரம்.

வ்யா:—(சிலம்பித்யாதி) சிலம்பையும் செறிகழலையுமுடைத் தாய், கங்கையிலே விளக்கின திருவடிபோய் அண்டம் சென்றிசைப்ப. (புலம்பியதோள்) “சுசீஸுராள்” (ஸங்கை,ஸ்

உரை:— திருச்சிலம்பும், செறியச் சாத்தின திருவீரக் கழலும ளர்வதோ திருக்கமரக ஓக்கச்சென்று த்,வணிகக, ஆகாச கங்கையிலே விளக்கப்பட்ட சிவந்த திருவடிகளானவை அண்ட,பித்தியிலே தாகக ஸகல லோகங்களும் வாய்

வ்யா:— (சிலம்பும் செறியும் சென்றிசைப்ப) திரிவிக்கிரம னாய்த் திருவுலகளந்தருளியபோது திருவடிகளில் சாத்திய திருச் சிலம்பாகிற நூபுரங்களும், நெருக்கமாக அணிந்த வீரத்தண்டை களும் எல்லா துக்குகளிலும் சென்று ஓடுக்க. (விண்ணாறு அலம்பிய,சேவடி அண்டம்போய்)

“த்ரவீபூதஸ் ததா தர்மோ ஹரிபக்த்யா மஹாமுனே |
க்ருஹீதவா தர்மபாநீயம் பதம் நாதஸ்ய துஷ்டயே ||
கூளாஸிதம் பரயா பக்த்யா பாத்யார்க்யாதி,பிராச்சிதம் |
ததம்பு பதிதம் த்ருஷ்ட்வா ததாஸரிரஸஃ ஹர: ||
பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோ டஸ்மீத்யவதாரணாத் |
வர்ஷாயுதாந்யத, பஹுஞ் ந முமோச ததா ஹர: ||

[ரிஷிஸ்ரேஷ்டரே! (பகவான திருவுலகளந்தருளின) அச்சமயம், ஹரியினிடம் பக்தியினால் தர்மம் ஜலமாகிற்று. தர்மமாகிய அந்த ஜலத்தை எடுத்து, ஜகந்நாதனுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக (அவ னுடைய) திருவடியானது (என்னால்) மேலான பக்தியுடன விளக்கப்பட்டது; பாத்யம், அர்க்யம் முதலியவைகளாலும் பூஜிக் கப்பட்டது. விழுந்த அந்த ஜலத்தைப் பார்த்து, ‘நான் (பரி சுத்தப்படுத்தக்) தகுந்தவனாயிருக்கிறேன்’ என்று நிர்வசித்து, சிவன தனனைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்வதற்காக ஜடையின் நடுவில் தலையால் தாங்கினான். பிறகு, பல பதினாயிரக்கணக்கான வருஷங்கள், உருத்திரன் அப்படியே (அதை) விடவில்லை.] என்று ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தில் சொல்லப்பட்டபடியே ஆகாச,வங்கையிலே (பிரமனால்) விளக்கப்பட்ட சிவந்த திருவடிகளானவை அண்டச் சுவரிலே சென்று முட்டியபோது, ‘அண்டம்’ என்னும் பதம் மத்யமணி நயாயத்தாலே மேலும், கீழும் அந்வயிக்கிறது. (அண் மூ-தி 37

ஸுரானும்) என்று தேவர்களாலே திரள் திரளாக நின்று ஏத்தப்பட்ட தோள். எட்டுத்திக்கும் சூழ இடம்போராது. (என்கொலோலிதயாதி) அளக்குமவன் அளக்கப்படுமதை உண்டாக்கிகொண்டன்றோ அளப்பது. 90.

புலத்தும்படியான அழகையுடைய திருத்தோள்களானவை எட்டு திக்குக்களையும் வ்யாபிக்க. அழகிய திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதனான் ஸர்வேஸ்வரன அளந்த பூமியானது அவன் தனக்கு நின்று அளக்க இடம் போதாது: இச்சதன்ன ஆச்சர்யம்தான! 90.

டம் புலம்பிய தோள்) அண்டத்திலுள்ள எல்லா உலகிலுள்ளாரும் வாய் வெருவும்படியான அழகையுடைய திருத்தோள்கள்.

ஸங்கை: ஸுரானும் திவி பூதலஸ்கைஸ்

ததா மநுஷ்யைர் குகுநே ச கேசரை: |

ஸ்துத: க்ரமார் ய: ப்ரசகாஸர்வதா

மமாஸ்து மாங்குள்யவிவ்ருத்தயே ஹரி: ||"

[விஷ்ணுதர்மம் மாங்குள்யஸ்தவம்]

[ஸ்வர்க்கத்தில் தேவஸமுதாங்களுக்கும், பூமிப்ரதேசத்திலிருக்கும் மனிதர்களாலும், ஆகாயத்தில் ஆகாஸஸஞ்சாரியளாலும் ததிக்கப்பட்டவனாய் எந்த புகழ்வான் திருவடினை வைத்தறவினானோ, (திரிவிக்கிரமாவதாரம் செய்த) அந்த ஹரி எனக்கு மங்யுளங்களின் விருத்தியின பொருட்டு ஆகட்டும்] என்று தேவர்கள் முதலான அனைவரும் திரள் திரளாக நின்று இவளைக் குறித்து வாய் புலத்தினார்களாகையாலே 'புலம்பிய' என்கிறார். (என்கொலோலிதயாதி) அழகிய திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பெற்று திருமால் அளந்த உலகமானது என்ன பரப்பையுடையது? மீத சிறியதேயாயிராநின்றது என்றபடி அளக்கப்படுந்தவன் அளக்கப்படுமதை உண்டாக்கிக் கொண்டன்றோ அளக்கவேண்டாம்? சிறியதை உண்டாக்கிவிட்டுப் பெரியகாலாலே அளக்கலாம்? என்று வருத்து. இத்தால் ரகசிக்கப்படும் விஷயத்தின அளவையும் விவரிக்கப்பெற்று) அடியின் பாரிபு என்னும் அதததம் அறிவிக்கப

91. மண்ணுண்டு பேய்ச்சி முலையுண்டு மாற்றாதாய்
வெண்ணெய் விழுங்கவெகுண்டு ஆய்ச்சி—கண்ணிக்
கயிற்றினால்கட்டத் தான் கட்டுண்டிருந்தான்
வயிற்றினோ டாற்று மகன்.

வயிற்றினோடு ஆற்று மகன்—வயிற்றைக் கொண்டு ஆற்றி
யிருக்க மாட்டாத (கண்ணனாகிற) பிள்ளையானவன்.
மண் உண்டு—உலகங்களையெல்லாம் அமுதுசெய்தும்.
பேய்ச்சி—பூகணையினது. முலை—(நஞ்சு தீற்றின) முலையை.
உண்டும்—அமுது செய்தும். ஆற்றாதாய்—திருப்தி பெறாத
வனாய். வெண்ணெய்—வெண்ணெயை. விழுங்க—(களவு
செய்து) விழுங்கினவளவிலே. ஆய்ச்சி—யசோதைப்
பிராட்டி. வெகுண்டு—கேரபங்கொண்டு. கண்ணி கயிற்றி
னால்—பல முடிச்சுகளையுடைய தாப்பினால். கட்ட—அழுந்
தக் கட்டிப்போட. தான்—ஸர்வஸுத்தான தான். கட்டுண்டு
இருந்தான்—(அதற்கெர்ரு பரிஹாரம் செய்துகொள்ள மாட்
டாமல்) கட்டுண்டிருந்தான்.

அவ:— (மண்ணுண்டு) ஸாமான்யேந ஜகத்தை உண்
டும் ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணனையும் அநுகூலர் ஸ்பர்சித்த
த்யாவ்யத்தையுண்டும் பர்யாப்தமாயிற்றில்லை என்கிறது.

அவ:— அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தை அருளிச்
செய்கிறார்.

படுகிறது. (வண் தழாய் மால் அளந்த மண் இடம் போதாது—என்
கொலோ) முற்கூறியபடி தோள்கள் எட்டுதிக்குகளிலும் வியாபிக்கும்
போது, திருமால் அளந்த பூமி அவனுக்கு நின்று அளக்க இடம்
போதாமலிருந்தது; இது என்ன ஆஸ்சர்யம்—என்று கூட்டிப்
பொருள்கொண்டார் அப்பிள்ளை. 90.

91. அவ:— அடியார் கைபட்ட த்யாவ்யமே த்யாகமாக
விருக்குமபடியையும். அவர்களுக்குக் கட்டவும் ஆம்படியிருக்கும்
பாரதந்தர்யத்தையும் அநுபுவிக்கிறார்.

வ்யா: (மண்ணுண்டு பேய்ச்சி முலையுண்டுமாற்றாதாய்) ஐகத்தை வயிற்றிலேவைத்தும், பூதனையுடைய ப்ராணனை யுண்டும், இரண்டாலும் அபர்யாப்தனாய். (வெண்ணெய் விழுங்க வெகுண்டாய்ச்சி) இவனுக்கு வெண்ணெய் களவு காணகையிலுள்ள ஸ்நேஹம் போருமிறே அவளுக்கு ரக்ஷிக்கையிலும், வெண்ணெய் களவுபோயிற்றென்ற மாதாத்

உரை:— அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமற பூமியிலுள்ள வர்களைத் திருவயிற்றிலேவைத்தது ரக்ஷிததும், ப்ரதிகூலையான பூதனையுடைய முலையை அவள் பிணமாய் விழும்படி அமுதுசெய்தும், இவற்றால் பர்யாப்தி பிறவாமல் அநுகூலர் கடைந்து சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயைக் களவிலே

வ்யா:— (மண்ணுண்டு) "தான் மண்ணுண்டேனாக அனபுற்று நோக்கி அடித்தும் பிடித்தும் அனைவர்க்கும் காட்டிற்றிளையே" [பெரியாழ் திரு 2-3-8] எனகிறபடியே க்ருஷ்ணவதாரத்தில் மண்ணுண்டதைக் கூறுகிறதாகவுமாம். அளறிககே, "அங்காந்திடவையமேழும் கண்டாள பிள்ளைவாயுளே" [பெரியாழ் திரு 1-1-6] எனகிறபடியே அநுகூலர் ப்ரதிகூலர் எனனும் வாகியில்லாமல் பூமியிலுள்ளார் அனைவரையும் தன வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கும் படியை அவ்வவதாரத்திலே யஸோகைத்துக் காட்டியபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (பேய்ச்சி முலையுண்டும்) இவனைக் கொல்ல வந்த பூதனையுடைய முலையை அவள் பிணமாய் விழும்படி உயிரோடு கூட அமுது செய்தும், (ஆற்றாதாய்) இவற்றால் திருப்தி பெறாமல், மண்ணும், பேய்ச்சி முலையும் அடியார்' கரம் பட்டவையல்லவரையாலே, இவற்றால் திருப்திபிறக்கவில்லை என்று கருத்து. (வெண்ணெய் விழுங்க) இகருகைதீர அநுகூலையான ஆயசசி கடைந்து சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுதுசெய்ய. இத்தால் அடியார் கைபட்ட துரவ்யமே இவனுக்கு தாரகம் என்று தோற்றுகிறது. இதுவரை மகனிருக்குமபடி சொலவிற்று; இனி, தாயிருக்குமபடி சொல்லுகிறது.— (ஆய்ச்சி வெகுண்டு) பரிவுடையவளான யஸோகைது 'இப்படிக்கண்டதை யெல்லாம் தினாநூல் உடம்புக்கு ஆகாதே' எனனும் வயிறுபிடியாலே உடுக்கோபங்கொண்டு, 'வெண்ணெய் களவு போயிற்று' என்று பிள்ளையாட்டவடன, இவன முகத்தில் பூயத்தைக்கண்டு, 'இவ்வே

திலே இவன்முகத்தில் பையாப்பைக்கண்டு தாயார் சீறி. (கண்ணிக்கயிறித்யாதி) பல பிணையுடைத்தான கயிற்றிலே அவள் கட்டுவதற்குப் பரிஹாரமின்றிக்கே கட்டுணடிருந்தான்.

அமுதுசெய்ய. பரிவுடையளான யசோதைப் பிராட்டி ஸ்நேஹம் கோற்றச்சீறி. பலமுடிச்சுகளையுடைத்தான தாம் பாடுவ உரைக்கக்கட்ட ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸர்வஸாரயும் கட்டுவது விடுவதாய்ப்போரும் ஸர்வஸக்தியான தான் கட்டுண்டு அதுகொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதே

திருடித்தின்றிருக்கவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டுப் பரிவாலே சீறினாள். இவள் அவள் கைபட்டதெனனும் ஸநேஹத்தாலே அதைக் களவு காண்கிறாள். இவள் உடலுக்கு என்னுதமோ என்னும் பரிவாலே இவள் சிறுகிறாள். இவர்களிருவருடைய ஸ்நேஹமிருக்கும்படியிது. இனி, பரிவாலே ஏற்பட்ட சிற்றத்தின் கார்யத்தைப் பேசுகிறார்.— (கண்ணிக்கயிற்றினால் கட்ட) பல முடிச்சுகளை உடைய தாம்பாலே அழுந்தக்கட்ட. வெண்ணெய் களவு காண்பதற்கு முன்பே கயிறுகளைத் தன்னைக் கட்டமுடியாத படி துண்டுதுண்டாக்கி வைப்பான் கண்ணன். அவற்றை ஓளருக முடிபோட்டுக் கட்டவேண்டுமையாலே கண்ணிக் கயிற்றினாலேயே கட்டமுடிந்தது என்று கருத்து. 'கண்ணிருன்சிறுத்தாம்பினால்' என்று மதுரகவிஞானம், 'கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான்' [பெரிய திரு 11-5-5] என்று மங்கைமாளானும் இவள் கட்டுண்டது சிறு சிறு துண்டுகளை முடிபோட்ட கயிற்றினாலே என்று காட்டினாரன்றோ. இப்படி ஒன்றுக்கும் உதவாத சிறுசிறு கயிறுகளை முடிபோட்டுக் கட்டினால் கட்டுமபோதே அறுத்துவிடுமே! இது இவனைக் கட்டிற்றோ? எனில்: (தான் கட்டுண்டிருந்தான்) இவள் பரிவாலே கட்டுமையாலே, செய்வதறியாமல் அக்கயிற்றுக்கும் தன்னைக் கட்ட வலிமையைக் கொடுத்துத் தான் கட்டுண்டிருந்தான் 'கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்' என்றாரன்றோ மதுரகவிஞானம். தன் ஸங்கல்பத்தாலே அனைவரையும் ஸமஸாரத்தில் கட்டுவது விடுவிப்பதாய்ப்போரும் ஸர்வஸக்தியானவன் கட்டுண்டு தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள மாட்டாதவனாயிருந்தான். 'பீஷாஸமாத வாத: பவதே' என்று தேவதைகளையெல்லாம் படியப்படுததுமவன் தாய்க்கு படியப்பட்டான். இது ஓர் ஆர்ச்சர்யமிருந்தபடியென்!

“தாயெடுத்த சிறுகோலுக்குனேந்து” “நெய்யுண்வார்த்தை யுள்ளனை கோல் கொள்ள நீயுன் தாமரைக்கண்கள் நீர்மல்கப் பாயவேநிலையும்” “முழுதும் வெண்ணெயனேந்து தொட் டுண்ணும் முகிழிளஞ் சிறுத தாமரைக்கையும்” (வயிற்றினே டாற்றா மகன்) இதுக்குப் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் வயிற்றை வண்ணாணுக்கிட்டாலோவென்று பணிததார். 91.

92. மகனொருவர்க் கல்லாத மாமேனி மாயன்
மகனா மவன்மகன்றன் காதல்—மகனை
சிறைசெய்த வாணந்தோள் செற்றான் கழலே
நிறைசெய்தென் நெஞ்சே நினை.

யிருந்தான்—வயிற்றைக்கொண்டு எங்கே புகுவோமென்று பாடாற்றமாட்டாத பிள்ளை. 91.

“தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உனேந்தோடித தயிருண்ட வாய்துடைத்தி மைந்தன்” [பெரியதிருமொழி 8-3-5] “நெய்யுண்வார்த்தையுள்ளனை கோல்கொள்ள நீயுன் தாமரைக்கண்கள் நீர்மல்கு பாயவே நிலையும், வந்து என்னெஞ்சையுருக்குங்களே” [திருவாய்மொழி 5-10-5]

“முழுதும்வெண்ணெயனேந்துதொட்டுண்ணும்
முகிழிளஞ்சிறுத்தாமரைக்கையும்
எழில்கொள் தாம்புகொண்டடிப்பதற்கென்குநிலையும்
வெண்தயிர்தோய்ந்தசெவ்வாயும்
அழகையுமஞ்சினோக்குமந்நோக்கும்
அணிகொள்செஞ்சிறுவாய்நெளிப்பதுவும்
தொழுகையுமலைவகண்டவசோதை
தொல்லையின்பத்திறுதிகண்டானே.”

[பெருமாள் திருமொழி 7-8]

என்று இவ்வாய்ச்சரயத்தில் பல ஆழ்வாராகள ஆழங்காற்பட்டன ரானோ. இப்படி கட்டுண்டிருந்தவன் தான்யாரெனினில், (வயிற்றி னேடாற்றா மகன்) எத்தனையிட்டாலும் நிறையாத வயிற்றைப் பெற்றிருக்கையாலே, இதுக்கு இரைதேட எங்கே புகுவோம் என் றும ஆற்றாமையை உடைய பிள்ளை. “வயிற்றை வண்ணாணுக் கிட்டாலோ” என்று பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பணிப்பராம். வண்ணாணு தாழிப்போன்ற இவ்வயிற்றை வண்ணாணுக்கு அனுப்பினால் தகுமா என்று ரஸோக்தியாகச் சொன்னபடி. 91.

என நெஞ்சே—என் மனமே!. ஒருவர்க்கு மகன் அல்லாத—(கருமமடியாக) எவருக்கும் மகனாகப் பிறக்கத் தகாதவனாய் மாமேனி—சிறந்த திருமேனியையுடையவனாய். மாயன்—ஆஸார்யபூதனை கண்ணன். மகன் ஆம்—(வஸு தேவதேவசிசநாககு)பிள்ளையாகப் பிறந்தான்; அவன் மகன்தன்—அவனது மகனான பிரத்யும்னனுடைய. காதல் மகனை—இஷ்ட குமாரனான அநிருத்தகாழ்வானை. சிறை செய்த—சிறையிலே வைத்த, வாணன்-பூரணஸ்ரனுடைய. தோள்—தோள்களாயிரத்தையும் செற்றான்—அறுத்கொழித்தவனான பெருமானுடைய. கழலே—திருவடிகளையே நிறை செய்து—பூர்த்தியாக. நினை—சிந்தை செய்வாயாக.

வ்யா:— (மகனித்யாதி) “பிதா புத்ரேண பிதூமாந்” (பிதா புத்ரேண பித்ருமாந்) என்னுமபடியில்லாமையாலே, ஸர்வோத்தமவானுக்கு அலப்யலாபமிதே புத்ரலாபம். தனக்கில்லாத

அவ:— ஆஸ்ரித விரோதி, நிரஸன ஸ்வபாவனானவனை நெஞ்சே! பூர்ணமாக நினை என்கிறார்.

உரை:— கர்மமடியாக ஒருவனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறக்குமவனன்றிக்கே ஸர்வலோகத்துக்கும் பிதாவான பெருமையையுடையனாய். அப்ராகருதமாகையாலே பரம பூஜ்யமான திருமேனியை உடையவனாய். அத்யாஸார்யமான

92. அவ:— நெஞ்சே! அடியார்களுடைய விரோதிகளைப் போக்குவதையே இயல்வாக உடையவனையே பரிபூர்ணமாக நினைப்பாய்—என்கிறார்.

வ்யா:— (மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனி மாயன் மகனும்) “பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநென” [ஸர்வலோகபிதாவானவன், தன் புத்திரனொருவனைப் பிதாவாகக் கொண்டு எல்லா யோனிகளிலும் பிறக்கிறான்.] என்கிறபடியே கர்மம் காரணமாக எவர்க்கும் பிள்ளையாகப் பிறக்காதவனாய். எல்லா உலகினர்க்கும் தந்தையாயிருக்கும் பெருமையை உடையவனாய். அப்ராக்ருதமாகையாலே மிகச்சிறந்த திருமேனியை உடையவனாய், அத்யாஸார்யமான

தொன்றிலேயிறே ஸ்நேஹம் ஜநிப்பது. புத்ரனிற்காட்டில்
பெளத்ரன் பக்கல் ஸ்நேஹமுண்டிறே. ஸ்நிக்ஷத்யனுமாய் பெளத்
ரனுமான அநிருத்ஷத்யாழ்வானைச் சிறைசெய்த சீற்றத்தாலே
பாணனுடைய தோளைக்கழித்தவனுடைய திருவடிகளை
நெஞ்சே! அவன் ப்ரதிபுந்த, கததைப் போக்க. ஸ்நேஹித்
தநுபுவி. 92.

ஜ்ஞாநாதி, குணங்களை யமைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீவஸுதேவர்க்
குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்த க்ருஷ்ணனான தன்னுடைய புத்ர
னுக்குப் புத்ரனாய். அத்தாலே மிகவும் ஸ்நிக்ஷத்யனாயிருக்கிற
அநிருத்ஷத்யாழ்வானைச் சிறையிலே வைத்த பாணஸுர
னுடைய செருக்குக்கு அடியான தோள்கள் ஆயிரத்தையும்
அறுத்துப் பொகட்டவனுடைய திருவடிகளை — எனக்கு
விதேயமான நெஞ்சே! பூர்ணமாக அநுஸந்தி, க்கப்பார். 92.

ஜ்ஞாநம் ஸக்தி, ஸௌலப்யம், ஸௌஸீல்யம் முதலான குணங்களை
அமைத்துக்கொண்டு ஒரு பிறப்பிலே இரண்டு தும்பதிகளுக்குப்
பிள்ளையானான். ஒருத்தி மகனாய்ப்பிறந்து ஒரிரவில் ஒருத்தி மகனாய்
ஒளித்து வளர்ந்தானானறே. (அவன் மகன்) இப்படித் தன்னைப்
போலே தான் தோன்றியான மகனாபிராமல், தன்னால் படைக்கப்
பட்ட பிள்ளையாகையாலே தனக்குப் பெருப்பேருயிருக்கும் மகனான
ப்ரத்யும்னன். (தன் காதல் மகளை) அந்த ப்ரத்யும்னனுடைய
மகனாய், தனக்குப்பேரனாகையாலே தன் காதலுக்கு மிகவும் பாத்
திரனாயிருக்கும் அநிருத்ஷத்யனை. புத்ரனைக் காட்டிலும் பெளத்ரனிடம்
காதலிஞ்சியிருக்குமானறே. (மகனைச் சிறைசெய்த) எவராலும் சிறை
செய்யப்படாதவன் (அநிருத்ஷத்யன்) என்று பெயர் பெற்றவனாயும்
ஒருவன் சிறைசெய்தான்! அப்படிச் சிறைசெய்தவன் என்ன ஆனான்
எனில் (வாணன தோள் செற்றான்) அவனுடைய கழர்வத்துக்குக்
காரணமான ஆயிரத்தோளையும் அறுத்துப்போட்ட கண்ணனுடைய.
(சமீபே நிறைசெய்து நினை என் நெஞ்சே) எனக்கு புவ்யமான
நெஞ்சே! ஆஸ்ரித விரோதிகளை அடக்குவதையே இயல்வாகக்
கொண்ட அக்கண்ணனுடைய திருவடிகளையே பரிபூர்ணமாக
நினைப்பாய். ப்ராப்யமாகவும், ப்ராபகமாகவும், த்ராசகபோஷக
பே, சக்யவகளாகவும் நினைப்பாய் என்று கருத்து. 92.

93. நினைத்துலகி லார்தெளிவார் நீண்ட திருமால்
அனைத்துலகு முள்ளொடுக்கி யால்மேல்—கனைத்துலவு
வெள்ளத்தோர் பிள்ளையாய் மெள்ளத் துயின்றானே
உள்ளத்தேவை நெஞ்சே யுய்த்து.

நெஞ்சே—ஓ மனமே! நீண்ட—(உலகளக்க) வளர்ந்த.
திரு மால்—ஸீய:பதியானவனும், கனைத்து உலவு வெள்
ளத்து—கொஷித்துக்கொண்டு எங்கும் பரந்த பிரளய
வெள்ளத்திலே. ஓர் பிள்ளை ஆய்—ஒப்பற்ற சிறுகுழந்தை
யாய். அனைத்து உலகும்—உலகங்களையெல்லாம். உள் ஒடுக்கி—
திருவயிற்றினுள்ளே அடக்கி. ஆல் மேல்—ஆலந்தளிரின்
மேலே. மெள்ள துயின்றானே—மெள்ள சயனித்துக் கொண்ட
வனுமான பெருமானே. உலகில்—இவ்வுலகத்தில். நினைத்து—
(அபபெருமானைத் தஞ்சமாக) அநுஸந்தித்து. ஆர் தெளிவார்—
தெளிவுபெறுவார் ஆரேனுமுண்டோ? (ஒருவருமில்லையே.)
உய்த்து—(நீயாவது) அவனைக்கொண்டுவந்து, உள்ளத்தேவை—
உன்னகத்து வைப்பாய்.

வ்யா:— (நினைத்துலகிலார் தெளிவார்) அவனையநு
புவித்துத் தந்தாமுக்கு உரியராக வல்லாருண்டோ? (நீண்ட

அவ:— இப்படி இருக்கிறவனுடைய ஆற்சர்யசேஷி
தங்களை லோகத்தில் அறிவார் ஒருவருமில்லையானாலும்
நீ அவனை உன் ஹ்ருதயத்திலே கொடுபுகுந்து வைகிடா
யென்கிறார்.

உரை:— ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அபரிச்சேத்யானு
ஸீய:பதியாய். இப்படி இருந்துவைத்து ஸகலலோகங்

93. அவ:— நெஞ்சே! உலகினரை உய்விப்பதற்காக அவன்
படும் பாடுகளை அறிவார் இவ்வுலகில் ஒருவரும் இல்லையானா
லும், நீ அவனை உன்னுள்ளே வைத்துக்கொள்வாயாக என்கிறார்.

வ்யா:— (நெஞ்சே! நினைத்துலகில் ஆர் தெளிவார்) நெஞ்சமே!
உலகினரை உய்விப்பதற்காக அவன் அநாதிகாலமாகப்படும்
மூ-தி 38

வித்யாதி) லோகத்தையெல்லாம் அளக்கக்காக வளர்ந்து, அளந்த லோகத்தை ஒரு வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனாயிருப்பதொரு ஆலிலையிலே; (களைத்துலவித்யாதி) ஸப்தத்துப் பரந்து வளராதின்றள்ள வெள்ளத்திலே உளான பிள்ளையாய். (மெள்ளவித்யாதி) வயிற்றிலே புக்க லோகம்

களையும் திருவுத்யரத்தில் ஏகதேயத்திலே அடக்கிவைத்து ஒரு பவனாயிருப்பதோர் ஆலந்தளரினமேலே தேடிவித்துக் கொண்டு கண்டவிடமெங்கும் தடையற ஸஞ்சரிக்கிற ப்ரளயத்திலே அத்விதீயமான முக்தத்யஸிஸுவித்யுரஹத்தை யுடையனாய்கொண்டு வயிற்றிற்புக்க பதார்த்தங்களுக்கு ஓர்

பாடுகளை அறிவார் ஆர்? அதை இல்லை செய்வாரும், அதை இசைந்தாலும். 'தங்கள் ஆனுகூலியம் அவன் பட்டபாடுகளால் ஏற்பட்டதெயொழியத் தங்களால் வந்ததன்று' என்பதை இசைய மறுப்பாரும் நிறைந்ததாகவன்றோ இவ்வுலகம் காணப்படுகிறது என்று கருத்து. அப்படி அவன் பட்டபாடுகளில் இரண்டைச் சொல்லிக்காட்டுகிறார் மேலே.— (அனைத்துலகம் உள்ளொடுக்கி நீண்ட திருமால்) எல்லா உலகங்களையும் தன் திருவடிகளினுள்ளே ஒடுக்கி, திரிவிக்கிரமனாக வளர்ந்த திருமாலன்றோ அவன். (திருமால்) இசையும் மேலே சொல்லப்போகிற செயலையும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியின் துண்டுதலாலும், அவன் உகப்பிற்காகவும் செய்தானேயொழிய, இவ்வுலகினர் அபேஷித்தோ செய்தான்? இதுமட்டுமோ? (அனைத்துலகம் உள் ஒடுக்கி ஆல்மேல் களைத்துலவு வெள்ளத்தோர் பிள்ளையாய் மெள்ளத்துயின்றானை) 'தைமித்திக ப்ரளயத்திலே வெள்ளங்கொள்ளத் தொடங்கியபோது எல்லா உலகங்களையும், தன் திருவயிற்றில் ஒரு மூலையிலே அடக்கிவைத்து ரஷித்து, அப்போதே துளிர்விட்டதொரு ஆலந்தளரினை மேலே— முழங்கிக்கொண்டு எல்லாவிடங்களிலும் அலையெறியும் ப்ரளய வெள்ளத்திலே ஒப்பற்றதோர் இளம் பிள்ளையாய், வயிற்றிலுள்ள உலகிற்கு ஓர் அசைவுவாராதபடியாக மெள்ளத் துயின்றவனை. 'அனைத்துலகம் உள்ளொடுக்கி' என்றது காசுரஷிந்யாயத்தாலே ஞானமும் பிள்ளும் அந்வயிக்கிறது. இவரை அடியொற்றி நம் மாழவாரும்.

தளராதபடி கீடாக மெள்ளக் கண்வளர்ந்தவனை. (நெஞ்சே

லசுவாராதபடி மெள்ள கண்வளர்ந்தருளினவனை. நமக்கு இவனல்லது தஞ்சமில்லை என்று அநுஸந்தித்து லோகத்திற் கலங்காமவறியவல்லார் ஒருவருமில்லை; ஆனாலும் நெஞ்சே! இப்படி இருக்கிறவனைக் கொடுவந்து உன் ஹ்ருத்யத் திலே வை. அவன் புகர்ப்புக்கால் விலக்காதே கிட்டி அநு ஸந்தி, என்றபடி. அனறிககே. நீண்ட திருமால் அனைத் துலகும் உள்ளொடுக்கி என்றாய். லோகத்தையெல்லா மளக்கைக்காக வளர்ந்த ஸ்ரீய:பதியாய், அளந்தலோகத்தைத்

“கண்டாயே நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓர்
எணதானும் இன்றியே வந்து இயலுமாறு
உண்டானே உலகேழும் ஓர் மூவடி
கொண்டானேக கண்டு கொண்டனை நீயுமே”

[திருவாய் 1-10-5]

என்று உலகளந்து உண்ட விருத்தாந்தங்களை அவனுடைய நியோஜகநிநாயகத்துச்சான்றாக அருளிச்செய்தாரன்றோ. ‘அனைத் துலகும் உள்ளொடுக்கி’ என்பதை மேலே மட்டும் அந்வயித்து. ‘நீண்ட திருமால்’ என்பதைத் தனியாகப் பொருள் கொள்வதொரு நிர்வாணத்தையும் அப்பினை அருளிச்செய்வார். (நீண்டதிருமால்) எல்லாப் படியாலும் அளவிடற்கரிய திருமாலாகையாலே,

‘பாலன தனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு ஆலிகையின்
மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்யென்பர்—ஆலன்று
வேலைநீர் உள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ
சோலைகுழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு [முதல் திருவ 69]

என்று அறிவாளிகள் அதியுயிக்கும் அகடிதகடநாஸக்திகார்யமான வடதுளையநச்செயலைச் செய்தான என்று கருதது. (துயினருனை நினைததுலகில் ஆர் தெளிவார்) ரக்ஷணசிந்தை செய்து கொண்டே யோகநித்திரைசெய்யும் அவனை நினைக்கப்புகால், தம் ரக்ஷணத் திற்கு நாம கவரய இடமுண்டோ? இதை அறிவார் உலகில் இல்லையே! (நெஞ்சே! உய்த்து உள்ளத்தே வை) எனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் நெஞ்சே! நியாவது, அவனைக் கொண்டுவரு”

உய்த்துள்ளத்தே வை) கொடுவருகையாவது—அவன் புகரப்
புக்கால் விலகுகாதொழிகை. 93.

94. உய்த்துணர் வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி
வைத்தவனை நாடி வலைப்படுத்தேன்—மெத்தெனவே
நின்ற னிருந்தான் கிடந்தானென் னெஞ்சத்து
பொன்னுமை மாயன் புகுந்து.

உணர்வு என்னும்—எரித்தே, அபாய ஜ்ஞாநமாகிற. ஒளி
கொள் விளக்கு—ஒளிமயமான தீபத்தை. ஏற்றி—ஏற்றி.
அவனை உய்த்து வைத்து—அம்பெம்பெருமானைத் தேடிப்
பிடித்து. நாடி—ஆராய்ந்து அநுஸந்தித்து வலைப்படுத்தேன்—
ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டேன்; மாயன்—அப்பெருமான்,
பொன்னுமை—இடைவீழ்ன்றி. என நெஞ்சத்து—என்னு
டைய ஹ்ருதயத்திலே. புகுந்து—வந்துசேர்ந்து. மெத்தென—
மெதுவாக. நின்றான்—(முதலில்) நின்றான்; இருந்தான்—
(பிறகு) வீற்றிருந்தான்; கிடந்தான்—(அதன் பிறகு) பள்ளி
கொண்டருளினான்.

திருவயிற்றிலே வைத்து ஆலின்மேலே மெள்ளத்துயிள
ருளை என்றுமாம். 93.

உள்ளகத்தே வைப்பாயாக. அசக்தமான இந்நெஞ்சு. ஸர்வ
சக்தான அவனைக் கொண்டுவந்து. உள்ளே வைக்கமுடியுமோ?
எனில்: உள்ளே புட இடம் பார்த்து நிற்கும் அவனை அநாதி;
காலமாகச்செய்தது போலே ஸ்வப்ருவ்ருத்தியாலே விலக்காமலிருந்
தால், தானே உள்ளே புகுவான்; அதுவே அவனைக்கொண்டு
வந்து உள்ளத்து வைத்ததாகும் என்று கருத்து. 'நெஞ்சே'
உள்ளத்து வை' என்கிறது. நெஞ்சுக்கு ஓர் உள்ளமுண்டோ?
எனனில்: 'உள்ளகத்தே வை' என்று பொருள் கொள்ளலாம். 'நீ
வாமும ஹ்ருதயகுஹயிலே வை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.
ஆக, நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே அநாதிகாலமாக உயிர்கள்
உய்யப்பாடுபடும அவன் ஸ்வப்ருவ்ருத்திநிவ்ருத்தியாகிற விலக்
காமையே பற்ருசாகக்கொண்டு அடியார் உள்ளத்தில் புகுவான்
என்றுவிரிந்து. 93.

வ்யா:— (உணர்வென்னுமொளிகொள் விளக்கேற்றி) உணர்வாகிற - கைவலவர்த்திகளா லுண்டான அழுக்கின்றிக்கே திணுங்கின- தேஜஸஸை ஒளிவிளக்கேற்றி. (உய்த்து வைத்து அவனை நாடி வலைப்படுதேன) கொடுவந்து வைத்து அநு

அவ:— இப்படி அவனை அநுஸந்தி, என்று திருவுள்ளத் துக்குத் தாமருளிச்செய்கவளவிலே அத்யபி, நிவிஷ்டனாய்க் கொண்டு அவன் தபமுள்ள புருந்து தமபககல் வ்யா முக், த, னுனபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:— ஜ்ஞானமாகிற கைவலவர்த்திகளா லுண்டான அழுக்கின்றிக்கே செறிந்த ஒளியை உடைத்தான விளகை ஏற்றி அவனை கொண்டுவந்து வைத்து, தத்ஸ்வப, ராவங்களை ஆராய்ந்து அநுஸந்தித்து, ஆநுகூலயமாகிற வலையிலே

94. அவ:— இப்படித் தான் அநுஸந்தித்தபின், பெரிய பாரிப்போடே அவன் தம்முடைய தெஞ்சில் புருந்து பெருங்காத லோடே பலவகையாகப் பரிமாறத் தொடங்கினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (உணர்வென்னும் ஒளிகொள் விளக்கேற்றி) அவனை உபாயம் என்னும் ஒளிமயமான விளகை ஏற்றி. (ஒளிகொள் விளக்கு) உலகில் -- திரியும் எண்ணையும்கொண்டு ஏற்றப்படும் விளக்கு புகை முதலான அழுக்கை உடையதாயிருக்கும். இது ஞானக் கையே எண்ணையும் திரியுமாக்கி ஏற்றப்பட்ட விளக்காகையாலே அழுக்கற்று ஒளிமயமான விளக்காயிருக்கிறது. (ஒளிகொள் விளக் கேற்றி) "வைபம் தகளியா வார்டலே தெய்யாக வெய்யகதி ரோன் விளக்காக" ஓர் விளக்கேற்றினார் முதலாம் ஆழ்வார். "அளபே தகளியா ஆர்வமே தெய்யாக இன்புருகு சித்தை இடு திரியா நன்புருகி ஞானச்சுடர் விளக்கு" ஏற்றினார் இரண்டாம் ஆழ்வார். மூன்றாமவரான இவர் உணர்வென்னும் ஒளிவிளக் கேற்றுகிறார். இந்நா குழ்ந்து கிடந்த தமிழ்தாட்டிலே விளக்கேற்றி புகுவத விஷயத்தை அனைவரும் அறியுமபடி விளங்க வைத்த பெருமை இவ்மூவர்க்குமே உரியதனனே. (அவனை உய்த்து வைத்து நாடி வலைப்படுத்தேன்) அவனை உள்ளத்தே முற்கூறிய படி கொண்டுவந்து வைத்து, அவனுடைய ஸ்வப, ராவங்களை ஆராய்ந்து அநுஸந்தித்து, அதி, ஷம் ஆபி, முக், யம்

ஸந்தி,த்து ஆநுகூல்யமாகிற வலையிலே அகப்படுத்தினேன்.
(மெத்தெனவேயித்யாதி) அவனுமில்வலையிலே அகப்பட்டு,
விச்சே,த்யமின்றிக்கே என்னுடைய நெஞ்சிலே நிற்பதிருப்பது
கிடப்பதானான். " பொன்னுமை " என்றது—நான் நஸரியாம
லென்னவுமாம்; ஹ்ருத்யத்திலே ஸ்தி,த்யாதி,களுக்கு விச்
சே,த்யமின்றிக்கே என்னவுமாம். 94.

தபபவொண்ணுதபடி சேர்த்துகொண்டேன். அனந்தரம்
ஆஸார்யபூ,சுணானவன நான் நசித்துப் போகாதபடியாக என்
ஹ்ருத்யத்திலே வந்து புதுந்து மெள்ளக்கொண்டு காற்பாவி
தூரிததுநின்றான். புறப்பு போக்கில்லை என்று தோற்ற
வாஸனைப் பற்றுண்டாயிருந்தான். பின்னைபடுத்த படுக்கை
கொட்டுப்படாமல பள்ளிகொண்டருளினான். பொன்னுமை
என்று—ஹ்ருத்யத்திலே ஸ்தி,த்யாதி,களுக்கு விச்சே,த்யம்
வாராதபடி என்றமாம். 94.

என்னும் வலைகளிலே தப்பமுடியாதபடி பிடித்து வைத்துக்
கொண்டேன். இனி, அவன படும் பாடுகளைச் சொல்லுகிறார்,—
(மெத்தெனவே புகுந்து நின்றான்) என் நெஞ்சினுள்ளே புகும
போது, ' அநாதிகாலமாகப் பெருத பேற்றைப் பெறப்போகிறோம்;
இது நமக்கு நிலைக்கவேணுமே! ' என்னும் அதிசங்கையோடே
மொளபப் புகுந்து காற்பாவி தூரித்து நின்றான்; (இருந்தான்)
கிறிது நேரத்தல், ' இனி எங்கும் போக்கிடமில்லை ' எனபவன
போலே வீற்றிருந்தான். (கிடந்தான்) மேலும் கிறிது நேரத்திலே,
பிடித்துத் தள்ளினாலும் போகமாட்டாதவன்போலே படுக்கையை
ளிரித்துப் படுத்துக்கொண்டு விட்டான்! (என் நெஞ்சத்து)
இவன் இவ்வளவு வ்யாமோஹத்தைச் செய்தது நேற்றுவரை
இவனை உட்புகாமல விலக்கி வந்த என் நெஞ்சத்திலேயன்றோ!
என்று ஆய்சார்யப்படுகிறார். (பொன்னுமை) இப்படிச் செய்ததன்மூலம்
எனனை நசியாதபடி செய்தான்! அன்றிக்கே, ' பொன்னுமை
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் ' என்னுகொண்டு, இடைவிடாமல்
என் நெஞ்சில நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பதாகாதினான் எனப
தாகவும் உள்ளாலாம். இவ்வளவும் செய்தது யாரென்னில்:
(நானே) ஆய்சார்யமான ஸௌலப்ய ஸௌபரீல்ய வாத்ஸல்யாதி,
ஸ்வபூர்வங்கள் மடையவன். ஸர்வேஸ்வரானவன் அதிநீஹீந

95. புகுந்திலங்கு மந்திப் பொழுதத்து அரியா
யிகழ்ந்த விரணியள தாகம்—சுகிர்தெங்கும்
செந்தப் பிளந்த திருமால் திருவடியே
வந்தித்தென் நெஞ்சமே வாழ்த்து.

அந்தி புகுந்து—மாகுலேவகை வந்துசேர்ந்து. இலங்கும்
பொழுதத்து—விளங்கும் ஸமயந்திலே அரி ஆய்—நரஸிம்ஹ
மூர்த்தியாய்த் திருவவசரித்து இகழ்ந்த இரணியனது
ஆகம்—தன்னை நெஞ்சார நிந்தித்துக் கொண்டிருந்த
ஹிரண்யாஸுரனது உடலை. சுகிர்து—பல கூராக வகிரந்து.
எங்கும் செந்த—எங்கும் சிந்தும்படியாக. பிளந்த—பிளந்
தொழித்த. திருமால்—எம்பெருமானுடைய. திரு அடியே—
திருவடிகளையே. என நெஞ்சமே—எனது மனமே. வந்தித்து
வாழ்த்து—தலையா ரவணங்கி வாயாரவாழ்த்து.

அவ:— (புகுந்து) தம்முடைய பக்கல அவன் ஸுலப,
ஞானபடியைக்கண்டு ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாத்யாழ்வானுக்கு ஸுலப,
ஞானபடியைச் சொல்லுகிறார்.

அவ:— தம்முடைய பக்கல் அவன் ஸுலப, ஞானபடி
யைக்கண்டு ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாத்யாழ்வானுக்கு ஸுலப, ஞானபடி
யைச் சொல்லாநின்றகொண்டு, நெஞ்சே! இப்படி உப
காரகஞானவன் திருவடிகளை வணங்கி வாழ்த்தப்பாராய்
என்கிறார்.

மான தன் நெஞ்சிலே பாரித்துப் புகுந்து செய்யும் வ்யோமோஹத்
தைக் கண்டு ஆஸ்ரயப்படுகிறார். ஆக, ஆஸாலேஸமுடையார்
நெஞ்சிலே புகுந்தபின்பு அவன அதிலே வைக்கும் வ்யாமோஹத்
திற்கு ஓர் எல்லையிலை என்றாயிற்று. 94.

95. அவ:— தம்மிடம் ஸுலப, ஞானபடியைக் கண்டவுடன்,
ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாத்யாழ்வானுக்கு ஸுலப, ஞானபடி நினைவுக்குவர, அவ
னுக்கு இப்படி உதவியவன் திருவடியையே வாழ்த்துமாறு நெஞ்சுக்கு
உபதேசிக்கிறார்.

வ்யா:— (புகுந்தியாதி) ஹிரண்யன் வரங்கொள்
ளாத ஸந்த்யையிலே. “புகுந்திலங்கும்” என்றது—
ஸந்த்யையினுடைய ப்ரவேஸத்தைச் சொல்லுகிறது.

உரை:— வந்து ப்ரவேஸியாநிற்பதாய், செக்கர் வானத்
தால் வந்த ஒளியை உடைத்தாய். அஸுரர்க்கு பூலம்
வர்த்திததுச் செல்லக்கடவதான ஸந்த்யாஸமயத்திலே.
அவன் வரததுக்குள் அடங்காத நரளிம்ஹரூபியாய்கொண்டு
நிர்ப்பந்தனமாகத் தன்னையும் ப்ரஹ்லாத்யனையும் பூஹுமுக
மாக நிந்தித்த அஸஹ்யாட்சாரத்தை உடையனான ஹிரண்யா
ஸுரனுடைய வரபூலாதி, எல்லே வளர்ந்த ஸரீரத்தை.

வ்யா:— (புகுந்திலங்கும் அந்திப்பொழுதத்து) வந்து
ப்ரவேசியாநிற்பதாய், செக்கர்வானத்தால் வந்த ஒளியை உடைய
தாய், அஸுரர்க்கு பூலம் வளர்ந்து செல்லக்கடவதான மாலை
வேளையிலே. ஹிரண்யன தனக்குப் பகலிலும், இரனிலும் சாவில்லை
என்று வரங்கொண்டானுகையாலே, அவனைக் கொல்ல அந்திப்
போதில் தோன்றினான் என்று கருத்து. (அரியாய்) சிங்கமாய்,
'மிருகத்தாலும் சாவில்லை, மனிதனாலும் சாவில்லை' என்று வரம்
கொள்ளுகையாலே நாங்கலந்த சிங்கமாய் அவதரித்தான் என்று
கருத்து. (அந்திப்பொழுதத்து இலங்கும் அரியாய்ப்புகுந்து)
என்று கூட்டி, 'மாலேவேளையிலே, ஒளியையுடைய நரசிங்கமாய்
அவதரித்து' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “அந்தியம்
போதில் அரியருவாகி அரியை அழித்தவனே” [திருப்பல்லாண்டு 6]
என்றாரனாரே பெரியாழ்வாரும். (இவனை இப்படிக் கொல்லக்
காரணமென்ன? எனில்: (இகழ்ந்த இரணியனதாகம்) ஒரு
காரணமுமில்லாமல் தன்னையும், தன்னடியானான ப்ரஹ்லாத்யனை
யும் நெஞ்சார இகழ்ந்த இரணியனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்தான்
என்று கருத்து. “நின்னைச் சிந்தையினால் இகழ்ந்த இரணியன்
அகலமார்வம் கிண்ட என் முன்னைக் கோளரியே” [திருவாய்
2-6-6] என்று வாயால் இகழ்வது மாத்திரமல்லாமல், புத்தி
பூலகமாக நெஞ்சார இகழ்ந்ததாலேயே அவனை உளத்தொட்டுப்
பிளந்தான் என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தாரன்றோ. (ஆகம்)
வரபூலம், ஆஹாரம் முதலானவற்றால் வளர்ந்த ஸரீரத்தை.

(அரியாயித்யாதி) ஆஸ்ரித விரோதி, யாசையாலே கொன்ற தென்ற மாத்ரமின்றிக்கே சீற்றத்தினுடைய உரமிருந்தபடி. (திருமால் திருவடியே) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் ஓரத்துக்கடி பிராட்டி அருகேயிருக்கை என்கிறது. (வந்தித்தென் நெஞ்சமே வாழ்தது) வந்திக்கைக்கும் விஷயம் அவளோடே கூடினவன் போலே. 95.

சீற்றத்தின் மிகுதியாலே, “சிஷ்நம் பிஷ்நம்” (சிஷ்நம் பிஷ்நம்) என்கிறபடியே பல கூறுக வகிர்ந்து ஸர்வப்ரகேசுரத்திலும் சிதறிவிழுமபடியாகப் பிளந்து பொகட்ட ஸ்ரிய:பதியான வனுடைய திருவடியை—என் கருத்திலே நடக்கும் நெஞ்சே! தலையா ரவணங்கி வாயார மங்குளாஸாஸநம் பண்ணு. அந்திப் பொழுதத்து இலங்கும் அரியாய்ப் புகுந்து என்றாய், வந்தியா காலத்திலே ஒளியை உடைத்தான நரஸிம்ஹமாய்ப் புகுந்து என முயலாம். திருமால் என்று ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில ஓரத்துக்கு அடி அவளோட்டைச் சேர்த்து என்கை. 95.

(சுகிர்ந்து எங்கும் சிந்தப் பிளந்த) பல கூறுக வகிர்ந்து எங்கும் சிந்தும்படியாக (இரணியனது உடலைப்) பிளந்த. தன விஷயத் தில் அபசாரம் செய்த மிஸுபாலாதிசுனைச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டதுபோலே நற்கொலையாகக் கொல்லாமல், பாகுவதாப சாரம் செய்த பையலாகையாலே, “சிஷ்நம் பிஷ்நம்” [ரா.யு] என்கிறபடியே சிஷ்நபிஷ்நமாக்கிப் பல கூறுக வகிர்ந்து, சிதர வதும் செய்து பார்த்தவிடமெங்கும் சிதறிவிழுமபடி பிளந்தமையைக் காட்டுகிறது. (பிளந்த திருமால்) இப்படி அடியார் பக்கலிலே பகட்பாதத்தைக் காட்டியதற்குக் காரணம் புருஷகாரபூதையான பெரியபிராட்டியார் அருகிலேயிருக்கையே என்கை. (என் நெஞ்சமே! திருமால் திருவடியே வந்தித்தது வாழ்தது) என கருத்தறிந்து நடக்கும் நெஞ்சே! அத்திருமாலுடைய திருவடியையே தலையா ரவணங்கி, வாயார மங்குளாஸாஸநம் பண்ணுவாயாக வந்தித்து வாழ்ததுகைக்கும் ஸேஷிதவ ப்ராப்யத்வங்க ரயுடைய ஒரு மிதுநமே விஷயம் என்று காட்டுகிறார். 95.

96. வாழ்த்திய வாயராய் வாணோர் மணிமகுடம்
தாழ்த்தி வணங்கத் தழும்பாமே—கேழ்த்த
அடித்தாமரை மலர்மேல் மங்கை மணுளன்
அடித் தாமரையா மலர்.

கேழ்த்த அடி—பெருத்த தானையுடைய, தாமரை மலர்
மேல்—தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும், மங்கை—பெரிய பிராட்
டிக்கு. மணுளன்—நாதனுன எம்பெருமானுடைய, அடி
ஆம் தாமரை அலர்—திருவடிகளாகிற தாமரைப் பூக்களை,
வாணோர்—நித்யஸூரிகள். வாழ்த்திய வாயர் ஆய்—வாயால்
வாழ்த்துகின்றவராய்க்கொண்டு. மணி மகுடம்—மணிகள்
முத்தின கிரீடத்தை, தாழ்த்தி—தாழவிட்டு, வணங்க—
வணங்குவதனால். தழும்பு ஆமே—(அத்திருவடிகள்) தழும்
பேறிக் கிடக்கின்றனவே.

அவ:— (வாழ்த்திய) நித்யஸூரிகளுடைய பரிமாற்றம்
பொருத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவனென்கிறது.

வ்யா:— (கேழ்த்தவித்யாதி) நிறத்தையுடைத்தான
தாமரைமேலேயிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய திருக்கை

அவ:— நித்யஸூரிகளுடைய பரிமாற்றமும் பொருத
ஸௌகுமார்யத்தையுடையவன் என்கிறார்.

உரை:— பெருத்த தானையுடைய தாமரைப்பூவின்
மேலே வர்த்திக்கிற நித்யயௌவநஸ்வபூராவையான பெரிய

96. அவ:— இப்படி ழூட்டு அசுரப்பையலைப் பிளந்தவன்—
நித்யஸூரிகள் வணங்கும்போது, அவர்கள் முடி உரசுவதினால்
திருவடி தழும்பேறும்படியான மென்மையை உடையவன் கிமர்!
என்கிறார்.

வ்யா:—(கேழ்த்தஅடித்தாமரைமலர்மேல் மங்கை மணுளன் அடித்
தாமரையாம் அலர்) நிறமுடையதாய், அடிக்கொண்டிருப்பதான
தாமரைமலர்மேலே எழுந்தருளியிருப்பவளாய், அத்தாமரையின
மௌமை, நிறம், மணம் முதலியவையெல்லாம் ஓர் உருக்கொண்டது

81. பகல்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் கனவில்
மிகக்கண்டேன் மீண்டவனை மெய்யே மிகக்கண்டேன்
ஊன்திகழு நேமி யொளிதிகழுஞ் சேவடியான்
வானதிகழுஞ் சோதி வடிவு.

பகல் கண்டேன் இராககாலம் கலவாமல் ஒரே பகற்
காலமாய்ச் செல்லுகிற நல்விடிவைக் கண்டேன்; (அதற்கு
அடியாக) நாரணனை கண்டேன் — ஸ்ரீமத் நாராயண(னாகிற
என்றும் மறையாத சூரிய)னைக் கண்டேன்; மீண்டு — மறு
படியும், கனவில் — மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்திற் காட்டிலும்,
மிக மெய்யே — மிகவும் தெளிவாக, அவனை கண்டேன் —
அவனைக்காணப்பெற்றேன்; ஊன் திகழும நேமி - திருமேனி
யில் விளங்குகின்ற திருவாழியையுடையவனும், ஒளி திகழும்
சே அடியான்-பிரகாசம் மிக்க திருவடிகளையுடையவனுமான
அப்பெருமானுடைய, வான் திகழும் — பரம பதத்திலே
விளங்குகின்ற, சோதி வடிவு — சோதிமயமான திருமேனியை,
மிக கண்டேன் -- (இங்கே) நன்கு காணப்பெற்றேன்.

பெரி அவ:— (பகல்) நீர் கண்டபடி சொல்லிக்காணீ
ரென்னச் சொல்லுகிறார்.

அவ: — பண்டு அவனைக்கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றவர்க
ள் என்பட்டார்கள் என்று பழங்கிணறு வாருகிறதென்?
இப்போது அவனைக்கண்டு நான்தான் படுகிற பாட்டைப்
பார்க்கமாட்டீர்களோ? என்கிறார்.

81. அவ: — சென்ற பாகரத்தில் “என்கொலே முன்னைப்
படிக்கோலா கண்ட பகல்” என்று பண்டக் காலத்தில் அவனைக்
கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றவர்கள் என்ன பாடுபட்டார்கள்
என்று வியத்தார். “இப்படிப் பழங்கிணறு தூறெடுக்கவேண்டுமே?
இப்போது நான் அவனைக்கண்டு படுகிற பாட்டைக் கண்டால்
பேராதோ?” என்கிறார் இப்பாகரத்தில்.

இ—தி 88

97. அலரெடுத்த வந்தியா னுங்கெழி லாய
மலரெடுத்த மாமேனி மாயன்—அலரெடுத்த
வண்ணத்தான் மாமலரான் வார்சடையானென்று
கெண்ணத்தானுமோ விமை. [இவர்கட்கு]

அலர் எடுத்த உந்தியான்—தாமரைப்பூ ஒங்கி யிருக்கப்பெற்ற
திருநாபியை யுடையவனும், எழிலாய மலர் எடுத்த—அழகிய
காயாம பூப்போன்ற. மாமேனி—கரிய திருமேனியை உடைய
வனுமான, மாயன்—ஆர்ச்ரய பூகனான எம்பெருமானை—
அலர் எடுத்த வண்ணத்தான்—காஞ்சிமலர்போன்ற ழிறத்தை
யுடையனான இத்திரனென்ன. மாமலரான்—தாமரைப்பூவீதி
பிறந்த பிரமனென்ன. வார் சடையான்—தாழ்ந்த ஐடை யை
யுடையனான சிவனென்ன. என்று இவர்கட்கு—ஆரிய பூக்
கேசவர்கட்கு. இமை—சற்றேறனும். எண்ணத்தான் ஆமோ—
நெஞ்சால் நினைக்கவும் முடியுமோ?

அவ:— இப்படி ஸ்ரீய:பதியாய் அயர்வறுமபரிகளில்
பதியானவனை ஆர்ச்ரயித்துப் பெறில் பெறமித்தகையவனான
ஸ்வயத்தனத்தால் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அறிய முடியாது
என்கிறார்.

என்று திருவடிகளின் மெனமையில் ஈடுபடுகிறார். " இப்படி
வாதோர் ஓயாமல் வணங்கிக்கொண்டேயிருந்தால் திருவடிகளில்
தழும்பேறிவிடாதோ " என்று வயிறுபிடிக்கிறார் என்றும் கொள்ள
லாம். ' வாதோர் ' என்று அடுத்த பாட்டில் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்ட
ப்ரஹ்மாதிக் தேவதைகளையே சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். ப்ர

97. அவ:— இப்படித் திருமகள்கேள்வனாய். அயர்வறுமபரிகளில்
கள அறிபதியாயிருப்பவனைக் கால்கட்டி அவனருளாயே அயர்வறு
மபரிகளில் பெறலாமெனயொழிய. தமது முயற்சியால் ப்ரஹ்மாதிக்
தேவதைகளுக்கும் அவனை அறியவும்முடியாது என்கிறார்.

மயம் (அலர் எடுத்த உந்தியான்) " அஜஸ்ய நாமபத்யை—
கேசவ ஆபரிதம் " [பிறப்பற்றவனான பரம்பொருளின் பத்தியை
பெறாமல் கொளறுவது.] " யந்நாபிபத்யமாத்யபுவந் மலரெடுத்த

வ்யா:— (அலரெடுத்த வந்தியான்) அலரைக்காட்டா
 நின்ற திருநாபியையுடையனும். (ஆங்கித்யாதி) எழிலை
 யுடைத்தாயிருந்துள்ள மலர் காட்டாநின்ற திருமேனியை
 யுடைய ஆஸ்சர்யபூதன். (அலரித்யாதி) இந்திராதி,களுக்

உரை:— ஸ்கலஜக,தூத்பத்தி காரணமான தாமரைப்
 பூவைத் தோற்றுவிப்பதற்கிற திருநாபியையுடையனும்,
 அழகை உடைத்தான பூவை ப்ரகாசிப்பிக்கிற அதிஸ்
 குமாரமான கறுத்த திருமேனியையுடைய ஆஸ்சர்யபூத
 னான அவனிடையாட்டத்தில்—பூவைத் தெரிவிப்பிக்கிற நல்ல
 நிறத்தையுடைய இந்திரன், ஸ்லாக்யமான திருநாபீ,கமலத்
 திலே பிறந்த ப்ரஹ்மா, தாழ்ந்த ஜடையையுடையனான
 ருத்,ரன் என்று ப்ரஸித்,க,ரான இவர்களுக்கு நெஞ்சாலே
 நினைக்கத்தான் போமோ? இது ஓக்குமோ ஒவ்வாதோ
 என்று விசாரித்துப்பார். சற்றுப்போது என்றுமாய். அல

ப்ரஜாபதி: " [எவருடைய திருநாபிக்கமலத்திலிருந்து மஹாத்மாவான
 பிரமன் பிறந்தானோ] என்கிறபடியே எல்லா உலகும் உண்டாகக்
 காரணமான தாமரைப்பூவை உண்டாக்கிய திருநாபியை உடைய
 வன். 'எடுத்த' என்றது 'காட்டுகின்ற' என்னும் பொருள்
 உடையது. 'உண்டாக்கிய' என்று தாத்பர்யம். (ஆங்கு எழி
 லாய மலர் எடுத்த மாமேனி மாயன்) மலர்களிலே அழகே உரு
 வெடுத்ததான காயாமலர் காட்டும் கறுத்தமெனமைமிக்ாமேனியை
 உடைய ஆஸ்சர்யபூதன். காயம்பூ இவனுடைய திருமேனியைக்
 காட்டுகிறது. அல்லது காயம்பூவை இவனுடைய திருமேனி காட்டு
 கிறது என்று இருவிதமாகவும் பொருள்கொள்ளலாம். 'மாமேனி'
 என்று கருநிறத்தைக் காட்டுவதாகவும், நிறம், மணம், மென்மை
 முதலிய எல்லாச் சிறப்புகளையும் காட்டுவதாகவும் பொருள்
 கொள்ளலாம். (அலர் எடுத்த வண்ணத்தான்) காஞ்சிமலரைக்
 'காட்டும் நிறத்தையுடைய இத்திரன் என்ன: "மங்குலூர்ச் செல்வன்
 போல மலர்ந்தன காஞ்சி" [திருவிளையாடற்புரானம்] என்று தமிழர்
 கள் இந்திரனைக் காஞ்சிமலர் நிறத்தனனாகக் கூறியிருப்பதைத் தீர்ப்பை
 யுரை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது காணத்தக்கது (மாமலரான) உந்தத்
 தாமரையாகிற சிறந்த மலரில் தோன்றிய அனைவரையும் படைத்த
 பிரமன் என்ன: (வார்சடையான்) தாழ்த்தொங்குகின்ற ஜடையை

கும் அவனை மனோரதி, க்கத்தான் போமோ? (இமை) விசாரி;
செற்றுப்போதென்றுமாம். 97.

98. இமஞ்சூழ் மலையு மிருவிசும்பும் காற்றும்
அமஞ்சூழ்ந் தறவிளங்கித் தோன்றும்—நமஞ்சூழ்
நரகத்து நம்மை நணுகாமல் காப்பான்
தூரகத்தை வாய்பிளந்தான் தொட்டு.

இமம் சூழ் மலையும்—பனியாலே சூழப்பட்டிருக்கிற
இமயமலையையும், இரு விசும்பும்—பெரிய ஆகாயத்தையும்.
காற்றும்—வாயுவையும். அமம் சூழ்ந்து—(பருமனாலும் உயர்த்தி
யாலும் வேகத்தாலும்) கீழ்ப்படுத்தி வியாபித்து, அறவிளங்கி
தோன்றும்—மிகவும் விளங்கிக் கண்ணெதிரே வந்து தோன்றின,
தூரகத்தை—குதிரைவடிவு கொண்டு வந்த கேசியென்னும்
அசுரனை. தொட்டு—திருக்கையால் பற்றி, வாய்பிளந்தான்—
(அவனது) வாயைக் கிழித்துப்போட்ட பெருமான் நம்மை—
நம்மை. நமன் சூழ் நரகத்து நணுகாமல் காப்பான்—யமனைத்
தலைவனாகக் கொண்ட நரகத்திலே புகவெட்டாமல் ரக்ஷித்
தருள்வன்.

ரெடுத்த உந்தியானெழிலாய மலரெடுத்த மாமேனி மாய
னாகு—அவனிடையாட்டத்தில் என்றுமாம். 97.

உடையனான பேசுநின்ற சிவன் எனன்; (என்று இவர்கட்கு இமை
எனனத்தானுமோ) இப்படி ஸுப்ரஸித், தூரன இத்தேவர் தலைவர்
காகு (அம்மாயனைச்) சிறிது போது (நெஞ்சாலே) மனோரதி, க்கவும்
இயற்றுமோ? இமை—இமைக்கும் தேரமாகிற கணப்போது. அன்
றிக், “இமை” எனபதைத் தனி வாக்கியமாக்கி, “இவர்களால்
அவனை எண்ணவும் முடியுமோ? (நெஞ்சே) இதை விசாரித்துப்பார்”
என்பதாகவும் கொள்ளலாம். ‘ஆங்கு எழிலாய’ என்று மலர்
காரியை அழகே உருவான காயா மலர் என்றும் பொருள் கொள்ள
லாம். அல்லது, ‘மாயன் ஆங்கு’ என்று கூட்டி “அம்மாயன் திறத்
துய (சிறிது நிகர்க்கவும் முடியுமோ)” என்றும் பொருள் கொள்ள
லாம். இந்திரன் ஸித்ததேவபாயமான அவன தானே தானைக்
காத்திருக்கலாம் காரணமாமேயல்லது. எத்தனையேனும் ஜ்ஞாநஸக்திகளை
இவை மலர்களாழ்ந்த தம் முயற்சியாலே அவனைக் காணமுடியாது
பெறுவாரென்று.

வ்யா:— (இமஞ்சூழிதயாதி) ஹிமவானிலும் வாயுவின் பக்கிலும் அமைத்துப் பார்து அறப்ரகாசித்துத் தோன்றுகிற

அவ:—தன்னை ஆஸரயித்திருக்கிற நம்முடைய விரோதி, யான ஸம்ஸாரஸபபந்த,கதை அறுத்துத்தருவான் அவன் என்கிறார்.

உரை:— பனியாலே சூழப்பட்டிருக்கிற பர்வதமும், ஸர்வத்துக்கும் அவகாஸபரத,மான பெரிய ஆகாஸமும். வாயுவும் ஸகலபதார்தத,ங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்குமவனு யிருந்து வைத்துக் கண்காணவந்து அவதரித்து. "ஒளிவரு முழுநலம்" என்கிறபடியே மிகவும் உஜ்வலமான சூணங்களை உடையனாய்க் கொண்டு பரகாசிக்குமவனாய், பத்தும்பத்தாக

88. அவ:—தனையே உபாயமாகப்பற்றிய நம்முடைய விரோதி,யான ஸம்ஸாரத் தொடர்பை அறுத்துத் தருகின்றவன் அவனே என்கிறார்.

வ்யா:— (இமம் சூழமஸ்யம் இருவிகம்பும் காற்றும் அமஞ் சூழ்ந்து அறவிளவகித்தோகாறும்) பனிகூழ்ந்த இமயமலையையும், அனைத்துக்கும் இடமளிக்கும் பெரிய ஆகாஸத்தையும், வாயுவை யும் கீழ்ப்படுத்தி வியாபித்து. "ஸ உஸ்ரேயாத் பவதி ஜாயமந:" [அவன் பிறத்த பின்பே பெருமை பெறுகிறான்] "பல பிறப்பாய் ஒளிவரும் முழுநலம்" [திருவாய் 1-3-2] என்கிறபடியே பரமபத,த் தில் இருப்பிலும் மிகவும் குளாவகளாலே பிரகாஸித்து அவதரிப் பாள். அமம் சூழ்ந்து என்றது. அமைத்து (கீழ்ப்படுத்தி) வியா பித்து என்றபடி. உலகில பருப்பருதத பொருள்சளாக நாம் காணும் இமயமலை, ஆகாஸம். காற்று முதலானவற்றையும் கீழ்ப் படுத்தி வியாபித்திருப்பவன் என்றதால் இவனுடைய ஸர்வ வ்யாபகதவம் காட்டப்பட்டது. மிகப் பெரிய சிலவற்றைச் சொன்னது அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம். கடைசி அடியிலுள்ள 'துரகத்தை' எனப் ப தற்கு இவற்றை விசேஷணமாக்கி, பருமனால் இமயமலையையும், உய ரததால் ஆகாஸத்தையும், வேகும் அல்லது வலிமையால் காற்றையும் கீழ்ப்படுத்திவரும்வியாபித்துக்கொண்டு மிகவும்பிரகாசிப்பவனாய்த் தோன்றிய தேசி என்னும் குதிரை என்றும் பொருள் கொள்ள லாம். முதற்பொருள் எவபூவோக்தியும், இரண்டாவதுபொருள்

துரகத்தைத் தொட்டு வாய்பிளந்தான். (நமன்கூழ் நாகத்து நம்மை நணுகாமல் காப்பான்) கேசியை ஆஸ்ரிதவிரோதி, யென்று கைதொட்டுப் பிளந்தவன் நமனாலே சூழ்க்கப்பட்டுள்ள நரகத்தில் நம்மைக் கிட்டாமல் காக்குமவன். 98.

நம்மாலே சூழ்த்துக் கொள்ளப்பட்ட ஸம்ஸார மாகிற நரகத்திலே நம்மைக் கிட்டாதபடி ரக்ஷிக்குமவன்—கேசியாகிற குதிரையப்பிடித்து வாயைக்கிழித்து பொகட்டக்ருஷ்ணன். அன்றிக்கே, யமவஸ்யதை தவிராதபடியான ஸம்ஸாரத்தில் நம்மைக் கிட்டாதபடி காப்பானென்னவுமாம். அறவிளங்கித் தோன்றும் துரகத்தை வாய்ப்பிளந்தானென்று குதிரைக்கு விசேஷணமாகவுமாம். அப்போது மிகவுமப் பரகாசித்துத் தோற்றுகிற குதிரை வாயைக்கிழித்துப் பொகட்டானென்று பொருளாகக் கடவது. 98.

அதிகாரத்தையும் ஆகும். இப்படி எங்கும் வியாபித்து அவதரிப்பது எதற்காக எனில்: (நமன்கூழ் நரகத்து நம்மை நணுகாமல் காப்பான்) நம்மாலே பரிபூர்ணமாகச் சூழ்த்துக்கொள்ளப்பட்ட ஸம்ஸாரமாகிற வெந்நரகத்தில் நம்மை இனிச்சேராதபடி ரக்ஷிப்பதற்காகவே இப்பாடுபடுகிறான் என்கிறது. நம்—நம்மால், அம்கூழ்—அழகாகச் சூழ்த்துக்கொள்ளப்பட்ட; (அதாவது,—) தப்பவொண்ணாதபடி பத்தும்பத்தாக (பரிபூர்ணமாக) விளைத்துக்கொள்ளப்பட்ட, நரகத்து—(ஸம்ஸாரமாகிற) நரகத்தில் என்றபடி. அன்றிக்கே, நமனாலே விளைத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கையாலே யமவஸ்யதை தவிராத ஸம்ஸாரத்தில் அல்லது, ரௌரவாதி நரகத்தில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இத்தால் உபாயக்ருத்யமான அநிஷ்டநிவர்த்தகம் வம் காட்டப்பட்டது. இவன் இப்படி அடியாருடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்குவான் என்பதை எங்கே கண்டோம்? எனில். (துரகத்தை வாய் பிளந்தான் தொட்டு) ஆஸ்ரித விரோதியான கேசி எனலும் குதிரையுருக்கொண்டு வந்த அஸுரனைக் கைதொட்டு வாய்பிளந்தது. ஆஸ்ரித கண்ணனானோ இவன். இவன் நம்மை நரகத்து துறக்காமல் காப்பான் என்பதை விளக்கவும் வேண்டுமோ? என்று கருத்து. 'அன்று துரகவாய் கீண்ட துழாய் முடியாய் நங்கள் நரக வாய் கீண்டாயும் நீ' [47] என்று முன்னமே இதை இவ்வாழ்வார் அருளிச் செய்தாரன்றோ. 98.

99. தொட்டபடை யெட்டும் தோலாத வென்றியான்
அட்ட புயகரத்தா னந்நான்று—குட்டத்துக்
கோள்முதலை துஞ்சக் குறிததெறிந்த சக்கரத்தான்
தாள்முதலை நங்கட்குச் சார்வு.

தொட்ட—ஏந்தின. படை எட்டும்—எட்டு திவ்யாயுதங்
களாலும், தோலாத—தோவ்வி யடையாமல். வென்றியான்—
வெற்றியை அடைபவனும், அட்டபுய கரத்தான்—கச்சித் திரு
வட்டபுயகரத் திருப்பதியிலுள்ளவனும், அந்நான்று—முன்
பொருகாலத்தில். குட்டத்து—நீர்ப்பொய்கையிலே. கோள்
முதலை துஞ்ச—வலிமையுடைய முதலை முடியும்படியாக,
குறித்து எறிந்த சக்கரத்தான்—இலக்குத் தப்பாமல் எறியப்
பட்ட ஸுத, ர்ஸுனாழ்வானையுடைய பெருமானது. தாள்
முதலை நங்கட்கு சார்வு—பாத, மூலமே எங்களுக்கும்
ஆஸ்ரயணியமாகும்.

வ்யா:— (தொட்டனித்யாதி) ஏதேனுமொரு ஆயுதத்
தைத்தொட்டால் அவ்வாயுதத்தாலே எதிரிகளுக்குத் தோலாதே

அவ:—ஆஸ்ரித விரோதிகளைப்போக்கும் ஸ்வபுரவனான
எம்பெருமான் திருவடிகளே பரமப்ராப்யம் என்கிறார்.

உரை:—எடுத்த திவ்யாயுதங்களெட்டாலும் போரில்
தோலாதே எதிரிகளை மூலமற மாய்த்து. வெற்றியை உடைய

99. அவ:—அடியாருடைய விரோதிகளைப்போக்கும் இயல்
வுடையவனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளே மேலான ப்ராப்ய
மாகவும், ப்ராபகமாகவும் இருக்கையாலே அதுவே நமக்கு மேலான
ஆஸ்ரயணிய வஸ்து என்கிறார்.

வ்யா:—(தொட்ட படை எட்டும் தோலாத வென்றியான்) 'செம்
பொன் இலங்கு வலங்கை வாளி தின்னிலை தண்டொடு சங்கம் ஒள்வான்
உம்பர் இருகடர் ஆழியோடு கேடகம் ஒண்மலர் பற்றி யெற்றே!...அட்ட
புயகரத்தேன் என்றாரே" [பெரியதிருமொழி 2-3-3] என்று திருமங்கை
மூ.தி 40

வெற்றியையுடையனாய். திருவட்டபுயகரத்திலே நின்றவன்.

னாயிருக்கும் ஆண்பிள்ளையாய் இந்த வடிவோடும் மிடுக்கோடும் எட்டா நிலத்தில் இருக்கையன்றிக்கே திருவட்டபுயகரத்திலே ஸ்ந்நிஷிதனாய் ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் ஆபந்நான அத்யசையிலே மடுவில் முடிக்கும் ஸ்வப்ராவமான முதலையானது உருவழிந்து சித்திலமாம்படி—அவ்வாபத்திலும் கலங்காத ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் பக்கல் பரிவரலே இலக்குத் தப்பாதபடி எறிந்த திருவாழியை உடையவனுடைய பாத,

யாழ்வார் அருளியபடியே (1) வாளி (அம்பு) (2) சிலை (வில்), (3) தண்டு (கூதா) (4) சங்கம் (5) வாளி (6) ஆழி (சக்கரம்) (7) கேடகம், (8) மலர் ஆகிய எட்டு திவ்யாயுதங்களையும் ஓர் ஆயாஸமின்றியே பூர்த்திசூற்போலே தொட்டு திற்பவனாய், அவற்றில் ஏதேனும் ஓர் ஆயுதத்தைப் பிரயோகிப்பதற்காகத் தொட்டாலும், அவ்வாயுததால் தோலவி எனபதையே அறிவாமல் எதிரிகளைப் பூண்டோடு அழித்து வெற்றியடையும் ஆண்பிள்ளையாயிருப்பவன். இத்தால் உபாயக்குத்யமான அதிஷ்ட நிவர்த்தகத்வம் சொல்லப்பட்டது. இந்த வடிவோடும், வீரத்தோடும், பூலத்தோடும், வெற்றியோடும் இவள எழுந்தருளியிருப்பது எட்டா நிலமான பரமபதத்திலேயோ? எனில், இந்நிலவுலகிலேயே தம் கண்காண எழுந்தருளியிருக்கிறான் எனகிறார்,— (அட்டபுயகரத்தான்) திருவட்டபுயகரம் என்னும் தியதேயுத்திலே தன் வடிவழகையெல்லாம் காட்டிக்கொண்டிருக்கையாலே பரமப்ராபயனாய், தானே உபாயம் எனபது தேற்றத் தொட்டபடையெட்டுமே தோலாத வென்றியானாய், எட்டு திவ்யாயுதங்களையும் எட்டுத் திருக்கைகளிலே ஏந்தி திற்கிறான் என்று கருத்து. இப்படி திவ்யாயுதங்களைக் கொண்டு தோலாதவென்றியானாய் ஆஸ்ரித விரோதி, திரஸநம் செய்தவிடம் உண்டோ? எனில்,—(அந்நாளறு ருட்டத்துக்கோள முதலை துஞ்சக்குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்) மழுங்காத ஞானமே படையாக (ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே) முதலையை அழித்திருக்கலாமாயினும், அடியானான கஜேந்திராழ்வானிடமுள்ள வாதஸல்யத்தாலே, அவன் பரமபததை அடைத்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தி கழியப்பெற்று 'ஆதிமூலமே' என்று கையெடுத்ததுக் கூப்பிட்டவுடன்— சித்து ருறிதவறி அடியானுக்கு ஏதேனும் ஏற்பட்டால் என் செய்வது' என்னும் அநாவகையால் மடுக்கரைக்கு அரைகுலையத் தலைகுலைய

(குட்டத்தித்யாதி) “**स्वप्नादमूलं शरणं प्रपद्ये**” (த்வத்பாத,மூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே) என்னும்படியே ஸ்ரீ கஜேந்த்,ராழ்வானுக்கு உதவினவனுடைய திருவடிகளே நமக்கு அபாய்ரயம். 99.

மூலமே ப்ராப்ய ரூசிபரவஸரான எங்களுக்குப் பரமப்ராப்யம். அன்றிக்கே, ஸ்வரஷணத்திலே அஸக்தரான எங்களுக்கு “**स्वप्नादमूलं शरणं प्रपद्ये**” (த்வத்பாத,மூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே) என்கிறபடியே ஸ்ரீ கஜேந்த்,ராழ்வானுக்கு உதவின சிவந்த திருவடிகளே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயமென்னவுமாம். 99.

ஒடிவந்து, அந்த கஜேந்திரனை விழுங்கிக்கொண்டிருந்த பெரு வலிமையுடைய முதலே அழியும்படியாகக் குறிபார்த்துப் பிரயோகம செய்த சக்கரத்தாழ்வானை உடையவன. (சக்கரத்தான தாள்முதலே தங்கட்குச் சார்வு) இப்படி அடியார் விரோதிகளைப் போக்கும் பண்டைய உடையவனுடைய திருவடிமூலமே நமக்கு உபாயமாக ஆய்ரயனாய். ‘தாள் முதலே’ எனனும் இப் பாகரத்தை அடியொற்றியே ஆளவந்தார் ‘த்வத்பாத,மூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே’ (ஸ்தோ-ர) என்று எம்பெருமானுடைய பாத,மூலத்தை யே ஸரணாகப் பற்றினார். (சக்கரத்தான் தாள் முதலே தங்கட்குச் சார்வு) அதிஷ்டநிவர்த்தனத் தையும், இஷ்டப்ராப்தியையும் செய்து தரும் திவ்யயாத்ருங்களை யும் திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையும் உடைய அவனுடைய பாத,மூலமே அதநய ஸரணத்வத்தை ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட நமக்கு ப்ராபகம். ஏகாததாலே அஜ்ஞாத நிக்ரஹைய்ய (நிக்ரஹம் என்பதையே அநியாதாளாய்) அதனாலேயே அதிஷ்ட நிவர்த்தனம் செய்ய முடியாதவளான பெரிய பிராட்டியாகையும உபாயமாக ஸஹியாத இவனுடைய திரபேக்ஷாபாயபூவத்தைக் கூறுகிறது. ‘தாள் முதலே’ என்கையாலே, “பிராட்டியும் அவனும் விடினும் திருவடிகள் விடாது, திண்கழலாவிருக்கும்” (முமுக்ஷுப்படி 146) என்கிறபடியே விக்ரஹ விரிஷ்டனே உபாயம் என்று கட்டப்படுகிறது. இப்படி விக்ரஹத்துக்கும், குணங்களுக்கும் உபாயத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால் உபாய தைரபேக்ஷயத்திற்குக் குறைவாராதே? எனில்: அவை தனியே புத்தி, ப்ரவ்ருத்தி செய்ய வல்லமையற்ற அசேதனங்களாகையாலே, அவற்றுக்கு உபாயத்

100. சார்வு நமக்கென்றும் சக்கரத்தான் தண்டுழாய்த்
தார்வாழ் வரைமார்பன் தான்முயங்கும்—காரார்ந்த
வாமரு மின்னிமைக்கும் வண்டாமரை நெடுங்கண்
தேனமரும் பூமேல் திரு.

சக்கரத்தான்—ஸுதூர்ஸுனத்தைக் கையிலே உடைய
வனும். தண் துழாய் தார் வாழ்—குளிர்ந்த திருத்துழாய்
மலை விளங்கப் பெற்ற. வரை மார்பன் தான்—மலைபோன்ற
திருமார்பையுடையனுமான எப்பெருமானால். முயங்கும்—
ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்படுகின்றவளாய். கார் ஆர்ந்த வான்—
மேகங்கள் செறிந்த ஆகாசத்திலே. அமரும்—நிலைத்து
நிற்கக்கூடியதான். மின்—மின்னல்போல். இமைக்கும்—
விளங்குகின்றவளாய், வண் தாமரை—அழகிய தாமரைப்
பூப்போன்று. நெடு—நீண்ட. கண்—திருக்கண்களையுடைய
வளாய், தேன் அமரும் பூமேல்—தேன் நிறைந்த தாமரைப்
பூவில் வளர்ப்பவளான, திரு—பெரிய பிராட்டியார், நமக்கு
என்றும் சார்வு—நமக்கு எப்போதும் ஆஸ்ரயணியை.

வம் கொள்வதால் தைரபேஷ்யத்துக்குக் குறைவாராது. தனியே
புத்தி ப்ரஸ்ருத்தி செய்ய யோக்யதையுடைய மற்றொரு சேதன
வஸ்துவை உபாயமாகிருக்க ஸஹியாதது இவ்வுபாயம் என்பதே
ஏகாதத்தினால் உணர்த்தப்படும் உபாய தைரபேஷ்யத்தின் ஸார
மாகும். (தான் முதலே நங்கட்குச் சார்வு) பரமப்ராப்யானு
பவையுடைய பாதுமூலமே அதந்யபேஷ்யத்துவத்தை ஸ்வரூபமாகக்
கொண்ட நமக்கு ப்ராப்யமாகவும் ஆஸ்ரயணியம் என்பதாகவும்
கொள்ளலாம். ஏகாதத்தாலே அவன் ஒருவனே நிருபாதிப்ராப
யானானறாம். மற்றவரெல்லாம் அவன் ஸம்பந்தத்தையிட்டு ப்ராப்ய
ராவிருர்கள் என்றும். குழந்தை தாய்முலையிலே வாய்வைக்குமா
போலே, ரோஷிபக்கல் ரோஷபூதன் இழியும் துறை திருவடிகளே
என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. இதையே நம்மாழ்வாரும் "சார்வே
தவதெரிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்" (திருவாய் 10-4-1) என்று
அருளிச்செய்தார். 'சார்வு' என்றது ஆஸ்ரயணியம் என்றபடி.
ஆக, இப்பாசுரத்தால் சக்கரத்தானுடைய பாதுமூலமே நமக்கு
ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் ஆஸ்ரயணியம் என்னும் ஸகல
ஸாந்தர ஸாதகதை அருளிச் செய்தாராயிற்று. 99.

வ்யா:— (சார்வு நமக்கென்றும்) ஆபத்துக்கு ஸர்வேஸ்
வர்ன்; ஆபத்துள்ளபோதும் எற்றைக்கும் நமக்கு அபாய்ரயம்
பெரியபிராட்டியார். (சக்கரத்தானித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்கு
உபகரணமான திருவாழியைக் கையிலே உடையவனுமாய்,
பேரகேசரபகரணமான திருத்துழாயையுடையவன் தானே

அவ:—எம்பெருமான் அபாய்ரயமான பெரியபிராட்டி
யார் திருவடிகளே என்றும் புகலிடமாய் பற்றினார்க்கு
என்கிறார்.

உரை:— திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடையனாய்,
பேரகேசரபகரணமாய் ஸர்வைஸ்வர்ய ஸுசகமான
குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையானது செவ்வி பெற்றுத்
தழைத்துச் செல்லாநிற்கிற மலைபோலே உறைத்துப் பரந்த
திருமார்வையுடையனான தான் அத்யாதிவிஷ்டனாய்க்

அவ:—முன் பாகரத்தில் ஆஸ்ரயணியனாகச் சொன்ன எம்பெரு
மானை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் பெரிய பிராட்டியாரே நமக்கு என்றும்
ஆஸ்ரயணியை என்று அருளி திய்யப்ரபுத்தத்தைத் தலைக்கட்டு
கிறார்.

வ்யா:—(சக்கரத்தான் தன் துழாய்த் தார்வாழ் வரைமார்பன்
தான் முயங்கும் திரு நமக்கு என்றும் சார்வு) திருவாழியைத் திருக்
கையிலே உடையவனாய், பேராகுத்துக்கு உபகரணமாய் ஸர்வேஸ்
வர்ன் என்று காட்டித்தருவதான குளிர்ந்த திருத்துழாய் மலை
யானது செவ்விபெற்றுத் தழைத்துச் செல்லாநிற்கிற மலைபோலே
வலிமையும், பரப்புமுடைய திருமார்பை உடையனான ஸர்வேஸ்வர்ன்,
தானே மேல் விழுந்து எப்போதும் அணைக்கும்படியிருக்கும் பெரிய
பிராட்டியார் நமக்கு எப்போதும் ஆஸ்ரயணியையாவாள். சக்கரத்
தானாகையாலே ஆபத்து வந்தபோது ரக்ஷணனாகும் அவனே நாம்
அடாதது செய்யும்போது ரக்ஷணனாகவும் கூடும். அதனால் மேல்
விழுந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்படுமவளாய் திக்ரஹத்தையே அறியாதவ
ளாகையாலே இவள் அந்த துஸநிலும் அவனிடம் வாதாடி
உசிதோபாயங்களாலே நமது தேரடிங்களை மறக்கடித்து நமக்
காகப் புருஷகாரம் செய்வாளாகையாலே நமக்கு எப்போதும்

ஸம்ஸ்லேஷியாநின்றுள்ளவனான. இதுக்கு உபமாநம் மேல்—
(காரார்ந்தவித்யாதி) மேகங்கள் செறிந்துள்ள ஆகாசத்திலே
அமர்ந்த மின்னேக் காட்டாநின்றுள்ளாளுமாய். ஆஸ்ரிதரக்ஷ
ணத்திலே குளிர நோக்காநின்ற கண்ணையுடையாளாய்.

கொண்டு அநவரதம் ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்படியிருக்குமவளாய்.
மேகங்கள் நிறைந்திருந்துள்ள ஆகாசத்திலே பொருந்தின
மின்போலே கறுத்த திருநிறத்துக்குப் பகைத்தொடையாக
ப்ரகாஸியாநிற்பாளாய், ஆஸ்ரிதகர ஸஹ்ருத்யமாகக் குளிர
நோக்குகிற உதாரமான தாமரையைப் போலேயிருக்கிற
அழகுநீண்ட திருக்கண்களையுடையளாய் தேன் நிறைந்

ஸமாஸ்ரயணீயையாயிருப்பவள் இவளேயாவாள் என்று கருத்து.
(காரார்ந்த வானமரும் மின்னிமைக்கும் திரு நமக்குச் சார்வு)
மேகங்கள் நிறைந்திருக்கும் நிலவானத்திலே நிலைத்திருக்கும்
மின்னல்போலே ஹிரண்யவர்ணையாகப் பிரகாசிக்கும் பெரிய
பிராட்டியார் நமக்கு ஸமாஸ்ரயணீயை, “வான் அமரும் மின் இமைக்
கும்” ஈன்கையாலே, உலகிற்காணும் மின்னல்போலே சஞ்சலையா
விராமல், நிலையாயிருக்கும் மின்னல்போலே பிரகாசிக்கிறாள் இவள்
என்கிறது. இத்தால் இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு உறுப்பான
நித்யயோகும் சொல்லப்படுகிறது. நம்மிடம் ஆநுகூல்யலோகம்
பிறந்த கணத்திலேயே புருஷகாரம் செய்வதற்காக ‘இறையும்
அகலகில்லேன்’ என்று திருமார்பிலேயே நித்யவர்ணம் செய்கிறா
ளன்றோ இப்பிராட்டி. (வண் தாமரை தெடுங்கண் திரு நமக்குச்
சார்வு) அடியாரை தெஞ்சாரக் குளிர நோக்குகிற உதாரமான—
தாமரையைப்போலேயிருக்கிற அழகிய நீண்ட திருக்கண்களை
உடைய திரு நமக்கு ஆஸ்ரயணீயை, நம்மைக் குளிர நோக்கி
அருளாலே திருத்துகின்றவள் இவள் என்னும் அர்த்தத்தைக்
காட்டுகிறார். ‘வண்’ என்று ‘உதாரம்’ என்று ஸ்ரீஸூக்தத்தில்
புகழப்பட்ட இந்த ஓளதூர்யம் உணர்த்தப்படுகிறது. (தேனமரும்
பூமேல் திரு நமக்குச் சார்வு) தேன் நிறைந்திருக்கிற தாமரைப்
பூவின்மேலே, அப்பூவின் மணமும், நிறமும், அதிலுள்ள தேனின்
குவையும் ஓர் வடிவுகொண்டாற்போலே அமர்ந்திருக்கும் பிராட்டி
நமக்கு ஆஸ்ரயணீயை. இத்தால், தனது அழகாலும் இனிமை
யாலும் ஸர்வேஸ்வரனைத் திருத்தி நம்மை அவனோடு சேவிடு

தேன் செறிந்த பூவின்மேலே இருக்கிற திரு. (சார்வு நம-
கென்றும்) பெரியபிராட்டியார் நமக்கு எல்லாக் காலத்துக்கும்
ஆபாய்ரயம். 100.

மூன்றும் திருவந்தாதிக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய
வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.

பேயாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

திருந்துள்ள பூவின்மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய
பிராட்டியார் தன்னைப்பொழிய வேறு புவின்றியே இருக்கிற
நமக்கு ஆபத்து உள்ளபோதோடு இல்லாத போதோடு
வாசியற ஸர்வகாலத்திலும் ஆபாய்ரயம். 100.

மூன்றும் திருவந்தாதிக்கு அப்பிள்ளை அருளிய
உரை நிறைவுபெற்றது.

பேயாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

கின்றவள் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. (நமக்கு என்றும் சார்வு)
கருணைக்கடலான ஸர்வேஸ்வரன் திறத்திலும் தீரக்கழிய அபராதம்
செய்து கடல் கொதித்தாப்போலே அவனையும் கொதிக்கவைக்கும்
நமக்கு. ஆபத்து உண்டானவேளையோடு. இல்லாதவேளையோடு
வாசியற எல்லாக்காலத்திலும் பெரிய பிராட்டியார் ஆய்ரயணீயையா
யிருக்கிறாள். "அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்
கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்ய
வர்த்தகையுமாயிருக்கும்" [166] என்னும் முழுஷூப்படி சூர்ணை
யும், அவ்விடத்தில் மாமுனிகளின் வியாக்கியானமும் இங்கு
அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. "ஆக, 'திருக்கண்டேன்' என்று லக்ஷ்மீ
கடாஷத்தோடு தொடங்குகையாலே 'திரு நமக்கு என்றும் சார்வு'
என்று பெரிய பிராட்டியாரே நமக்கு என்றும் ஆய்ரயணீயை
என்று அறுதியிட்டுப் பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளினாரா
யிற்று. 100.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதூர்ஸந பத்ராதிபஞ்ஜன

ஸ்ரீக்ருஷ்ணவாமி தூஸன் இயற்றிய

மூன்றும் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் நிறைவு பெற்றது.

பேயாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அப்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

பேயாழ்வார் திருநகைத்தீர தனியன்

तुलाशतभिषग्जातं मयूरपुरि कैरवात् ।

महान्तं महदाख्यानं वन्दे श्रीनन्दकांशजम् ॥

துலா ஸதபிஷக்ஜாதம் மயூரபுரி கைரவாத் ।

மஹாந்தம் மஹத்காக்யாநம் வந்தே, ஸ்ரீநந்தகாஹ்மஜம் ॥

[திருமயிலையில் ஓர் அல்லிக்கேணியிலே. ஐப்பசியில் சதயத்தில் பரமபுருஷனின் நாந்தகவாளின் அம்ஸமாய் அவதரித்த பேயாழ்வாரை வணங்குகிறேன்.]

★

பேயாழ்வார் நித்ய தனியன்

दृष्ट्वा तुष्टाव यो विष्णुं रमया मयिलाधिपम् ।

कूपे रक्तोत्पले जातं महदाह्वयमाश्रये ॥

த்ருஷ்ட்வா துஷ்டாவ யோ விஷ்ணும் ரமயா மயிலாதிபம் ।
கூபே ரக்தோத்பலே ஜாதம் மஹதஹ்வயமாஸ்ரயே ॥

[கிணற்றில் செவ்வல்லிப்பூவில் அவதரித்தவராய், திருவேடு மயிலைக்கதிபனான விஷ்ணு வைக்கண்டு துதித்தவரான பேயாழ்வாரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

★

பேயாழ்வார் வாழி திருநாமம்

திருக்கண்டேனென நூறுஞ் செப்பினான் வாழியே
சிறந்த வைப்பசியிற் சதயம் செனித்த வள்ளல் வாழியே
மருக்கமமும் மயிலைநகர் வாழ்வந்தோன் வாழியே
மலர்க்கரிய நெய்தல்தனில் வந்துதித்தான் வாழியே
நெருக்கிடவே யிடைகழியில் நின்றசெல்லன் வாழியே
நேமிசங்கன் வடிவழகை நெஞ்சில்வைப்போன் வாழியே
பெருக்கமுடன் திருமழிசைப் பிராந்தொழுவுவான் வாழியே
பேயாழ்வார் தாளிணை யிப்பெருநிலத்தில் வாழியே.